

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

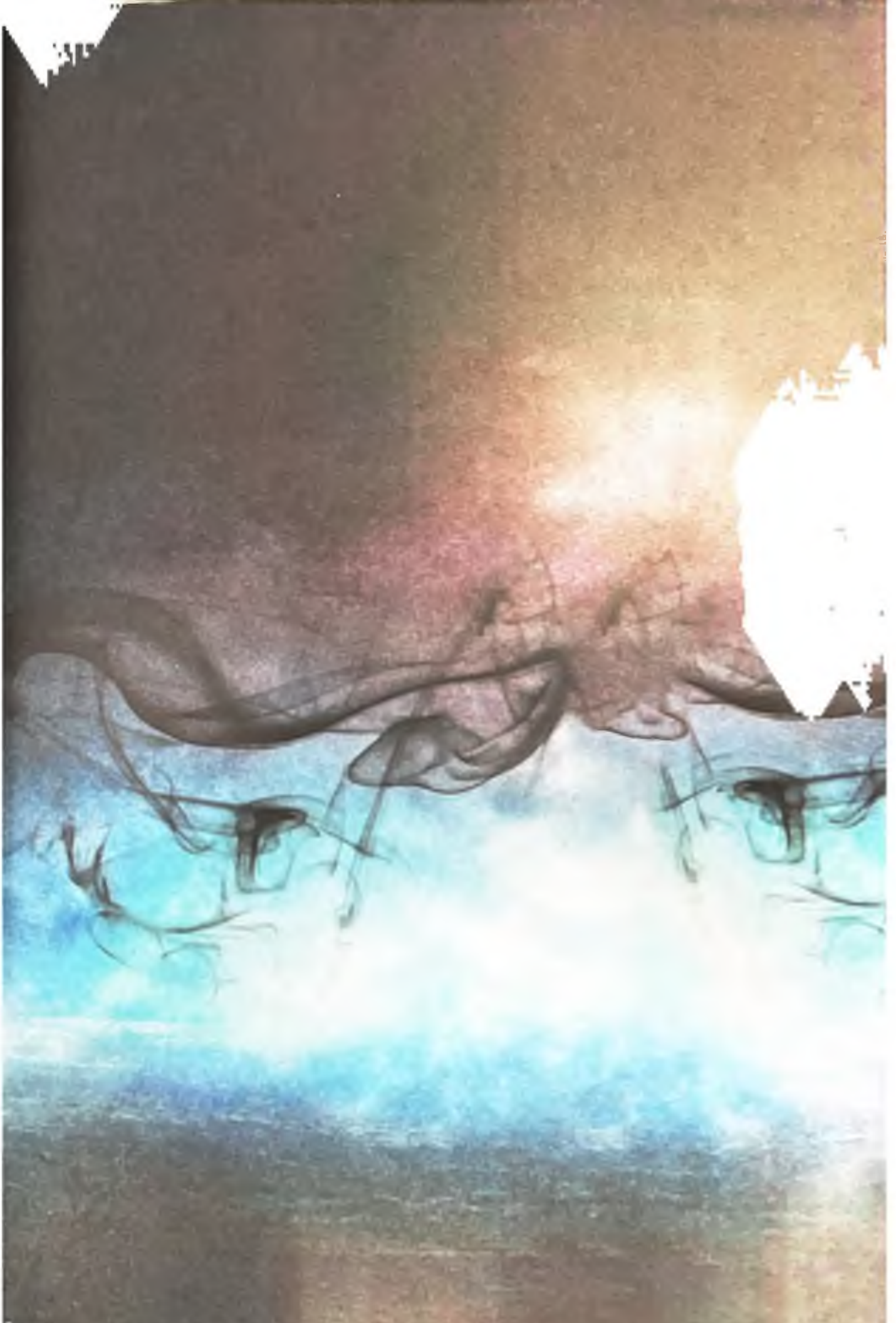
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

November'i avlamak

ADRIANA MATHER

November'i Avlamak

Orijinal Adı: *Hunting November (Killing November #2)*

Yazar: Adriana Mather

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Editör: Aslı Güçlü

Düzeltili: Aydan Yalçın

Kapak Uygulama: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2023

ISBN: 978-625-8133-80-6

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2019, Adriana Mather

Türkçe Yayın Hakkı:

ILA Agency aracılığıyla

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.
Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138 Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74 Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan

Ephesus Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

November'i Avlamak

ADRIANA MATHER

Çeviri: Simge Aydın

EPHESUS

*Küçük kafalı, uzun kuyruklu, uçan bir sincap kadar
esnek omurgalı ve bir gözü diğerinden farklı renk olan kedim
Charles'in aziz hatırasına...*

*Her gece yastığımda uyuyup her sabah karnı acıkınca başımı
ısırdı. Yavruyken eşofman üstümün cebinde taşıdım, büyüyünce
kafasını boynuma gömdü. O benim mükemmel kedimdi, ben de
onun insanıydım; kucağıma kıvrılışını daima özleyeceğim.*

Bir

Küçükken insanlar bana büyüyünce ne olmak istediğimi sorduğunda, aklıma gelen en çılgın şeyleri söyledim. Öğretmenlerimden birine, günlerimi salondaki koltukta battaniyelere sarınıp geçirebilmek için *miskin olmak istediğimi* söyledim. En yakın arkadaşım Emily'nin annesine, *kurabiye tadım uzmanı olmak istediğimi* çünkü Emily'nin de hayalinin bu olduğunu söyledim. Babama ise kızarmış peynirli sandviçlerimi onun her zaman yaptığı gibi dört orantısız kareye değil de iki mükemmel üçgene bölebilmek için *bıçak olmak istediğimi* söyledim. Bu cevabı verince, kaşları havaya kalktı; bir kızın kanlı, canlı, kesilebilir bir varlık olduğuna, bıçağın da kesme işini yapan keskin bir parça çelik olduğuna dair sağlam bir açıklama yaptı. Çocukluğumun büyük kısmının bir yalandan ibaret olduğunu öğrendikten sonra artık küçük November'ın bıçak olmak istemesinin altında başka bir sebep olduğunun farkındaydım. Çünkü Absconditi Akademi'de geçen son birkaç haftada bıçak olmaya ya da bıçaklanmaya bir insanın yaklaşılabileceği azami ölçüde yaklaşmıştım.

Revir kapısını ardımdan kapatıp meşalelerle aydınlanan boş bir koridora yöneldim. Gömleğimin kıvrık kolunu, hemşirenin çam iğnesi ve kil kokulu bir lapa sürdüğü yaramın bandajının üzerine indirdim. Avludaki ağaçtan düşüp de hâlâ hayatta olduğum ve hiçbir kemiğim kırılmadığı için ne kadar şanslı olduğumu söyleyip durmuştu. Cık cık edip, "Siz gençler her konuda burnunuzun dikine gidiyorsunuz," demişti. Aslan Hanedanı

ölmemi istediği için ağaçtan atıldığımı bilse şanslı kelimesini kullanır mıydı, işte bundan o kadar da emin değilim.

Köşeyi dönüp bir başka sessiz koridora girdiğim an, meşalelerin söndürüldüğünü, önümde uzanan yolun neredeyse zifiri karanlığa gömüldüğünü fark ettim. Yavaşlayıp durdum, meşalenin üzerinde son nefesini veren kıvılcımları kuşkuyla izledim. Birinin bunları değiştirmesi gerekmiyor muydu? Hem Akademi muhafızları neredeydi? Genellikle her koridorda nöbet tutan biri olurdu. Kaşlarımı çattım, belli belirsiz bir hırıltı duyunca revire geri mi dönsem, diye düşündüm.

Eğildim, karanlık beni ısıracakmışçasına ışıksız koridora adım atmak dahi istemiyordum. Kısacık bir an sessizlik oldu, az önceki hırıltının hayal gücümün ürünü olup olmadığını merak ettim. Sonra hırıltılı hafif bir çığlık sessizliği yırtınca, adrenalın damarlarımda kabardı.

Boğulurcasına, “November!” diyen sesi duyduğum an mahvoldum. Bu sesi tanıyordum.

“Ash?” diye haykırdım, az önceki tereddüdüm yok oldu ve hızla karanlığa daldım.

Botlarım ritmik bir tıkırtıyla taşlara vuruyor, hızım arttıkça nefesim sıklaşıyordu. Yolumu kaybetmemek için elimi duvardan ayırmadan Ash'in yitip giden sesine doğru koşuyordum.

Önümde, sol tarafta incecik bir ışık demeti görebildim – kapalı bir kapının altından görünen bir parça boşluk– ve ben yaklaştıkça boğulma sesi daha da yükseliyordu. Karanlıkta sürgüsünü kavrayıp var gücümle ağır kapıya yüklendim. Açılırken menteşeler gıcırdadı, ancak odaya dalıp öylesine hızla durdum ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

Kontrolden çıkan kalp atışlarımı düzenlemek için savaşıırken göğsüm körük gibi şişip iniyordu. Burası taş duvarları ve yüksek, kubbeli tavanıyla devasa bir odaydı. Tuhaf bir şekilde mobilyasızdı; diğer uçta, bir yükselti üzerinde geniş, konforlu,

taht gibi görünen bir koltuğun bulunduğu kısım hariç. Duvarlara süslü portreler ve gösterişli halılar asılmıştı. Ama beni durduran ne mimari ne de dekorasyondur... Durmama sebep olan şey: Cesetlerdi.

Geniş zemine göz gezdirince çığlık atmamak için ağzımı hemen elimle kapadım. Çoğu hiç görmediğim insanlardı, tanımadığım yüzlerden bir deniz, yüz ifadeleri son nefeslerinde duydukları acıdan çarpılmış. Ama sonra odanın diğer ucunda onu gördüm: Ash, ağzından köpükler çıkarken boğazını tutuyordu. Hemen yanında Layla yatıyor, onun yanında Ines, Aarya ve Matteo uzanıyordu. Bükülmüş, hareketsiz, sırtları kamburlaşmış, boğazlarında boydan boya kanlı tırnak izleri. Hepsinin önünde bana sırtı dönük, gümüş gibi ağarmış saçlarıyla uzun boylu bir adam dikiliyordu. Kahkaha atmaya başladı, uzun uzun yüksek sesle güldü. “Hayır, hayır, hayır...” diyerek nefes nefese konuşuyor, cesetlerin çevresinde panikten ayaklarım dolanarak çılgın gibi dönüp dururken nabzım şakaklarımda atıyordu.

Layla’nın narin eli nefes almaya çalışır gibi hâlâ boğazındaydı ama gözleri kapalı ve kımıltısızdı. Dudaklarımdan bir feryat koptu, birinin koluna takıldım, avuçlarım taş zeminde kaydı. Hemen kendimi topladım. Çaresiz bakışları bakışlarıma kayarken Ash bana uzanıp bir kez daha öksürdü.

Ash can çekişirken kıvrık saçlı adam onu izledi.

“Ne yaptın onlara?” diye sordum çığlık çığığa, kelimelerim boğazımdaki yumruyu zar zor aşıyordu.

Yaşlı adam Ash’e doğru eğildi, elinde küçük mavi bir şişe vardı. Zehir diye düşündüm ve onu durdurmak için haykırdım ama kelimeler dudaklarımdan dökülüp kırılıyor, hıçkırığa dönüşüyordu.

Yaşlı adam arkasına dönmeden, “Ne *yaptık* mı demek istedin, November?” dedi. Sesi, kocaman bir kedinin mırıltısı gibiydi.

Şişeyi Ash'in ağzına yaklaştırdı ama Ash ona bakmıyordu. Dehşete kapılmış bir halde benim elime bakıyordu. Bakışlarını takip edince avcumda aynı küçük mavi şişeyi gördüm.

Yaşlı adam şişedeki sıvıyı Ash'in ağzına döktü ve çığlık attım.

"November?"

Fırlayıp doğruldum, sakinleşmek için kollarımı uzatsam da ancak kadife gri yastığın köşesini yakalayabildim. Boğuk, belirsiz bir çığlığın son notaları dudaklarımdan döküldü.

Ash omuzlarımdan tutup beni sarstı.

"Ben yapmadım," deyip hemen sustum, aklım karışmıştı, gergindim ve kalbim sanki hâlâ o odada koşuyormuşum gibi çılğınca çarpıyordu.

Ash sakin bir biçimde, "Etrafına bak, November. Nefes al," deyince sesine tutundum.

Hızla çevreme göz attım... Yanan bir şömine, pencerenin önünde bir kahvaltı masası, kestane rengi kalın perdeler ve Ash, Layla'yla ortak alanımızdaki kanepede kanlı canlı yanımda oturuyordu. Her şey normal görünüyordu ama hâlâ dehşet içindeydim. Nasıl olduğundan emin olamasam da bildiğim tek bir şey vardı, *emin olduğum* tek bir şey: O rüyada her ne olduysa, benim suçumdu.

Tedirgin bir tonla sesim titreyerek, "Sana..." diyerek söze başladım. "Üstelik bu benim..." Devam edemedim, şahit olduğum korkunç manzarayı kelimelere dökemedim. Çok gerçek gelmişti, o kadar gerçektir ki.

Ash anlayışla bana baktı, sanki rüyamda gördüğüm türden şeyleri çok iyi biliyordu. Bir nefes aldım, omuzlarım hafifçe gevşedi. *Kâbus gördün. Sadece kâbustur. Kimse ölmedi*, diye kendimi telkin ettim ama huzursuzluğum ağızda kalan mayhoşluk

gibi sürüyordu.

“Uyuyakaldığımın farkında değilim,” deyip yüzümü ovuşturunca ter içinde olduğumu fark ettim. Ash omuzlarımı bıraksa da uzaklaşmadan beni süzdü. Düz siyah saçları mükemmel bir açıyla şakaklarına düşüyor, bakışları, uzun kirpiklerinin altında ısrarını koruyordu.

Dünkü saldırıda o da kendi payına düşen yaraları almış olsa da, benim elimden geleni yaptığım sırada olduğumdan daha özgüvenli ve özenli görünüyordu. Ona ne kadar uzun bakarsam kendimi o kadar suçlu hissediyordum. Belki yalnızca bir rüyaydı ama gerçek olan bir şey varsa, Ash de ben de canımızı zor kurtarmıştık –üstelik hepsi benim yüzümdendi.

“Seni uyandırmak istemedim, yoksa yatağına taşırdım,” dedi ama kâbusumu sormadı. Tuhaf bir şekilde, burnunu sokmak istemediğini hissettim. Teşkilatın niçin Hanedan sırlarını gizlediğini anlamaya başlamıştım ama kendilerini ve duygularını gizleme biçimlerine hâlâ alışabilmiş değildim. En yakın arkadaşım Emily böyle paniğe kapılmış halde uyandığımı görseydi, en ufak detayına kadar anlatmam için ısrar etmekle kalmaz gördüklerimin anlamını moral bozukluğuna bağlayana kadar benimle rüyamı yorumlardı. Layla’nın yatak odasının kapalı kapısına göz attım.

Ash dillendirmedığım soruya, “Bir saat önce yatmaya gitti,” diyerek yanıt verdi.

Tekrar ona baktım, endişeli yüzünü inceledim. “Ama sen kaldın,” dedim, kaldığı için rahatlamıştım. Absconditi Akademi’ye ilk geldiğim zamanlardaki zorlu başlangıcımıza ve aramızdaki tüm o şüphelere rağmen Ash’e gerçekten güvenmeyi öğrenmiştim.

Hafif bir biçimde gülümseyerek, “Düşüncelerde kaybolmuşum,” dedi, doğru söylediğinden emin olsam da gecenin bir yarısı kanepemde benim yanımda olmasının tek sebebinin bu olmadığından da emindim. Yerinde bir başkası olsaydı ve ha-

yatımın en dehşet verici kâbusunu görmemiş olmasaydım, yanımda olmayı ne kadar çok istediğini söyleyerek alay ederdim. Ama Ash'i tanıyordum, sebebi o kadar da romantik değildi – mesela ben uyurken kimsenin beni bıçaklamaya çalışmayacağından emin olmak gibi.

“Ne düşünürken kayboldun?” diye sordum.

Ash, “Babandan kimin haberdar olduğunu bilemeyiz, bunu düşünüyordum,” deyip sohbeti doğrudan ailemin çatışmasına yönlendirerek hissetmeye başladığım bir tutam huzuru da paramparça etti ki sanırım şimdiye dek buna alışmış olmam gerektirdi –huzur, Akademi'ye has bir şey değildi. Bu okul derslerden çok hayatta kalmakla, arkadaşlıklardan çok dikkatle planlanmış müttefikliklerle, en güçlü Teşkilat Hanedanının babama güttüğü bir kan davası olduğunu keşfettiğimde zor yoldan öğrendiğim vasıflarla ilgiliydi. Ayrıca anladım ki –babamın erkek kardeşi olduğu ortaya çıkan bir profesörün yanı sıra– öğrencilerin pek çoğu o Hanedana tabiliğini göstermek için beni öldürmeye hazırды. Ash, “Belli ki Dr. Conner *bir şey* biliyordu,” diyerek devam etti sözlerine. “Ama genel olarak Aslan Hanedanı ne yapıyor? Sanırım, babanı bulmak için en ufak bir umudumuz varsa, iç yüzünü öğrenmemizi gerektirecek özel bir sebepten ötürü ailenin peşine düştüklerini varsaymak zorundayız.”

Aslanların sözü geçer geçmez gördüğüm kâbustaki kanlı cetseler gözümde canlandı. Bir an bakışlarımı kaçırdım, bir kez daha tüm bunlara Ash'i de dahil ettiğim için duyduğum suçluluğu bastırdım. Gözlerimi ovuşturdum. “Aslanlar babamla benim peşime ebeveynlerimin Romeo ve Juliet isyankârlığından *farklı* bir sebep yüzünden mi düştü diyorsun?”

“Öyle diyorum,” dedi. “Bir düşün. Annen, Ayı Hanedanı mensubuydu, baban da Aslandı. Yirmi beş yıl önce birbirlerine âşık oldular ve kendi Hanedanlarını terk edip liderliklerinden feragat ederek saklandılar.” Durup şefkatle yüzüme baktı. “Sonra Aslan suikastçıları anneni öldürdüğünde sen...”

Kanepede oturuşumu düzeltirken, “Altı yaşımıdaydım,” dedim.

Ash, “Yani on bir yıl önce,” diyerek devam etti. “Peki, o zamandan bu zamana, teyzen öldürüldüğünde ve baban seni buraya gönderdiğinde, Aslanların tehditlerinden haberdar mıydın?”

Çocukluk anılarımı gözden geçirip babamın stresli ya da keyifsiz görüldüğü bir dönem, Aslanların peşimizde olduğunu işaret eden herhangi bir şey var mı diye düşünürken alnımı kırıştırdım. Başımı iki yana salladım. “Gerçekten, hiç sanmıyorum. Olsaydı, taşınırdık. Yani, annem öldükten sonra zor ve sorunlu bir dönemden geçtik elbette, fakat onun dışında mutlu olduk ve basit bir yaşamımız vardı.” Mutlu olmaktan dili geçmiş zaman kipiyle bahsettiğimi fark edince sessizleştim.

Ash, kuşkularını haklı çıkarmışım gibi başını sallayıp duruyordu. “Görüyor musun, olaylar zamana yayılıyor. Ebeveynlerinin ilk kez ortadan kaybolması, annenin ölümü ve teyzenin yakın zamandaki cinayeti.”

Bir süre ona baktım, emin olamadım. “Ne yani, Aslanların onca zaman peşimizde olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Mümkün değil demiyorum ama yirmi beş yıl boyunca buna çaba sarf edebilmeleri için ayrılmış kaynaklar gerekirdi. Her bir saldırının bir başka olay tarafından, Aslanların bir fikir veya istihbarat veren bir şey tarafından tetiklenmiş olması daha olası. Hatalıysam düzelt ama önceki sohbetlerimizden derlediğim kadarıyla, hayatın boyunca aynı küçük kasabada, saklanmadığın hatta kasaba halkıyla içli dışlı olduğun bir yerde yaşadın.” Aksini iddia etmemi bekledi, etmediğimde sözlerine devam etti. “Bence, kuşatma altındaymışsın gibi değil de kulağa daha çok *güvendeymişsin* gibi geliyor.”

Teorisini çürütmek için tartarken başparmağımı kemirdim ama hiçbir yanlışı bulamadım. “Pekâlâ, diyelim ki haklısın...” diye yanıt verdim. “O zaman Jo Teyzemi nasıl buldular? Ne

değişti?”

Ash, “Tam da bunu demek istiyordum –bir şey değişti,” dedi. “Sanırım baban şu an her ne yapıyorsa sebep bununla doğrudan ilişkili.”

Yüksek sesle derin bir nefes verdim, aklıma bir kez daha babama dair endişeler üşüştü. *Hiç değilse*, dedim kendime, *Dr. Conner gitti ve ben de nihayet Akademi'den ayrılmakta özgürüm*. Ama bunu düşündüğüm an midem bulandı. Dr. Conner gitmemişti, ölmüştü ve ölümü tamamen *benim* yüzümdendi.

Ash bana neredeyse özür diler gibi bakıyordu. “Çok fazla şey yaşadın, biliyorum ama yarın her şeyin sorunsuzca hallolmasının ne kadar önemli olduğunu yeterince vurgulayamadığımı hissediyorum. Henüz masumiyetimiz ispatlanmadı.” *Masumiyetimiz* kelimesini duyunca midem buruldu. Ash, babamı bulmama yardım etmek için benimle gelmeyi teklif etmişti –muhtemelen ölümüne sebep olacak bir teklifti.

“Kimse bizim okuldan ayrıldığımızı anlayamaz,” diyerek sakın bir tonla konuşmaya devam etti. “Layla'yla birlikte her zamanki gibi derslerine devam etmeli, yemek salonunda yemeli ve her şey *normalmiş* gibi kütüphanede ders çalışmalısın.”

Gözlerimi, burası hiç normal oldu mu dercesine sorgulayan bakışlarla Ash'in gözlerine diktim. “Çok fazla şey yaşamak mı? İşte bu cidden yetersiz bir ifade oldu,” deyip ne kadar altüst olduğumu geçiştirmeye çalıştım. “Sadece bir ay önce bu tuhaf yatılı okulun varlığından bile haberdar olmayışıma ve Teşkilatın gerçek olduğuna neredeyse inanmayacağım.” Ortak alanı işaret ettim. “Beş-altı kez ölümü atlatmama ve cinayetle suçlanmama rağmen dertlerim daha yeni başlıyor çünkü şu an babam, yüzlerce yıldır tarihin akışını etkileyebilecek kadar nüfuzlu Hanedanların *suikastçı bozması gizli cemiyetince avlanmak üzere*.” Söylenmemiş korkularla uykularımın kaçtığını görünce Ash'e ‘lütfen sen de benimle birlikte durumumla dalga geç’ diyen bir bakış attım.

“Sana, işler kolaylaşacak diyemem,” dediğinde homurdandım. “Aslında, her şey gittikçe sarpa saracak.”

“Yüreğime su serptin.”

Ash’in yüzünde minik bir sırıtış belirdi. “Ölmeyeceğimizden emin olduğumuzda seni rahatlatacağım.”

Kendime rağmen güldüm. “Bu yapabileceğin en kötü şeydi gerçekten... Rüküş birine şık göründüğünü söylemek gibi şeylerden haberin yok mu senin? Beyaz yalanlar kalpleri sarmalar.”

“Çok şıksın,” diye yanıt verirken gözlerinden muzırlık akıyordu.

Beyaz gömlek, siyah tayt ve siyah bağcıklı botlardan oluşan, kırıkmış üniformama baktım. “Çok şık, değil mi?” dedim. “Bu kılıkla korsan kostümü yarışmasını kazanırdım.”

Ash’in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama yüzünden epey eğlendiği belli oluyordu. Bugüne dek karşılaştığı en sıra dışı ve ilginç insan benmişim gibi bakıyordu bana.

Hayranlık duyan bakışlarından ötürü hafifçe kızararak, “Hem ne zamandan beri tehlike seni bu kadar endişelendiriyor? Her şeyle dalga geçen hep sen değil miydin? Görevlerini cidden savsaklıyorsun,” dedim.

“Tehlikeye maruz kalan kişiye karşı hisler beslemeye başladığımdan beri tehlike beni endişelendiriyor,” deyince gafil avlandım.

Bir an ikimiz de sessiz kaldık, birkaç santim arayla öylece oturmuştuk, aramızdaki hava şöminenin ateşinden ısınmıştı. Bir yanıt vermeye çalıştım; Ash’in samimiyeti hep beklenmedik bir şeydi.

Ben yanıt vermeyince Ash, “Brendan,” diye söze girip beni anın büyüünden çekip çıkardı.

Odaklanmaya çalışarak, “Brendan?” dedim.

“Yarın gözün Brendan’ın üzerinde olsun,” dedi alçak sesle ve makul bir ifadeyle. “Nyx geçici olarak saf dışıyken ve Charles’la Dr. Conner ölmüşken, Aslanların bir sonraki hamlesinin ne olacağını kestiremiyorum ama Brendan onların bu okuldaki son silahı. Ayrıldığımızdan şüphelenmesine yol açarak planlarını hızlandırmanın lüzumu yok.”

İç geçirdim, geçen hafta olanları anımsarken başım dönüyordu: Charles beni öldürmeye çalıştıktan sonra öldü, Nyx kılıcıyla beni şişlemeye çalıştığı için zindana atıldı. Şimdi de Ash bana Brendan’ın bu işi bitirmeye çalışacağından söz ediyordu. “Bir yerlerde biri seni alt ettikten hemen sonra saldırmanın terbiyesizlik olduğunu söyleyen evrensel bir kural yok mu?”

Ash yastıklara uzandı. “Teşkilatlıysan yok. Aslında bu seni yalnızca daha ilginç bir hedef haline getirir.”

Yanıtı bana o eski deyişin bir başka halini hatırlattı: İlk seferinde başaramadıysan, bir daha, bir daha dene. Gri kadife kırlentlerden birini kavrayıp göğsüme bastırdım. Ash’e bakınca kâbusumdan görüntüler bir kez daha zihnime hücum etti. Kaşlarımı çattım. Conner’ın zehrinden sağ kurtulmuştu ama güç bela. Peki, bir dahaki sefere ne olacaktı? Ash’i incittiğimi ya da öldürdüğümü bile bile nasıl yaşayabilirdim? Ash her şeyi bırakıp babamı bulmama yardım etmeyi teklif ettiğinde cesurca, hatta romantik gelen bu fikir, şimdi midemi düğüm düğüm ediyordu.

Şöminede giderek hafifleyen alevlere baktım. “Olay bu, hedef *benim*. Ama sen hedef olmak zorunda değilsin.”

Ash tereddütle, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Bir süre yanıtlımı bekledi ama ben karmakarışık olmuş endişelerimde kaybolup gitmiştim. Beni baştan ayağa süzdü. “Benimle arana mesafe koyuyorsun November, bu da kendini korumaya çalıştığını gösterir. Başparmağınla da avcunu ovuşturuyorsun –kendini rahatlatmak için yaptığın bir jest. Beden dilini okumaya devam edebilirim ama benimle konuşursan her şey daha kolay olur.”

Bakışlarımı dans eden alevlerden Layla'nın ortak alana bitişik yatak odasının kapısına çevirdim. İkiz kardeşiyle konuşma fırsatı bulayım diye cömertlik edip erkenden odasına çekilmişti. "Mesele şu ki babamı bulmaya benimle gelmek istemene inanılmaz derecede minnettarım. Ama bunun bedelini düşün, Ash. Birincisi, Layla'yı bırakıyorsun. Sen yokken kız kardeşine bir şey olursa, kendini asla affetmeyeceksin –ve beni de. Aynı şey, sana bir şey olduğunda Layla için de geçerli."

Merakla yüzüme bakıp, "O zaman ikimiz de tek parça olarak dönsek iyi olur," dedi.

Ash'in ciddiyetten uzak yanıtını görmezden gelerek, "İkincisi," dedim. "Hanedanın bu işe ne diyecek?" Brendan'ın ve Aslanların nüfuzu düşünüldüğünde, onlara karşı çıkarsa Ash'in Hanedanından gelecek ters tepkiyi düşünmek bile canımı sıkıyordu. "Kendini savunmasız bir duruma sokmayacak mısın?"

Ash gülümsedi ama onun da bu konuda endişeleri olduğu gözlerinden belliydi. "Başarırsak, bunların hiçbiri sorun değil."

"Ben ciddiyim," dedim. "Daha az önce tüm bunların ne kadar riskli olduğunu ve ölebileceğimizi anlatıyordun. Orada ne bulacağımızı hiç bilmiyoruz. Teşkilatın geri kalanının varlığımdan haberi olursa neler olacağına dair..."

Alçak sesle, "Sandığından daha fazla kişi varlığından haberdar sanırım," dedi.

Ona dik dik baktım, şaka yaptığını umuyordum.

Dillendirmedığım korkuma, "Buradaki öğrencilerin bazıları –örneğin Matteo– kampuse ayak bastığın an seni tanıdı. Diğerleri de aynını yapabilir, buna hazırlıklı olmalıyız," diyerek yanıt verdi. "Sonra bir de ebeveynlerinin kim olduğunu Aarya'nın tüm okula söylemiş olması ve Akademi'ye giren çıkan bilgiler kontrol edilip engellense de biz babanı bulamadan bilginin yayılabileceği gerçeği var. Yarın ikimiz birden ortadan kaybolunca şüphelerin ne kadar artacağından bahsetmiyorum bile. İnsanlar olanlardan sonra Blackwood'un bizi Hanedanlarımızla görüş-

meve gönderdiğini düşünebilir ama Aslan Hanedanı'nın seni öldürmek için bu denli saldırgan davranmasının ardından öç almak için dışarı çıktığımızı düşünmeleri de aynı oranda olası. Yani daha önce söylediğim gibi, kesinlikle bilmeleri gereken zamandan bir dakika önce bile kimsenin bir şey bilmemesi lazımdır.”

Üstüne basa basa, “Gördün mü?” dedim. “Hem bana yardım edip hem de zarar görmemen mümkün değil.”

“Ben sana çoktan yardım ettim,” dedi.

“*Burada* ettin, evet. Ama burada izole edilmiş, daha korunaklı bir durumdayız. Dışarı çıkınca sen, Aslan Hanedanı'na alenen başkaldıran Kurt Hanedanı mensuplarından biri olacaksın. Potansiyel bir lider olduğunu kanıtlamak için hayatın boyunca çalıştın; çıkmak üzere olduğum bu delice görev, bunları bir kalemde yerle bir edebilir.”

Ash, asıl meseleyi hiç anlamamışım gibi iç geçirdi. “Hiç bilmediğin bir dünyada yol almana ve en güçlü Teşkilat Hanedanıyla tek başına yüzleşmene izin verirsem, liderlik ihtimalinden şimdi vazgeçsem daha iyi, çünkü aksi takdirde bana en çok ihtiyaç duyduğun anda yanında olmadığımı hep hatırlayacağım.”

Başına gelebileceklerden, en az yanımda olmasını istediğim kadar çok korkarak yüzüne bakakaldım. “Benimle gelersen, ölmek şöyle dursun, Akademi'den mezun olacak kadar bile yaşayabilirsin.”

Ash, “Fark edilemeyecek kadar mükemmel bir aksanla Fransızca konuşmayı da öğrenemeyebilirim. İnsanın kendine dair kabullenmesi gereken bazı şeyler vardır,” dedi ve gülümsemesi yeniden yavaşça yüzüne yayıldı.

“Ash...”

“*November*,” deyip elimi tuttu, parmaklarının sıcaklığı tüylerimi ürpertti. “Tehlikeyi göze aldım, ne tür riskler aldığımızın gayet farkındayım. Ama kararım değişmedi. Seninle geliyorum.”

İki

Sabahın ilk ışıkları kalın perdelerin kenarlarından sızarken sayvanlı yatağımda uyanık halde uzanmış odayı yavaş yavaş seçmeye başlıyordum. Bu okulun kasvetinin ve elektrikten yoksun olmanın sinirimi bozmadığı, çok uzak olmayan bir dönem olmuştu. Ormanın ortasındaki bu şatoda, sevdiğim ve bildiğim her şeyden uzakta, kendimi inanılmaz yalıtılmış hissetmiştim. Ve şu an, bunun ne zaman değiştiğini ya da ne zaman *değiştiğimi* bilmiyordum ama artık kendimi kapana kısılmış hissetmiyordum. Bir zamanlar olduğu gibi yersiz yurtsuz hissetmiyordum.

Perdeleri açtım, bıraktım puslu aydınlık odaya dolsun. Oda buz gibi soğuktu, çoraplarım taş zeminin soğuşunu kesmeye yetmiyordu. Üzerinde bir kâse su ve temiz bir havlu duran komodinin başına geçtim. Yüzüme biraz su çarpıp aynada kendimi inceledim. Birkaç hafta önce yumruk yediğim gözümün altındaki morluk artık neredeyse fark edilmiyor, Felix beni ağaçtan atınca kollarımda ve bacaklarımda oluşan kesikler kızarık olsa da iyileşmeye başlıyordu. Çene kemiğim boyunca uzanan çürük dün olduğundan daha çok morarmıştı ve her yanı acıyordu ama babamı bulmakla kıyaslanınca tüm bunlar devde kulak bile değildi.

Pencereden dışarı, ağaçlara baktım; dalların arasında ilk kar taneleri uçuşuyordu. "Kar," diyerek derin bir nefes çektim, birden Pembroke'u, Emily'yi ve kış dönemi soytarılıklarımızı

çok özledim. Sonra o an hangi günde olduğumuzu idrak ettim. "Yirmi Aralık," derken göğsüm sıkıştı.

"Yiiiiirmiiiiii Araaaaaaalııık!" Emilyyle, babamın kamyonetinin arka camından dışarı doğru bağırdık. Yerde on beş santim kar vardı, ağaçlar parıldıyor, kasabamızın meydanı New England kartpostalından fırlamış cennet gibi bir manzarayı andırıyordu.

Babam ön koltuktan, "Kızakla kaymaya gidelim mi? Ne dersiniz?" diye sordu.

"Şey..." Emily bana hınzır bir bakış attı. "Bizi götürebilirseniz Eastbury Göleti'ne gidip buz pateni yapabiliriz diye düşünüyoruz." Emily'nin heyecanını destekleyerek, "Kahvaltı, buz pateni, sıcak çikolata, kızak," dedim. "Sonra kocaman bir pizza sipariş eder, belki de iki pizza sipariş eder, zengin mahallelerdeki süsleri görmek için arabayla biraz dolaşırız."

Babam kamyonetini Lucille'in restoranının önüne park edip kontağı kapadı. "Bugün senin günün, Nova. Siz kızlar ne yapmak istiyorsanız, ben varım."

Altıncı doğum gününden sonraki kış mevsiminde, annemin ölümünden birkaç ay sonra, babam Yirmi Aralık Kış Kutlaması Günü'nü ortaya atmıştı –kaybımızla hiçbir ilişkisi ya da nostaljik bağı olmayan, tamamen bizim uydurduğumuz bir tatildi. O zamandan beri Emily de her yıl bize katılıyordu. Aralığın yirmisi hafta sonuna denk geldiğinde eğlenceli olsa da, hafta içine denk geldiğinde ve ailemiz bize o gün izin hakkı tanıdığına çok daha eğlenceli oluyordu.

Emilyyle kamyonetten atladık, yüzümüzde sırıtan bir ifade vardı ve botlarımız henüz yağmış karları eziyordu –bu, diğer herkes matematik dersindeyken harika bir şey yaptığımızı bilmekten dolayı içimize dolan özel bir hevesti.

Yatak odamın kapısı çalınca havluyla yüzümü kuruladım. "Gel."

Kâhyamız Pippa yeni ütülenmiş giysilerimi koluna asmış halde içeri girdi.

“Günaydın,” dedi ama daha çok soru sorar gibiydi. Siyah raytımla beyaz keten gömleğimi yatağımın ayakucundaki sandığın üzerine serdi.

Kelimelerime can vermeye çabalayarak, “Teşekkür ederim,” dedim ama sesim huzursuz çıkmıştı.

Pippa’nın bakışları, geceliğimin kıvrık manşetlerinden görünen bandajlı kollarıma kaydı. Endişeyle alnını kırıştırdı, hemen manşetlerimi indirdim ama bu hareket bana dün geceki kabusumu anımsattı. Güven verici görünmesini umduğum bir gülümsemeyle baktıysam da bu içten değildi. Pippa’yı iyi olduğuma ve her şeyin normal olduğuna ikna edemezsem, hilekârlık uzmanı sınıf arkadaşlarımı kandırmak konusunda hiç şansım kalmazdı.

Pippa çıkarken yarı yolda durup bir şey söylemek ister gibi gözlerimin içine baktı ama tam o an Layla geldi ve Pippa izin istedi. Çabucak hoşça kal dememek, ona sarılmamak ve burada olduğum sürece bana bu kadar iyi baktığı için teşekkür etmemek için kendimi zor tuttum. Kendime, *gittiğimizi kimse bilmemeli*, diye hatırlattım.

Dış kapı kapanınca Layla alçak sesle, “Ben söylerim,” dedi. Tek başına zindanda kalmasına rağmen her zamanki gibi temkinli ve canlıydı. Uzun siyah saçları açıktı, parlak dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. “Ben olsam heyecanlı tavırlarını şüpheli bulabilirdim ama Pippa iyi biridir ve ona hoşça kal demiş olman hoşuna gidecektir.” Sesinde, kibarlık formalite icabı bir şeymiş gibi, bir damla neşe yoktu.

Minnerle başımı salladım.

“Ayrıca Ash’le ikiniz bu gece gittiğinize göre, babanın nerede olabileceğine dair konuşmamızın vakti geldi,” deyince endişelerim var gücüyle tetiklendi. “Baban teyzenin öcünü almak için doğrudan kendi Hanedanının peşine düşecek biri mi? Yoksa bilgi toplamak için saklanıp gizli bir hamleyi mi tercih eder?”

“İntikamcı biri değildir...” deyip başparmağımı ısırđım. “Ama bu okulda öğrendiğim bir şey varsa bu da kendi babam

hakkında ne kadar az şey bildiğim.” Layla’ya baktım. “Yalnızca, planı her neyse, bunun tehlikeli olduğunu varsayabilirim. Aksi takdirde beni buraya göndermezdi.”

Layla her zamanki araştırmacı tavrıyla, “Pekâlâ, bu da bir başlangıç,” dedi. “Aslan bölgesine sızmaya karar verdiyse, bu kesinlikle tehlikeli bir durum olarak nitelenirdi.”

Yatağımın ucuna oturdum. “Beni bütün gece uyutmayan da tam olarak bu çıkarımdı.”

Layla saçını kulağının arkasına sıkıştırıp yanıma oturdu. “Aslanların peşine düştüyse, muhtemelen Birleşik Krallık’ta bir yerlerdedir. Orası, onların güç merkezi, Jag’ın yaşadığı yer ve müttefikliklerinin en sağlam olduğu bölge.” Doğrudan yüzüme bakabilmek için oturuşunu değiştirdi. “Hanedanımızın Birleşik Krallık’ta tanıdıkları var. Her Hanedanının vardır.” Duraksadı. “Sadece, Kurt Hanedanımızın tanıdıklarının sana ve Ash’e yardım etmeyeceğinden endişeliyim. Hanedanımızın tüm mensupları Aslanlardan bizim kadar nefret etmez.” Bana, sanki o an bir karar vermiş gibi baktı. “Hem sen de biraz yardım almadan babanın izini süremeyeceksin.”

Kurduğu basit cümlelerin altındaki anlamları çözmeye çalışarak öylece yüzüne baktım. “Haklısın, Lay. Ama ne demek istiyorsun?”

“Ayı tanıdıklarını kullanman gerek diyorum,” dedi.

“Ama kim olduklarını bilmiyorum ki.”

Layla, “Sen bilmiyor olabilirsin ama Matteo biliyordur,” deyince yüzümü buruşturdum.

“Matteo’dan yardım istememi gerçekten beklemiyorsun, değil mi? Bu işin yolunda gitme ihtimali var mı ki? Benden nefret ediyor,” dedim.

Sakince, “Kolay olacağını söylemedim, zekice olacağını söyledim,” diye yanıt verdi.

Derin bir nefes verdim. Bu son “normal” günü atlatma meselesi giderek daha da karmaşık bir hal alıyordu.

Üç

Lisedeki kimya laboratuvarının ortaçağ uyarlaması gibi görünen zehir dersinin verildiği sınıfta, Layla'nın yanına oturdum. Sınıfı ısıtan büyük şöminenin alevleri zehirli maddeleri ısıtıp hazırlamak için kullanılıyordu ve taştan bir kâsenin içi su doluydu. Absconditi Akademi'de patlayıcı zehir kazalarına karşı koruyucu gözlük verilmiyordu ama kendini ateşe verirken seni söndürürlerdi. Yani bu iyiydi. Asıl dehşete düştüğüm kısım, okulun koruyucu önlemler almaması değil, risk tutkunu müfredata bir şekilde alıtmış olmamdı. Tüm bunların saçmalığına inanamayarak başımı iki yana sallamak istedim ama bunun sınıf arkadaşlarımdan gözünden kaçmayacağından emindim. Bu sabah odamdan dışarı adım attığım andan beri öğrencilerin ve öğretmenlerin dikkatli bakışları her bir adımımı takip ediyordu.

Şüphesiz, Aarya herkese annemle babamın Teşkilatın o asi Romeo ve Jülyet'i olduğunu –Ayı Hanedanı'nın ilk kızı, Aslanların ilk oğluyla kaçır ve Aslan suikastçıları peşlerine düşer– anlatırken görkemli bir gösteri yapmıştı. Bununla birlikte, Üstat Blackwood'un Dr. Conner'ın ölümüne dair yaptığı formalite icabı açıklama ve Ash'le açıklanamayan yara berelerle kaplı olduğumuz düşünülürse yan gözle fısıldaşmaların başrolü bendim.

Profesör Hisakawa her zehir dersinin başında yaptığı üzere, "Oturun, güzellerim," dedi. Küt kesilmiş perçemlerinin altında ısıldayan gözleriyle sınıfı süzdü. "Tartışacak pek çok muhteşem konumuz var. Bir dakikasını bile kaçırmak istemeyeceksiniz."

Aarya'yla Felix karşımızdaki ahşap masada oturuyordu. Aarya bir yandan ısıklık çalıp bir yandan da önünde duran türlü korkunçlukla dolu cam kavanozlarla küçük şişeleri çeviriyordu. Kendinden emin bakışlarını Brendan'ın sırtına saplayıp duruyor, belli ki Dr. Conner'in vefatındaki payına sinsice seviniyordu. Fakat bu durumun can sıkıcı bir yanı vardı; eğer herkes beni öldürmek üzere kurulan komploda Brendan'ın parmağı olduğunu düşünüyorsa, o niçin yaptıklarının sonuçlarından muaftı? Baş Aslan olmak gerçekten onu bu denli koruyor muydu yoksa yaptıklarını kanıtlayacak hiçbir delil yok muydu?

Dikkatimi, Aarya'nın aksine soğuk ve gergin duruşu yüzünden yanağındaki derin kesiğin etrafı buruşmuş görünen Felix'e verdim. O da en az Ash'le benim kadar mahvolmuş gözüküyordu ve diken üstünde oturuşuna bakılırsa o ağaçtan yere çakılmanın onu da benim kadar incittiğinden emindim. Sınıfa girdiğinden beri benden yana bakmamaya çalışıyordu. Sanırım beni öldürmeye kalkışıp sonra da hayatını kurtardığımı öğrenince yüzüme bakması epey zordu.

Hisakawa zehirlere tutkusunu ortaya çıkaran gülümsemesiyle, "*Atropa belladonna* veya güzelavrat otu," dedi. "Her mahir eczacının gotik nişanesi ve tabiri caizse en romantik zehirlerden biridir."

Atropa, diye düşünüp her zamanki gibi tahlile başladım, muhtemelen Yunan mitolojisinde kaderi temsil eden üç kız kardeşin en büyüğü, ölümlülerin nasıl öleceğine karar veren Tanrıça *Atropos*a atıfta bulunan bir isim –yani "ölümcül" kısmı da bu. Tabii *bella donna* da İtalyanca'da "güzel kadın" demek. Brendan'a şöyle bir baktım; fırsat bulsa mutlaka yapacağından emindim ama onun ve arkadaşlarının beni öldürmek için başvurmadığı tek şey zehirdi.

Brendan bir masaya tek başına oturmuştu ve platin sarısı saçları koyu renk ahşapla taş duvarlar arasında zıtlıkla ışıltıyordu. Nyx kılıçla bana saldırdıktan sonra atıldığı zindandan henüz çıkmamıştı ve yanındaki boş sandalyeye kaşlarını çatarak

bakışından Brendan'ın da bu yokluğun ayırdında olduğu belliydi. Benimle göz göze gelmiyordu ama gözlerini kısmıştı, şüphesiz farkındaydı. Layla masanın altından ayağıma küçük bir tekme attı, yani diyordu ki: "Sabretmen gereken bu son günde Brendan'ı kışkırtacak kadar aptal olma!"

Bakışlarımı yeniden geniş şöminenin önünde ellerini arkada bağlamış, ayaklarının ucuyla topukları üzerinde ileri geri sallanan Hisakawa'ya çevirdim. "Belladonna'nın büyüleyici yanı, ondan kaynaklanan o kadar da çok zehirlenme vakası kaydedilmemiş olmasıdır. Fakat benim kişisel gözdem on sekizinci yüzyıl zehircisi Giulia Tofana'dır. Aqua Tofana adını verdiği bir 'kozmetik' üretilip yalnızca kadınlara satarak elli yıldan fazla bir süre kocalarını öldürmelerine yardım etmiştir. Bu ürün cilde sürülmez, çorbaya damlatılmış. Yakalanıp idam edildiğinde İtalya'da altı yüzden fazla erkeğin zehirlenmesinde payı olduğu düşünülmüştür." Hisakawa kimi insanların dokunaklı bir şiir dinlediğinde yaptığı gibi efkârla iç geçirdi. "Şimdi söyleyin bana... Bir şeyler öğretmek üzere bu kadar az örneği bulunan bir zehir için neden heyecanlanayım?"

Aarya sandalyesinde arkasına yaslandı, tam bir rahatlık timsaliydi. "Çünkü belladonna kolayca bulunur ve dünyanın her yerinde kendiliğinden yetişir."

Hisakawa, "Ki bu da bizi, mantıken, çok fazla belladonna zehirlenmesinin kayıtlara geçmiş olması gerektiği fikrine götürür."

Aarya sanki bir karnavalda hediye kazanmış gibi, "Aynen," dedi. "Tam da bu yüzden harikadır. Belladonna *tesirli*dir. Kolayca elde edilebildiği de düşünüldüğünde, bu zehri kullanan kişiler tespit edilemez."

"Kesinlikle!" Hisakawa vurgulamak için parmak uçlarında yükseldi. "Pekâlâ, belladonna kullanan kişiler niçin tespit edilemez?"

Layla cevap vermek için ağzını açtı ama Brendan atıldı.

“Çünkü belladonna yalnızca öldürmek için kullanılmaz, kullanılmamıştır. Kadınlar o zamanlarda moda olduğundan göz-bebeklerini büyütmek için direkt olarak gözlerine sürmüştür. Morfinle karıştırılarak doğum yapan kadınlara ağrı kesici olarak verilmiş ve adına Alacakaranlık Uykusu denmiştir. Bugün hâlâ Parkinson'dan bronşite kadar pek çok hastalığın ilacında da kullanıyoruz.”

Hisakawa, “Teşekkür ederim,” diye cevap verdi, Layla yanıt verme fırsatı bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Belladonna yaygındır. Öyle olduğu için de ölüm sebebi olarak değerlendirilmez. Aksine, ölüm sebebi çok uzun süre ya da aşırı dozda ilaç kullanımı olarak kabul edilir. Yasadışı bir uyku ilacı bile sayılır.”

Brendan Hisakawa'nın övgüsünü içine çekerken kütüphanedeki, her alanda son bin yılın en iyi öğrencilerinden oluşan kayıtları hatırladım. Ash, Akademi'de başarılı olamazsan Hane-dan yönetimi için uygun olmadığına kanaat getirilir demişti. Üstelik buraya kabul edildikten sonra bile kendini kanıtlamış sayılmazdın.

Hisakawa parmaklarını yüzeyinde gezdirdiği masasına yaslandı. “Geçen haftaki derste söylediğim gibi. Hâlihazırda çevrenizde bulunan şeylerden faydalanın. *Karıştırın*. Giulia Tofana da koca öldüren kozmetiklerini böyle üretti. Ancak bu durum sadece zehircilerle ilgili değildi, aynı zamanda zehir tespitiyle de ilgiliydi. Her şeyin normal ve olması gerektiği gibi görüldüğü bir durum, en savunmasız olacağınız durumdur.” Bana baktı, duymam gereken bir şey söyleyip söylemediğini anlamak için ben de ona baktım. Üstat Blackwood'un mesajını bana iletmek için daha önce de konudan saptığı olmuştu.

Tam o an kapı açıldı, Blackwood içeri girip kapıyı bırakınca kapı ardından kapandı. Saçlarını sımsıkı topuz yapmış ve siyah pantolonuyla uyumlu siyah ceketle fırfırlı beyaz bluzdan oluşan üniformasını giymişti. “İzinsiz geldiğim için kusura bakmayın Profesör Hisakawa. Ancak, müsaadenizle, derhal çözülmesini

istediğim bir mevzu var.”

Layla endişeyle bana baktı.

Hisakawa, “Elbette,” deyip Üstada sunar gibi sınıfı işaret etti.

Ağır ahşap kapı gıcırdayarak açıldı, peşinde iki muhafızla Nyx içeri girdi. *Olamaz*. Midem sırtıma yapışana kadar buruldu, sandalyemde büzüldüm. Nyx’in kıvrıcık saçları sönmüştü ve kalıcı göz kalemine rağmen gözlerinin altındaki mor halkalarla haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Yüzü bitkin, omuzları düşüktü. Brendan kalkıp ona yardım etme niyetiyle masasını ittiği an Blackwood bir bakış atınca hevesi kursağında kaldı.

Muhafızlar Nyx’i zapt etmeye çalışmıyorlardı, onun kadar kindar ve fevri birini kontrol altına alabildiğine göre zindan gerçek bir kâbus olmalı diye düşündüm.

Blackwood, “November,” deyince sıranın altına saklanabilmeyi diledim. Akademi’nin zindanından daha tedirgin edici bir şey varsa o da kısasa kısas ceza sistemiydi. “Buraya gel.”

Sandalyemi arkaya ittim, çıkan ses sınıfın ürkütücü sessizliğinde yankılandı. Tüm gözler üzerimdeydi.

Blackwood, “Kolunu göster,” dedi, istemeye istemeye beyaz keten gömleğimin kolunu omzuma kadar kıvrarak birkaç gün önce dikişleri alınan on santimlik yaramı gösterdim.

Blackwood Nyx’e döndü. “Nyx, köreltilmiş alıştırma kılıcını ders sırasında keskin bir kılıçla değiştirdin. Eğitimcilerden işin aslını öğrendiğim kadarıyla bu kılıçla November’ı öldürmeye kalktın. Bu suçtan dolayı zindanda bir süre kaldın. Kurallarmız gereğince November’ın öç alma şansı olacak.” Elini uzatınca muhafızlardan biri kemerinden çıkardığı bir parça dürülmüş deriyi avcuna koydu. Blackwood katlanmış deri parçasını dikkatle açarken şöminenin alevi bir bıçağın keskin yüzünden yansıdı.

Blackwood silahı bana uzattı, gönülsüzce aldım. "Kısasa kısas, November. Seninkini kestiği gibi onun kolunu kesebilirsin. Başka hiçbir şey yapamazsın." Bana uyaran bir bakış attı.

İstemsizce Layla'ya baktım, yüz ifadesinden bu korkunç durumla nasıl baş edeceğime dair bir ipucu bulmayı umdum ama yüzü tamamen ifadesizdi, dosdoğru Üstata bakıyordu.

Bıçağı inceledikten sonra Nyx'e baktım. Gözlerime baktı, yere yığılmaktan başka bir şeye mecali olmadığı belliydi ama sırtını dikleştirip gururlu bir ifade takındı. Onun canını yarmamın, beni öldürmeye çalıştığı gerçeğini nasıl değiştirebileceğini anlayamıyordum. İkimiz de kesinlikle eşit olmayacaktık. Ama öç almayı da direkt reddedemezdim çünkü herkes bunun zayıflık olduğunu düşünürdü. Alnımda ter damlaları belirmeye başladı.

Blackwood beni izledi, tereddüdümü fark etti. Akademi'deki ikinci günümü, Matteo'nun yüzüme yumruk indirdiği günü kastederek, "Bunu sana ilk kez açıklamadığıma göre, daha fazla bir açıklama beklediğini sanmıyorum," dedi. "Kurallardan üstün değilsin, November."

Aarya yıllardır bu kadar iyi bir gösteri izlememiş gibi hayret etti.

Bıçak avcumda yabancı gibiydi, o olağan tanıdık ağırlığı yoktu. Kapıya baktım, tekrar Nyx'e baktığımda midem resmen buruldu.

Nyx, "Bıçağı incelemek istiyorum," deyince düşüncelerimden sıyrıldım. Dışarıdan ne kadar perişan görünürse görünsün, alevinin sönmediği ses tonundan belliydi. "Zehir dersindeyiz. Bıçağa bir şey sürmediğini nereden bileceğim?"

Hepimiz Blackwood'a baktık, hemen yanıt vermedi. Bıçağı Nyx'e gerçekten vermeyi düşünüyor olamazdı, değil mi? Ağırlığımı diğer bacağıma verdim.

Blackwood, "Bu isteği onaylayacağım," deyince az kalsın

şaşkınlıktan bıçağı yere düşürüyordum.

Aarya dizine vurdu, Layla'nın beti benzi attı.

Blackwood bıçağı elimden alıp Nyx'e verdi, Nyx bıçağın keskin yüzünü ve sapını uzun uzun inceledi. Kokladı, üzerinde parmağını gezdirdi ve metali ışığa tuttu. Bir sınıf dolusu öğrenci sandalyelerinin ucuna oturmuştu ve ortam o kadar sessizdi ki kendi nefesimi duyabiliyordum.

Nyx birden bıçağı havada savurup üzerime doğru atıldı. Kendimi savunmak için kolumu kaldırdım, muhafızlar Nyx'i tuttular. Ama o aniden olduğu yerde durup güldü.

Brendan arkamdan pis pis sııttı.

Blackwood saldırışını kınamadan, "Sanırım tatmin oldun?" dedi Nyx'e.

Nyx, "Neredeyse," derken Blackwood'a değil bana bakıyordu. Bıçağı omzuna doğru kaldırırken tüm dikkatimi ona verdiğimden emin olmaya çalışıyordu. Yüzünü birazcık buruşturmaktan öte bir tepki vermeden kendi kolunu kesti. Gülümsedi. Sapı Blackwood'a bakacak şekilde bıçağı geri verdi, kana bulanmış avcunu gömleğine silince kumaşta kıpkırmızı bir leke belirdi.

Nyx gözünü gözümünden ayırmadan, "İşte bitti," dedi. "Artık eşitiz. Ağlayarak koşup kaçmak istiyormuşsun gibi kapıya bakmayı kesebilirsin artık."

Tüm vücudum gerildi. *Kendi cezasını çekerken nasıl olup da beni yenebildi?* Şimdi hiçbir şey yapmazsam zarar görecektim – herkes fiziksel bir hesaplaşmada hamle yapmaktan korktuğumu anlayacaktı.

Sesimdeki huzursuzlukla baş etmeye çalışarak ağır ağır, "Aslındaaa..." dedim. "Kendi kolunu kesmen bizi eşit falan yapmaz. Cidden, stratejik açıdan uzun zamandır gördüğüm en kötü hamleydi."

Layla az önce endişeli görünüyordu ama şimdi nefessiz kalmış gibiydi. Sol kolundan kan damlayan Nyx ise gözlerini kısmış beni süzüyordu.

Blackwood bir şey diyemeden bıçağı kapıp ileri, Nyx'in diğer kolunun biraz ötesine savurdum, keskin bıçak gömleğini sıyrıp hafif bir kesik açtı. Nyx hafif bir çığlık atıp hemen kenara kaçtı.

Tüm sınıf şaşkınlık içinde bizi izliyordu. Nyx'in yüz ifadesine bakılırsa, yalnızca bana değil herkesin önünde böyle tepki verdiği için kendine de kızgındı.

Güldüm. "Hayır, sanırım eşitiz. Ağlayarak koşup kaçmak ister gibi kapıya bakan *sen* olduğuna göre."

Dişlerini sıkıp kafamı koparmak ister gibi bana baktı, onu göremesem bile Brendan'ın bakışları sırtımı deliyordu. Ne kadar da normal bir gündü.

Dört

İç avludaki soğuk, yosun kaplı banklardan birine oturdum. Başımın üstündeki meşe dalları, erguvan rengi hoşmeyve salkımlarıyla bezenmişti ve salkımlar güneşin solan ışıkları altında içlerinde birer kıvılcım varmış gibi parlıyordu. Yeni açmış mavi, mor ve beyaz çiçekler ayaklarımın çevresinde girift desenler oluşturarak çimenlerin arasından başını uzatıyordu. Sabah yağın karın çoktan eridiği, uzun ağaçlardan oluşan gölgeliğe baktım. Buraya ilk geldiğimde, Layla okulda neredeyse tüm yıl çiçeklerin güzelliğine tanık olmamıza imkân veren sıcak ilkbaharlar yaşandığından, yükseklerle çıkınca havanın biraz soğuduğundan bahsetmişti ama ben hâlâ bahçıvanın bir dahi olduğunu düşünüyordum. Taze bir çimen parçasını parmaklarımın arasında çevirdim, hızla dönüşü bedenimdeki gerginliğe benziyordu.

Küçük bir grup temel seviye öğrencisi avlunun diğer ucunda toplanmış, alçak sesle konuşuyordu. Hangi Hanedana mensup olduklarını bilmek imkânsızdı çünkü öğrenciler dünyanın dört bir yanından geliyorlar, pek çok farklı dil konuşuyorlardı. Ama kim olduğumu bildikleri belliydi, arada bir benden yana bakıyorlar, sözcüklerini daha da gizlemek ister gibi birbirlerine sokuluyorlardı.

Sarmaşıklı geçitte bir hareketlenme oldu, sarmaşıkla kaplı duvarın diğer yanındaki askılardan harmanilerin alındığını duydum –stratejik dövüş dersi henüz bitmişti. Stratejik dövüş,

bıçak fırlatma, akıl oyunları... Bir ay önce böyle bir müfredatın var olması fikrine bile katıla katıla gülerdim.

Sarmaşıklı geçitten ilk geçen Aarya'yla Felix oldu ve banktan kalktım. Aarya'nın gözleri parladı, gevşekçe topladığı atkuyruğundan kurtulan bir tutam dalgalı saçı yüzünden geriye itti.

Öyle bir yüksek sesle, "Ah, Hayalet Lise'de en sevdiğim sirk numarasıydı," dedi ki temel seviye öğrencileri bize döndü. İngiliz aksanından Amerikan aksanına bir anda geçiş yaptı, ikisi de kusursuzdu. Aslında bence yetkin olmadığı hiçbir aksan yoktu, bu da onun nerede yetiştiğini gizliyordu, açık olan tek bir şey varsa o bir Çakaldı ve dikkate alınması gereken bir güçtü. "Mezun olduktan sonra... Yani mezun olacak kadar yaşarsan, bu gösteriyle turneye çıkmalısın. Nyx'e çektiğin o akrobatik uçuşu izlemek için yüklü bir miktar verirdim."

Yüksek sesle derin bir nefes verdim. Normal bir dünyada, Conner'dan kaçmama yardım ettiği için artık arkadaş sayılırdık ama karşımdaki Aarya'ydı. "Herkesin önünde bağırmak istediğin başka bir şey var mı yoksa günlük ilgi dozunu aldın mı?" diye cevap verdim.

Ben cümlemi bitirdiğim an Brendan avluya girdi, Aarya'yla konuştuğumu gördü. Göz göze geldik, bakışları resmen tehditkârdı, sanki beni öldürme girişimlerinin devamının geleceğini ilan eder gibiydi. İşin en iğrenç yanı da kuzenim olmasıydı, birkaç gün öncesine dek bunu bilmesem de, o başından beri biliyordu ve zerre cesareti kırılmamıştı.

Aarya baktığım yere doğru dönüp, "Huysuz, aksi," dedi. "Görünüşe göre... Amerikalılar ne derdi? Ah, evet. Görünüşe göre 'biri boyundan büyük işlere kalkışmış' bu sabah."

Felix Aarya'nın yanından ayrılmasa da omuzlarını başka yöne çevirip kollarını kavuşturuyor, benimle iletişime geçmekten kaçınıyor veya belki de bu sohbele karışmayı hiç istemiyordu.

Matteo stratejik dövüş dersinden çıkıp içeri açılan kapıya doğru yürürken bakışlarımı Aarya'dan uzaklaştırdım.

İlginç bir şey keşfetmiş gibi Aarya'nın gözleri parladı. "Nyx ve Brendan'ı kızdırmanın sonuçlarından korkmuyor olabilirsin çünkü yani ne bileyim..." Tırnaklarını inceledi. "Yakında bizi bırakıp gideceğin için?"

"Ne?" dedim boğulur gibi, sesimdeki dehşeti gizlemeye çalışarak hemen dikkatimi ona verdim. "Buralarda takılıp saçmalıklarını dinlemeyi çok isterdim ama gitmem gerek." Aarya'nın zafer kazanmış gibi görünmesine bakılırsa her şey için çok geçti, gerçeği çoktan öğrenmişti. Bunun üzerine bu talihsiz sohbeti sürdürmek yerine Matteo'nun peşinden gittim.

Aarya kocaman bir kediymiş gibi hırlayıp pençelerini üzerime savurdu.

Bugün yapmam gereken üç şey vardı: Her şey normalmiş gibi davranmak, gideceğimi kimseye belli etmemek ve Matteo'yla konuşmak. Daha bugünkü derslerim bile bitmeden üç görevden ikisini mahvetmeyi başarmıştım.

Fuayeye açılan ağır ahşap kapıdan geçip Matteo'nun peşinden yürüdüm. Antika kalkanlar duvarları süslüyordu; bir keresinde Layla bunların Teşkilat'ın dünya tarihine yayılan köklerini simgelediğini söylemişti ama benim için hepsi sadece kendi Hanedanımın tarihini bilmem gerektiği kadar bilmediğimin nişanesiydi.

Daha çok kendi kendime, "Gidebilir miyim? Gitmeme izin mi veriyorsunuz?" dedim.

Blackwood tereddüt etti. "Teknik olarak, gidebilirsin. Ancak hâlâ öğrenmen gereken çok şey olduğunu ve pek çok beceri alanında ciddi eksiklerin olduğunu belirtmem gerek. Fakat daha da önemlisi, Teşkilat dünyasının geneli hakkında çok az şey biliyorsun."

“Öyle olabilir ama babam dışarıda bir başınayken asla burada kalamam. Özellikle de şu an bildiklerimi bilirken,” dedim. “Burada Dr. Conner’la yaşananlar, dışarıda olup bitenlerin binde biri gibiydi.”

“Okul, dış dünya politikalarına dahil olmaz,” dedi ama ikimiz de Conner’la aralarındaki sorunun tamamen politik olduğunu biliyorduk. “Sadece şunu hatırlatacağım; ayrılmadan önce burada birkaç ittifak daha kurup azami bilgi edinmen gayet temkinli bir yaklaşım olur.”

Hızlanıp Matteo’nun uzun adımlarına yetiştim. Alçak sesle konuşmaya özen göstererek, “Selam, biraz konuşabilir miyiz?” dedim. Kubbeli yüksek tavanlar, buradaki sesleri güçlendiriyordu.

Geniş omuzları gerildi. “Konuşmamayı tercih ederim,” dedi. Yüzüme bakmaya bile tenezzül etmedi.

Erkekler yatakhanesine uzanan koridora girdiğimizde, “Bak, beni suçladığını biliyorum, Stefano’nun...” diyerek söze girdim.

Şimdi yüzüme bakıyordu ya da Jo Teyzeminkileri anımsatan öfkeli, kahverengi gözleriyle bana tepeden bakıyordu. Benden on beş santim kadar uzundu. “Lanet olsun ki haklısın, seni suçluyorum. Belki de öldürülmesi doğrudan senin suçun değildi. Ama konuşmanın başından beri değişmeyen bir gerçek var: En yakın arkadaşım sen bu okula geldiğin için öldü.”

Sözleri beni olduğum yere çiviledi. Kaşımın üstünü ovuşturdum –Ash bunun utanç göstergesi olduğunu söylemişti ki şu an epey doğruydum. “Biri en yakın arkadaşımı öldürse ne yapardım tahmin bile edemiyorum,” dedim, sesim şimdi daha şefkat dolu çıkıyordu. Enerji küpü Emily’ni birinin incittiğini düşünmek bile gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. “Sonsuza dek nefret saçardım.”

Odasının kapısı önünde, “Evet, öyle...” dedi.

Buradan nereye gideceğimi bilemez bir halde yüzüne baktım. Arkadaşın için üzgünüm ama bir şeye ihtiyacım var, şimdi konuşabilir miyiz, diyemezdim. Bunun yerine, “Özür dilerim, rahatsız ettim,” dedim. “Stefano için de üzgünüm. Gerçekten.” Kafamdaki çarklar beni dinlemesini sağlayacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için dönmeye başladı çünkü üç saniye sonra odasına girecek ve tek şansım da yok olup gidecekti. “Hoşça kal demek istedim.”

Matteo bir an gözlerini yumdu, sanki varlığım onu bezdirmişti. “Seninle oyun oynayacak havada değilim.”

“Oyun değil,” deyip yalnız olduğumuzdan emin olmak için koridoru kolaçan ettim. Duraksadım, bu kumarın geri tepmesini umdum. “Yarın Akademi’den ayrılıyorum.”

Derin bir nefes verip gözlerini kaçırdı, duvara bakmaya başladı. Üç saniye sonra birkaç kez başını iki yana sallayıp yumruğunun kenarıyla sürgüye vurdu. Kapı ardına kadar açıldı.

Apaçık bir memnuniyetsizlikle, “Pekala, girecek misin içeri?” dedi.

Tereddüt etmedim. İçeri girip kalın perdelerin çoktan çekildiği, şöminenin akşam için yakıldığı ortak alana geçtim.

Benden bir an evvel kurtulmak ister gibi, “Çabuk anlat,” dedi.

Gevşek saç örgümü omzumdan arkaya atıp omuzlarımı dikleştirdim, biraz cesaretimi topladım. Kuzen olduğumuzu söylediğinden beri benzerliğimizi görmezden gelemiyordum. Bu okulda bulacağıma inanabileceğim son şey ailemdi. Şimdi iki kuzenim vardı: Matteo ve Brendan –biri benden nefret ediyor, diğeri ise beni öldürmek istiyordu.

Aklımdan birkaç farklı giriş cümlesi geçti ama söylemek istediğim her şey kulağa tuhaf geliyordu. Ben de ondan direkt yardım istemek yerine sadece, “Babamı bulacağım,” dedim.

Öfkelendi. “Buraya o *Aslan* babandan bahsetmeye mi geldin? Onun başına ne geldiği umurumda bile değil.”

Bir adım ilerledim, babama muhteşem olmak dışında herhangi bir özellik atfedilmesi göğsümdeki öfke kıvılcımlarını parlattı. “On saniyeden fazla dinleyebilseydin, neden umurunda olması gerektiğini anlardın. Ayrıca bu Hanedan bağlarından bıktım. Sen Ayısın. O Aslan. Kimin umurunda? Bazı insanlar berbat bazıları değil. Babam iyi olanlardan. Nokta.”

Matteo yumruğunu sıktı, beni kapı dışarı etmeden önce tekrar konuşmaya başladım.

Nefes alıp daha sakin bir şekilde sözlerimi sürdürdüm. “Jo Teyzem, Jo Teyzemiz öldükten sonra babam beni buraya gönderdi. Bildiğim kadarıyla da bu konuda bir şeyler yapmak için Avrupa’ya gitti.”

Matteo, “Bu konuda bir şeyler yapmak derken ne demek istiyorsun? Ne tür bir şeyler?” dedi, sesindeki ısrarcı tona bakılırsa bu önemli bir soruydu.

Ses tonuna benzer bir vurguyla, “Ben de tam olarak bunu öğrenmeye çalışacağım,” dedim. “Hanedan politikalarını senin kadar bilmiyor olabilirim ama en azından bilgi sahibi olduğum bir şey varsa bu da Jag’ın...”

Yargılabarcasına, “Jag senin babanın babası, senin *büyükbaban*,” dedi.

“Bazı genlerimiz ortak mı? Evet,” dedim, savunmacı tavrım kabarıyordu. “Ama sakın ona ya da Aslanlara benzediğimi söylemeye cüret etme. O annemi ve teyzemizi öldürdü. Aslanlar babamın peşinde. Beni öldürmeye çalışıyorlar. Ayrıca bildiğim kadarıyla Layla’yı, Ines’i ve bu okuldaki diğer tüm yetenekli öğrencileri de seve seve öldürüp Teşkilat’a boyun eğdirebilirler. Bu arada, bu okulda ne yaptıysam, hepsi onları durdurmak içindi.”

Homurdandı. “Burada yaptığın her şey kendi kışını kurtarmak içindi.”

Bir an sustum. Haklı değildi ama haksız olduğunu da söyleyemezdim.

“Peki ne yapacaksın? Tek başına Aslanlara meydan mı okuyacaksın? Ya da belki hain babanla işbirliği yaparsın,” dedi saygısız bir biçimde. “Onu çoktan öldürmedilerse tabii.”

Dehşetle, “Tanrım, Matteo,” dedim. “Pislik gibi davranmayı bırakamaz mısın? Arkadaşının ölümünün seni ne kadar derinden etkilediğini anlamamı bekliyorsun ama babam için endişelenmem hiç umurunda değil, öyle mi?” Başımı iki yana salladım. “En azından bir şey yapıyor. En azından bir şey yapıyorum. *Sen* ne yapıyorsun?”

Yüzü düşen Matteo alnını ovaladı. Benden birkaç adım uzaklaştı. “Haklısın,” dedi, sesindeki öfke hafıfledi. “Haksızlık ettim.”

Onu izledim. Öfkesinin ve acısının altında, bir parça düzgün biri vardı. Birkaç saniye boyunca orada her zamanki öfkemiz olmadan ne yapacağımızı bilemez halde tuhaf bir şekilde dikildik.

Nihayet, “Avrupa’da nereye gideceksin?” diye sordu.

“Birleşik Krallık’tan başlayacağım,” dedim.

Tahmin etmiş gibi başını salladı. “Gideceğini başka kim biliyor?”

“Ash, Layla ve Blackwood.”

Soran gözlerle beni süzdü. “Ash de seninle geliyor...” deyince yan gözle ona baktım.

Ash’in ismini durumu belli edecek bir şekilde mi söyledim yoksa vücut dilimden mi anlaşıldı? Gönülsüzce, “Geliyor,” dedim ve söz ağzımdan çıktığı an ona bilgi vermekten nasıl da çekinmediğimi fark ettim. Matteo’ya güvenmem için hiçbir sebep yoktu, öyle değil mi?

Matteo, “Sanırım, yardım etmemi istediğin için buradasın,”

diye devam etti sözlerine.

Bana açtığı yolu görüp rahatlayarak derin bir nefes verdim. “Evet. Lütfen. Bana söylemek isteyeceğin her şey işime yarar,” dedim. “Aslanların bölgesinde olacaksam alabileceğim her türlü yardıma ihtiyaç duyacağım. Benden nefret etsen bile, eminim Aslanlardan daha çok nefret ediyorsun, değil mi?”

Matteo dudaklarını birbirine bastırıp sanki bir yerlerde bir cevap bulacakmışçasına odaya göz gezdirdi. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra bir karara varmış gibi başını salladı. “Sana yardım etmeyi kabul etmek için bir şartım var.”

Yavaşça, “Ne tür bir şart?” dedim.

Matteo’nun ifadesi ciddiydi. “Bu bilgiyi senden başka kimse-
nin kullanmayacağını kabul etmen gerek. Söz vermelisin. Hanedan sırlarımı Ash’e anlatmaya hiç niyetim yok.”

Tereddüt ettim. Ash’ten bir şeyler saklama fikrinden hiç hoşlanmıyordum ama Matto’nun Hanedan sırlarını korumak istemesini de yabana atamazdım. Hem işin doğrusu, onların yanında bana güvenmesi hoşuma gitmişti.

“Kabul ediyorum,” dedim.

Matteo beni iyice süzüp bir kez daha tarttı ve doğruyu söylediğime ikna olunca konuşmaya devam etti. “Londra’da bir Ayı Hanedanı eczanesi var. Dükkânın adı Arcane Minded, ön tarafı antika dükkânı. Aslanlara karşı kullanacak bir şeylere ihtiyacın olursa, oraya gidebilirsin. Dükkândaki kadına şöyle de: *Aut cum scuto aut in scuto.*”

Latince deyişi tekrar ettim: “*Aut cum scuto aut in scuto.*”

Ben ne anlama geldiğini düşünmeye vakit bulamadan Matteo, “*Kalkanla ya da kalkanda,*” dedi. “Kabaca ‘*Teslim olma, asla pes etme*’ demek. Aslanlarla savaştığını ve yardımına ihtiyacın olduğunu anlayacaktır.”

Gizli eczaneleri olan gizli dükkânlarda gizli deyişler. Bir ay

önce duysam gözlerimi devirir, böyle eczanelerin eski hikâyelerinde kaldığını söyledim ama buraya geldiğimden beri tüm dünyam değişmişti.

“Beni daha önce hiç görmemiş olması önemli mi?” diye sordum.

“Ah, öyle ya, çekirdek ailene çok benziyorsun. Daha önce hiç görmediği ikinci ya da üçüncü kuzen olduğunu düşünebilir. Ama...” Matteo duraksadı. “Gerçekte kim olduğunu fark ederse sorun yaşayabilirsin.”

Ash’le dün geceki konuşmamızı ve Avrupalı Teşkilatlılardan bazılarının beni tanıyabileceğine dair uyarısını hatırladım. “Ayılar da benden nefret mi ediyor?”

Bir an düşüncelere daldı. “Annem seni kabul edebilirdi. Kız kardeşlerini çok severdi. Ama büyükbabamız Hanedanın lideri ve sana dair herhangi bir şeyi isteyip istemeyeceğini bilemiyorum. Dışarıda neler olabileceğini söyleyemem. Aylardan destek görebilirsin. Görmeyebilirsin de.”

Beş

Yemek salonuna doğru hızlı hızlı yürürken botlarım taş koridorda tıkırdıyordu. Layla ve Ash, ben çıktıktan sonra bir saat daha derste kalmışlardı, ben de bu süreyi haliyle odamda endişelenerek geçirmiştim. Nyx'le bu sabah yaşananların ardından mideme korkunç bir düğüm yerleşmişti ve günün kalanını kazasız geçirmek umuduyla elimden geleni yapıyordum.

Yemek salonuna açılan demir perçinli devasa kapıyı ittim. Kestane rengi kadife sandalyeler, beyaz keten masa örtüleri serilmiş uzun masalar ve parlak gümüşler beni bekliyordu. Yeşil sarmaşıklarla beyaz çiçek demetlerinden yapılmış orta süsleri ve gerçek mumlarla ışıldayan dökme demirden avizeler vardı. Salonun sonundaki bir platformda on dokuz eğitmenin masası bulunuyor, Conner'ın oturduğu yerde boş bir sandalye duruyordu. Öğrenciler, yüz ergenin bir arada yemek yediği hiçbir yerde beklenmeyecek şekilde kibarca ve alçak sesle konuşuyorlardı.

Diğer öğrencilerin delici bakışlarından kaçınarak masaların arasından yürüdüm. Kimse Conner'ın ölümü hakkında bana bir şey dememişti ama salonda ilerlerken yanından geçtiğim herkes gözlerini üzerime dikiyordu. Pembroke'taki kantinde aynı şeyi yaşadığım zamanlar olmuştu –bir seferinde altıncı sınıfta tırmanıp bayrak direğine devasa bir iç çamaşırı astığımda, bir kez de dokuzuncu sınıfta korkunç bir bilimsel deney yapmak için okulun çatısına laboratuvar malzemelerini taşıdığım-

da. Tek fark, o zamanlar orada ısıklar, tezahüratlar ve tebriklerle karşılanmıştım. Buradaki ilgi ise ne kutlama niteliğindeydi ne de iyi niyetliydi; destek görmek şöyle dursun kendimi harmanimin kapüşonunu çeksem mi diye düşünürken buldum.

Brendan birden sandalyesini geriye ittiğinde Ash ve Layla'nın oturmakta olduğu yere, her zamanki yerime giden yolu yarılamıştım. Brendan bir grup çocukla sohbet etmeyi sürdürerek ayağa kalktı, bacaklarını genişçe açıp sandalyesi ve vücuduyla yolumu kapadı. Yavaşladım, bu apaçık meydan okumaya nasıl karşılık vereceğimden emin değildim ve herkesin bizi izlediğinin de farkındaydım. Geri dönüp farklı bir yoldan gidemezdim, bu yalnızca ondan korkuyormuşum gibi görünmeme sebep olurdu. Neyse ki Nyx ortalarda görünmüyordu.

Brendan'ın önünde durdum. Çekilmeye yeltenmedi, göğsünü şişirmesine bakılırsa çekilmeye de hiç niyeti yoktu.

Gerildim. Elimden geldiğince kibar bir şekilde, "Pardon," dedim ama bana doğru dönmedi bile. "Beni duyduğunu biliyorum Brendan."

O an gözlerime baktı. Sanki işimi zorlaştırmak hiç umurunda değilmiş gibi, "Öbür taraftan dolan," dedi. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, özgüveni sesinden belliydi. Platin rengi saçları, avizelerin ışığını yansıtıyordu.

Masanın diğer ucunda oturan Aarya daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı. Ines bana acıyan gözlerle baktı.

Brendan'ı dik dik süzdüm. "Ya da sen sadece bir adım kenara çekilip sandalyeni itersin ki bu sayede ben de akşam yemeğimi yiyebilirim." Daracık alandan geçip gitmeye çalışabilirdim ama ağırlığını benden yana verir de beni masaya yuvarlarsa stratejik olarak kasten oraya yerleştirilmiş bir bıçağın üzerine düşebilirdim.

Söylediklerimi tarttı. "Hayır, olduğum yerde gayet rahatım ben."

Olaysız bir gün kuralı burada sona erdi.

Başka bir çözüm bulmak için salona göz gezdirirken derin bir nefes verdim, başka çözüm yoktu. Sakin bir sesle, "Sen yemek yemenin yolumu kapamaktan daha enteresan olduğuna karar verene kadar burada dikileceğimize göre neden bahsedelim istersin?" dedim. "Havadan, spordan... Ya da diğer öğrencileri öldürmek için Conner'a yardım eden arkadaşlarından mı? Bunu düşününce merak ediyorum, Brendan, Stefano'nun ölümünde *senin* nasıl bir payın var?"

Brendan pis pis sırıttı. "Fena değil. Hiç fena değil. Ama ben daha arkadaşça bir sohbet ederiz diye düşünüyordum." Etrafımızdakilerin dinlediğinden emin olmak için sağa sola baktı. "Belki de sana *iyi yolculuklar* dilemeliyim."

Aarya konuşulanları duyabilmek için neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

Kalbim tekledi. *Biliyor.*

Brendan yüzümü inceledi. "Ah, bunun bir sır olduğunu mu sanıyordun?" Güldü. "Başaramayacağını gösteren sebeplerden biri daha."

Babamı vaktinde bulmayı mı yoksa Aslanlardan öç almayı mı veya ikisini de başaramayacağımı mı kastettiğinden emin değildim. Haklı olup olmadığını düşünmekten de kendimi alamadım.

Görünürde sözlerini yok sayarak, "Tuhaf..." dedim. "Bu okulda hiç kimse geleceğimi bilmiyordu. Kimse becerikli olabileceğimi düşünmedi. Ama her seferinde seni alt etmeye devam ediyorum. Bu, çok becerikli olduğum anlamına mı gelir? Yoksa senin çok beceriksiz olduğunu mu gösterir?"

Sırıtişında, benim bilmediğim bir şeyi bildiğine dair izler vardı. "Bir hafta daha yaşarsın *belki...* Şanslıysan."

Onu ve izleyenleri endişeli olmadığımı ikna etmek için elimden geleni yaparak, "Bahse varım," dedim. "Aslanların bir

sonraki lideri sen olacaksın, değil mi? Üstelik teknik olarak kuzeniz. Yani bu, taht üzerinde benim de hak iddia edebileceğim anlamına mı geliyor? Veya siz güçöbur Aslanlar buna her ne diyorsanız işte.”

Çenesini havaya dikti, kızgın boğa gibi solumaya başladı –beni incitmek istediğini gösteren bir değil iki işaret birden. Şimdiye dek çıplak elleriyle beni öldürmeye çalışmamış olabilirdi ama ölmemi istediği apaçık ortadaydı ve şimdi haliyle, arkadaşlarıyla peşime böyle vahşice düşmesinin ardındaki gerçek sebebi mi keşfettim diye merak ediyordum. Onunla masa arasındaki ufak boşluğa baktım. Bir hamle yaparsam, sonu iyi olmayacaktı. Ama burada da dikilemezdim; okuldan ayrılacağı mı biliyordu ve ceza alma pahasına beni aciz bırakmak için her şeyi yapabiliirdi.

Ani bir karar verip mümkün olan tek seçeneğe yöneldim: Onun boş duran sandalyesine oturdum. Başımı kaldırıp bakmadım bile ve onun yerine temiz tabağına biraz patates püresi koydum.

Sohbet ettiğı çocuklara gayet rahat bir tavırla, “Nasıl gidiyor?” diye sordum, hepsi de ne yapacağını bilmez halde yüzüme bakakalmıştı ki eminim Teşkilatlılar böyle hayret ediyorlardı.

Dikkatini Brendan’a veren tam karşımdaki çocuğı takibe aldım. Çocuğun bakışlarının aşağı kaymasından ve sandalyemde hissettiğim hafif baskıdan ötürü Brendan’ın elini sandalyeye koyduğunu anladım. Sandalyeyi aniden geriye çekerse kıcımın üstüne düşüverirdim.

Ağzım sarımsaklı patates püresiyle doluyken, “Yerinde ol sam bunu yapmazdım,” dedim. “Bu salonu dikkatle izleyen bir masa dolusu öğretmen var ve yere düşersen –eminim ki düşerim– kavgayı sen başlatmışsın gibi görünür.”

Kibirli bir sesle, “Kavga çıkardığımı düşünmeleri umurumda mı sence?” derken enseme o kadar yakındı ki tüylerim ürperdi.

Arkama dönmeden, “Bence öyle,” dedim. “Çünkü benimle ilgili kimsenin anlamayı başaramadığı şey, onların yapamayacağı bir şeyi benim nasıl yaptığım: Bu okula on yedi yaşında girmek. Belki sandığından daha nüfuzluyumdur. Belki de, bir ihtimal, bu nüfuzumu zindanda özellikle nahoş hallere düşmen için kullanırım.” Kumar oynuyordum. Bu okula birilerinin işini görmek için gönderildiğini düşünerek hiç zindana atılmadığını varsayıp buna bel bağlıyordum. Eğer haklıysam, muhtemelen bundan deli gibi korkacaktı. “Yani söylediğin gibi, kavga edersek, ben buradan gideceğim. Ama sen?”

Sandalyeyi daha sıkı kavradığını hissediyor, derin bir nefes aldığını duyuyordum.

Masadaki herkese, “Sizinle tanışmak güzeldi,” deyip Brendan’ın diğer yanında dikildim. Fiziksel bir münakaşa yaşanmadan ondan kurtulduğuma şükrederek hemen Ash’le Layla’ya doğru yürümeye başladım.

Brendan, “Babanın başına gelecek olan şey gerçekten çok acı,” deyince olduğum yerde durdum. “Sana söyledim ama sanırım çok yakında öğreneceksin.”

Kalbim ağzıma geldi. Rüzgâr gibi döndüm. Brendan’la bakışırken paylaştığımız şey safi öfkeydi.

Ben ona doğru bir adım atmadan önce Ines kalkıp yolumu kesti. Kızıl örgüsü sırtından sarkıyor, gözleri kararlılıkla ışıltıyordu.

“Ona saldırmanı istiyor,” dedi ve bu onun konuştuğunu resmen ikinci kez duyuşumdu. “Saldırırsan, buradan çabucak gidemezsin. O kazanır.” Beni dikkatle süzdü, sanki söylediklerini anladığımı gösteren bir işaret arıyordu.

Bir nefes alıp yumruklarımı gevşettim. Ines birden bunların hiçbirini gerçekleşmemiş gibi yerine oturup yemeğini yemeye devam etti.

“Teşekkür ederim,” dedim ama cevap vermedi. Hem Felix

hem Aarya ona dik dik baktı, benimle konuştuğu için onların da benim kadar şaşkın olduğu belliydi.

Vaktimi boşa harcamadım... Gidip her zamanki yerime, Ash'le Layla'nın karşısına oturdum, kalbim hızla çarpıyordu. Gergin duruşumu gevşetip arkama yaslanmak için birkaç kez derin nefes almam gerekti.

Ash gülümsedi. "Seni iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor. İyi ki böyle bir niyetim yok."

Layla kaşlarını kaldırdı. "Şu an flört mü ediyorsun? Kavga çıkabilirdi."

Her zamanki gibi istifini bozmadan, "Ama çıkmadı," dedi Ash. "November durumu gayet güzel yönetti. Brendan'ın sandalyesine oturmak çok zekiceydi."

Layla kaşlarını çattı. "Siz ikiniz hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilemiyorum. Al birini vur ötekine." Duraksadı. "Bensiz mahvolacaksınız, kesin."

Ash kardeşine bir omuz atıp çocukken nasıl olduklarını açıkça gösteren bir sırıtışla ona baktı. "Davet mi istiyorsun yoksa sen? Şey mi seziyorum biraz, ne bileyim, *kıskançlık*?"

Layla ona ters ters baktı. "Kıskançlık mı? Alakası bile yok. İkinizden birini kendi ahmaklığından kurtarmak zorunda kalmadan huzurla kitap okuyabileceğim anı dört gözle bekliyorum."

Ash güldü ama benim gülecek halim yoktu. Sesime sızan endişeyle "Başaramayacağımdan çok emin görünüyordu," dedim. İkisi de bana baktı.

Ash'in tebessümü soldu ama endişeli görünmüyordu. "Aslanlardan öç almak kolay iş değil. Brendan'a göre böyle bir şey düşünülemez."

İşte yine aynı kelime, öç almak. Aslında öç almayı düşünmemiştim bile. "Ben sadece babamı bulmak istiyorum," dedim.

Layla su bardağını tekrar doldururken, “Babanı bulmak sorununu çözmeyecek,” dedi. “Aslanlar ikizin de peşini bırakmayacak.”

Haklı olduğunu, büyük resmi doğru dürüst düşünmediğimi biliyordum. “Brendan’ın babam hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyor,” dedim ve ikisine de içimi rahatlatacak bir şey arayarak baktım. “Brendan gerçekten babama ne olduğunu biliyor olabilir mi?”

Ash’in dudakları bir an için gerildi; Gupta’nın hilekârlık dersinde öğrettiği mikro ifadelerden biriydi bu. Gupta birinin dudakları geriliyorsa, bu o kişinin bir bilgi sakladığını ya da bir şey söylemekten çekindiğini ifade eder demişti.

Ash, “Söylediğim gibi, Akademi’yle dış dünya arasındaki ilişim izlenir ve çoğunlukla engellenir,” dedi. “Brendan muhtemelen seninle oyun oynuyordu.”

Layla sessizliğini korudu, bu da bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Brendan benimle oyun oynuyor olabilirdi ama bu yine de *gerçeği* söylemediği anlamına gelmezdi.

Ortak alanımızda bulunan ve gözüme bir zamanlar lüks görünen mobilyalar artık tanıdık ve rahat bir his uyandırıyor. Her bir detayı inceledim, hepsini zihnime kazımaya çalıştım – Ash’in beni öptüğü kanep, kemerli pencerenin yanında duran Layla’nın bana saatlerce ders çalıştırdığı kahvaltı masası ve sık sık önüne oturup o an başıma örülmüş çorap her neyse onu düşündüğüm şömine. Bu okuldan nefret ettiğimi sanıyordum ama buradan ayrılma gerçeğiyle yüzleşince burada daha önce hiç olmadığımı kadar hayat dolu olduğumu fark ettim.

Layla yatak odasının kapısını açtı, ortak alana çıktı, saate göz attı. Gülümseyerek, “Vakit gelmiş,” dedi.

Keşke ben de gülümseyebilseydim. “Seni bırakmak canımı sıkıyor.”

Söylediğimi duymazdan geldi. “Yakında beni tekrar göreceksin.”

“Biliyorum ama...”

Öyle bir güvenle, “Üstesinden geleceksin, November,” dedi ki az kalsın buna inanacaktım. “Birbirinizi kollayın, kardeşimin olmayacak bir şey yapmasına izin verme ve gözünü dört aç. Tehlike hep hiç beklemediğin anda ortaya çıkar.”

Bu sözler bana bugünkü zehir dersimizi anımsattı, uyarısını haklı buldum. İlk geldiğim zamanlarda Layla'nın bana sürekli saf dediğini, ne kadar haklı olabileceğini ve Pembroke'taki son günümünden beri ne kadar çok değiştiğimi fark ettim. “Gözümü üzerinden ayırmayacağım. Söz veriyorum.” Layla müsamahasız bakışlarını üzerime dikti. “Şimdi sana bir şey vereceğim ama duygusallaşırsan yemin ederim geri alırım.”

Temkinli bir sesle, “Tamam,” dedim.

Cebinden siyah, parlak bir şey çıkarıp bana uzattı.

Gözlerim büyüdü. “Saçından bir tutam mı?” der demez sesim çatallandı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bazı üzücü şeyler yaşamıştık ve artık bir bağ kurduğumuzu da söylemek doğru olurdu, yine de benim onu, onun beni sevdiğinden daha çok sevdiğim *hep* barizdi.

Örülmüş saç tutamını havaya kaldırdı, ucuna ip bağlamıştı. “Kurt Hanedanı olarak önemli bir yolculuğa çıkan birine bir tutam saç veririz. İnanç göstergesidir... Manen yanıdayım, şansın açık olsun, eve çabuk dönmeni diliyorum demektir.” İç çekti. “Yani ikiniz de sağ salim geri dönünce bunu bana geri getirmeni bekliyorum.”

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Ağlıyor musun sen?” deyip ince parmaklarından birini bana doğrulttu. “Ağlamasan iyi edersin.”

“Ağlamıyorum,” dedim ama sesim çatladı.

“Bakayım, dön bana,” deyince döndüm. Saç tutamını, beliksırtı örgümün tepesine sıkıştırdı. “Böylece, gitmeden senden alamazlar.”

Dönüp boynuna sarıldım. Uzun bir süre öylece dikildi. Sonra yavaşça omuzları gevşedi ve o da bana sarıldı.

Kapı çalınıp Layla bir adım geri çekilince dostluğunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeye fırsat bulamadım. O olmasa asla hayatta kalamayacağımı. Benimle gelen kardeşine, ikizine karşı ne kadar özverili olduğunu...

Layla kapıyı açtı, dışarıda o meşhur deri kemerleri ve kolluklarıyla Blackwood'un iki muhafızı dikiliyordu. Ağzımı açtım ama Layla söylenecek bir şey yok artık dercesine başını salladı.

“İyi geceler, November,” dedi, kelimeler boğazından zar zor çıktı.

“Görüşürüz Layla,” diye yanıt verdim.

Onu son görüşüm olabileceğini bile bile odadan öylece çıktım.

Altı

Blackwood'un sıcak odasının kapısını açınca Ash'in çoktan geldiğini, çalışma masasının önündeki iki koltuktan birine oturduğunu gördüm. Şömine tüm odayı o tanıdık odun kokusuyla dolduruyor, duvarlardaki meşale yuvalarında ve masanın üzerindeki gümüş şamdanlarda mumlar yanıyordu.

Blackwood'un işaretiyle oturdum, onunla tanıştığım günü hatırladım. O zaman Teşkilatlı olduğumu bilmiyordum, babamın yaptığı anlaşmadan –Conner'ın katil olduğunu ortaya çıkarmam karşılığında Akademi'ye kabul edilmek– da bihaberdim.

Muhafızlar kapıyı kapadılar ama dışarı çıkmadılar.

Blackwood, "İsteğin üzerine, ikiniz Akademi'ye gelirken kullandığın havalimanına bırakılacaksınız, November," deyip arkasına yaslandı. Rahat duruşu, sert mizacını değiştirmiyordu. "Ve o aşamadan sonra kendinizden mesul olacaksınız."

"Teşekkürler," dedim, gitmemize izin vermesinden ötürü hâlâ biraz şaşkındım.

Blackwood bir bana bir Ash'e baktı. "Yolculuğa çıkmadan önce giysilerinizi ve kişisel eşyalarınızı alacaksınız." İkimize de kalın birer zarf uzattı. "Bir de bunları."

Kapağını hafifçe kaldırıp bakınca zarfın içinde yüz dolarlık banknotlardan oluşan devasa bir deste gördüm. "Lanet..." Bla-

ckwood bana öyle bir baktı ki resmen lafımı yuttum. Ash eğleniyor gibi görünse de gözleri başka bir şey söylüyordu. Bunca para hangi cehennemden gelmişti? Aklımdan babam geçti ama bu kadarı birikimlerinin yarısı ederdi.

Blackwood'un, "Lojistik açıdan bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sorarken *lojistik* kelimesini üstüne basa basa söyleyişinden babamla arkadaşlığını açıkça konuştuğumuz, iki gece öncekine benzer bir sohbete mahal vermemeye çalıştığını anladım. Şimdi, ailemle Akademi'de geçirdiği zamana dair daha fazla soru sormadığıma pişman olmuştum –Avrupa'dan ve Hanedanlarından Amerika'ya kaçmadan önce, benim yaşımdayken, nasıl insanlardı diye.

Birden, Absconditi Akademi'den temelli gitmek istediğimden şüphe ederek, "İhtiyacımız olduğunda sizinle nasıl iletişim kurabiliriz?" diye sordum.

Başını sallarken gözlerinin bir köşesinde belli belirsiz bir tebessümün izleri göründü. "Her zamanki gibi: Hanedanınızın tanıdıkları aracılığıyla."

O tanıdıkların *kim olduğu* hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama odada muhafızlar olduğundan bundan hemen vazgeçtim.

Blackwood Ash'e baktı ama Ash hiçbir şey sormaya tenezzül etmedi. Sanki tatile çıkıp Hanedan ziyareti yapacakmışız gibi umursamaz bir hava yayıyordu etrafına.

Blackwood, "Pekâlâ, başka bir şey yoksa..." diyerek sözlerine devam etti. "Bu muhafızlar yolculuk için üzerinizi değiştirmeye giderken size eşlik edecekler ve sonra çıkacaksınız."

İkimiz de ayağa kalktık.

Blackwood, "İyi yolculuklar, döndüğünüzde görüşürüz," derken ses tonu her zamanki gibi soğuk ve mesafeli olsa da bize kendince şans dilediğini sezdim.

"Teşekkürler," deyip gülümsedim, konuşacak onca zamanım

varken beni pek çok kez koruduğu için ona teşekkür etmediğime pişman oldum. İki gece önceki konuşmamız Conner'ın saldırısından hemen sonraydı ve bitkinliğime babamın onu bulabilmem için tek bir bilgi kırıntısı bırakmadığının farkına varmak da eklenince zihnim yorgun düşmüştü.

Bu çılgın görevi tamamlasak bile babamı bırakıp buraya geri döneceğim bir senaryoyu aklım almadığından Blackwood'a son bir kez baktım. Bunu düşündüğüme inanamıyordum ama bir yanımda onun bu katı tavrını ve usta işi strateji oyunlarını özleyecekti. Bana öğretmeye çalıştığı şeylerin tamamını hiçbir zaman anlamayabilirdim ama zamanla daha iyisini başaracağımı biliyordum. Ash'le odadan çıktık, kapı arkamdan kapanırken hayatımda bir devir sona eriyor gibi hissettim. Buraya gelmek üzere Pembroke'taki evimi bıraktığımda, hiçbir şeyin aynı olmayacağını fark etmemiştim ama Akademi'den ayrılmaya hazırlanırken dünyanın bir kez daha değişmek üzere olduğunu biliyordum.

Merdivenden indiğimiz sırada Ash'e, "Bize yine sakinleştirici verecekler, değil mi?" diye sordum.

"Ah, kesinlikle," deyip bana içimi rahatlatan bir biçimde gülmüştü.

Muhafızlar bizi loş bir koridordan zemin kata götürdüler. Ash'in yanındaki muhafız eğitmenler odasına bitişik bir kapının önünde durup kilidini açtı.

Ash odaya girmeden, "Amerika'da görüşürüz," dedi bana.

Diğer muhafızın peşinden hemen yandaki kapıya gittim, o da hiçbir şey söylemeden kilidi açtı. Aralıktan içeri süzıldüm ve kapı arkamdan tık diye kapandı. Oda biri şatoyu pansiyona çevirmiş olsa karşılaşabileceğiniz ölçüde küçük ve sıcaktı. Duvarlarda renkli bir halı, sayvanlı bir yatak ve zarif bir yazı masası vardı. Şöminenin ateşi odayı tatlı tatlı ısıtıyordu.

Silindir şeklindeki bavulum yatağın ayakucunda duruyor,

antika mobilyaların yanında mavi ekose deseni ve yıpranmış kulpları komik görünüyordu. Kumaşın tanıdık dokusunda parmaklarımı gezdirdim, siyah fermuarı açtığım an evimin kokusu yüzüme vurdu.

Çantada kalbimi acıtan, evimden parçalar vardı —çam ağacı desenli yastık kılıfım, birkaç yıl önce pijama niyetine giymek için babamdan arakladığım tişört, geçen yıl Emily'yle birlikte moda akımı başlatacağımıza inanarak aldığımız suni deri parmaksız eldivenler. Kışın yeterince ısıtmayan, yazın da çok terleten eldivenlerin sadece sonbaharda havanın ayaza kesmeye başladığı iki hafta boyunca işe yaradığı anlaşılmıştı tabii. Biz de verdiğimiz paraya değsin diye her gün takmaya başladığımız eldivenler yüzünden sürekli bisiklet çetemiz hakkında sataşmalar duyuyorduk. Emily umursamıyordu, Pembroke'un orijinal fikirler için fazla küçük olduğunda ısrarcıydı.

Bunları hatırlayınca içim umutla doldu, baştan ayağa beklentiyle sarsıldım. Yün harmanımdan, beyaz keten Akademi gömleğinden, siyah pantolondan sıyrılıp hepsini yere yığdım. Üzerime en sevdiğim kot pantolonumla yumuşacık bir kazak geçirdim. Evim. Evime gidiyordum. Yatağın ayakucuna oturup bavulun içinde uzun kahverengi botlarımı aradım.

Botlarımı giyecekken kapı hafifçe çalındı.

"Girin!" diye seslendim, muhafız kapıyı açtı, elinde sakinleştirici olduğunu tahmin ettiğim bir bardak bulanık sıvıyla içeri girdi. Bir kez daha acı bir şekilde iki ayrı hayatım olduğunun ayırdına vardım: Pembroke'taki uysal hayatım ve bir Teşkilatlı olarak ölümcül hayatım.

Botlarımı giyip bavulumu kapadım. Şimdi ne olacak diye sorardım ama bana yanıt vermezdi, o yüzden bir anlamı yoktu. Bardağı uzattı, bu şeyin ne kadar kısa sürede etki edeceğini bilmediğimden ve yere yığılıp sarsılmamak için yatağın kenarına iliştim. Sıvıyı kokladım ama kokusuzdu. Soran gözlerle muhafıza göz attım, her zamanki mesafeli ifadeyle yüzüme bakıyordu.

Neden bilmem, belki de Pembroke'a geri dönmenin heyecanıyla dolduğumdan, şarkı söyledim. "*Put the lime in the coconut and shake it all up.*" Sonra hafif tuzlu sıvıyı bir dikişte içip bardağı muhafıza uzattım. Yüz ifadesi buz gibi kalsa da eğlendiğini gözbebeklerinde gördüğüme yemin edebilirdim.

"Merak etme," dedim. "Beni komik bulduğunu kimseye söylemem." Kısa bir süre hiçbir şey olmadı, sonra yağmur damlalarıyla kaplı bir pencereden bakıyormuşum gibi dünya yavaş yavaş bulandı. "Komiğim bence deee." Konuşurken yumuşacık yatağa devrildim. "Yihuuu!"

Bembeyaz yastık kılıfından hafif bir çığlık atarak başımı kaldırdım, dünya anbean normale dönüyordu. Kafamı karıştıran odayı anlamlandırmak için gözlerim hızla hareket ediyor, kalbim küt küt atıyordu. Büyük bir yataktaydım. Perdelerle örtülmüş geniş bir pencerenin yakınında bir koltuk vardı. Bir de, üzerine ince ekranlı bir televizyon asılmış olan bir yazı masası. Alnımı ovuşturup yerimden doğruldum, modern nesnelere tuhaf tuhaf baktım. Sonra sakinleştiriciyi, Akademi'den ayrılışımı hatırladım.

Ayaklarımı yere sarkıtınca pelüş bir halı ve bir çift beyaz terlikle karşılaştım. Otelde miydim? Az kalsın kahkaha atacaktım –tuhaf bir rüyadan uyanınca aşırı rahatlayıp neşelenen biri gibi. Ama başka zaman olsa muhteşem bulup Emily'ye göndermek için fotoğraflarını çekeceğim bu oda, Akademi'de geçirdiğim zamanın ardından yabancı gelmişti.

Kalkıp ağrıyan bedenimi esnettim. Her şey, o ortaçağ şatosunda izine rastlanmayan çiçek kokulu çamaşır deterjanı ve limon aromalı temizlik malzemeleri gibi keskin ve mayhoş kokuyordu. Eminim her tür temizlik için bir kalıp sabun kullanı-

yorlardı.

Kalın perdeleri açtım, öğle güneşi içeri doldu. Yumuşacık beyaz yatak çarşafı ve duvarda bir dizi lamba anahtarı olan odaya göz attım. Birden afalladım, perdeleri açmak yerine lambaları yakabileceğim aklıma bile gelmemişti. Yalnızca birkaç hafta uzak kaldıktan sonra tüm hayatımı geçirdiğim bu dünyaya kendimi bu kadar yabancı hissetmem çok şaşırtıcıydı. Kültür şokunu duymuştum ama bu da gıda zehirlenmesi gibiydi, insan son hız banyoya koşmadan, kendi başına gelmez sanıyordu. Komodinin üstünde duran uzaktan kumandayı alıp bir süre inceledim ve televizyonu açtım. Yerel bir haber kanalı ekranda belirince yüzümü buruşturdum. Kapadım, görüntü yok olunca rahatladığımı hissettim. Ama ben televizyon izlemeyi severim, değil mi?

“Ash?” Sesim hırıltılı çıktı.

“Buradayım,” deyince geniş cumba pencereleri ve kocaman kanepeleri olan bitişikteki oturma odasına geçtim. Ne kadar çok elektronik eşya olduğunu fark ettim hemen –başka bir televizyon, kahve makinesi, hoparlörler ve *telefonum*. Onu görür görmez heyecana kapıldım.

Işık hızıyla sehpa yöneldim ama yaklaştıkça bunun telefonum değil, sadece boş telefon kılıfım olduğunu fark ettim. Birkaç ay önce mutfakta düşürdüğüm için kenarı kırılan *Ruhların Kaçışı* temalı telefon kılıfımı aldım, çevirdim ve kaşlarımı çatarak telefonumun bulunması gereken boşluğa baktım. Parmak uçlarımla kılıftan sarkan parlak, yıldız şeklindeki süse dokundum –Emily’de ise ay şeklinde olanı vardı.

Kafam karışmış bir halde Ash’e baktım.

Ama o bunu zaten bekliyormuş gibiydi. “Akademi’de cep telefonu yasaktır,” dedi. “Eğer baban seni bırakırken telefonun üzerindeyse, imha etmişlerdir.”

Duyduklarıma inanamayarak, “İmha mı etmişlerdir?” de-

dim. "Kapasalar ya da SIM kartını çıkarsalar yetmez miydi?"

Ash'in koyu renk saçları ıslaktı, muntazam bir şekilde geriye taranmıştı ve üzerinde beyaz bir gömlek, açık gri bir kazak, siyah bir ceket ve pahalı görünen bir kot pantolon vardı. Olduğum yerde kalakaldım. Onu okul üniformasından başka bir şeyle hiç görmemiştim ve şu an dergiden fırlamış gibi görünüyordu.

"Doğru teknoloji sayesinde cep telefonun izlenebilir, içinde SIM kart olsa da olmasa da," dedi. "Telefon açıksa yerini tespit etmek daha kolaydır ama kapalıysa bulmak imkânsız değildir. Risk almaya değmez."

Parmaklarımı kılıfın üzerinde gezdirdim. Neredeyse bir yıl boyunca ağzımın suyu akarak baktıktan sonra bebek bakıcılığından kazandığım parayı güç bela biriktirip kendime o telefonu doğum günü hediyesi olarak almıştım. Sadece dört ay kullanabildim.

Kaşlarımı çattım. "Bunca şeyin arasında telefonumu düşünmem çok saçma, biliyorum," deyip iç çektim. "Ben sadece... Üzülüyorum." Beni *normal bir ergenliğe* bağlayan ve asla bırakmak istemediğim son iplerden biri de kopmuş gibi hissettiğimi ona söylemedim. Emily'nin okuyamadığım mesajları, son iki ayda çekilen ama bilgisayarıma yedeklemediğim fotoğraflar, öğrendiğim bıçak ve kılıç numaralarına dair notlar... Eski hayatım benden parça parça sökülüp alınıyordu.

Başıyla onayladı ama havailiğimi sessizce yargılamak yerine gülümsedi. "Gerçekten çok güzelsin," deyip kendi kendine kırdı. "Aşırı parlak telefon kılıfı kullanan bir kıza bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Ama bundan daha gerçek olamazdı."

Telefon katliamımı hafifletmek için ben de güldüm. Saç örüm dağılmış, birkaç tel yüzüme yapışmıştı. Eskitme kot pantolonumun paçaları katlıydı, çoraplarım birbirinden farklıydı ve Absconditi Akademi'ye gittiğim gün giydiğim bol örme ka-

zağım üzerimdeydi.

“Belli ki hâlâ o sakinleştiricinin etkisi altındasın, kafan karışmış,” dedim. “Sakinleştirici demişken, bu otele nasıl geldik?”

Ash bunu düşünmeye değmeyeceğini ima eder gibi omzunu silkti. “Akademi’nin taşıma sistemi de bulunduğu yer kadar gizemlidir. Okulun gizli kalmasını sağlar. Layla’yla Mısır’a her dönüşümüzde uyutulduk ve başka bir yerde uyandık.” Sanki cevap yastıkların arasında bir yerdeymiş gibi oturma odasına göz gezdirdim ama oda lüks bir otele kıyasla gayet ortalamaydı ve gerçekten hiçbir özelliği yoktu. Ash’in Akademi’nin nerede olduğunu anlamaya çalışmanın nafile olduğunu söyleyişini hatırladım ama yine de her yeri incelemeden duramadım.

Odanın özelliksiz hali beni hayal kırıklığına uğrattınca, “Yani burası sadece bir otel, Teşkilat’la bir bağlantısı yok, öyle mi?” dedim.

Ash, “Sıradan bir otel odası,” diye tekrarladı.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde hâlâ gülümsüyordu.

Saçım ağzıma mı girmiş yoksa salyam yüzüme mi bulaşmış diye korkarak, “Ne var?” diye sordum. Hep böyle olurdu.

Cevap vermek yerine bana doğru yürüdü. Bakışları derinleşirken midem buruldu. Dalgalı saçlarımdan yüzüme düşen bir tutama dokunup kollarımı boynuna doladı. Beni kendine çekti. “Kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin, mükemmel olduğunu anlardın,” dedi, taze nane kokan nefesini hissedince sabah rutinimi es geçtiğimi hatırladım.

Daha da yaklaştı, dudaklarımız birbirine değecekken başımı çevirip yanağına küçük bir öpücük kondurarak bir adım geri çekildim. “Seni öpemem, daha yeni duş almış ve...” Kılığını işaret edip ekledim: “Böyle giyinmişken.”

Güldü. “Beni giysilerim yüzünden mi öpmüyorsun? Tercih ettiğin bir kılık var mı? Çünkü seve seve üstümü değiştirebilirim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” derken ben de gülümsemeden edemedim. “Sen giyinip kuşanmışsın ama ben dişlerimi bile fırçalamadım. Hemen duşa giriyorum, sonra da otobüse atlar ve...” Alışkanlıktan duraksadım. Akademi’de kendimi evim hakkında hiçbir şeyi ağzımdan kaçırmamaya alıştırmıştım. “Pembroke’a gideriz,” diye devam ettim. “Blackwood, Akademi’ye gelirken kullandığım havalimanına bırakılacağımızı söylemişti, yani sanırım Hartford’dayız.” Pencereye gidip perdeyi açtım. Aşağıda, şehrin sokaklarını ve New England’da olduğumuzu ele veren mimariyi tanıdım, birdenbire kendimi yine yabancı gibi hissettim. Arabalar çok hızlı, binalar çok parlak geldi, açık gökyüzü kendimi çıplakmışım gibi hissetmeme sebep oldu. Bu tanıdık şehirde bulacağımı sandığım huzurun bir parçasını bile bulamamış halde, “Kesinlikle Hartford,” dedim. “Yanlış hatırlamıyorsam binmemiz gereken otobüs her saat başı hareket ediyor.”

Ash’e dönmenin beni evime dönmekten daha çok teselli ettiğini fark edip perdeleri açık bırakmak yerine kapadım. Bundan sadece bir ay önce Hartford’a gelmek heyecanlı olabilir, Em’le alışveriş yapmak veya babamla antika dükkânlarında eski bıçakların izini sürmek anlamına gelebilirdi. *Gerçekten bu kadar çok mu değiştim?* Akademi’den ayrılmaya hazırlanırken de aynı şeyi merak etmiştim, verilebilecek tek bir cevap vardı: Daha güçlü, daha zeki ve sezgileri daha kuvvetli biri olmuştum. Şimdi ise kim olduğumu bilmiyormuş gibi hissediyordum. Ash yüz ifadesi incelerken, “Kahvaltılık bir şeyler isteyeceğim,” dedi. Ben hemen yanıt vermeyince ekledi: “Çok düşünme, Akademi’de kaldıktan sonra herkesin alışması biraz zaman alır.”

Başım la onayladım, anlamasına şükrettim. “Tuhaf bir şekilde ortaçağ tarzı bir hayat sürmeye alışmış gibiyim. Eve gelmiş gibi değil de zamanda yolculuk etmiş gibi hissediyorum kendimi.”

“Annemle babam, çocukken Layla’yla beni Teşkilatlı tanıdıklarıyla tanıştırmak için Avrupa’ya götürdüğünde ya da basit

bir görevde onların izini sürdüğünde ben de kendimi öyle hissedirdim,” dedi. “Mesela Paris'teki kalabalık sokaklar mülkümüzle öylesine zıttı ki bizi şaşkına çevirirdi.”

Bir an durdum; şu an hissettiklerimi anlıyor ve aynı zamanda benimkinden çok da farklı olmayan bir çocukluk dönemini tarif ediyordu. “Mülkünüz derken?”

Duraksama sırası ondaydı, muhtemelen benim az önce vardığım ile aynı sonuca varmıştı. “Yapı olarak Akademi'yle aynı ama daha küçük,” diye açıkladı. “Her Hanedanın bir mülkü vardır. Göz önünde değildir ama okul gibi ormanın içine de gizlenmemiştir –Teşkilatlı olmayan kimse asıl amaçlarını anlamaz.”

Sanki bana gökyüzü mavi değil yeşildir demiş gibi yüzüne bakakaldım. “Dur bir dakika. Sen şatoda mı büyüdün?”

“Malikâne demek daha doğru olur,” dedi.

Dehşete düşmeye hazır bir ifadeyle, “Lütfen bana elektrik olduğunu söyle,” dedim.

Verdiğim tepki onu epey eğlendirmiş gibiydi ve yüzünün aydınlanmasıyla dizlerimin bağı çözüldü. Bir sürü çocukla çıkmıştım ama hiçbiri bana Ash'in yaşattığı bu midemi buran, dilimi dolaştıran sarhoşluk hissini yaşatmamıştı.

Gözleri parlayarak, “Evet, elektriğimiz vardı,” dedi. “Ama onsuz da var olmanın yollarını biliyorduk. Annemle babam Teşkilat'ın elektronik aletler olmadan binlerce yıl boyunca varlığını sürdürdüğünü, teknolojiye bu kadar bel bağlamanın becerilerimizi zayıflatacağını söylerdi.”

Teşkilat'ın dış dünyası hakkında ne kadar az şey bildiğimi bir kez daha fark ederek, “Layla bana her Hanedanın bir teknoloji uzmanı olduğunu söylemişti,” dedim.

Ash, “Evet var,” dedi. “Ama onları çok sık kullanmayız. Asıl mesele şu, onlar olmasa da görevlerimizi tamamlayabiliriz.”

Annemle babamın yatağının üzerinde iki çift siyah eldiven, iki tane örme şapka, iki tane de gri yün atkı vardı.

Annem bana bir sır verir gibi, "Sana bir görev vereceğim, çok önemli bir görev," dedi. "Bugün çok güzel bir kış günü. Yerde taze yağmış kar var. Jo Teyzen yolda."

Her bir kelimesini dikkatle dinledim.

"Babanla düşündük de..." Sözlerinin daha etkili olması için biraz durdu. "Hep birlikte kızakla kaymaya gidebiliriz belki."

Parmak uçlarımda zıpladım. "Kızakla kaymaaak!" Başımı yukarı kaldırmış ona bakarken sevinç çığlıkları atıp ellerimi çırpıttım. Babam gazete okuduğu pencerenin yanındaki rahat koltuğundan bize bakıp gülümsüyordu.

Annem beni kucağına alıp yatağa oturttu. "Ama bir sorunuz var, baksana," dedi. "Babanla eldivenlerimizi, atkılarımızı ve şapkalarımızı karıştırdık, evden çıkabilmemiz için hangisinin kime ait olduğunu ayırt etmemize yardım etmen gerek."

Anneme yardım etmeye istekliydim, siyah eldivenlere baktım. Hemen bana en yakın olan eldivenleri seçtim. "Bunlar senin," dedim. "Daha küçükler."

Annem cesaret veren bir ifadeyle gülümsedi. "Peki ya şapkalar?" dedi.

Aradığı cevabı verecek olmanın coşkusuyla, "Senin şapkan ponponlu," dedim.

"Doğru," deyip yatakta yanıma oturdu, bana sarıldı. "Son bir tane kaldı."

Gözüme bir şey çarpar diye gri yün atkılara uzun uzun baktım ama gördüğüm kadarıyla ikisi de aynıydı. Atkıları aldım, evirip çevirdim.

Annem, "Dokuları aynı mı?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Kokuları aynı mı?" diye sordu.

Birer birer burnuma götürdüm, kokuları tanıdıkta ama birbirlerinden farklı olup olmadıklarından emin olamadım. Tüm dikkatimi vererek atkılara baktım, kızakla kaymaya gidebilmek için bu gizemi nasıl çözebilirim diye merak ediyordum. Annem başka bir şey söylemedi, ben de yardım istemedim; elimden gelenin en iyisini yapmamı istediğini çoktan anlamıştım.

Sonra gördüm, sorunun çözümüünü gördüm. Heyecanla, "Bu senin!" deyip sol elimdeki atkıyı yukarı kaldırdım.

Annemin yüzü sevinçle parladı. Zafer kazanmış bir edayla babama, "Saçaklanmış kenarları fark eder demiştin sana," dedi.

Başımı iki yana salladım. Saçaklanmış kenarları fark etmişim ama dikkat edince yıpranmış yeri gördüm. Gururla, "Hayır anne, üstünde saçın var," dedim.

Atkıya daha yakından baktı; uzun, dalgalı, kahverengi bir teli çekip aldı. Ağzı kulaklarında bana baktı. "İnanamıyorum, çok zekisin," deyip beni yatağa yuvarladı. "Nasıl oldu da bu kadar zeki bir kızım oldu benim?" Ben gülerken her yanıma öpücüklere boğdu. "Bırak gazeteni Christopher!" diye seslendi babama. "Karla randevumuz var!"

Benim evimdeki görevlerin onunkinden farklı olduğuna emindim. "Ebeveynlerinle ne tür görevlere gidiyordunuz?" diye sordum.

Ash, "Çoğunlukla casusluk," dedi. "Bize bilgi almak için nasıl müzakere edileceğini ve fark edilmeden hareket etmeyi öğrettiler."

Başımla onayladım ve annem daha uzun yıllar yaşasaydı, benimkiler de aynı şeyi yapar mıydı diye merak ettim. Babam beni kendi yöntemleriyle eğitmişti ama niçin bana Teşkilatlı ol-

duğumu söylemediğini hâlâ anlayamıyordum.

Elindeki mönünün tamamını işaret ederek, “Her şeyden söyle,” dedim. “Açlıktan ölüyorum.”

Sırtınca yine o daverkâr görüntüye büründü. “O halde her şeyden.”

Ben de gülümsedim. “Bir de bana öyle tüm cazibenle bakmayı bırak. Bu hiç adil değil.”

Ash güldü. “Anladım. Yemek. Çekici olmayı bırak. Farklı giyin.”

“Öyle,” dedim. “Bu da işe yaramazsa yüzünü bir şeyle örtmenin bir yolunu bulacağız. Böylece seni öpmek istemeden, doğru düzgün düşünebilirim. Şimdi sen listene çalış. Ben de buradan çıkıp gidebilelim diye hazırlanayım.”

Birkaç saniye boyunca bu modern odanın ortasında durup bavuluma bakakaldım, bu tanıdık dünyaya henüz alışmamıştım. En son Connecticut’tayken huzurluydum. Dünyam küçüktü. Ailem küçüktü. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Şimdi ise bunların hepsi gerçekliğini yitirmişti.

Uzanıp Layla’nın verdiği saç tutamını örgümden çıkardım, aradığım yanıtları verebilirmiş ya da en azından yolumu bulma yardım edebilirmiş gibi kalbime bastırdım.

Yedi

Kasabama yaklaştıkça midem bulanmaya başladı. Son bir saatim ne tür bir tehdit olabileceğini merak ederek başımı çevirip diğer yolculara bakmamak için kendimi tutmakla geçti. Bunun yerine oturduğum yerde sürekli kımıldanıp parmaklarımı kolçağa vurdum. Otelden çıktığımızdan beri sanki her gölgenin ardından uğursuz ve ölümcül bir şey çıkıverecekmiş gibi bu huzursuz edici savunmasızlık hissi peşimi bırakmamıştı. Ash, Teşkilatlı yoldaşlardan birinin bindiğimiz otobüste olmasının mümkün olmadığına ısrarcıydı ama seyahat boy parfüm şişesinin yanında kılık değiştirme aksesuarları taşımak yaygın bir şeymiş gibi bavulundaki peruğu takmakta da ısrarcıydı.

Otobüsün camından sıra sıra ağaçların uzandığı tanıdık otoyolu izledim ama görüntünün tekdüzeliği sadece huzurumu daha da kaçırdı. Geçen kış Emily'nin bana ördüğü orantısız atkının bir köşesine sarıldım ve Ash'e baktım, düşüncelere dalıp gitmişti.

Otobüs yavaşladı ama hasret sona erdi diye rahatlayacağıma endişelerim daha da tetiklendi. Evimde, babamın tehlikede olduğunu kanıtlayacak bir şey bulmaktan korkuyordum. En az hiçbir şey bulamamak kadar...

Ash, "Geliyor musun?" deyince otobüsün durduğunu, onun çoktan ayağa kalktığını fark ettim. Baş üstü kabinlerden çantalarımızı indirdi.

"Evet," dedim.

Yerimden doğrulurken diğer yolculara kaçamak bakışlar attım. Sıradan insanlar gibi görünüyorlardı –bebeklerinden biri uyuyan iki aile, kulaklık takmış yirmilerinde birkaç genç kız. Peki, Teşkilatlı biri otobüse binecek olsa, o da ortama uyum sağlayıp sıradan görünmez miydi? Takip edildiysek, bunu nereden bilecektim?

Başka kimse ayağa kalkmayınca şükrettim; kasabamdan biri bu otobüsteysen peruklu olsam da olmasam da muhtemelen beni tanır ve son birkaç haftadır nereye kaybolduğuma dair keskin beni sorguya çekerdi. Sonra da bir saat içinde tüm kasaba döndüğümü öğrenir, Şerif Billy kapımda biterdi.

Koridorda Ash'in peşinden yürüyüp aşağı indim. Ağaçlar çıplaktı, öğleden sonra güneşine rağmen havada dondurucu bir soğuk vardı. Şapkamı biraz daha aşağı indirip kulaklarımı örttüm, eldivenlerimi taktım. Otobüs hareket edince, daha sıcak aylarda açan yaban gülleri sebebiyle bu adı almış Spring Rose Sokağı'nı gördük –sayamayacağım kadar çok kez yürüdüğüm o sokağı.

Annem, sokağın iki yanını dolduran soluk pembe çiçeklerle bezeli çalıları işaret ederek, "Şu çiçekleri görüyor musun?" dedi. "Kuşburnu bunlar. Rosa rugosa¹."

"Rosa rugosa," diye tekrarladım.

"Koklasana," deyip pembe çiçeklerden birini dalı eğerek burnuma yaklaştırdı. Yüzüm aydınlandı, tepkimi görünce gülümsedi. "Çok hoş değil mi? En güzel kokanlar hep yabani çiçeklerdir. Neden biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

¹Doğu Asya'ya özgü, kuzeydoğu Çin, Japonya, Kore ve güneydoğu Sibiry'a'da, genellikle kum tepelerinde, sahil kıyılarında yetişen bir gül türüdür. Meyveleri domatese benzer. Bahar aylarında çiçek açarken meyve de verir.

Çok yazık dercesine, “Çünkü çiçekçiden satın alınanlar, diğer bütün özelliklerinin önüne dış görünüşlerini koyarlar,” dedi. *“Ama bunlar? Bunlar cesurdur. Güçlüdür, gözü pektir, güneşi sevseler de biraz kırağıdan korkmazlar. Meyveleri yenebilir, yaprakları ve tohumları şifalıdır. İkinci adını Rose koyarken bu tür bir çiçeği kastediyordum; hoş bir buketten başka bir şey olamayacak çiçekleri değil.”*

Sıcacık eliyle elimi tuttu, yürüyüşümüze devam ettik. Başımı kaldırıp bir süre ona baktım, bu kadar çok şey bildiği için gurur duydum.

Ash tuhaf tuhaf beni izlerken, “Ana yoldan uzaklaşmamız lazım,” dedi.

Hatıralarımdan sıyrılırken iç geçirdim. Sağımı işaret edip, “Kasaba şu tarafta, bir blok ötede,” dedim. Sonra birden içimi beklenmedik bir hüznün kapladı. Çok yakınında olsam da oraya gidemezdim, yani Pembroke’taki herkesin Aziz Patrick Günü geçit törenindeki gibi peşimden gelmesini istemiyorsam. “Ama sokaklardan geçemeyiz, arka sokaklar bile olmaz. Tanıdığım en az on kişiyle karşılarım. Ormandan gitmek zorundayız.” Bir eski, çamurlu botlarıma baktım bir de onun parlak, bağcıklı ayakkabılarına. “Sen onlarla yürüyebilecek misin?”

“Hiç sorun değil,” dedi. “Yerde kar olmadığına göre ardımızda pek iz bırakmayız –orman gayet uygun.”

Çantamı onun omzundan aldım, ormana doğru yola koyulduk –bu yolu o kadar çok kullanmıştım ki her bir kıvrımlı ağaç gövdesinin ve eğik dalın yerini daha oraya varmadan söyleyebilirdim. Kimseyle karşılaşmayı beklesem de adımlarımız oldukça sessizdi. Burada yaşadığım onca yıl boyunca, bu ormanda sadece yazın doğa yürüyüşü yapan insanlar görmüştüm.

Nefesimiz beyaz dumanlar çıkarıyordu, çocukken İngilizce öğretmeniminkine çok benzeyen bir yüzü olduğunu iddia

ederek Bay Henry ismini taktığım ağacın pürüzlü gövdesini eldivenli parmaklarımla okşadım. Evime yaklaştıkça hızlandım, beklentim adımlarıma güç veriyordu. Birden evime koşmak, kapıyı pat diye açıp babama seslenme isteğiyle doldum. Bu istek yoğunlaştıkça göğsüm ağrımaya başladı. Bunu bir daha yapabilecek miydim? Bir daha babamla buraya geri dönebilecek miydik?

Ash, "Konuşmak ister misin?" dedi, her zamanki kurnazlığından eser yoktu, sadece kibar bir teklifti bu.

"Bilmiyorum," dedim, tam olarak anlayamadığım bu hisleri nasıl dile getireceğimi çözmeye çalıştığım birkaç adımlık süre boyunca sessiz kaldım. "Her şey çok tanıdık ama bir yandan da... Erişemeyeceğim kadar uzak geliyor. Burası benim evim. Burayı dünyanın herhangi bir köşesinden çok daha iyi biliyorum –her verandayı, ağaç köklerinin havaya kaldırdığı tuğla döşenmiş kaldırımları, Connecticut'ın en iyi keklerini pişiren ve eyalet fuarında yedi yıldır şampiyonluğu elinde tutan Bay Martin'i, pazar günleri çiftçi pazarının kurulmasını sağlayan antika dükkânı sahibesi Bayan Bernstein'ı. Ayrıca aracını şeker dükkânının önünde bir saatten fazla park halinde bırakamayacağını çünkü dükkân sahibinin yaşayan en aksi insan olduğunu ve camına öfke kusan notlar bırakacağını da biliyorum. Her şeyi. *Emily*." Adını söylediğim an sesim çatlayınca derin bir nefes aldım. "Nihayet evdeyim, haftalardır bunun hayalini kuruyordum ama aslında evde değilim. Babam burada değil, kimseyle konuşamam, etrafta dikkatleri üzerime çekmeden sinsiçe dolaşmak zorundayım, hem de doğrudan kasaba meydanına yürüyüp Lucille'in dükkânından koca bir kupa marşmelovlu sıcak kakao almayı bu kadar çok isterken." Sustuğum an ciğerlerim boşaldı, ne çok duyguyu bastırdığımın farkına vardım.

Ash bir an Pembroke'a dair duygularımın yoğunluğuna hayret etti, bir dakika düşündükten sonra başıyla onayladı. Güven veren bir sesle, "Buraya geri geleceksin," dedi.

Ona o kadar çok inanmak istiyordum ki. "Geleceğim, değil

mi?"

"Evet. Babanı bulacağız ve Aslanların senin peşini bırakması için ne gerekiyorsa yapacağız –koca bir sürüyü indirmemiz gerekse bile." Sesinde şüpheden eser yoktu.

Söylediklerinin hiç de olası olmadığını biliyordum ama nezaketen içimi rahatlattığının da farkındaydım. Hem şu an tokat gibi gerçeklerden daha çok biraz nezakete ihtiyacım vardı. İç geçirdim. "En güçlü Teşkilat Hanedanını alt et. Kulağa çok basit geliyor."

"Gördün mü? Havaya girmeye başladın bile ve..." Ash birden durunca nedenini hemen anladım.

"Çamurda lastik izleri mi?" diye fısıldayıp gürültünün geldiği yöne döndüm. "Bulunduğumuz yerden..." Çevremdeki ağaçları inceleyince midem buruldu. "Aman Tanrım, bizim garajdan geliyor. Daha yakında başka bir şey yok." İşaret ettim. "Şu tepenin üzerindeki ağaçları geçince evime varıyoruz."

Kalbim hızla atmaya, zihnim kim olabileceğine dair ihtimalleri son sürat sıralamaya başladı. Çok kısa bir süreliğine babamın tüm bu kâbusun sonra erdiğini ve bir daha böyle bir şeyi düşünmek zorunda kalmayacağımı söylemek için eve dönmüş olabileceğini ümit ettim.

Sessiz adımlarla tepeye doğru koştum, Ash de benimle koşuyordu. Siyah panjurlu, kırmızı kapılı, Viktorya tarzı küçük beyaz evimi net bir şekilde görebileceğimiz bir çalının ardına çömeldik. Gözlerim büyüdü. Ama beni sarsan, evime duyduğum özlem değil, garaj yoluna park etmek üzere olan eski gri Volkswagen'di.

Kendi kendime, "Emily?" diye fısıldadım, o kadar çok duyguyu bir anda yaşadım ki nefesim kesildi.

Ayağa kalktım. Ona koşmam, sarılmam, hoşça kal demediğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemem lazımdı. Gitmekten başka seçeneğim olmadığını, bile isteye ortadan kay-

bolmadığımı bilmesi lazımdı. Ama ben adımımı atamadan Ash beni aşağı çekti.

“Sakın,” diye fısıldarken gözlerinde ikaz dolu bir ifade vardı.

Ümitsizlik dolu bir sesle, “O benim en iyi... *Yapmak zorundayım*,” dedim. Kurtulmak için kolumu hızla çektim ama sımsıkı tutmuştu.

Fısıldayarak, “Biri evini gözetliyorsa ne olacak peki? Biri Emily’yi gözetliyorsa?” diye çıkıştı. “Düşün, November. Onun senin için ne kadar önemli olduğu yüzünden okunuyor. Bir zamanlar benim yaptığım gibi arkadaşını tehlikeye atma.”

İnatla başımı iki yana salladım, gözlerim yaşarıyordu. Emily’ye bu kadar yakinken hiçbir şey yapmadan duramazdım. “Eğer Aslanlar Pembroke’u çoktan öğrendiyse neden Conner evimin yerini söylemezsem bizi öldürmekle tehdit etmişti?”

Ash çok ciddiye. “İki olasılık var: Bir, Aslanlar yeri öğrendi ama Akademi’deki bilgi kesintileri yüzünden Conner henüz bilmiyordu. Veya iki, Conner, Hanedanın tüm bilgilerine erişemiyordu. Aslanların ne bildiğine ve ne bilmediğine dair hiçbir fikrin yok. Onun hayatını bir varsayımla feda etmeye mi niyetlisin?”

Emily arabasından indi, başımı Ash’ten öteye çevirdim. Saçını tepeden atkuyruğu yapmış, kırmızı kulaklıklarını takmış, beli fırfırlı bir denizci paltosuyla, o kullanışsız topuklu çizmelelerini giymişti. Tek parmaklı kırmızı eldivenli eliyle burnunu ovuştururken diğer elinde uzun saplı beyaz bir gül tutuyordu. Gözyaşlarım akmasın diye dişlerimi sıktım.

Emily çiçekçide bir demet orkideyi işaret ederek, “Şunlar,” dedi. “Mor orkide, çiçeklerin en güzeli, sence de öyle değil mi? Resmen zarafet diye bağırıyorlar.”

Fiyat etiketine şöyle bir bakıp derin bir nefes aldım. “Güle ne dersin?” diye sordum.

Emily sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi, "Gül demek sen demek," dedi.

"Düzelteyim, gül demek ben demek değil. Sadece ikinci adım o manaya geliyor," dediğim an pişman oldum. Gülleri severim, annem hayattayken yaz boyu evin her yerindeki vazolarda gül bulundururdu.

Emily, "Bugün doğum günün olsaydı sana beyaz gül alırdım," dedi çünkü güllere düşkün değilim desem de beni gayet iyi tanıyordu. "Ama bugün senin doğum günün değil. Benim doğum günüm." Ses tonundan, ne kadar mantıklı konuşursam konuşayım fikrini değiştirmeyeceği anlaşılıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Bakalım doğru anlamış mıyım... Sana bir demet orkide almamı istiyorsun. Ama sonra normal insanlar gibi bunları sana doğrudan vermeme değil çaktırmadan sırana bırakmamı ve ben almamışım gibi davranmamı istiyorsun, öyle mi?" Şüphyle yüzüne baktım.

Emily ellerini çırpıp heyecanla küçük bir çığlık attı. "Mükemmel olacak."

Gülerek, "Dramatik olacak," dedim.

Hınzır bir tebessümle yüzüme baktı. "Aynı şey."

Emily evimin ön verandasına doğru yürüyüp elindeki beyaz gülü kapının önündeki bir yığın beyaz gülün üstüne bıraktı. Gittiğimden beri her gün buraya gelip bana bir gül mü bırakıyordu? Farkına varınca sarsıldım, kalbim göğsümden çıkıverecekmiş gibi oldu. Akademi'de hayatta kalmaya öyle dalmıştım ki yokluğumun onun üzerinde gerçekten nasıl bir etki yarattığını düşünmemiştim.

Emily merdivene diz çöküp tekrar ayağa kalkmadan önce anlayamadığım birkaç kelime söyledi. Ama buradan bile gözlerinin kıpkırmızı olduğu anlaşılıyordu, eldiveninin tersiyle gözlerini sildi. Ben de kendi gözlerimi sildim. Yüzündeki acının

silinip gitmesini her şeyden çok arzu ediyordum. Aracına doğru yürürken ona seslenmeyi çok istedim. Arabanın kapısını kapatınca, paha biçilemez bir şeyi kaybetmiş gibi hissettim kendimi. Gri arabasının motorunu çalıştırıp garajdan geri geri çıktı. İşte böylece, Emily yola çıkıp yüksek ağaçların ardında gözden kayboldu.

Parmaklarımı kaşlarıma bastırdım. Ash'e bakamadan birkaç kez derin derin nefes alıp verdim çünkü dağılacığımı biliyordum.

Ash, "Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sorarken bakışları endişe doluydu ama bir şey daha vardı – pek anlayamadığım bir soru.

Fısıldayarak, "Hayır," deyip gözlerimi kaçırdım. "Hadi gidelim." Beni takip etmesini işaret ettim, tüm enerjimi yapmam gereken işe odakladım.

Peruğumu çıkarıp çantama tıktım, onun yerine paltomun kapüşonunu başıma geçirdim. Evimin arkasından son derece korunaklı bir patika boyunca zigzag çizerek dolandım. Arka bahçemizin açıklık çim alanına bir buçuk metre kala elimi kaldırıp Ash'i durdurdum. İkimiz de hiç kımıldamadan durup dinledik, başka Teşkilatlı var mı diye ormanı kolaçan ettik.

Yakınlarda bir tehdit olmadığına yeteri kadar emin olduğumda Ash'e dönüp başımı salladım.

Ash, "Koşarak gidelim," derken sıcak nefesi kulağıma vurdu ve koşmaya başladık.

Son hızla çimenlik alanı geçtik. Arka verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktım, bunu yapmaya o kadar alıştım ki muhtemel tehlikesine rağmen yüzüme bir gülümseme yayıldı. Paltomun cebinden anahtarlarımı çıkardım, hiç bakmadan doğru olanı bulmuştum. Arka kapının kilidine anahtarı soktum, çevirdim ve takılmasın diye kulpu hafifçe oynattım. Beş saniye sonra evimin oturma odasındaydık, Ash arkamızdan kapıyı sessizce kapadı.

Oturma odasında henüz bilmediğim hiçbir tehlike olmadığından emin olmak için birden durdum, her yana baktım. Ash önce banyoya, sonra da babamın odasına bakarken ben de mutfakla kendi odamı gözden geçirdim. Kapıları açıp dolapları ve yatakların altını kontrol edip buralara gizlenmiş Teşkilatlı hiç kimse olmadığından emin olduktan sonra sessizce oturma odasına geri döndük, omuzlarımın biraz gevşediğini hissettim.

Her şey Absconditi Akademi'ye gitmek üzere evden ayrılırken bıraktığım gibiydi. Babam beni havalimanına bıraktıktan sonra hiç geri dönmemiş olmalıydı. Kırmızı ekose battaniye rahat, sarımsı kahverengi kanepenin üzerinde hâlâ öylece duruyordu, patlamış mısır kalıntılarıyla dolu kâse yıkanmamıştı. Oturma odası, hep olduğu gibi belli belirsiz odun kokuyor, babamın kar botları giriş kapısının yakınındaki plastik paspasın üzerinde duruyordu. Bir anlığına, Akademi'nin gerçek olmadığına, Jo Teyzemin hâlâ hayatta olduğuna ve babamın işten eve dönüş yolunda olduğuna neredeyse inanacaktım. Umudum öyle kuvvetliydi ki bir an gözlerimi kapatıp o anı biraz daha yaşamak istedim.

Ash, "Burada ne tür silahlarınız var?" diye sorunca içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği aklımdan geçenleri yerle bir etti.

Oturma odasından gönülsüzce çıkıp, "Doğru. Şey, bir bakalım," dedim. "Odamda bıçak koleksiyonum var."

Ash başını salladı. "Bıçaklar işe yarar ve gizlemek kolaydır. Görelim şunları."

Onu odama götürdüm, kapıdan girip her şeyi görmek için durdu. Yatağımın başlığı kıvrımlı, cilalı ahşaptan bir kemer şeklindeydi; on üçüncü doğum günümde babam yapmıştı. Maviye boyanmış tavana bir sürü bulut çizilmişti. Şifonyerin üzerinde pelüş hayvanlar, duvarlarda fotoğraflardan bir sürü kolaj, Akademi'ye götürmek için bavuluma ne koyacağıma karar vermeye çalışırken çalışma sandalyemde kalmış bir yığın giysi vardı.

Üniforma giyeceğim ve bavuluma erişemeyeceğim aklıma bile gelmemişti. Ama babam bana bunların hiçbirinden bahsetmemişti. Bana pek çok şeyi söylememişti; mesela Jo Teyzemin tehlikede olmadığını, öldüğünü. Aslında söylediği tek doğru şey evimizi terk etmek zorunda olduğumuzdu. Onu suçlamamam gerektiğini, sadece beni korumaya çalıştığını ve bana gerçeği söyleseydi Akademi'ye asla gitmeyeceğimi biliyordum. Yine de beni yanına almadığı için sinirleniyordum. Altı yaşımdan beri birbirimize güvenmiştik, her şeyi birlikte yapmıştık ve şimdi bensiz Avrupa'da bir yerdeydi.

Bu düşünceyi kafamdan atıp iç çektim. Şifonyerimin çekmecesini açtım, o tanıdık oyuğu bulana kadar elimi kenarında gezdirdim ve gizli bölmeyi kaldırdım. On yaşımıdayken babamın verdiği, en sevdiğim bot hançerimi aldım, Browning Black Label'ı kemere sıkıştırıp üzerine kazağımı indirdim.

Öyle yüksek sesle çığlık atıyordum ki babam sağır olmamak için kanepede arkasına yaslandı. "Şaka yapıyorsun! Bu çok, çok havalı!" diye bağırdım.

"Bu..." diye konuşmaya çalıştı.

Küçük bıçağı görür görmez tanımanın heyecanıyla, "Bot hançeri. Biliyorum," dedim.

Babam gülümsedi. "Pekâlâ, evet, bu bir bot hançeri. Ama diğer bıçaklarına benzemez. Bu farklı."

Bıçağı elimde evirip çevirerek inceledim. Diğer bıçaklarımdan hiç de farklı görünmüyordu. İki tarafı keskindi, sapı ahşap değil de kemikten oyulmuş gibi görünüyordu ama bunların ikisi de sıra dışı özellikler değildi. Babama baktım.

"Farklı çünkü bot hançeri, gizli bir silahtır," dedi.

"Ciddi misin? Bu en belirgin..." diyerek söze başladım ama itiraz edeceğimi zaten biliyormuş gibi elini kaldırdı.

"Gizli bir silah şaşırtıcı olmalıdır," diye devam etti sözlerine. "Kulağa çok belirginmiş gibi gelebilir ama bir bot hançerinin şa-

şırtıcı yanının sadece gizli olmasına bağlı olmadığını fark ettiğinde o kadar da belirgin gelmez."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Diyelim ki dövüşüyorsun ve biri botundan bir hançer çıkardı. Sürpriz! Söyle bakalım bunun senin üzerinde nasıl bir etkisi olur?" diye sordu.

"Benim de bıçağım var mı?" diye sordum.

"Belki," dedi.

"Baba, belki dersin soruna nasıl cevap verebilirim?"

Gülümseyerek, "İşte tam olarak bundan bahsediyorum," diye yanıt verdi. "Rakibinin bıçağı olması ihtimali her zaman için bir 'belki'dir. O zaman tüm olasılıkları teker teker ele alalım. Diyelim ki bıçağın yok, ne yapardın?"

Son derslerimizi tekrar ederek, "Kalkan olarak kullanabileceğim bir şey bulurdum, etrafımda uygun bir şey yoksa bıçağı vücudumdan uzak tutmak için silah olarak kullanabileceğim uzun bir şey arardım. İkisini de bulamazsam, bana gösterdiğin etkisiz hale getirme yöntemlerini kullanırdım," dedim.

Babam, "Doğru," dedi. "Peki, ya bıçağın varsa?"

"O zaman direkt dövüşürdüm," dedim.

"Peki, bu senaryoların her birinde rakibinin gizli bir silahı olmasının şaşkınlığı seni nasıl etkiledi?"

Durup biraz düşündüm. "Şey, sanırım bıçağım olmasa şaşırdım ama ne yapacağımı da bilirdim. Bıçağım olsaydı... Bilmiyorum. Bir an için şaşırabilirdim ama çok da önemli bir sorun olmazdı."

Vermek istediği mesaja yaklaşırken hep yaptığı gibi lafı biraz dolandırarak, "O halde, rakibi şaşırtmayacaksan botunda hançer taşımanın anlamı nedir? Neden daha kolay ulaşabileceğin bir yere, kemerine takmıyorsun?" diye sordu.

Sırıtarak, "Çünkü bu çok muhteşem," dediğimde babam gü-lümsedi.

"Muhteşemlik bir yana, bir düşün Nova. Rakibini bir bot han-çeriyle şaşırtabileceğinden nasıl emin olabilirsin?" diye sordu.

Bu soruyu düşünüp arka verandaya ve önünde uzanan ormana bakan pencereye odaklandım. Televizyon programlarında ne söyle-yeceğini bilemeyen insanlar gibi, "Hmmm. Birini bot hançeriyle şaşırtmak için..." diye tekrar ettim. "Sanırım, şey... Hançeri çe-kince şaşırtıcı bir şey yapardım."

"Haklısın," dedi. "Ama ne yapardın?"

Küçük bıçağı inceledim, avcumda evirip çevirdim. "Numara-larımdan birini yapardım," dedim.

"Olası," dedi. "Ama doğru anda yaptığından emin olman gere-kir; biliyorsun bıçakla yapılan en küçük hata silahını kaybetmek anlamına gelebilir."

"Peki, cevap ne?" diye sordum, artık iyice meraklanmıştım.

"Bıçak ustası gibi düşünmemek," dedi.

Bu defa karşı çıkmaya çalışmadım çünkü henüz sözünü bitir-mediyini biliyordum.

"Bıçak kullanma eğitimi alanların hem kendilerinden hem de diğerlerinden beklentileri olur. Bu beklentilere karşı gelersen, ka-zanırsın," diye vurgulayarak devam etti. "Pek çok kişi silahları görünmeyen sınırlar ya da belli yönlendirmeler varmış gibi kulla-narak hata yapar. Sen yapmazsın. Futbolda öğrendiğin hareketleri Emilyyle uydurduğunuz el sıkışmalarıyla harmanlaman gibi —asıl mesele böyle düşünmektedir. Sırf isabetli bir atış yapmadın diye kazanamayacak değilsin. Rakibini şaşırtmanın ve oyalamanın hep bir yolu vardır. Sadece yaratıcı olman, kendi kendine sınır koymaman gerekir."

Ash'e, "İhtiyacın olanı al," dedim ama bıçak çekmecemden

başımı kaldırıncı yanımda dikilmediğini fark ettim. “Ash?”

Arkamı dönünce onu, hakkımda her türlü özel bilgiyi dışı vurduğundan emin olduğum odamı incelerken buldum. Yüzünde, eşyalarım onu beklemediğı bir açıdan şaşırtmış gibi bir ifade vardı. Onun baktığı yerlere, fotoğraf kolajlarımdan bir sürü ıvır zıvırla dolu kitaplığıma, bitkiler ve ağaclar hakkında topladığım kitap koleksiyonumdan Emily’yle sayısız kez izlemekten çoğı eskiyip mahvolmuş annemin CDleriyle filmlerine baktım. Bir ay önce bunları sıradan bulup her zamanki gibi bir kenara atar ya da yeni bir iPod alabilmek için mızırdanıp dururdum. Ama şu an hepsi paha biçilemez görünüyordu –çocukluğuma dair kelimelere dökemeyeceğim kadar çok anıyı barındıran bir katalog gibi. Sonra merak ettim: Tüm bunları bir daha görebilecek miyim? Babamın yaptığı yatağımda oturup Emily’yle müzik dinlerken hafta sonu planlarımızdan bahsedebilecek miyiz? Ash, “Pekâlâ, görelim bakalım,” dedi. Yanıma gelip başını onaylarcasına sallayarak bıçaklara odaklandı. “Fena değil.”

Hep gurur duyduğum bıçak koleksiyonuma bir daha bakıp, “Muhteşem demek istedin herhalde,” dedim.

Sırıttı. “Ah, benimki kadar iyi değil,” dedi. “Ama sadece birkaç nadide parça eksik.”

Kaşımı kaldırdım. “Kıskandırmaya mı çalışıyorsun? İşe ya- rıyor da.”

Sinsice sırıtarak, “Yoksa tüm bunlar bittiğinde seni Mısır’daki evime gelmeye ikna etmeye mi çalışıyorum?” dedi.

Yan gözle ona baktım. “Ailen buna bir şey demez mi yani?”

“Senin gelmene mi? Herkesin peşine düştüğü, Aslan ve Ayı Hanedanlarının reddedilmiş ilk çocuğunun gelmesine... Tam olarak ne diyebilirler?” Bunu şakayla karışık söylese de ailemin karmaşıklığının önemli bir sorun olduğu sesinden anlaşılıyordu. Şu an Teşkilat dünyasında hiçbir yere ait değildim.

“Pencerelerden uzak durmalıyız,” diyerek lafı değiştirdi.

“Hiçbir ışığı da yakma. Güneş batmadan araştırmamızı bitirelim.”

Zamanın kısıtlı olduğunun farkındaydım. “Kesinlikle,” dedim. Gizli bölmeyi yerine yerleştirip çekmeceyi kapadım.

“Araştırmamı kolaylaştıracak neler söyleyebilirsin?” diye sorunca evimde neyin alışılmadık sayılacağını nasıl tarif edebileceğimi düşünerek odamı gözden geçirdim.

“Az önce odamı incelediğinde...” diye söze başladım. “Sana gelişigüzel ve dağınık geldi, değil mi?”

Ash, “Yaşanmışlık izleri var,” dedi, sesinde özleme benzer bir tını vardı.

“Ama tipik bir Teşkilat mensubunun odasına hiç benzemediğine bahse girerim. Senin odan sade ve düzenlidir, değil mi?” diye sordum.

“Öyledir. Ama sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü babamın da öyleydi. Odasına girmek, film setine girmeye benzerdi. Akademi'dekilerin davranışlarını da görünce —çok planlı, çok katı— mantıklı geldi. Babamın odasından başlamaya ne dersin? Muhtemelen evdeki diğer tüm odalardan daha iyi tahlil edersin. Bana mesaj veren bir şey var mı diye bak. Babam, doğum günü hediyelerimi saklamayı hep sevmiştir. Yani mesaj her neyse, bulmaca biçiminde olması muhtemel.”

Ash başıyla onaylayıp odamdan çıktı. Bir an orada öylece dikilip bir zamanlar normal olan hayatıma özlem duydum. Şifonyerimin üstünde duran annemin gümüş mücevher kutusunu açtım ve içinden narin yaprakları olan budaklı bir ağaç dalı gibi görünen altın yüzüğü çıkardım. İşaret parmağıma takıp iç çektim. Özel eşyalarımı istediğim gibi birer birer inceleyecek vaktim yoktu. Vakit yoktu, yalnızca süre vardı.

Yerine getirmem gereken göreve odaklanıp babamın bana okuldan bahsettiği andan bavulumla kapıdan çıktığımız ana kadar olan biten her şeyi hatırlamaya çalışarak hızlanmaya baş-

ladım. Aklıma hemen patlamış mısır kâsesi geldi, çabucak oturma odasına gittim. Her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Benden başka kimse, bir şeylerin değiştiğini anlayamazdı. *Benden başka kimse...* Odaya göz gezdirdim.

Okuduğum dergi açık bir halde, babam benimle konuşmak istediğini söyleyince tam olarak bıraktığım yerde, kâsenin hemen yanında duruyordu. Battaniye, bavulumu toplamadan önce gelişigüzel savurduğum yerdeydi. Babamın ateş yakmak için kullandığı kibrit kutusu şömine rafındaydı. Parça halı yerli yerindeydi. Mobilyalar aynıydı. Şöminenin yanında, çıkarken bıraktığımız kadar odun istifliydi.

Sonraki birkaç saati oturma odamızın, yemek odamızın, mutfağın, vestiyerin ve banyonun her bir detayını titizlikle inceleyerek geçirdim. Ama ne yaptıysam, yerinden bir milim bile oynamış bir şey bulamadım. Biri evimi aramışsa çok etkilenirdim çünkü asla anlamazdım.

Ash, "November?" dedi, arkamı dönünce babamın odasının girişinde dikildiğini gördüm. "Bir şey buldum."

Bir an kafam karıştı. "Gerçekten mi?"

"Bulamam mı sanmıştın?" dedi, peşinden babamın odasına girdim.

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye itiraf ettim. "Hiçbir zaman babamın odasında çok fazla vakit geçirmedi. Babam da burada fazla vakit geçirmezdi, annem öldüğünden beri yani, her neyse."

Ash babamın özenle düzeltilmiş yatağının yanında durup katlanmış yatak örtüsünü işaret etti. "Sol alt köşeden ikinci lacivert kareye bak."

Yatağın etrafından dolanıp gösterdiği karede parmaklarımı gezdirdim. Dikişler gayet düzgündü, hiçbir terslik yoktu. Elimi örtünün altına koyup diğer tarafı yokladım. Her şey tamamen olması gerektiği gibiydi. Soran gözlerle Ash'e baktım.

Elimi dikişlerin neredeyse fark edilmeyecek kadar kalınlaştığı köşeye götürdü. Parmaklarımı yönlendirerek dikişi tutturunca kesinlikle içinde bir şey olduğunu hissettim. İplikler birbirinden ayrılana kadar çekiştirdim, sonra da sıkıca yuvarlanmış ufacık bir parça kâğıdı tırnaklarımla çıkardım.

Bir not vardı:

Şehrin altında buluşalım.

Ash'e baktım, kafam karışmıştı, babamın neden asla bulamayacağım bir yere not bıraktığını anlamaya çalışıyordum. "Bu hiç de..."

Ash yüz ifademi inceleyerek, "Hiç de ne?" diye sordu.

"Dürüst olayım mı? Bir şey bulduğun için heyecanlanmak isterdim ama babamın el yazısı olmasa, bu notu onun bıraktığına inanmazdım."

Ash kaşlarını çatı. "Onun el yazısı olduğuna emin misin? Çünkü notun olduğu yerdeki dikiş onarılmıştı, ilk kez dikilmiş gibi görünmüyordu. Bana sorarsan başka bir Teşkilat mensubu onu çoktan bulmuş."

"Eminim," dedim ve ona öylece bakakaldım. Teşkilatlı biri evime girmişti. Birden midem bulandı, Ash beni Emily'ye koştuktan alıkoyduğu için büyük bir minnet duydum. Gözetleyen biri varsa hepimizin ölümüne sebep olabilirdim.

Notu ışığa tuttum ama kâğıt kalındı, ne bir filigran vardı ne de daha önce yazılmış yazıların izi. "Mesele, bunun babamın her zamanki ipuçlarına benzememesi. Connecticut eyaleti şöyle dursun, neredeyse hiç Pembroke'tan ayrılmadık ve kesinlikle hiçbir yerde yeraltına inmedik."

Ash tuhaf bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Sana hiç yeraltında buluşma noktaları olan bir şehirden de bahsetmedi mi?"

Başımı iki yana sallayıp yüz ifadesini çözmeye çalışarak ona baktım. "Sen bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" dedim ama cevabını bekleme gerek kalmadı çünkü bakışları

evet diyordu. "Neden bu notun ne anlama geldiğini sen biliyorsun da ben bilmiyorum? Bu hiç mantıklı değil."

Ash kendinden emin bir sesle, "Eğer bu not sana yazılmadıysa, mantıklı," dedi. "Hem sana yazılmadıysa, burayı aramaya gelen Teşkilat mensuplarına yazılmıştır." Kâğıdı katlayıp olduğu yere geri koydu.

Mantığını çözmeye çalışırken tırnağını kemirdim. "Bu notun mantıksız olduğunu söyleyen benim, biliyorum ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Unut gitsin. Hiçbir şüphen olmadan emin olman lazım çünkü dikkat etmemiz gereken bir mesajı görmezden gelirsek resmen her şeyi mahvederiz."

Ash sanki itirazımı tamamen anlıyormuş gibi başını salladı. "Avrupa'nın dört bir yanında, Teşkilat mensuplarının bulunduğu bir dizi mahzen, yeraltı geçidi ve sokak var. Ama baban şehrin yazmış, bir Aslan olduğu göz önüne alınırsa, yüksek ihtimalle şehir Londra. Londra'da da tüm Hanedanların kullandığı, yeraltında içkili bir lokal mevcut –bilgi takas etmek ve toplantı yapmak için yaygın olarak tercih edilen bir mekân. Sen bunu bilmiyorsun ama diğer tüm Teşkilat mensupları görür görmez anlar."

Açıklamasını düşündüm. "Tamam, dediğini anladım: Neden bana *ben hariç herkesin* anlayabileceği bir not bıraktı?"

Ash, "Kesinlikle," dedi.

Derin bir nefes verdi. "Bana yazılmış olmasa bile, bulduğuna sevindim. Babam yem olacak bir not bıraktıysa, bir yerde mutlaka gerçek bir not da olmalı. Birinin evimizi aradığı konusunda haklıysan, bulmak için elimizi çabuk tutmamız gerekiyor."

Ash, "Anlaştık," dedi. "Sen bir şey buldun mu?" Babamın odasındaki pencereye göz attı, ne düşündüğünü söylemesine gerek bile yoktu. Aralık ayının son günlerinde, güneş erken batardı.

Arama şansımız güneşle birlikte dağların ardına çekilirken midem düğümlendi. Burada bir gün daha kalmak gibi bir risk

alamazdım, babam Avrupa'da Tanrı bilir ne tehlikeler içindeyken ve evimin çevresinde muhtemel Teşkilat mensupları dolaşırken bunu yapamazdım.

Başımı hayır anlamında salladım. "Henüz bir ipucu yok."

Ash, "Bunu biraz düşünelim," dedi. "Eğer bu not yemse, sana her ne bıraktıysa başka bir Teşkilat mensubunun bulmasına mahal vermeyecek kadar farklı olmalı."

Başımınla onayladım. "Doğru. Eğer tamamen farklıysa, o halde gizli bir nesne olamaz; gizli bir nesneyi arama becerisi orta düzeyde olan herkes bulabilir. Yani belki de..." Durup düşünürken dudaklarımı kemirdim. "Belki de göz önüne konarak saklanmış bir şeydir."

Ash, "Muhtemelen sembolik bir şey," dedi.

Oturma odasına geri döndüm, tam bir daire çizecek şekilde dönerek odayı tekrar inceledim. "Eğer mesaj göz önündeyse, şifresini çözmeyi bildiğim ama başkasına hiçbir anlam ifade etmeyecek bir şey..." Farkına varınca sesim yavaşça yitip gitti. Odama koşarak girdiğimde Ash tam arkamdaydı.

Hemen fotoğraf kolajlarıma bakmaya başladım.

Ash, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir şekilde yardım edebilir miyim?"

"Babamın tüm hayatımızı bu fotoğraflarla film şeridi gibi sıraladığını söyleyişini düşünüyorum," diye yanıt verdim. Kolajların her santimini inceleyerek sözlerimi sürdürdüm. "Sekiz yaşımdan beri kolaj yapıyorum. Eskiden haftalarca bunları yapardım, bir tema seçer, tam istediğim şekilde eşleşmeleri için fotoğrafları keserdim. Oturma odasının zeminini okul gösterilerinden ve gezilerimizden fotoğraflarla tamamen kaplardım. Babam gelip bana birkaç fotoğraf verince de çok sinirlenirdim."

Ash yanımda durup fotoğrafların detaylarını büyük bir ilgiyle inceledi. "Teşkilatlı gibi yetiştirilmediğinden hep bir şeyleri gözden geçiriyorsun sanmıştım ama şimdi tam aksini düşü-

nüyorum. Asıl Layla ve ben kaybolmuşuz.”

Sözlerindeki kişisel kabullenışı duydum ama o kadar odaklanmıştım ve o kadar yoğun bir baskı altındaydık ki bu iç döküşe yeteri kadar ilgi gösteremedim.

“Bu!” On üç yaşında yaptığım bir kolajı parmağımla işaret ederken resmen sıçradım. “Bu iki fotoğrafın yerini değiştirmiş. Nasıl oldu da buraya daha önce bakmadım, inanamıyorum.”

Ash, “Ne anlama geliyorlar?” diye sordu.

“Güzel soru,” dedim ve konsantrasyonumu heyecanıma feda ettim. “Bunu biraz düşüneyim.” Değişen fotoğraflardan birini işaret ettim. “Bu, ortaokul mezuniyeti hediyem olarak Jo Teyzemle gittiğimiz kamptan bir fotoğraf. Bu da Emily’yle yedinci sınıfta zaman kapsülüne koymayı düşündüğümüz saçma sapan şeylere güldüğümüz bir diğer fotoğraf.”

“Zaman...”

“Bekle,” dedim, niyetim kabalık değildi, mesajın düşüncelerimin varacağı sonuç noktasında olduğunu hissediyordum. Yalnızca çekip almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. “Zaman kapsülü anıları, belli zaman dilimlerinde belli anlamlar taşıyan kişisel eşyaları saklar. O kamp da bir kutlamaydı. Kendi çadırımızı yapmıştık. Babam bana en sevdiği kılıç numarasını öğretmişti... Aman Tanrım, Jo Teyzem kamp eşyalarımı ormanda fark edilmeyecek şekilde nasıl kamufle edeceğimi öğretmişti.” Ash’e baktım, anılar zihnime üşüşüyordu. “O zamanlar bunun çok havalı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Eve döndüğümde bir yılımı anmak için kendi zaman kapsülümü, bu kolajların daha küçük hallerini yapmaya karar vermiştim. Bir ay boyunca bundan bahsetmiştim.” Sesim daha yüksek ve canlı çıkıyordu. “Ama eninde sonunda çürüyen, okuldaki zaman kapsülü gibi gömmek istememişim. Onun yerine Jo Teyzemin öğrettiği kamuflej tekniğini kullanmaya karar vermiştim. Saklayacağım ağacı seçmeme babam yardım etmişti.”

Ash, “Peki bu ağaç, evinizin arazisi içinde mi?” diye sorunca

ilerleme kaydedişimizin rahatlığını gözlerinde gördüm.

“Arka bahçemizden ormanın içine doğru beş dakikalık yürüme mesafesinde,” deyip yatağımdan paltomu kaptım.

Ash, “Bekle,” dedi.

“Neyi?” dedim. “Gidip o ağacın içinde ne olduğunu bulmamız lazım. Çünkü eğer yanılıyorsam, başka bir yere bakmamız gerekecek.”

“Haklısın. Ama şu an değil. Pencereden dışarı bak. Karanlık çökmek üzere...”

“Ama karanlık çökmeden ağaca varabilirim,” diye çıkıştım.

“Elbette varırsın. Ama ormanda sen ortaya çıkınca saldırmak için bekleyen bir Aslan varsa ne olacak? Ya da sen babanın verdiği mesajı bulduktan sonra saldırmak için pusudaysa? İyi eğitilmiş bir suikastçıyla kapkaranlık ormanda dövüşmek istiyor musun gerçekten?”

Ona karşı çıkmak istedim. Babamın mesajının ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyordu. Ama Teşkilat mensubu biriyle dövüşmek, karanlık bir yana, her koşulda kulağa korkunç geliyordu. “Ne zaman gidelim diyorsun peki?”

“Gün doğmadan birkaç dakika önce. Karanlıkta bahçeyi geçebiliriz, şansımız yaver giderse orada kimse olmaz. Ama gitmezse ve dövüşmek zorunda kalırsak, doğan güneş sayesinde önümüzü görürüz.”

Yüksek sesle iç geçirip paltomu tekrar yatağın üstüne bıraktım. Bu konuda haklı olması hiç hoşuma gitmiyordu ve hiç istemesem de kabul ettim – o mesajı alıp babamı bulmak acele etmekten daha önemliydi. “İyi. Kabul. Ama sonra hiç beklemeden yola çıkacağız.”

Ash, “Sonra yola çıkacağız,” diye yanıt verdi, bense ormanda babamın benim için bıraktığı bir şey varken bütün geceyi nasıl geçireceğimi düşünüyordum.

Sekiz

Evimi birileri gözetliyordur endişesiyle çömelerek ve yüzümü perdenin yanından ayırmadan pencereden, verandadaki beyaz gül yığınınına baktım. Güllerin saplarına mor saten kurdeleyle bağlanmış küçük notlar vardı, boğazıma oturan yumru yüzünden yutkunamadım.

Emily'nin çiçeklerine, "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Ash saatler önce yatmıştı, ben de çoktan yatmış olmam gerektiğini biliyordum. Saat gece yarısını epey geçmişti, gün doğumundaki görevimiz için uyuyabildiğimiz kadar uyumamız gerekiyordu, özellikle de bir önceki geceki sakinleştirici mace-ramız ve yolculuğumuzun ardından. Ama pencerenin önüne yapışıp kalmıştım. Geçtiğimiz birkaç gündür endişeden, baba-
nın nerede olduğuna ve ne tür bir tehlike altında olduğuna dair duyduğum korkulardan ötürü kıvranıp duruyordum. Tek düşünebildiğim, Emily'nin de haftalardır aynı huzursuzluğu benim yüzümden yaşıyor olduğu gerçeğiydi.

Ya bu Pembroke'u son görüşümse? Ya onu son görüşümse? Avrupa'da ölürsem, Emily sonsuza dek nereye gittiğimi merak edecekti. En iyi arkadaşı sanki yer yarılmış da içine girmişti.

Ilık yaz melteminde saçları parlatıcı sürdüğü dudaklarına yapışan Emily, "Bana bir söz ver," dedi.

Hava nemden ağırlaşmıştı, cırcır böcekleri ormanda sürekli öterken Ben'in evini ailesinin arka bahçesinden ayıran çitin üzerine oturup, "Ne olursa," dedim.

Emily çit direğine yaslanıp, "Ne isteyeceğimi bilmeden 'ne olursa' deme," dedi.

Kocaman sırıtarak, "Pek çok insan bu yanıttan memnun olurdu," dedim. "Ben'in ineklerinden birini öpmeye ya da kasaba meydanında koşmaya söz verdirebilirsin."

Bana tanıdığı en absürt insanmışım gibi baktı, bunu öyle sık yapıyorduk ki artık gözü kapalı bir oyuna dönüşmesi rahatlatıcıydı. "Pek çok insan derken kendini kastediyorsun."

Sivrisinek sokunca enseme bir şaplak attım. "Kesinlikle öyle."

Uyaran bakışlarla, "Ben ciddiylim," dedi.

Onu daha fazla zorlamadan, "Tamam, söyle bakalım," dedim çünkü sesinde bir tereddüt vardı ve Emily asla tereddüt etmezdi, haksız olduğunda bile.

"Masandaki bir yığın mektubun arasında Connecticut Üniversitesi'nin broşürünü gördüm," deyip durakladı. "Ben sadece... Sadece başka bir yere gitmek istiyorsan bana söyleyeceğine dair söz vermeni istiyorum." Sesi normalde olduğundan daha alçaktı, alnındaki çizgilerden endişesi okunuyordu.

"Anlamadım," dedim, şimdi ben kendimden emin değildim, bu yüzden dokuzuncu sınıfın başından beri farklı şekillerde sürekli söylediğimiz bir cümleyi tekrar ettim. "Hafta sonları eve dönebileceğimiz kadar yakın ve Christopher'ın gözetiminden kaçabileceğimiz kadar uzak. Yani mükemmel." Yüzüne baktım. Hep Connecticut Üniversitesi'ne birlikte gideceğimizi söyledik. Daima.

"Hayır. Biliyorum. Yani..." Söylemek istediğini anlatmasına yardım edeceklermiş gibi vızıltıların yükseldiği ormana baktı bir an için.

Birden böyle bir şeyi niçin soruyor olabileceği kafama dank etti.

"Bir dakika... Sen başka bir yere mi gitmek istiyorsun?" dedim, bu sıradan, sakın yaz akşamında en iyi arkadaşımın beni bırakacağını söylemesinden korkan kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hayır!" derken bu kelime ağzından bomba gibi çıktı. "Aklından bile geçirme!"

"Sen benim için düşündün ama..." diye çıkıştım, adrenalin patlamasını atlatmak biraz vaktimi aldı.

Bir süre ikimiz de hiç konuşmadık, çimen ve inek kokan havada göğsümüz normalden biraz daha hızlı bir şekilde inip kalkarak soluk alıp verdik.

"Sen ciddisin," dedim. "Sen bana öylesine soru sormazsın." Emily'ye baktım, ciddi olduğu belliydi. "Bir şey oldu, değil mi? Ne oldu, Emily?" Adını öyle bir vurguyla söyledim ki öfkelen-di.

Sönen bir balon gibi, "Christopher..." dedi.

Gerek olmasa da ona iyice bakmak için geri çekildim. "Babam mı?" derken şaşkınlığım sözlerimden akıyordu. "Bize hep onu masraftan kurtaracağımızı, bizi kontrol etmek için her hafta sonu California'ya uçmasına gerek kalmayacağını söyleyen babam mı? Aynı kişi mi?"

Emily dudaklarını birbirine bastırdı.

Alnımdaki teri kolumun tersiyle silerek, "Bir şekilde öğreneceğim, biliyorsun değil mi?" dedim. "Söylesen iyi olur."

Emily başını salladı, ama hayır der gibi değil, emin değilmiş gibiydi. "Bilmiyorum. Tuhaftı. Beni broşüre bakarken gördü ve gerçekten ilk seçimim orası mı olur diye sordu. Elbette öyle olduğunu söyledim ama o her şeyi bilen bakışlarından birini üstüme doğrultup orada öylece dikildi. Sonra da bana sen gelmesen bile oraya gider miyim diye sordu."

Kaşlarımı çattım. Emily hep benden daha başarılı bir öğrenciydi, muhtemelen okulun en iyisiydi. "Yani biliyorsun, eğer istiyorsan... Havalı bir okula gidebilirsin," dedim, babamın başka bir

yere gitmesini, onun için daha iyi olacağını ima edişinden rahatsız olmuştum. Bunu yalnızca bir kez yüksek sesle itiraf edebilmişim ve ona bakıp burada benimle kalmasını istemekle belki de bencillik ettiğimi düşünmek çok zordu.

Emily öyle bir hiddetle, "Hayır," dedi ki başımı kaldırıp ona baktım. "Sözünü bile etme, November Adley. Bu soruyu ben sana sordum, aksi mümkün değil. Şimdi bana cevap ver, Connecticut Üniversitesi'ne gitmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sorarken sesinde öfke olsa da bakışlarına rahatlamış bir ifade yerleşmişti.

O rahatlayınca ben de rahatladım. "Yüzde bir milyon kez istiyorum," dedim, birbirimize gülümsedik —gözlerin kısılıp göğsü ısıtan o şapşal gülümsemelerden biriydi. Sanki hiç açılmamış gibi konu orada öylece kapandı.

Ben'in arka bahçesindeki tel kapı pat diye kapandı. İkimiz de dönüp Ben'in üç bardak buzlu limonatayla iki paket patates cipisini elinde tutmaya çalışmasını izledik, hem de yardım etmeksizin.

Babam biliyor muydu? Planladığım gibi Connecticut Üniversitesi'ne gidemeyeceğimi altı ay önceden biliyor muydu? Zihnim sorularla doluyordu —Jo Teyzemin cinayetiyle, Teşkilatlı akrabalarımızla, annemle babamın beni gizlemeye karar vermeleriyle ilgili sorularla. Ama sonra beyaz güllerden birine bağlanmış bir notta Emily'nin tuhaf el yazısını gördüm ve kalbim bedenime sığmadı. Şu an kontrol edemediğim, anlayamadığım çok fazla şey vardı. Ama anladığım bir şey varsa o da en iyi arkadaşımı incittiğimdi —ilk şarabımı onunla içecek, Avrupa'ya ilk yolculuğuma onunla çıkacak, âşık olduğumu ilk ona anlatacaktım ben!

Yumruğumu uyluğuma bastırdım. *Bunu Emily'ye yapamam. Yapmayacağım.* Ne yaptığımın bilincine varana dek çoktan odama gidip paltomu giymiştim, kalbim saniyede bin kilometre hızla atıyordu. Yaptığımın hiç de akıllıca olmadığını farkın-

daydım. Ama onu son kez görmeye çalışmazsam ömür boyu pişman olacağımı da biliyordum.

Kanepede uyuyan Ash'in yanından parmak uçlarıma basarak geçip banyoya gittim. Kapıyı yavaşça kapadım, ahşabı gıcırdatmamaya dikkat ederek pencerenin kanadını yukarı kaldırdım. Lavabo tezgâhının üstüne çıkıp sonra da pencereden bir ağaç dalına geçtim.

Duyularımın her biri tetikteydi, gölgelerde bir hareket var mı diye gözlüyor, ağaç dallarının çıtırtısını dikkatle dinliyordum. Evden ve gerekirse daha hızlı hareket etmeme yol açacak o yakalanma riskinden yeterince uzaklaşana dek yavaşça ama planlı bir şekilde bir ağaçtan diğerine atlayarak ilerledim.

Kendi odam kadar iyi bildiğim sokaklar boyunca zikzaklar çizerken görünmemek için arka bahçelerden, ağaç güruhlarının arasından gittim. Tahmin edildiği üzere uykuya teslim olmuş kasabamda, hâlâ ışıkları yanan sadece iki ev vardı.

Emily'nin evinin arka bahçesinde biraz durup takip edilmediğimden emin olmak için etrafımı kolaçan ettim. Her şeyin yolunda olduğuna ikna olunca verandalarının korkuluğuna tırmanıp çatıya çıktım. Odasının penceresini kilitlemediğini biliyordum çünkü zaten buraya ilk kez böyle gizlice sızıyordum. Ama gürültü edersem onu aniden uyandıracağımı ve muhtemelen çığlığı basacağını da biliyordum.

Eldivenlerimi çıkarıp dişlerimin arasına sıkıştırdım, penceresinin kanadını öyle yavaşça yukarı kaldırdım ki bu kadar sessiz olmama rağmen esintiden uyanır mı acaba diye düşündüm. Pencereyi geçebileceğim kadar araladığım an içeri atlayıp kanadı dikkatsiz denecek bir hızla tekrar indirdim.

Emily açık mavi sayvanlı yatağında kımıldandı, birkaç çabuk adımda halı kaplı zemini aştım. Sırt üstü döndü, göz kapaklarını kırıştırdı. Daha iyi bir çözüm bulamadığımdan, elimle ağzını kapadım. Dokunuşumla hızla gözlerini açtı ve bir an dehşete kapılmış, kafası karışmış halde bana baktı.

“Benim, Em,” diye fısıldadım. “Gecenin bir yarısı hırsız gibi odana girip seni uyandırdığım için özür dilerim ama ne yaparsan yap sakın çılgılık atma.”

Beni tanıdığını yüzünden anladım, uykusu birden açıldı. Elimi ağzından çektim. Bir anlığına hiç kımıldamadan durdu.

“Nova?” dedi, inanmadığı sesinden belliydi, sanki bir sanrı ya da rüyaymışım gibi çıkmıştı ismim ağzından.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben tek kelime edemedim ekose pijamalarıyla yatakta doğrulup boynuma öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesildi. O an ağlamaya başladı, omuzları sarılıyordu. Duyguları dev bir dalga gibi yüzüme vurdu, beni alıp savurdu, kaybettiğim ve kaybedebileceğim her şeyi hatırlattı.

Bir ay önce Em'in sevgisini garanti görüyordum, başıma ne gelmiş olursa olsun en iyi arkadaşımın güvenli varlığına sığınırım diyordum. O zamanlar her şey çok somut geliyordu. Pembroke'taki hayatımın basitliği, güvenebileceğim, beni dünyaya bağlayan bir şeydi.

Geri çekilip kaybolup gidivercekmişim gibi omuzlarımı sıkmayı bırakmadan beni süzdü. “Buradasın, Nova, geri döndün,” dedi.

Yüzündeki hüznün neredeyse beni darmadağın edecekti; kalamayacağımı ona nasıl söyleyebileceğimi bilemiyordum. “Buradayım, Em ve çok üzgünüm. Çok...”

Doğru dürüst bir özür dileyemedim çünkü bir saniye içinde kederden hiddete teslim oluverdi.

“Üzgün müsün? Yaptıklarının yüzde birini bile hafifletmez bu. Nasıl yaparsın? *Bunu bana nasıl yaparsın*, November Rose Adley!” Kelimeleri resmen yüzüme tükürürken sesi titriyordu. Beni öyle bir itti ki yere düşmemek için ayağa kalkmak zorunda kaldım.

O da kalktı ve beni bir kez daha itti. “Özrünü kabul etmiyorum. Duydun mu beni? Beni böyle bırakıp gittiğin için seni

asla affetmeyeceğim. Sen benim en iyi arkadaşımsın. İnsanın en iyi arkadaşı böyle..." Ağlamamaya çalışırken dili dolanıyordu.

Uzanıp sarılmak, hepsinin bittiğini söylemek istedim. Ama konuşmaya çabalayarak orada öylece durdum. "Jo Teyzem öldürüldü," dedim. Normalde hiçbir şeyi böyle bir anda söylemezdim. Ama Emily'yi tanırıysam ben özür dilerken bu haberi sakince vermeye fırsat bulamadan bir kez daha saldırırdı.

Gözyaşları öyle ani bir şekilde dindi ki sanki biri silivermiş gibiydi. Bir adım geri çekildi, gözleri dehşetle büyüdü. "Ne?"

Bu kadar sade bir açıklamayı asla kabul etmeyeceğini bileerek, "Teyzem öldürülünce babam beni buradan götürdü," dedim. "Eski işlerinden biriyle bağlantılı olabileceğinden endişelendi..."

Kocaman gözlerle, "CIA'deki işleriyle mi?" dedi.

"Evet," diyerek yalan söyledim, çok fazla ayrıntı vermemeye dikkat ettim yoksa bazı taşların yerine oturmadığını anlayacaktı.

Söylediklerimi sindirmeye çalışıyormuş gibi birkaç adımlık voltalar attı. O an anladım. Pembroke'ta hiç kötü şeyler olmazdı. Babam tehlikede olduğumuzu söyleyip beni Akademi'ye postaladıktan sonra bile bir cesetle karşılaşmadan, buna gerçekten inanmamıştım.

Dönüp bana baktı, kaşları çatıktı. "Ben ne olduğunu bile... Hayır... Şu an tehlikede misin?"

"Emin değilim," diyerek bir kez daha yalan söyledim ve peşine birkaç gerçek ekledim. "Ama babamı bilirsin. Zekidir, aşırı temkinlidir." Bunu desteklememe gerek yoktu; geçtiğimiz yirmi yılda pek çok kez bir haftalığına evimde kalmıştı ve durumun gayet farkındaydı.

Beni süzdü, tamamen ikna olmamıştı. "Şu an burada olduğunu, gecenin bir yarısı pencereden içeri girdiğini biliyor mu?"

Başımı hayır anlamında sallayıp ona doğru bir adım attım. “Ama seni görmeye gelmek zorundaydım. İyi olduğumu bilmen lazımdı. Hem bir de, bir süreliğine iletişim kuramayacağım.” Sesim az öncekine nazaran daha kısıktı, ona bakamıyordum. Kendini ne kadar ihanete uğramış hissettiğini hayal bile edemiyordum. “Ama endişelenmene gerek yok, iyiyim, babam da iyi.” Kendi sesimi duyunca buraya gelmekle iyi mi ettim, bunun ne kadarını kendim için yaptım diye merak ettim çünkü onu görmeme fikrine katlanamıyordum.

Burnunu sildi. “Yani baban, teyzeni öldüren her kimse, senin de canını yakacağını mı düşünüyor?” diye sordu.

“Bilmiyor,” dedim. “Ama biz dönmeden emin olmak istiyor. Yani, Em, buraya geldiğime dair bir şey söyleyemezsin, ne anene ne babana, hiç kimseye.”

Başını tamam dercesine gönülsüzce salladı ama durum hiç hoşuna gitmemiş gibiydi.

“Seni seviyorum, Emily Jane Banks,” dedim, çenesini kaldırdı.

“Bana ‘seni seviyorum’ deme Nova. Veda değil bu.” Başımla onayladım, güçlkle kendimi toparlamaya çalıştım çünkü akıldan tek bir şey geçiyordu: Bu bir veda, hayatımın en zor vedası. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca pek çok kez onu görmeyi hayal etmişim ama hayali senaryom sarılmalarla, ağlamalarla doluydu; bırakıp gidişimin onu ne kadar incittiğini hesaba katmamıştım, bu defa hiç geri dönememe ihtimalimin de farkındaydım.

Biri pencereye hafifçe tıklatınca kalbim ağzıma geldi. Hızla döndüm, çatıya çömelmiş siluete bakakaldım.

Sanki pencereyi kaldırmış da soğuk aralık havası içeri dolmuş gibi şaşkınlık dolu bir sesle, “Ash?” dedim.

Emily'nin gözleri öyle büyümüştü ki bir daha normale dönecekler mi acaba diye düşündüm. “Bu da kim böyle?” Ash'i

işaret ediyor ama bana bakıyordu.

Cevap vermeye fırsat bulamadım çünkü Ash konuşmaya başladı.

“Böldüğüm için üzgünüm ama gitmemiz lazım,” dedi ve ben farkına bile varmadan beni takip ettiği için dehşete mi kapıldım yoksa ben Emily’nin önünde paramparça olmadan gelip bu sohbeti böldüğü için minnet mi duydum, emin olamadım.

Elini beline koyup soran gözlerle dik dik bana bakarak, “Nova?” dedi.

Ash Emily’ye baktı. “Arkadaşını koruyacağım. Sana söz veriyorum.”

Emily dönüp, “Senin sözünü istemiyorum,” dedi. “Bunların hiçbirini istemiyorum.”

Ash tekrar, “Gitmemiz lazım,” derken sesinde oylanmaya-lım ikazı saklıydı.

Benim için ne kadar önemli olduğunu, o olmadan hiçbir şeyin aynı olmayacağını söylemek isteyerek en iyi arkadaşına yaklaştım ama bir yandan da onu korkutmak istemiyordum. Bu yüzden doğrudan, “Seni özledim, Em,” deyip sarıldım. “Göz açıp kapayıncaya dek dönmüş olacağım.”

Sıkıca sarıldı. Israrla, “İyi edersin,” dedi, son bir kez bana bakmak için geri çekildi. “Sana bir şey olursa seni asla affetmem, Nova. Gerekirse öldükten sonra bile sana kin tutarım.” Gülümsemeye çalıştı ama gözleri doldu.

Gülümsedim, göğsümdeki ağırlık dayanılmaz bir hal almıştı. Ay ışığında birbirimize baktık, dile getirmeye cesaret edemeyeceğim şeylerle dolu bir bakışmaydı; birbirimize ihtiyacımız olduğunu söylüyordu. Ona sırtımı dönmek bu hayatta yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Pencereden çıkarken, kalbimin bir parçasını ardımda bıraktım.

Dokuz

Ash'le çabucak kasabanın öbür ucuna gittik. Az önce olanlar hakkında konuşmaya kalkmadan arka bahçelerden, ara sokaklardan geçtik. Tartışmak istemememe rağmen sessizlikten de nefret ediyordum. Kasabanın bildiğim her bir santimi bana sadece Emily'yi ve vazgeçtiğim hayatımı hatırlatıyordu. Akademideyken tek istediğim buraya geri dönmekti, şimdi burada olduğuma göre gözlerimi kapatıp yorganımın altına kıvrılmak ve hıçkırarak ağlamak istiyordum. Üzüntümü fiziksel yolla engellemeye çalışarak dudağımı ısırdım, gözpınarlarımda biriken yaşları gözlerimi kırptırarak öteledim.

Ormanın evime çıkan ucuna vardığımızda, Ash durdu. Bana sert bir bakış attı. Emily'nin yanına gitmemin korkunç bir fikir olduğunu düşündüğünden emindim. Ama bunu dillendirmede; söylemesine gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk.

Bunun yerine, "Baban o ağacın içine ne bıraktıysa geri almamız lazım," dedi.

Şaşkınlıkla düşüncelerimden sıyrıldım. "Bir dakika, şimdi mi?"

"Şimdi," derken bana kızgın olduğunu anladım. "Zifiri karanlıkta eve geri dönemeyiz çünkü takip edilip edilmediğimizi bilmiyoruz. Çünkü seni takip ettiğimi fark etmedin bile."

"Bütün eşyalarımız..."

“Çantalarımızı ormanın çıkışında bir yere gizledim. Sadece o notu alıp buradan gitmemiz lazım.” Cümlesinin sonuna ‘sen başımıza daha fazla bela açmadan’ diye eklemedi.

“Tamam, bir düşüneyim...” Ağaçlara göz gezdirdim, zihnimde o ağaca giden en uygun yolu hesaplıyor, annemin yüzüğünü parmağımda çeviriyordum. Bu ağaçların arasında zamanında gözlerim bağlıyken bile ilerleyebildiysem, bunu şimdi çok az bir ay ışığında da yapabilirdim. “Bir planım var ama Akademi’de tırmandıklarımızdan daha ince birkaç dala tırmanmamız gerekecek. Sorun olur mu?”

Başıyla onaylayınca içim rahatladı. Emily’yi görmek için gizlice kaçmak bir şeydi, Teşkilatlı birinin gizlenmiş olabileceği ormana sızmak bambaşka bir şey. Nabzım hızla atıyor, kışlık paltomun içinde terliyordum.

İyi bildiğim ormanda çalılarla kaplanmış ve düşen yapraklarla dolup taşmış yerlerin etrafından dolanarak ilerledik. Böyle yapsak bile adımlarımız ses çıkarıyordu. Yerde bir sürü yaprak ve çer çöp varken karanlıkta sessiz olmak imkânsızdı. Çıkardığımız her çıtırtı elektrik akımı gibi bedenimi sarsıyor, bu duruma düşmemize sebep olduğum için kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oluyordu.

Evimin yakınında çalılarla iyice örtülmüş bir patikanın etrafından dolandığımızda adımlarımız daha da çok ses çıkarmaya başladı. Ash koluma dokunup parmağını dudaklarına götürdü. Durdum. Ormanı kolaçan etti, nabzım şakaklarımda öyle bir atıyordu ki bir an görüşüm bulandı. Bir şey mi duymuştu? Bir şey mi görmüştü? Ona sormayı çok istiyordum ama yakalanma ihtimalimiz dahilinde konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Hayatımın en dikkatli adımlarını attım, sanki bu dehşetin sona ereceği büyümlü bir sayı varmış da sağ salim kurtulabilirmişiz gibi her bir adımımı saydım. Daldan dala tırmanabileceğimiz kadar birbirine yakın olan geniş gövdeli ağaç güruhundan hâlâ yaklaşık otuz metre uzaktaydık. Hiç değilse tırmandığı-

mızda, sesimiz ve görülme ihtimalimiz azalacaktı. On sekiz adım saydıktan sonra iyice kurumuş bir yaprak ayağımın altında çıtırdadı. Nefesimi tutup donakaldım.

Eziyet veren bir dakikanın ardından etrafımdaki ağaçları gözden geçirdim. Ayağımı dikkatle kaldırdım ama adımımı atamadan belli belirsiz bir vınlama duydum, Ash beni öyle bir hızla yere itti ki düşmemek için dengemi zar zor toparladım. Soğuk yapraklardan bir yığına düştüğüm an, önümdeki ağaca saplanan okun tok sesi duyuldu. Tam olarak yarım saniye önce göğsümün olduğu yere saplanmıştı.

Ash, “Koş!” deyince hemen kalktık, bacaklarım öyle hızlı hareket ediyordu ki kopmadıklarına şaşırdım. Başımın üstünden bir ok geçti, o kadar yakındı ki rüzgârı yanağımı yaladı.

Ash’le birlikte ağaçların arasından her adımla botlarımızla kuru yaprakları ezerek, dalları kopararak var gücümüzle koşuyorduk. Bir başka ok hemen yanımdaki ağaca saplandı. Atışların arasındaki sabit süreden tek bir okçu olduğunu tahmin ediyordum. O okçu her kimse, karanlıkta hareketli hedeflere nişan almada epey becerikliydi. Daha hızlı koşmaya çalışarak bacaklarımı zorladım. Bir anlığına yavaşlayacak ya da okçuya isabetli bir atış fırsatı verecek olursam ikimizden birinin öleceğini bilerek ağaçların ve kopmuş dalların ardındaki zikzaklı patikadan ilerledim.

Aradığım birbirine yakın ağaçlara doğru hızla koşarken nefes nefese, “Tırman, Ash,” dedim. Birebir dövüş becerilerim elbette iyi değildi ve yerden uzaklaşırsam kendimi koruma şansım artacaktı.

Ağacın gövdesini kavrayıp bildiğim bir dala doğru vücudumu çektim. Arkama baktım ama Ash yoktu. Hissettiğim panik göğsümü sıkıştırdı. Ondan bir iz bulmak için ağaçları taradım. Ama gördüğüm tek şey üzerime doğrultulmuş olan açık renkli bir yaydı. Hemen yandaki dala atladım, ağacın gövdesine bir ok saplandı. Ash’in nerede olduğunu bilmeden kaçamazdım ama

burada da kalamazdım.

Eldivenlerimi çıkarıp cebime tıktırdım, terlemiş avuçlarımı paltoma sildim. Ağacın gövdesinin ardından başımı hafifçe uzattığım an Ash saldırgana değil ama yayına bir tekme savurdu. Dal çatırtıyla ikiye ayrıldı. Görebildiğim tek şey, Ash'ten daha uzun ve daha iri yapılı olan Teşkilatlı adamın dengesini sağlayamadan Ash'e savurduğu yumruktu. Öyle kuvvetle vurdu ki yumruğunun Ash'in kafatasına değince çıkardığı tok sesi duydum. Ash arkadaki ağaca doğru fırlarken adam dövüşmeye devam etmeye çalışmadı. Bunun yerine dönüp bana doğru gelmeye başladı.

Koşarken siyah kapüşonu açıldı, kahverengi saçlarıyla kısa sakalı göründü. Öyle geniş adımlar atıyordu ki hızı benim iki adımım ediyordu. Şimdi Ash de bana doğru geliyordu ama yarım metre kadar gerideydi. Dönüp önümdeki dala dikkatsiz bir hızla atladım.

Teşkilatlı'nın botlarının hemen arkamda ağacın gövdesine sürtrüğünü, hatta tırmanırken kendi kendine homurdandığını duyuyordum. Bu hızla gelirse beni yakalamadan önce en fazla on saniyem vardı. Birkaç dal aşağıda Ash'in koştuğunu gördüm, bir yerimi kırmayacağımı bilsem yanına atlardım. Ash'in dövüşürken yardım etmek için tam vaktinde yanıma gelmesine imkân yoktu; bu adam beni yakalarsa işim bitecekti. İyi eğitilmiş bir suikastçı gibi davranıyordu ama *ben* ağaçlara tırmanmada iyi olmama rağmen neticede Akademi'de sadece birkaç hafta geçirmiş bir öğrenciydim.

Daha yüksek bir dala tutundum, kendimi öyle hızla yukarı çektim ki ağacın kabuğu avcumu çizdi. Adam ayak bileğime doğru bir hamle yaptı, o kadar yaklaştı ki bir saniye bile geç kalmış olsaydım toprağa çakılırdım. *Lütfen ölmeme izin verme. Lütfen, lütfen böyle bitmesin. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Asla. Söz veriyorum. Lütfen Avrupa'ya, babama gitmeme izin ver.*

Üstünde durduğum dal çatallıydı, üç cesur adım atıp hemen

yandaki ağacın daha ince bir dalına zıpladım.

Ash, "November, dur!" diye haykırınca şaşkınlıkla durdum.

Hızla arkama dönünce az önce dikildiğim dalda Teşkilatlı'nın koştuğunu gördüm.

Ash bağırdı. "Bay Baines!"

Hemen odaklandım. *Baines... Eski İngilizce, Latince "kemikler" anlamına gelen ban kelimesinden türemiş. Muhtemelen zayıf birine atıfta bulunuyor. Zayıf.* Üzerinde dikildiğim dala bakınca Ash'in ne yapmamı istediğini anlayıverdim.

Teşkilatlı dikildiğim dala zıpladı. Dala indiği an, zıplayıp başımın üzerindeki bir dala tutunarak iki ayağımla altımdaki ince dalı sarstım. Dal ikiye ayrıldı, sesi tüm ormanda yankılandı, ben tutunduğum dalda sallanırken Teşkilatlı'nın toparlanacak vakti olmadı. Altı metreden aşağı düşerken ümitsizce kollarını cırıptı, yere vurunca boğuk bir küt sesi duyuldu.

Hız kazanmak için bacaklarımı ileri geri sallayıp ayak bileğimi dala sardım. Ağacın gövdesine ulaşana kadar vücudumu kollarımla yukarı çektim ve sonra Ash'e yardım etmek için hızla aşağı indim. Tabanım yere değdiği an gördüm ki yardım etme gerek yoktu. Sakallı adam, kolları ve bacakları savrulmuş bir halde kımıldamadan yatıyordu, New England granitlerinden birinin saplandığı başının altında küçük bir kan göleti oluşmaya başlamıştı.

Uzun süre büyüümüş gözlerle ona bakakaldım, gördüklerimi idrak edemiyordum. Gözlerimi kııptım ama hâlâ oradaydı, kımıldamıyordu. Midem bulandı, yüzümü avuçlarımdan arasına gömdüm.

"Böyle olacağını bilemedim... Aman Tanrım..." Çok hızlı konuşuyordum, gecenin soğukunda bile yanıyordum. "Böyle olsun istememiştim... Az kalsın seni öldürüyordu, Ash. Yani, yumruğunu değil de bıçağını kullansaydı..." Adamın kımıltısız yüzüne baktım, birden rüyamdaki tüm o cesetleri hatırladım.

"*Ben yaptım. Onu öldürdüm. Onu öldürdüğüme inanamıyorum.*" Durmadan tekrar ediyordum çünkü hâlâ idrak edemiştim, çünkü gerçek olamayacak kadar korkunçtu.

Ash yanıma geldi ve omuzlarımdan tutarak beni cesetten uzaklaştırdı. Ölü adam gözden yitene kadar beni çevirip, "Bana bak, sadece bana," dedi ısrarla. Ay ışığında bile Ash'in bakışlarındaki yoğunluğu hissettim.

Suçluluk duygusu dalga dalga içime yayıldı. Bunu nasıl yapabildim? Ben katil değilim... Değilim.

Ash emredercesine, "Toparlanmalısın, November," dedi. "Babanın bıraktığı mesajı bulmalısın. Şu an her ne hissediyorsan, geçecek ama eğer seni yiyip bitirmesine izin verirsen doğru düzgün düşünemez hale gelirsin. O mesajı bulabilecek tek kişi sensin."

Başımı tamam dercesine sallayıp gözlerimi kaçırdım. Ağlamamak için kendimi zorlamam gerekti. Az kalsın Ash'in ölümüne sebep olacaktım. Birini öldürmüştüm. Layla'ya verdiğim sözü tutamamıştım. Burası Akademi değildi. Burada öğretmenler, muhafızlar, düzenlenmiş meydan okumalar ve kurallar yoktu. Burası gerçek dünyaydı buydu ve ölümcüldü.

Ash, "Şimdi git," dedi ve harekete geçtim. On on beş metre boyunca tempolu yürüdüm, tüm enerjimi doğru ağacı bulup tırmanmaya odakladım, her bir detayı inceledim ve sonsuza dek peşimi bırakmayacağından korktuğum o kan gölünü aklımdan atmaya çalıştım.

Yerden yaklaşık dört metre yukarıda ağacın gövdesi ikiye ayrılıyordu. Tam ortada oluşan çatlağın üzerindeki yaprakları temizleyip gevşek bir kabuk parçasını yerinden oynattım. Altında, tam dört yıl önce bıraktığım yerde, kare şeklinde, avcumdan biraz küçük teneke bir kutu duruyordu. Çıkarıp kapağını açtım. Kutuda benim zaman kapsülümün bir parçası olmayan, içinde bir parça kâğıt bulunan, katlanmış küçük bir kese vardı. *Baba*. Kutuyu kapatıp kalbime bastırdım, haklı olduğumu ve

bana bir mesaj bırakmadan ortadan kaybolmadığını fark edince rahatladım.

“November?” diye seslendi Ash tırmandığım ağacın altından.

“Burada,” deyip aşağı indim.

Elimdeki ufak teneke kutuyu fark etti. “Peki baban...”

Alçak sesle, “İçinde bir not var,” dedim.

Ash derin bir nefes aldı. “Güzel,” dedi. “Hadi, gidelim buradan, sonra okuruz. Ama bir şey var...” At nalı biçimindeki ahşap anahtarlığa takılı anahtarı gösterdi. “Bunu suikastçının cebinde buldum, üzerinden aldığım tek şey buydu –yani silahlar hariç. Sence nerenin anahtarı olabilir?”

Adamın kanlı başı zihnimde yeniden canlanınca akıl sağlığımı koruyabilecek yegâne şeymiş gibi avcumdaki teneke kutuyu sıkıca kavradım. Ash anahtarı uzattı, gönülsüzce aldım.

Ay ışığında görebilmek için at nalını çevirdim. Bunun sadece bir cesede değil de öldürdüğüm bir insana ait olmasından dolayı hissettiğim bulantıyı bastırmaya çalışarak, “Asma kilitleri açan bir anahtar gibi görünüyor. Bana sorsalar bir deponun ya da bir ambarın anahtarı derdim,” dedim. “İkisinden de buralarda çok var, özellikle de kasabanın eteklerinde.”

Ash, aynı şeyi tahmin etmiş gibi başıyla onayladı. “Aralarında kiralık olan, nakit para ödeyip kiralanabilecek türde bir ambar var mı? Ya da sahibi fark etmeden birinin kullanabileceği bir ambar?”

Pembrook’un haritasını aklımda tararken, “Hmmm... Büyük evlerden birinin olabilir. Ama kullanılmayan ambarları ya da depoları olabilecek kadar büyük dört-beş çiftlik sayabilirim,” dedim. “Buradan yürüme mesafesinde olması gerekir, değil mi?”

“Kesinlikle. Senin evinden oraya, oradan da senin evine,

kasabadakilere görünmeden direkt ulaşılabilen bir yol olmalı," dedi.

Başımla onayladım. "Başka?"

"Yanılmıyorsam, bu anahtarın kullanıldığı bina ağaçsız, mahsulsüz, geniş bir arazide," dedi.

Çabucak kurtulmak istercesine anahtarı Ash'e verdim. "Buradan bir buçuk kilometre kadar uzakta bir çiftlik var, ormandan geçerek direkt gidiliyor, arka tarafında neredeyse hiç kullanılmayan bir tarla var."

Bunu söylememi bekliyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Hadi, gidip çantalarımızı alalım, ne bulacağımıza bir bakalım."

"Peki ya..." Arkamı işaret ettim.

Ash, "Gizleyecek bir şey yok," dedi. "Yaraları ağaçtan düştüğünü gösteriyor. Fazlasını değil."

Bu manzarayı gören Şerif Billy'nin ne düşüneceğinden endişe duyarak, "Oklar şüphe çekmez mi?" dedim. Bunu bir şekilde babamla ortadan kaybolmamıza bağlar mıydı?

Karanlıkta fark edemediğim bir yığın ok sapını ve kırık yay parçasını gösterip, "Topladım," dedi. "İmha edeceğiz."

"Ama onu orada öylece bırakamayız. Yani..."

"Bırakmak zorundayız. Yalnız olup olmadığını bilmiyoruz, o yüzden elimizi çabuk tutmalıyız."

Derin bir nefes aldım. Haklı olduğumu biliyordum. Ama yine de yaptığımız yanlış geliyordu: Hoşça kal demeden evimden ayrılmak, Emily'yi yalanlarla bir başına bırakmak, ormandan ölü bir Teşkilat mensubunu bırakmak. Bu benim Pembroke'um değildi... Bu bir kâbustu.

On

Ash'le ormandan çıkıp Moody Çiftliği'nin arkasındaki tarlaya vardık. Açık araziye çevreleyen ağaçların dibinden ilerledik, uzaklarda bir grup çakal-kurt gönülsüzce uluyordu. Yaşlı Bay Moody bana Connecticut'ın bu kısımlarında çakalların korkunç büyüklükte olduğunu, uzun zaman önce kurtlarla çiftleşmeye başladıklarından ötürü zamanla çakal genlerinin çoğunun saf dışı kaldığını söylemişti. Doğru muydu yoksa kurt gibi çakal hikâyeleriyle çocukları samanlığından uzak tutmaya mı çalışıyordu, bilinmez. Ama karanlık çöktükten hemen sonra buraya gelmekten korkmama yetmişti. Bu kadar basit bir şeyden korktuğumu hatırlayınca kaşlarımı çattım, Akademi'ye gitmeden önceki halimin, çok fazla şey bilmeyen o halimin yasını tuttum.

Karanlıkta sessizce peşimden gelen Ash'e baktım, nefesimiz beyaz bulutlar gibiydi. Ona söylemek istediğim, açıklamak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama Pembroke'tan çıkıp peşimdeki Teşkilatlıları atlatana kadar ikimiz de rahat bir nefes alamayacaktık.

Ambara doğru gittik, gölgelere saklanarak gizlice etrafından dolandık. Ash, iki kanatlı geniş kapıya takılmış asma kilidin önünde durana kadar binanın etrafında bir tam tur attık. Kemerimdeki bıçağa dokundu, titreyen ellerimle çıkardım. Ash anahtarı kilide soktu, kapıyı elli altmış santim kadar açtı. İçerisi zifiri karanlıktı, hiç kımıldamadan sessizce durduk, etrafı tarttık. Her yer sessizdi ve binada kimse yok gibiydi. Duyulan tek

ses, çıplak ağaçların arasında uğuldayan rüzgârdı.

Ash bir kibrit yakınca gözlerim büyüdü.

Ambarın büyük bir kısmını kaplayan metali görünce nefesim kesildi. “*Uçak* mı? Şansımız varsa bir sırt çantası veya bilgi verecek bir şeyler buluruz diyordum ama lanet bir *uçak* mı?”

Ash yıllar sürmüş gibi gelen bir zaman diliminin ardından ilk kez gülümseyerek, “Özel jet,” dedi. “Pahalı bir şey. O suikastçı her kimse, önemli biri olmalı.”

Ash kibrit kutusunu bana verdi, bıçağımı kınına geri soktum. Tuttuğu yere kadar yanan kibriti üfleyip söndürdü, ben başka bir kibrit yaktım. Elleri serbest kalan Ash, tekerlekleri sabitleyen takozları kaldırmaya başladı.

“Dur biraz. Sen ne... *Bu şeyi kaldırmayı düşünmüyorsun değil mi?*” dedim, sözlerimden hayret akıyordu.

Sanki dünyanın en mantıklı çıkarımıymış gibi, “Tam olarak bunu düşünüyorum,” dedi. “Ticari uçakla gidip yakalanmayı göze almak istemiyorsan yani. Bu, gerçekten en iyi ihtimal.”

Konfor alanımdan birkaç galaksi uzaklıktaki bu planı aklım almadığından, “Ama kim kullanacak?” diye sordum.

Ahşap takozları uçağın içine atıp ambarın kapılarını ardına kadar açtı. “Uçurmak zorundayız.”

“Kesinlikle uçurmayacağız,” diye çıkıştım.

Ash uysal bir sırıtışla, “Sakin ol, November,” dedi. Birden her zamanki umursamaz tavrına büründü ve ben nedense daha da gergin birine dönüşüverdim. “Sekiz yaşımdan beri uçak kullanıyorum. Böyle bir şey resmen kendi kendine uçar.”

Merdivenden çıkıp ışıkları yaktı.

Peşinden gittim. “Lanet olsun...” Şaşkınlık içinde küçük uçağın içine baktım. İki tane yatar koltuk, ince ekran bir televizyon, küçük bir yemek masası ve bir yatak vardı. Belki de Ash

haklıydı: Belki de bu gerçekten en iyi ihtimaldi.

Ash hemen pilot kabinine geçip uçağı kolaylıkla çalıştırdı. Düğmelere basarken cebinden çıkardığı asma kilidi bana uzattı. “Ben uçağı ambardan çıkardıktan sonra kilitler misin? İzlerimizi silmeyi unutma.”

Başımla onayladım, soğuk metal kilidi alıp merdivenden indim. Ay ışığında zar zor seçilen, eskiden oyun oynadığım samanlığa bakıp iç çektim, hüznünlü bir sızıya direndim. *Hoşça kal, Em. Hoşça kal Pembroke*. Birden keşke aydınlık olsaydı da gördüklerimi her detayıyla aklıma kazıyabilseydim diye hayıflandım. Uçağın kuyruğu kapıdan çıkınca, bu anın bana bir gün ne ifade edeceğini düşünecek vaktim bile kalmadı. Burada olduğumuza dair tüm izleri silmeye dikkat ederek ambarın kapılarını kapatıp kilitledim.

Sakin kasabamda yaşadıklarımı hâlâ sindirmeye çalışarak uçağı doğru hızla yürüdüm. Merdivenden çıktım, uçağın kapısını kapadım ve pilot kabinindeki boş koltuğı yerleştirdim. Karmaşık paneldeki düğmelere kendinden emin bir şekilde basan Ash'e baktım ve ona hayran mı kaldım yoksa ondan bunaldım mı bilemedim.

“Başka bir şey buldun mu...” Yutkundum, hemen aklıma Teşkilatlı yere düştüğünde duyulan o boğuk küt sesi ve başının altında büyüyen, kayanın kenarından damlayan kan gölü geldi. “Ormandaki Teşkilatlının üzerinde başka bir şey buldun mu?” Emniyet kemerimi bağladım, boğazıma doğru yükselen bulantıya karşı koymaya çalıştım. “Anahtar haricinde bir şey?”

Ash bir an duraksayıp bana bakarak, “Buldum,” dedi. “Omzunda Aslan dövmesi vardı.”

Başımı salladım. Şaşırmasam da kesinlikle huzursuz olmuşum. Aslanlar Pembroke'taki evimizi bulabildiyse Avrupa'da babamı bulmalarına engel olabilecek ne vardı ki? Paltomun cebindeki reneke kutuya dokundum.

Ash, "Sarsılmaktan korkar mısın?" deyince yaşadığımız ana geri döndüm. Birkaç düğmeye daha basıp bir kolu geri çekti.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim ama karanlık tarlada zıplarak ilerliyor, giderek hızlanıyor, doğruca ormana gidiyorduk. "Olamaz..." diye fısıldadım.

Son hızla ağaçların tepesine doğru yükseldiğimiz sırada Ash sadece gülümsüyordu. Koltuğumun kolçaklarını kavrayıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Lütfen Moody Çiftliği'nde bir uçak kazasında ölmek için bunca badireyi atlatmış olmayayım. Gözlerimi tekrar açmayı başardığımda korktuğum gibi bir göle çakılmamıştık, ağaçlardan yüksekte, havadaydık. Vücudumu tehlikenin geçtiğine ikna etmem biraz zaman aldı.

Yüksek sesle nefesimi bıraktım. Gökyüzü önümüzde açılırken yeryüzünde şafak vakti minik ışıklar göründü, bir sessizlik çöktü. Zihnim cebimdeki teneke kutuya sürüklendi. Babam bana bir şey bıraktı mı acaba diye o ağaca giderken öyle ümitsizdim ki notu bulmuş olmama rağmen okumaktan da bir o kadar korkuyordum.

Kaçınılmazı öteleyerek, "Ash, Aslanların lideri hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Jag," deyince Aslan olduğumu hiç bilmediğim bir zamanda Ash'in bana kütüphanede Jag'ın gaddarlığından bahsettiği anı hatırladım.

Daha önce niçin sormadığımı gayet iyi bilsem de, "Bunu daha önce sormadığıma inanamıyorum ama Jaguar'ın kısaltması Jag değil mi?" dedim -hâlâ tüm bu yaşadıklarımın ve Teşkilat dünyasından kurtulabileceğime inandığım, Jag'ı ya da zalim akrabalarımı gereğinden fazla düşünmek istemediğim için sormamıştım.

Ash başıyla onayladı. "Çocukluğundan kalma bir lakap."

Jaguar... Aslan Hanedanı'nın göndermesi: Büyük kedi. Bu lakabı çocukken aldıysa karakterini yansıtmaması da muhtemel.

Jaguarlar sağı solu belli olmayan canlılardır; avını takip edip pusu kuran, yalnız, menfaatçi yaratıklardır.

“Onun hakkında neler biliyorsun?” diye sordum.

Ash, “Ben hiç görmedim ama ailemdeki çoğu kişi bizzat tanır,” dedi. “Normal bir günde keyifli olduğunu ama çabuk sinirlendiğini ve gaddar bir yanı olduğunu söylerler.” Benden yana baktı. “Özellikle bilmek istediğin bir şey var mı, yani o senin...” Duraksadı. “Jag ve Aslan Hanedanı hakkında? Geniş bir konu bu.”

“Sorun değil,” dedim. “Söyleyebilirsin: *Büyükbabam* hakkında özellikle bilmek istediğim bir şey var mı?” Bu aile bağı terimini nadiren kullandığımı düşününce sesimdeki kararlılık beni bile şaşırttı. “Doğrusunu istersen, ne bilmek istediğimi bile bilmiyorum. Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi.” Emniyet kemerimi çekiştirdim, Ash meraklı meraklı yüzüme baktı. “Sadece şu ormandaki suikastçı...” Toprağa uzanmış cansız bedenini gözümün önünden çekmeye çalışarak pilot kabininin penceresinden dışarı baktım. “Tüm Teşkilatlılar onun kadar iyi midir?”

“Ölümcül mü demek istiyorsun?” deyince başımla onayladım. “Evet. Bazıları daha da iyidir.” Detaylandırmaya gerek duymadı, sanırım bunu yapmasını ben de istemiyordum. Şu an Avrupa’nın her yanındaki sayısız zeki, yetenekli Teşkilatlıdan haberdar olmak sadece beni daha da huzursuz edecekti. Hiç hazır olmadığımı ve bir daha asla tekrarlamamayı umduğum bir hata yaparak bu gece ikimizi de ölümün kıyısına götürdüğümü bilmek yeter de artardı bile.

“Jag neden çekirdek ailemi öldürmeye bu kadar hevesli?” diye sordum. “Sırf babam annemle birlikte olmayı kendi Hanedanına tercih etti diye ortaya çıkan bir ego sorunu mu bu?”

Ash başını iki yana salladı. “Olabilir. Babanın Hanedanın parlayan yıldızı, Jag’ın gözdesi, hiçbir belirsizliğe yer bırakmaksızın gelecekteki lider olduğunu duymuştum. Jag tüm Teşkilat-

lılara babanın öldüğünü söylemeden önce böyleydi. Anladığımı kadarıyla Jag, affetmiyor. Düşmanlarının kökünü kazıma konusunda takıntılı.”

Teşkilat mensuplarının ilişkilerini daha geniş çerçevede anlamaya çalışarak, “Ayıların genel olarak Aslanlara karşı geldiğini biliyorum ama doğrudan Jag’a meydan okuyan biri oldu mu hiç?” diye sordum.

Ash bir parça öfkeyle, “Sen öyle san,” dedi. “Tüm Hanedanların ona karşı çıkmak için sıraya gireceğini sanırsın. Ama girmezler. Herkes Jag’ın kapalı kapılar ardındaki ve güvenilir dostları arasındaki suistimallerinden bahseder ama altından hiçbir şey çıkmaz. Çocukken Layla’yla ikimiz her şey nasıl bu kadar dengesinden şaştı ve nasıl oldu da diğer Teşkilat mensupları buna kayıtsız kaldı diye merak ederdik ama bu, zaman içinde, yavaş yavaş gerçekleşen bir şeydi. Önde gelen Hanedanların hatalarını fark ettiği o anda da her şey için çok geç kalınmıştı; Jag’ın hükümdarlığı kuvvetlenmiş etki alanı çok genişlemişti.” İç çekti. “Bu günlerde, ona karşı çıkan biri öyle korkunç sonuçlara katlanır ki onun ve Aslanların korkusu bile çekinmeye yeter. Ayılar bile muhalifliklerini yumuşatmaları için inanılmaz baskılara maruz kaldılar, aksi halde müttefiklerini kaybedeceklerdi. Şimdiye dek mevkilerini korudular ama bulundukları zemin kaygan ve eğer tamamen geri çekilecek olurlarsa Aslanlar tüm Teşkilatı ezip geçerler.”

Kaşlarımı çattım. “Yani aslında, Blackwood geri çekilecek olursa meydana gelebilecek tüm olayların büyük çaplı bir uyarlaması gibi. Conner ve Brendan kazanır, Aslanlar boyun eğmeyen Hanedanların en yetenekli çocuklarını öldürmeyi başarır, Ayılar ölmüş ya da saldırı altında olur ve genç Teşkilat mensupları sonsuza dek Aslanların hizmetine girerdi.”

“Tam olarak öyle,” deyip bir şey söyleyecekmiş ama emin olamıyormuş gibi tereddüt etti. “Çocukken Layla’yla Hanedanımızın başına geçince Aslanlara karşı çıkmaktan bahsederdik. Değişimi gerçekleştirebilecek güce erişeceğimiz güne kadar du-

rumun değişmemesini sadece ümit edebilirdik. Ama işte buradayım ve bunu yapıyorum, mümkün olacağına inandığımdan yıllar evvel... Bu da senin sayende.”

Gülümsedim. “Övgüyü hak ettiğimden pek emin değilim, yaptıklarımı aslında sadece hayatta kalmak için yaptığım düşünülürse...”

Ash hiç duraksamadı. “Hayır, November. Bir adaletsizlik gördün, huzursuz olsan bile düzelttin, bir şeyleri feda etmen gerekse bile.”

Oturduğum yerde kımıldandım, bu övgüyü hak ettiğimden emin değildim, istediğimden de. Bana göre tüm bunlar Teşkilat’ın güç dengesizliğini düzeltmekle değil, hayatta kalmak ve babamı bulmakla ilgiliydi.

Sohbeti tekrar Jag’a çevirerek, “Bir keresinde bana Aslanların diğer Teşkilat Hanedanları gibi yönetilmediğini söylemiştin,” dedim.

“Aslanlar... Eşsizdir.” Ash durup düşündü. “Teşkilat Hanedanları genellikle yönetsel bir grup olarak karar alır, tavsiye almak için büyüklerine güvenir, büyük kararlar karmaşık bir hal aldığında da en son Hanedanlar Konseyi’ne başvurur. Ama Aslanlar bunu yapmaz, Jag başa geldiğinden beri yapmadılar. Bir Hanedan mensubu olmaktan çok bir diktatör o.”

“Yani Sekizinci Henry mi?” diye sordum.

Ash uzun bir uçuşa hazırlanır gibi koltuğına yerleşti. “Bu benzetmeyi yapan ilk kişi sen değilsin.”

Aşağıda yanıp sönen ışıklara, eğitimli suikastçıların hayatlarını sonsuza dek değiştirebilecek şeyler yaptığını bilmemenin mutluluğıyla henüz uyanmamış dünyaya baktım. “Jag’ın Aslan Hanedanı’nın lideri olmasını Hanedanlar Konseyi’nin onaylamaması gerektiği halde onayladığını ve bir sorun olduğunu fark ettiklerinde de yapacak bir şeyleri kalmadığını söylemiştin. Ama *ben* bunu anlayamıyorum. Bir şey yapmaya çalışmaları ge-

rekmez miydi?"

"Denediler," dedi. "Ama Jag tavsiyelerine kulak asmadı, onu saf dışı bırakmak için güç kullanmak zorunda kalacaklardı. Hanedanlar Konseyi asla güç kullanmaz... Bu konsey bilgeliğin kaynağıdır, Hanedan politikalarını gözeten ve bu alanda tavsiye veren yaşlılardan oluşur. Tüm sistem saygı üzerine kuruludur."

"İlginç," dedim. "Teşkilat'ı düşününce aklıma gelen ilk kelime *saygı* değil."

Ash bana baktı, yaptığım yorumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Topluluğumuzla tanışma şeklin göz önüne alınınca çekincelerini anlıyorum ama Teşkilat'a dair deneyimlemediğin pek çok şey var. Güç oyunları ve kibir var, kesinlikle, fakat cesaret gerektiren fedakârlıklar ve sadakat de var."

Verdiği tepkiye şaşırdım... Teşkilat kadar sıkça insan öldüren bir topluluğu övemezdim. Ama bu konuyu şu an tartışmak isteyip istemediğimden emin değildim, özellikle de ormanda yaşananlar bu kadar tazeyken.

Ben cevap vermeyince Ash, "Mevcut Teşkilat politikalarının en kötü yanı..." diye devam etti sözlerine. "Aslanların dünyaya pek çok iyilik yapabilecek güce ve kaynağa sahip olmasıdır. Ama Jag bencildir, sadece ona politik açıdan hizmet eden görevleri seçer."

"Bütün Teşkilat mensupları politik çıkarlarına göre davranmaz mı?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır," dedi. "Evet, gücü ve nüfuzu önemseriz, evet, her zaman kendi Hanedanımızı ve Hanedanımıza ait bölgeyi diğerlerinden daha çok korumayı seçeriz. Ama tarih boyunca bir takımın oyuncularını olduk. Diğer Hanedanlar bize ihtiyaç duyduğunda devreye girdik, toplumun faydasına olan görevleri seçtik, gerektiğinde uzlaşmaya vardık. Jag tüm bunları değiştirdi. O bir takım oyuncusu değil ve toplumun yararı zerre umurunda değil. Daha da kötüsü, korkutarak ve hileyle bizi

bölmeyi ve müttefik Hanedanları birbirine düşürmeyi başardı.”

Bir süre sessiz kaldık. Ben yanıt vermeyince Ash bana baktı.

“Vakti geldi, November,” dedi.

“Neyin vakti?” dedim ama sözcükler ağzımdan çıktığı an ne demek istediğini anladım: Kutu. Paltomun cebine dokundum. “Evet... Ben... Acıktın mı? Buralarda atıştırarak bir şeyler var mı diye bakayım mı?”

“Hayır,” dedi, sonsuz gökyüzüne dönüp ona yüz çevirdim. “Babanın sana ne bıraktığını öğrenmemiz lazım çünkü bu ne-reye iniş yapacağımızı belirleyebilir.”

Alt dudağımı ısırdım, soğuk ve kuru hava yüzünden hafifçe çatladığını fark ettim. İsteksizliğimi saklamaya tenezzül etmeden, “Doğru,” dedim.

Göz ucuyla baktığımda Ash’in kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu ama direndiğim şeyin tam olarak notu okumamak olmadığını açıklamak da istemiyordum. Cebimdeyken, dokunulmamışken, duymak istediğim her şey olma potansiyeline sahipti: Kim olduğumu söylemediği için bir özür, sevgi ve pişmanlık ifade eden bir cümle, ona hemen ulaşabilmem için bir adres ve bir telefon numarası. İçimden bir ses, hayal kırıklığına uğrayacağımı söylüyordu. Fakat Ash haklıydı. Vakti gelmişti.

Cebimden çıkarıp soğuk metal kutuya uzun uzun baktım, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Kutunun kıvrımlı kapağının altına tırnaklarımı geçirip nazikçe açtım. İçinde not olan kese, on üç yaşındayken bir karnavalda Em’le kollarımızı birbirimize dolayıp birbirimize kocaman sırttığımız bir fotoğrafın üzerinde duruyordu. Bu kareden biraz önce pamuk şeker, elma şekeri ve külâh tatlısı yemiş, Gravitron’a binip ters dönünce kusmamaya yemin etmiştik. Bu hatıra içimi öyle acıttı ki elimi kalbime bastırdım.

Jo Teyzemin benim için yaptığı alkolsüz pına colada² dan bir yudum aldım. Arka bahçemizde yanıp sönen ateşböceklerini izlerken dudaklarımı yalayıp, "Mmmn." dedim. Avcumu uzatıp şöminenin ateşinde ısıttım. "Bunu yapmayı nerede öğrendin? Aca-yip güzel."

Jo Teyzem kendi pına coladasına biraz daha rom ekleyip parmağıyla karıştırdı, işi bitince parmağını yaladı. Sırıtarak, "Geçen yaz Hawaii'de bir kumsalda çok yakışıklı bir yaz aşkıyla birlikte içmiştik. Gökyüzü yıldız doluydu, hava tuz kokuyordu ve... Şey... On sekizini doldurduğunda devamını da anlatırım," dedi. "Eve dönünce yazın bunu içmeye karar verdim. Hayatı bir kutlamaya çevirmiyor mu?"

Hindistancevizi harikasıdan bir yudum daha alırken hevesle, "Kesinlikle," dedim. Jo Teyzemin o seyahate çıkışını hatırlıyordum ama duygusal bir şeyler yaşadığından hiç bahsetmemişti. "Peki, yaz aşkına ne oldu? Onu bir daha gördün mü hiç?"

Ateşe bir odun daha attı. "Ne yazık ki hayır." Alnından sarıkan kahverengi, kıvrıkcık, gevşek bir tutam saç elinin tersiyle geriye itti. "Ama bu içki hep benimle kalacak, hatıralarım hep benimle olacak," dedi, yüzünde ciddi bir ifade vardı, sözlerinden çok daha ciddi bir ifadeydi.

Devam etmesini bekledim ama sadece gözlerini ateşe dikip bakarken düşüncelerde kaybolup gitti. Kendini toparlayamayınca, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

İç geçirdi. "Elindekileri cepte saymak çok kolay, lanet olsun ki çok kolay," deyip bana baktı. "Yoluna çıkan güzelliklerin her bir zerresinden keyif alacağına söz ver Nova, çünkü geçmişe dönemezsin, bunu gerçekleştirebilecek ne para ne de çaba var bu dünyada; bazen bir şeyin bitmesi, sürmesinden daha iyidir."

Yüzüne bakakaldım, sesindeki hüznü duyunca ne yapacağımı

²İspanyolcada pına ve colada sözcüklerinden oluşan tatlı, rom tabanlı, hindistan cevizi yağı ve ananas suyu karıştırılarak yapılan ve soğuk içilen bir kokteyldir. Özellikle Orta ve Latin Amerika ülkelerinde popüler bir içkidir.

bilemedim. "Hâlâ yaz aşkından bahsetmiyoruz, değil mi?"

Dudaklarında hüznünlü bir tebessüm belirdi. "Annenin kaza geçirdiği gün, son kez karşılıklı kahve içtiğimizi bilmiyordum. Hiç kimse son kez olduğunu söylemez. Havada bir tuhaflık olmaz, kalbin küt küt atmaz, hiçbir uyarı levhası da yoktur. Her şey bir anda değişir."

Bardağımlı avuçlarımın arasında döndürdüm. Gözlerine bakmadan, "Onu sık sık düşünüyor musun?" diye sordum.

"Hep," dedi. "Hep de düşünceğim."

Em'le mutlu hatıramızı görünce Jo Teyzemin haklı olduğunu fark edip iç geçirdim... İnsan yoluna çıkan güzelliklerin her bir zerresinden keyif almalıydı çünkü geçmişe dönemezdi. Keseyi araladım, mutfaktaki not defterinden koparıldığını hemen anladığım katlanmış kâğıdı çıkardım. Elimde paramparça olacakmış gibi dikkatle, yavaşça açtım.

Kâğıdın tam ortasında, babamın el yazısıyla yazılmış üç kelime vardı:

Yaşlı Jack'in köpeği

Ne bir "Sevgili Nova" ne de "Şu an kafan karışmış olabilir ve tüm olanlardan dolayı bana kızgın olabilirsin" yazıyordu, iletişim bilgisi falan da yoktu.

Kalbim hızla atarken nefes nefese kâğıdın arkasını çevirdim ama başka bir şey yoktu, şüpheli bir iz ya da silinmiş birkaç karalama bile.

Haddinden fazla sıkıttığımdan parmaklarımın arasında buruşan kâğıda bakarken, Ash bekledi. Zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. *Yaşlı Jack'in köpeğinin adı Angustu. Jack de emekli olmadan önce çocukluğumun büyük bir bölümünde Pembroke İtfaiye Şefiydi. Her pazar sabahı yanında Angus, bir fincan sade kahve ve elinde gazetesiyle itfaiye istasyonunun önünde otururdu.*

Herkes gibi biz de yanından geçerken selam verirdik ama onu çok iyi tanımazdık. Aslında biraz aksiydi. Angus'un tüm bu olanlarla ne ilgisi olabilirdi Tanrı aşkına? Şu anki durumla ilgisi olabilecek bir şey var mı ya da şimdi ne yapmam gerektiğine dair bir fikir verir mi diye Angus ve Jack'le ilgili tüm hatıralarımı yokladım ama hiçbir mantıklı yanıt bulamadım.

Odaklanmaktan kasılmış bir yüzle Ash'e baktım. “*Yaşlı Jack'in köpeği* ya da Angus ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

Söylemesine gerek kalmadan gözlerinin parlamışından, cevabını anladım. “Elbette ediyor.”

Ash bunun ne anlama geldiğini biliyordu ama ben bilmiyordum. Yine. Bunu fark edince yumruk yemiş gibi sarsıldım: Bu not, yatak örtüsündekinden farklıydı, *bana* yazılmıştı ama *benim* çözebileceğim bir şifre değildi. Babam bana çözmek için bir başkasına ihtiyaç duyacağım bir ipucu bırakmıştı. Birden sinirlendim. Ya yanımda Ash olmasaydı? Elimde anlamsız bir notla, babamın nerede olduğunu ve başına ne geldiğini merak ederek çaresiz mi kalacaktım? Kişisel bir şey yazmamış olması zaten yeterince üzücüydü ama bu daha da kötüydü.

Dişlerimi sıkıp küfredercesine, “Yaşlı. Melun. Jack'in. Köpeği!” dedim.

Ash'in beni tahlil edercesine bakan gözleri yüzümde geziniyordu ama ne düşündüğümü söylemem için ısrar etmedi. “Angus yaşlı Teşkilat mensuplarından biri,” diye açıkladı. “Aksi ve baş etmesi zor biridir ama bilgili bir dehadır. Hemen hemen herkes hakkında her şeyi bilir.”

Duygularımı elimden geldiğince kontrol ederek başımı salladım. “Nerede olduğunu da biliyor musun?”

Ash dikkatle, “Biliyorum,” dedi, muhtemelen böyle bir ipucunun beni niçin bu kadar üzdüğünü anlamaya çalışıyordu. “İskoçya'da.”

“Tabii,” dedim. “*Elbette* biliyorsun.”

“Keşke bilmeseydin mi diyorsun?”

“Hayır. Sadece keşke...” Başımı iki yana salladım, kırılganlığımı dillendirmeye hazır değildim. “Baksana, şu Aslan suikastçısı geride başka bir şey bırakmış mı diye uçağı kolaçan edeceğim.”

Ash, “Anlaşıldı,” dedi, uzaklaşırken yüzüne bakmadım.

Kolum hafifçe boşlukta sallanıyor, bir el koluma dokunuyordu. Homurdandım.

Ash, “November,” dedi.

“Hı?” Gözlerimi açıp öyle hızlı doğruldum ki gözümün önünde gri noktalar uçtu. “Her şey yolunda mı? Ben tam...” Uçakta bulduğum her şeyi incelediğim yatağa şöyle bir baktım. Bir Teşkilat alışkanlığı olarak hiçbir yazılı bilgi, suikastçıya özgü hiçbir şey, uçağın Aslan Hanedanı’na ait olduğunu gösterecek en ufak bir ipucu bile yoktu. Ama şu an yatak derli topluydu, sadece üzerine ben uzanmıştım. Ash ortalığı toparlamış olmalıydı.

Yüzümü ovuştururken, “Kusura bakma, gözlerimi kapadığımı bile hatırlamıyorum,” dedim. “Neredeyiz?”

Ash, “Kuzey İskoçya,” dedi.

Neredeyse yataktan düşecektim. “Ne? İniş sırasında uyuyormuydum? Hiçbir şey...” Botlarımı giyip battaniyeleri düzelttim.

“Bir süre daha uyandırmayabilirdim ama gitmemiz lazım. Burada vakit akşamüstüne yaklaştı ve yapacak işlerimiz var,” dedi, sesinde hafif bir kırılganlık sezdim. Dün gece her yeri aradıktan sonra Pembroke’da canını tehlikeye attığım için ondan özür dileyecektim ama belli ki başaramamıştım.

"Doğru. Evet, tamam." Paltomu giyip çantamı aldım.

O motoru durdurunca merdivenden indim.

Peşimden geldiği sırada, "Burası da mı ambar?" dedim. Bu seferki bir öncekinden epey eski görünüyordu, yüzyıllar önceden kalma gibiydi. "Teşkilat geleneği falan mı bu... Uçakları ambarlara park etmek? Bu yüzden mi Pembroke'tayken anahtarın nereye ait olduğunu bildin?"

Başıyla onaylayıp çantamı taşıyabileceğini işaret etti ama hayır anlamında başımı salladım.

"Sık sık gittiğimiz yerler ya da önemli buluşma noktaları için yıllık olarak ambar ya da atölye kiralarız. Gitmemiz gereken diğer her yer için de iş yapabileceğimiz bir mekân buluruz. Ama bu ambar yıl boyunca Hanedanımın kullandığı bir mekân," deyip uçağın etrafından dolanarak üzeri kahverengi muşambayla kaplı bir arabaya doğru yürüdü.

Örtüyü kaldırıncı altından parlak siyah bir Mercedes çıktı.

"Vay! Bu nasıl bir zenginlik?" dedim, kabalık ettiğimin farkındaydım. Sadece etrafımda daha önce hiç başka ülkelerde lazım olur diye bulunan spor arabaları olan insanlar olmamıştı.

Ash uzun süre sonra ilk kez kahkaha atınca her zamanki şakalaşmalarımızı ne kadar özlediğimi fark ettim. Şu son kırk sekiz saatte gerginlikten başka bir şeye yer kalmamıştı.

"Kendimizi geçindiriyoruz. Tüm Teşkilat böyle," deyip ön çamurluğun altından anahtarı çıkardı. Tek tıkla kapıların kilidini açtı, çantalarımızı arka koltuğa attık.

"Öyle görünüyor," dedim. "Tüm bunlar bitince hatırlat da sana tatil listemi göndereyim."

Ash yolcu kapısını açtı, bindim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Kuzgun Yuvası'na," deyip James Bond arabasına bindi.

Ash'le İskoçya'nın kırsal kesimi boyunca ilerlerken yolculuğun büyük kısmında olduğu gibi yine pencereye yapışmıştım. Yokuşlu tepeleri, ortaçağın peri masallarından çıkmış gibi görünen taş evlerle dolu köyleri ve batan güneşin ışınlarıyla parıltıya, zirvesi karlı dağlarla çevrili gölleriyle tartışmasız, hayatımda gördüğüm en güzel yerdi. Jo Teyzemi ve ona yoluma çıkan güzelliklerin her bir zerresinden keyif alacağıma dair verdiğim sözü hatırladım. Telefon taşımamın tehlikeli olması çok kötüydü çünkü fotoğraf çekmek için yanıp tutuşuyordum, sanırım şimdiye dek bunu Ash'e beş kez falan söylemiştim. Ama o tüm bu yolculuk boyunca sessizdi. Layla düşünürken sessizleşirdi ama Ash'in bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim. Bu durumun, normalde daha fazla düşünmeyi gerektirmesi muhtemeldi. Ama tabii sadece bana kızgın da olabilirdi.

"Hâlâ üzülüyorum, Ash," deyip başımı ona çevirdim. Arabaya bindiğimizde onunla bu konuda konuşmaya çalışmıştım ama kısa cevaplar vermişti, sonra da yolumuza bulmaya, depoyu doldurmaya ve yiyecek bir şeyler almaya odaklanmıştık. Sohbeti Aslan Hanedanı'na getirmeye çalıştığımda da *sonra konuşuruz* cevabını almıştım.

"Sorun değil," dedi ama ses tonundan sorun var gibi hissettim.

Birinin bana kızdığını biliyorsam akışına bırakmam neredeyse imkânsızdır. Israrımın sonunda daha büyük kavgalara yol açtığını biliyorum ama meseleler çözülmeden bırakılınca da kendimi eksik hissediyorum.

"Kızgınsın," dedim. "Tamam. Anladım. Kızmalısın da. İkimizi de çok zor duruma düşürdüm."

"Sana kızgın değilim, November," dedi ama sesi gergindi.

“Yine de özür dilerim. Benimle gelerek nasıl bir risk aldığının farkındayım. O adam sana vurduğunda... Tanrım, Ash, yumruğunu değil de bıçağını kullanmış olsaydı,” diye tekrar ettim, suikastçının görüntüsü zihnimde canlanınca ürperdim.

“Ama kullanmadı.”

“Evet, kullanmadı. Ama yine de,” dedim, yanımda olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu ve inanılmaz büyük bir risk aldığının farkında olduğumu ifade edecek kelimeleri aradım. Normalde bunu yapmak benim için çocuk oyuncağıydı. O kadar çok kez Emily'den özür dilemek zorunda kalmıştım ki artık uzmanlaştığımı düşünüyordum. Ama söz konusu Ash olunca, işler değişiyordu. Sadece tehlikeye bulanmış durumumuz değil, aramızdaki kişisel pek çok şey de tehlikeye girmiş gibi geliyordu.

Birkaç dakika hiç konuşmadık, BBC radyo arabanın içindeki sessizliği doldurdu.

Ash birden radyoyu kapadı. “Seninle buraya *neden* geldiğimi düşünüyorsun, November?” Kız kardeşi bir soruna odaklanırken nasıl delici bakışlar atıyorsa, o da tıpkı öyle bakıyordu.

Nabzım hızlandı. “Neden mi?”

“Evet, neden ikiz kardeşimi, Akademi'deki eğitimimi bırakıp yanında olmak için hayatımı riske attım?” diye sorunca vereceğim cevabın onun için önemli olduğunu anladım.

“Şey...” diyebildim. Babam hep susmak bilmediğimi söylerdi ama şu an konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Ash bekliyordu, yutkundum. “Şey, öncelikle, Aslanları durdurmak istiyorsun.”

“Ulaşmaya çalıştığım sonuç bu değil.”

Ash'i daha önce hiç böylesine ciddi görmemiştim, bu yüzden düşünmekte güçlük çekiyordum. “Sağlam bir risk almaktan hoşlandığın için?”

“Sana âşık oluyorum, November,” deyince kalbim öyle bir çarptı ki yavaşlasın da bu sözlerin nasıl dengemi şaşırttığı belli olmasın diye nefesimi tuttum. “Sana saçma gelebileceğinin farkındayım. Odandaki o fotoğrafları gördüm, hikâyeni dinledim. Hayatın boyunca etrafında seni önemseyen insanlar olmuş, bundan eminim. Ama bu benim için çok yeni bir şey. Bana kendi Hanedanım dışında birini önemsemek öğretilmedi, hatta bunu yapmam açık açık engellendi.”

En yakın arkadaşına nasıl derinden bağlı olduğunu ve evinde nasıl diri diri yakıldığından bahsedişini hatırladım. Ben olsam ben de insanlara bağlanmayı bırakırdım.

“Bana neden bu göreve seninle birlikte çıkmaya karar verdiğimi sordun. Gelmemem için bütün sebepleri sıraladın. İşte bu yüzden. Gerçek bu. Sensiz olmak, diğer her şeyden daha büyük bir fedakârlık gibi geldiğinden.” Bana kaçamak bir bakış atınca, midem öyle bir buruldu ki istemsizce elimi karnıma götürdüm.

İki saniye boyunca yüzüne öylece baktım. Saçma bulmadığımı, onu çok önemsemişimi söylemek istedim. Ama ne düşüncelerimi sıraya koyabiliyor ne de dilimi kullanabiliyordum. “Ben...”

“Hayır, bir şey söylemek zorunda değilsin. Söylemeni beklemiyorum,” dedi ve ben bir şey diyemeden konuşmaya devam etti. “Ama bana güvenmek zorundasın. Emily’ye giderken bana hiçbir şey söylemedin.”

Alnımı ovuşturdu, yanaklarım kızardı. “Biliyorum. Ben... Orası Pembroke. Sanırım orada bir şey yapmadan önce birine danışmaya alışık değilim.” Sözcükler ağzımdan dökülürken söylemem gerekenin binde biri bile olmadıklarını biliyordum.

Ash güldü ama komik bulduğu için değil, üzüldüğü içindi. “Benden *izin* almanı istemedim. Biz çiftiz. Birlikte yürüdüğümüz yolu etkileyecek kararlarda birbirimize danışmalıyız. Sadece babanı bulmaya çalışmıyoruz, bir yandan da dünyanın en güçlü Teşkilat Hanedanına saldırmaya, onu yıkmaya çalışıyo-

ruz. Ortak bir görüşü paylaşmıyorsak, Aslanlar bizi mahveder. Her halükarda mahvedebilirler. Ama burada, Birleşik Krallık'ta, Pembroke'taki gibi bir aksilik yaşarsak, sonunda ölürüz."

Nefesimi bıraktım. "Haklısın. Yüzde yüz. Sana söylemedim çünkü beni gitmemeye ikna edeceğini düşündüm. Hem belki de gitmemeliydim. Bencilce bir karardı. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmeye katlanamadım. O an, en azından hayatta olduğumu ona göstermeden gidemeyecekmişim gibi geldi. Ama etraflıca düşünmedim. Dikkatsizliğimle ikimizi de riske attım. Tekrar özür dilerim, gerçekten, samimiyetle." İçinde babamın notu duran teneke kutuya dokundum.

"Özrün kabul edildi," dedi, otoyoldan ayrılıp kenarında ağaçlar sıralanmış toprak bir yola girdi.

Uzun bir süre ellerime baktım. *Ash bana âşık olduğunu söylemişti.* Bugüne dek çıktığım kimse bana bunu söylememişti. İşin aslı, ondan başka kimseden de bunu duymayı bu kadar çok istemezdim. Duyduğumda da bir şeyler geveleyip lafı geçirtmiştim. Ash'e baktım. Profilden de, doğrudan olduğu kadar hoştu. Acayip ve cüretkâr olduğu kadar pamuk gibi bir kalbi vardı. Tüm bu sohbeti başa sarıp daha farklı tepki verebilecek olsaydım, yapardım.

Bana şöyle bir baktı, tebessümle dudakları kıvrıldı. Yanaklarım daha da kızardı, başımı çevirip pencereden dışarı bakarken doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordum. Toparla kendini November! Günün son ışıkları ağaçların arasında oynuyor, yolumuza değişik şekiller çiziyordu. Güneş gökyüzünde daha da alçalıp çıplak kış dalları arasından kızılar ve turuncular saçarak ufku kucaklıyordu.

Birden açık bir alana vardık. Toprak yol, ortasında bakımlı bir çimenlik olan devasa bir çembere dönüştü. Yeşilliğin diğer tarafında kuleleri kararan göğe uzanan kocaman taş bir malikâne yükseliyordu. Ash şaşkınlıktan açılan ağzımı görünce, "Kuzgun Yuvası Malikânesi," dedi. Arabayı çember yoldan eve doğru

sürdü, mülk yaklaştıkça daha da etkileyici görünüyordu. “Otele dönüştürülmüş on ikinci yüzyıldan kalma bir malikâne. Kuzgun Lokali’ne ev sahipliği yapar, bölgenin yerlileri arasında çok popülerdir, Teşkilat mensupları için de bir buluşma noktasıdır.”

Ne kadar endişelenmem gerektiğini anlamak için, “Buluşma noktası... Ama Aslan bölgesinde değil miyiz?” diye sordum.

“Teknik olarak evet. Ama kentin dışındayız. Her Hanedanın bölgesinde de buna benzer yerler vardır –geçtiğimiz yüzyıl boyunca kurulup yaygınlaşmış, bütün Hanedanlar tarafından bilgi alışverişi ve anlaşmalar için kullanılan buluşma noktaları.”

Ash arabayı durdurdu, ben daha açma fırsatı bulamadan beyaz eldivenleri, uzun kuyruklu paltosuyla bir uşak kapımı açtı.

“Teşekkürler,” deyip görkemli malikâneye baktım. Kapıdaki büyük boy çelenk ve her bir pencerede yanan mumlar tüm malikâneyi büyümlü bir yere çeviriyordu.

Uşak çantalarımızı aldı, Ash girmem için kolunu uzattı. Absconditi Akademi’de kendimi yabancı gibi hissedişimle şu anki durumum kıyaslanamazdı bile. Giriş kapısına uzanan yelpaze şeklindeki merdivenden çıktık, Ash kapıyı açtı.

Giriş salonu süslü, kubbeli tavanıyla etkileyici yükseklikte bir yerdi. Duvarlardaki ahşap doğramalar altın çerçeveli tablolarla, çam ve Frenk üzümünden çelenklerle vurgulanmıştı, dahası içeride bir de kasabamın meydanındaki çam ağcını solda sıfır bırakacak beş metrelik bir Noel ağacı vardı. Ash’in beni mahvetmeyeceğini bilsem çılglık atardım. *Lanet olsun niye fotoğraf makinem yok?*

Salonun diğer ucundaki geniş antika resepsiyon masasına gittik. Arkasında, sakalları ve bıyıkları bakımlı, avcı yeşili tüvit takım elbiseli bir adam duruyordu.

Adam gülümsedi. İskoç aksanıyla, “Sizi görmek ne güzel, Bay Ashai. Her zamanki odanızı tutacaksınız sanırım?” dedi. Kalkıp çekmecelerin birinden eski moda demir bir anahtar çı-

kardı.

Ash adamınkiyle aynı İskoç aksanıyla, "Aynen öyle, Murray," dedi. Durumu sonradan anladım. Ash'in aksanlar konusunda iyi olabileceğini ya da benim ne kadar kötü olduğumu hiç düşünmemiştim.

Anahtarı aldı. "Ama bize yukarıya kadar eşlik etmene gerek yok. Çantalarımız ağır değil."

Ash kolumu bıraktı, onları içeri getiren uşaktan çantalarımızı alıp adama bahşış verdi. Muhteşem bir döner merdivene yöneldi. Nereye dönsek başka bir ihtişam göze çarpıyordu, ben de böyle lüks bir yaşama sırt çevirip sakın Pembroke'ta gizlice yaşamayı seçen ailem hakkında daha da meraklanıyordum.

Ash ailesine ayrılan odanın kapısını açıp ışıkları yaktı.

"Benimle *dalga geçiyor* olmalısın," dedim ve içeri girerken resmen ayaklarım birbirine dolandı. "Gotik bir kraliçenin özel mülküne girmiş gibiyiz." Siyah kadife kanepeler, kavisli yüksek pencereler, kubbeli tavan, şamdanlar ve yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar göz alıcı görünüyordu.

Halinden memnun bir ifadeyle, "Beğendin mi?" diye sordu.

Oturma odasında bir tur dönüp hayali bir krallığa geri dönmüşüm gibi hissetmeme sebep olan süslü mobilyaların üzerinde parmaklarımı gezdirirken, "Beğenmek mi? Burada yaşamak istiyorum," dedim. "Bu senin gerçek yaşantın... Başka ülkelerde uçakların ya da arabaların var ve gayet normalmiş gibi bir de böyle bir yerde mi kalıyorsun?" Sesimde bir parça şaşkınlık vardı.

Ash bir kahkaha atıp kocaman gülümsedi, aramızdaki gerginlik uçup gitmişti. Ben de gülümsedim.

"Lokale inmek için hazırlanmamız gerek. Babanla ilgili kim bir şeyler biliyor diye araştırırken akşam yemeğimizi de yiyebiliriz," deyince yıpranmış kot pantolonuma baktım.

“Uşağın ve o giriş salonunun şıklığına bakılırsa, bu kot pantolon ortama uymayacak,” dedim ama Ash çantamı alıp çoktan bitişik odalardan birine gitmişti.

Peşinden, siyah tülden bir cibinlikle örtülmüş ahşap sayvanlı bir karyolanın bulunduğu odaya girdim.

“Layla’nın odasında kalabilirsin,” dedi, ağzım açık başımı salladım ve muhtemel tehlikelere rağmen her bir detayın keyfini süreceğime dair kendime söz verdim.

Ash yüksek bir giysi dolabını karıştırıp sanki bir prensese aitmiş gibi görünen safır mavisi uzun bir elbise çıkardı.

“Layla’yla bedenleriniz hemen hemen aynı, bu iş görür,” deyip bana uzattı.

Emily burada olsa aklını kaçırırdı diye düşündüm. İşte o an tüm keyfim kaçtı. Emily Pembroke’taydı, endişe ve korku doluydu, babamın peşinde suikastçılar vardı, bense evimin arkasındaki ormanda bilmeden birini öldürmüştüm. Bundan sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı. Ben, asla aynı kalmayacaktım.

On Bir

Layla'nın makyaj masasına oturup biraz koyu renk far sürdüm. Akademi'den ayrıldığımdan beri hiç makyaj yapmamıştım, makyaj benim için hiçbir zaman Em'in hayatındaki kadar önemli olmasa da süslenme aşamaları hep hoşuma gitmişti. Son olarak kiraz aromalı dudak parlatıcımı sürüp dudaklarımı birbirine sürttüm, ayağa kalkıp Layla'nın mavi elbisesinin ipeksi kumaşında ellerimi gezdirdim. Aynadaki yansıma gülümse dim ama o yansımada yatağın üstündeki metal kutuyu görünce mutluluğum siliniverdi.

Yaşlı Jack'in köpeğindeki gizli duygusal anlamların varlığına kendimi ikna etmeye bile çalışmadım. Babam bana yalan söylemiş, erkek kardeşini saf dışı bırakmak için Akademi'deki Üstat'la anlaşma yapmış ve sonra da bana şifresini tek başıma çözemeyeceğim bir ipucu bırakmıştı. Sanki hayatım boyunca güvendiğim, beni hep destekleyip koruyan insan birden karakter değiştirmiş gibiydi. Döndüm, metal kutuya hınçla baktım, uzaklaşınca etkisinin azalacağını umarak odadan hızla çıktım.

Beni görünce gözleri parlayan Ash ayağa kalktı. Ama tebesümü bir saniye sonra soran bakışlara dönüştü. "Her şey yolunda mı?"

Gayet kaba bir tavırla, "Evet," dedim.

Bir an orada öylece dikildik.

Kaşlarımı çattım. "Ben... Nasıl oldu da babam bana..."

“Böyle basit bir not bıraktı?” diyerek cümlemi tamamladı.

Haddinden fazla vurgulayarak, “Kesinlikle!” dedim.

Ash derin bir nefes aldı. “Büyük olasılıkla senden başkası notu bulursa diye temkinli davranmaya çalışıyordu.”

Başımı iki yana salladım. “Bana bir adres ya da telefon numarası bırakamayacağı konusunda haklısın, bunu anlarım. Peki ya... Bu işin geri kalanı? Bir şey daha söyleyebilirdi. Herhangi bir şey.”

Ash dillendirmediklerimi –babamdan daha fazla, çok daha fazla şey duymaya ihtiyacım olduğunu– anlıyormuş gibi başını salladı. Jo Teyzemin hep dediği gibi, birini sevdiğini bilmek yetmez, onun da bunu bilmesi gerekirdi.

“Konuşmak ister...”

“Hayır,” dedim, içimin acısını bir kenara bıraktım, aksi takdirde bu sadece yapmamız gerekenlere odaklanmamızı zorlaştıracaktı. “O konuda değil. Sadece... Bana şu gideceğimiz lokalden bahsetsene biraz.”

Ash, “Pekâlâ,” dedi. “Son derece medeni bir yer. Bir kural olarak, öldürmek yasak.”

Kaşımı kaldırdım, *medeni* tanımını beni pek tatmin etmemişti.

Ash, “Burada birine saldırırsan, sadece bu otele değil Avrupa'nın her yerinde bunun gibi mülklere girmekten men edilirsin,” diye devam etti sözlerine. “Tahmin edebileceğin üzere, böyle yerler Teşkilat mensuplarının bilgi takas etmeyi ve tembellik etmeyi çok sevdiği yerlerdir.”

“Lütfen bana takılmak yerine *tembellik etmek* sözcüğünü kullanmadım de,” deyince öfkem biraz hafifledi.

“Anadilim İngilizce olmamasına rağmen kelime dağarcığımın mükemmel olması canını mı sıktı?” deyip sııttı.

Gülmemeye çalışarak kollarımı kavuşturdum. "Moralim bozukken benimle eğlenmeye kalkışma."

"Beni dayanılmaz derecede çekici bulman benim suçum değil ki," dedi.

Gülümsemeden duramadım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu *biliyorum*," dedi. "Vücut dilin resmen 'cazibe' diye bağırıyor. Kavuşturduğun kollarını çözdün ve bana doğru eğildin: Bir dakika öncesine göre çok daha açık ve hedef odaklı olduğunun işaretleri. Başını da hafifçe yana eğdin ki bu ilgilendiğini gösterir ve feromonlarının daha kolay tespit edilmesini sağlar. Üstelik bunlar, işaretlerden sadece birkaçı."

Tebessümüm yüzüme yayıldı. "Artist."

Kahkaha attı. "Kim demiş tevazu erdemdir diye?"

"Teşkilat mensubu birinin demediği kesin."

"Hadi bakalım," deyip girmem için bir kez daha kolunu uzattı.

Derin bir nefes alıp koluna girdim. "Tamam, yapalım şu işi." Böylece zihnim tamamen yapmam gerekene odaklandı. Babam bana bir ipucu bırakmıştı ve her ne kadar can sıkıcı olsa da çözmek için tek şansım buydu.

Ash'le merdivenden inmeye başladık, fakat giriş katında durmayıp lüks bir zindan olarak tarif edebileceğim bir yere indik. Gri taş duvarlar demir meşale tutacaklarıyla bezeliydi ve koyu renk ahşaptan yapılmış mobilyalar kırmızı kadife döşemeliydi. Bar tezgâhının üzerinde, malikânenin kuleleri gibi sivriltilmiş ahşap bir sayvan vardı.

Hemen şöminenin yakınındaki küçük masaya yöneldim. Ash buna itiraz etmedi çünkü o masadan her yeri rahatlıkla görebilir ve diğer masalardakiler duymadan rahatlıkla konuşabilirdik. Ayrıca çıtırdayan odunlar, sesleri beyaz gürültü gibi maskeleyebilirdi.

Barın ve masaların önünden geçerken nabzım hızlandı. Etrafımızdakiler iyi giyimli insanlardı, sakın görünüyorlar, içki içip bir şeyler yemek ve keyifli sohbetler sürdürmekten öte bir şey yapmıyor gibi görünüyorlardı. Ama yine de Akademi'deki öğrencilerin yaptığı gibi sinsi ve bir şeyler sezen bakışları hemen fark ettim. Kimse açıkça bize bakmıyordu; hareketleri bilinçli ve kontrollüydü. Bana öyle geliyordu ki artık dünyayı eskiden gördüğüm gibi görmüyordum ve içimdeki Teşkilat mensubu ağırlığını koyuyordu.

Ash küçük masadaki sandalyelerden birini çekti, otururken elbisemin uzun eteğini kenara çektim. Ateşin sıcaklığı bir an için gerginliğimi aldı. Ash yanıma oturdu, ortamdaki sohbetin uğultusunu dinlerken sadece İskoç aksanı duyduğumu fark ettim.

"Aman Tanrım," dedim. "İskoç aksanı yapabileceğimi sanmıyorum, yani yapsam da inandırıcı olmaz."

Ash bunu çoktan düşünmüş gibi başını salladı. Öyle mükemmel bir İskoç aksanıyla, "Amerikan aksanı da sorun olmaz," dedi ki az kalsın homurdanacaktım. "Turist gibi görünürsün, her Teşkilat mensubunun bürünebileceği bir karakterdir."

"Güzel," dedim ama yok yere dikkat çekmeyeceğime ikna olamadım. Mekâna şöyle bir göz gezdirdim. "O... Burada mı?" diye sordum.

Ash temkinli bir sesle, "Barda," dedi. "Gür sakallı. Tek başına oturan."

Çaktırmadan, ne içsem diye düşünüyormuşum gibi yapıp bara doğru baktım. Ash'in söylediği gibi orada dirsek kısmı yamalı tüvit ceket giymiş iri yarı yaşlı bir beyefendi vardı. Derin bir nefes aldım. *Angus*.

Ash yine vücut dilimi okuyarak, "Onu burada bulmamız şans eseri değil," dedi. "O hep burada. Annemle babam bir keresinde onun kırk yıldır bu lokalin demirbaşı olduğunu söyle-

mişti.”

Dünyanın öbür ucuna gelmiş olabilirdim ama en azından babam beni kolayca bulabileceğim birine yönlendirmişti. Ben daha kötü olabileceğini düşünmüştüm.

Çoktan sormam gerektiğini fark edip, “Onun hakkında ne biliyorsun?” dedim.

Ash, “Çok fazla şey bilmiyorum,” dedi. “Buraya çocukluğumuzdan beri Layla’yla genellikle annemle babamın yanında geldik ama onunla hiç konuşmadım. Görünüşe bakılırsa zor biri olmasıyla meşhur.”

Homurdandım. Teşkilat mensubunun zor dediği şey normal bir insan için neredeyse imkânsız demekti.

Tüm bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışarak, “Peki ya lokalin geri kalanı?” diye sordum.

“Yarısı Teşkilat mensubu, yarısı da bölgenin yerlileriyle turistler,” diyerek aklımdan geçenleri onayladı. “Buranın sahibi ve yönetim kadrosu Teşkilat mensubu ama çalışanların çoğu değil. Göz önünde saklanmaya, rezervasyonları kontrol edip temkini elden bırakmamaya ama bir yandan da çevreye uyum sağlamaya olanak tanıyor. Dolayısıyla öldürme yasağı bu mekânların tarafsızlığını koruyor. Buraya ve bunun gibi mekânlara dair internette yüzlerce övgü bulabilirsin.”

Eğleniyor gibiydi ama şüpheyi kaşımı kaldırdım. Avrupa tatili için rezervasyon yaparken yarısı gizli cemiyet mensubu suikastçılarla dolu şık bir otele denk gelme ihtimalinden pek hoşlanmamıştım.

Ash, “Fakat daimi müşterileri dikkatle incelersen...” diye devam etti sözlerine. “Gündelik gibi görünen sohbetlerin aslında bilgi takası, görev planlaması ve ekip kuruluşu olduğunu anlarsın.”

Belli etmeden mekâna odaklandım. “Ne tür görevler?”

“Her türlü görev. İstihbarat toplamak, suikastçıları durdurmak, suikast planlamak, siyasi liderleri etkilemek, varlığımızdan hiçbir zaman haberdar olmayacak insanları korumak,” dedi Ash ve bir kez daha onun için “normal” olanın benim dünyamdan çok uzaklarda olduğunun altını çizmiş oldu.

“Peki, bu işler nasıl yapılıyor? Angus’un yanına gidip hemen sohbe mi başlayacağız?”

“*Başlayacağım* demek istedin sanırım,” deyince ne söylediğini anlamam biraz zaman aldı.

Sanki iki kafası varmış gibi onun yüzüne bakakaldım. “Dur biraz, bu konuşmayı *tek başıma* mı yapacağım?”

Ash boş gözlerle bana baktı. “Baban o ipucunu sana bıraktı. Konuşmanın sadece ve sadece sana özel olmasını istediği belli.”

“Senin yardımın olmadan çözemeyeceğim bir ipucu,” diye yanıt verdim.

Ama Ash sadece başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, buraya yıllardır ailecek geliyoruz. Angus muhtemelen kim olduğumu, hangi Hanedandan olduğumu biliyordur. Konuşmanızın bir parçası olursam bütün plan mahvolabilir. Bu mekândaki kimse seni tanımıyor. İhtiyacın olan bilgiyi almanın en iyi yolu onunla bizzat konuşman olur.”

Söylediklerini duyuyor ama kabullenmekte güçlük çekiyordum. Ash elimden tutsun istemiyordum ama Avrupalı Teşkilat dünyasında hiçbir tecrübem yokken tek başıma yolumu bulmaya çalışmak da felakete davetiye çıkarmak gibi geliyordu. Akademi’deki öğrenciler yeterince zorluyken yetişkinlerle nasıl baş edebilirdim?

O sırada cebinde bir şeyler arayan Angus’a bakınca endişem katlandı. Cüzdanını mı arıyordu? Gidecek miydi? Onunla körü körüne sohbet etmeye çalışmaktan daha kötü bir şey varsa o da bu daracık elbisenin içinde otoparkta kadar onun peşinden

koşmak olurdu.

Bunu yapmayacağıma dair kendimi ikna ederek ayağa kalktım. Şimdiye dek onu gayet iyi tanıdığımdan hafifçe gözleri büyüyen Ash'in daha detayları konuşmadan ayağa kalkmama çok şaşırdığını anlamıştım. Ama artık oturamazdım, tüm bu Teşkilat mensupları izlerken bunu yapamazdım. Gergin olduğumu, bir şeylerin ters gittiğini ya da davranışlarımın tuhaf olduğunu hemen anlardı.

Ben de toplayabildiğim tüm cesaretle, "Bana şans dile," diye mırıldandım.

Başımı dik tutup bara kadar en özgüvenli yürüyüşümü sergiledim ve sonra Angus'un yanındaki boş sandalyeye usulca oturdum. O an cebinde ne aradığını gördüm: Kürdan. Ağzına alıp aheste aheste çiğnemeye başladı.

Bir an dönüp Ash'e baktım, ortak masalardan birine oturup dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sohbe dalmıştı. Bara döndüğümde önümde bir barmen dikiliyordu.

İskoç aksanıyla, "Mönü ister misiniz, küçük hanım?" dedi.

Gerginliğim dışında dikkatimi verecek bir şey bulmanın sevinciyle, "Evet, lütfen," dedim. Ne istediğimi bulmam için kısaca göz atmam yetti. "Patatesli pırasa çorbası, kremalı püre ve ballı dondurma soslu karamelize şeker pudingi alabilir miyim lütfen?"

Angus hafifçe dönüp kalın kaşlarını kaldırdı. "Patatesle patates mi yiyeceksin?" Sesi hırıltılı ve biraz rahatsız edici çıkıyordu.

Önce o benimle konuştuğu için rahatladım mı yoksa endişelendim mi emin olamadım. Başta nasıl bir strateji izleyeceğimi düşünecek vaktim olmamıştı. En hanımefendi ifademi takınıp Angus'a döndüm. "Bir de tatlı elbette... Yoksa dolu dolu bir yemek olmaz."

Çoğu insan gibi nazik bir kahkaha atmak ya da tebessüm etmek veya şakayla karşılık vermek gibi bir tepki vermedi tabii.

Aksine, bakışları sert, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Barmen, "İçecek ne alırsınız?" diye sordu, ben hemen yanıt vermeyince de, "Noel yortusuna özel elma şıramız var," diye ekledi.

Gülümseyerek, "Kulağa harika geliyor," dedim.

Angus'a, "Siz ne alırsınız?" diye sordum çünkü sohbeti sürdürmenin başka bir yolunu bulmam mümkün değildi.

Sertçe, "Viski," deyip söze devam edecek hiçbir açık kapı bırakmadan bardağındakini bitirdi, barmen tekrar doldursun diye tezgâha vurdu.

Bir anlık sessizliğin ardından gayet ucuz bir numarayla devam erttim: "Daha önce hiç viski içmedim."

Angus bana şöyle bir baktı, yüzünde zerre merhamet yoktu. "Daha ne kadar havadan sudan konuşuyormuş gibi yapacaksın? Bir şey söyleyeceksen, geveleme."

Gözlerim büyüdü. Ses tonunu taklit ederek, "Konuşmayı başlatan adamın dediğine de bakın," diye karşılık verdim.

Homurdandı, sanırım sessiz kalmasından iyiydi, yine de bu işi halletmem gerektiğinden üzerimde yoğun bir baskı hissediyordum. Barmen önüme bir kupa dolusu sıcak elma şırası koydu. Hemen bir yudum aldım. Pembroke'ta içtiğimiz yortu şırasından daha ekşiydi ama sıcak ve rahatlatıcıydı, içinde de bir çubuk tarçın vardı.

Angus viskisini yudumlayarak, "Şu Kurt oğlanın seni buraya benimle konuşmaya gönderdiğini fark etmedim sanma. Siz çocuklar, bir şişe şarabı devirince ancak doksanlık teyzem kadar kurnaz oluyorsunuz," deyince acaba haklı mı diye düşünmeden edemedim. Ash antrenmanlı ve kesinlikle benden daha tecrübeli olabilirdi ama yine de toydu.

Bu defa ben homurdandım. "Senin nezaketin de ancak..."

"Nezakete vaktim yok. Çok yaşlandım," dedi.

Şıramdan bir yudum daha alıp daha farklı yaklaşımaya karar verdim: Dürüstçe. “Tamam, pekâlâ, işin aslı şu... Bana seni bulmam söylendi ama ihtiyacım olan bilginin sende bulunması hariç bu bilginin neden sende olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Çoğu insanın bilmek istediklerini biliyor olmam sana bilgi vereceğim anlamına gelmez,” dedi. Artık viskisine değil de doğrudan bana baktığından Teşkilat mensuplarına has o sinsi ve tahlilci bakışlarının farkına vardım.

Nabzım hızlandı. “Christopher hakkında bir şeyler bilmek istiyorum, Aslan Hanedanı’nın yirmi yıldan fazla bir zaman önce ortadan kaybolan ilk çocuğu,” dedim ve babamın adını yüksek sesle söyleyince artan korkumu bastırmaya çalıştım.

Yaşlı adamın bakışları bıçak gibi keskinleşince içeceğimden koca bir yudum aldım. “Yirmi yıllık bilgi ne işine yarayacak?”

Kupayı daha da sıkı kavradım. Babam hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylemeye çalışıyordu? Yoksa sadece beni mi sınıyordu? Buranın resmi nezaket kurallarını pek bilmediğimden, “Ben yirmi yıl öncesinin bilgilerini istemiyorum,” dedim. Bu sohbet bana, bir dağdan yuvarlanırken ağaçlara çarpa çarpa düşmekle aynı şey gibi geliyordu.

Bardağını kaldırıp barmene, “Tazele,” dedi, başka bir şey söylemeden başını çevirdi.

Bekledim ama devam edeceğine dair hiçbir işaret göremedim. “Hepsi bu mu yani?” dedim. “Benimle konuşmayacaksın, öyle mi?”

Benden yana bakma zahmetine bile girmeden, “Aynen öyle,” dedi.

Ellerini, kollarını sallayarak bir şeyler anlatırken kahkahalarla gülen Ash’e doğru şöyle bir baktım. O sırada adama sadece tek bir soru sorabilmiş ve çoktan reddedilmiştim. Ne yaparsam yapayım Angus’u bana yardım etmeye ikna edecek kolay veya kurnazca bir yöntem bulamıyordum. Kaldı ki kurnazlığın da

işe yarayacağından şüpheliydim. Bu yüzden bir kez daha taktik değiştirdim. “Neden?”

Bir an durup tuhaf bir şey söylemişim gibi bana baktı. “Çünkü acemi ve dikkatsizsin.”

“Takas edecek bilgim olmadığı ne malum?” dedim ve yeterince oksijen alamamışım gibi hafifçe başım döndü.

“İlgilenmiyorum,” dedi.

Lanet olsun. Gerçekten bir şey bilmese beni böyle engellemezdi.

Elma sırasından koca bir yudum daha alıp cesaretimi topladım. “Bak, burada söylenmesi gereken doğru şey nedir, bilmiyorum.”

Dönüp çılgınca şeyler söylüyormuşum gibi bana baktı ama hiç değilse dikkatini çektiğimden emindim.

Çabucak, “Daha önce hiç bilgi takas etmedim,” dedim. “Yani nasıl yapıldığını bilmiyorum. Acemi ve dikkatsiz olabilirim ama sırf bu yüzden beni başından savarsan pişman olursun.”

Bir karar vermeye çalışır gibi ağır ağır viskisini yudumladı, ardından bana o kadar uzun süre baktı ki alnımda ter damlalarının belirmediğini hissettim. Nihayet, “Pekâlâ,” dedi. “Cemiyette daha önce hiç görmediğim genç bir kız, bana bilmediğim ne söyleyebilir ki?”

Ses tonuna bakılırsa, başka kimsenin bilmediklerini bilmek onun işiymiş ve bundan gurur duyuyormuş gibiydi.

“Christopher hakkında ne biliyorsun?” diye sordum tekrar.

“O iş öyle olmuyor,” dedi. “*Sen* bana ne bildiğini söylersin, takas etmeye değer bulursam ben de karşılığında *sana* bir şey söylerim. Aksi takdirde, bir şey alamazsın.”

Kalp atışlarım hızlandı, bu daracık elbisenin içinde nefes al-

mak daha da zorlaştı. Ne söylemeli ya da ne söylememeliydim, bilmiyordum. Fakat ben Ash'le konuyu istişare ederken adamdan beni beklemesini de isteyemezdim. Sabit ve özgüvenli bir tonlama için çabalayarak, "Christopher'ın erkek kardeşi Absconditi Akademi'de görev yapıyordu. Öldü," dedim.

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti. "En son onu aramaya gelen kişiye ne söylediysem sana da aynısını söyleyeceğim. *Hayır*. Şimdi bırak da bu yaşlı adam saçma sapan gevezeliklerden uzak, içkisinin tadına varsın."

Kalbim ağzıma geldi. Babamı arayan başka biri buraya mı gelmişti? Brendan'ın tehditleri kulaklarımda çınladı.

Angus memnuniyetle gülümsedi. "Başkalarının da onun peşine takıldığından haberin olmadığını anladığıma göre –ki bu sadece ilk intibamı destekliyor– acemi ve dikkatsizsin, dahası takas edebileceğin hiçbir şeyin yok."

Koca bir yudum alıp bardağı tezgâha öyle bir bıraktım ki içindeki şıra çalkalandı. Tam olarak doğru olmasa bile, "Christopher'ın erkek kardeşini ben öldürdüm," dedim.

Yarım ağızla gülüp, "Tabii canım," dedi.

Üstüne basa basa, "Çünkü ben Christopher'ın kızıyım," dedim. Poker deyimiyle, rest çekmişim.

İçkisini dudaklarına götüren eli havada dondu, ardından dönüp tüm ciddiyetiyle yüzümün her bir ayrıntısını inceledi. Bakışları rahatsız ediciydi ama o an gözlerimi kaçırırsam yalan söylüyormuşum gibi görünecekti.

"Beyefendi, beni tanımıyor olabilirsiniz. Ama annemi, Martilde'yi tanıdıysanız, ona benzediğimi anlarsınız," derken özgüvenimi toparlamaya başlayıp çenemi havaya diktim. "Şimdi, babamın nerede olduğuna dair bir şey biliyorsanız, hemen söylemelisiniz. Sanırım bu takasta üstüme düşeni katbekat yerine getirdim."

Bana öyle uzun süre bakmaya devam etti ki viskiye yenik mi

düştü diye endişelenmeye başladım. Fakat yüzümde ne gördüyse, doğru söylediğime ikna olmuş olmalıydı çünkü sinir bozucu derecede uzun bir bakışın ardından başıyla onaylayıp homurdandı. Yine de konuşmayınca, tereddüde düşüp bana inanmadığını ve beni başından defedeceğini düşündüm.

“Biliyorum...” diye söze başladım ama sert bakışlarıyla beni susturdu.

Çaktırmadan yaklaştı, alkol kokuyordu. Sözcüklerini dikkatle seçerek, “Konuya... Vakıf olanlara göre,” dedi. “Jag, Christopher’ın başına ödül koymuş. Canlı getirene daha fazlası ama her iki türlü de yüklü bir miktar.”

Kendimi tutmasam taburemden düşebilirdim. Ölü ya da diri. Bar tezgâhına haddinden fazla kuvvetle tutunarak şıramdan büyük bir yudum daha aldım. Bunca zamandır sırf Aslanları düşman bellemiştim ama babamın başında yüksek miktarda bir ödül varsa, *herhangi bir Hanedana mensup herhangi biri* de onun peşinde olabilirdi.

Sonra Angus’un, babamın peşinde başkalarının da olduğunu ima ettiğini fark ettim. “Bir dakika, konuya vakıf olanlar derken ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Başka Teşkilatlılar da hayatta olduğunu biliyor mu diyorsun?”

“Ne malum?” diyerek esrarengiz bir yanıt verdi.

Bir yığın soru sormak için ağzımı açtım ama sonra yine kapadım. Acemi olduğumu çoktan söylemişti. Cilalı bar tezgâhını sıkıca kavrayan parmaklarımı gevşetmeye çalıştım, içeceğimden ölçülü bir yudum aldım. Birkaç saniye yüzüne baktım. Ash olsa yapardı ama ben Profesör Gupta’nın dersinde öğrendiğim hiçbir hileyi sergilememiş, sadece dürüst davranmıştım. Aslında, çok az Teşkilatlı becerisi göstermiştim. Şimdilik...

Onu süzerek, “Buraya babamı arayan birinin geldiğini söyledin,” dedim. “Bu bilgi özel olmasa gerek yoksa en başta bunu söylemezdin. Kim olduğumu söyleyerek aldığım büyük risk de

düşünülürse, en azından kiminle karşı karşıya kalacağımı söyleyebilirsin.”

Homurdandı ama gözlerinde memnuniyet dolu bir parıltı vardı. “Öyle mi dersin?”

“Aynen öyle,” dedim. Ama bunu benimle takasa girmeye karar vermeden önce söylediğini hatırlatmadım, bu yüzden de kimliğime dair şüpheleri mi var acaba diye merak ettim. Beni uyarmaya mı çalışıyordu yoksa başından beri rol mü yapıyordu? Hilekârlık dersinde Profesör Gupta, iyi bir hilekâr yalan olmayanı yalan, doğru olmayanı da doğru sanmanızı sağlar demişti. Beni mi yönlendiriyordu?

Ifadesiz bir yüzle, “Kayıkçı,” deyip ne tepki vereceğime baktı.

Kayıkçı mı? Zihnim hemen atağa kalktı. Yunan mitolojisinde ölüleri nehirden geçiren kayıkçı mı? Tanrım. Bu olamaz... Düşünmek bile...

Yaşlı adam sessiz paniğimi bölüp, “Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan Edinburgh yakınındaki demirciyle takasa gir,” dedi ve başını çevirdi.

“Demirci mi?” dedim, birden boğazım kurudu.

“Bir tane daha.” Bardağını kaldırdı, görüşmemizin sona erdiği belliydi. “Bir tane de hanımefendiye.”

Kendimi toparlamaya çalıştım ama her şey altüst olmuş, her şey yanlış geliyordu. Ve hâlâ babamın nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu –Birleşik Krallıkta bir yerde olması dışında, yani belki. Bana bıraktığı tek ipucu ise şimdi beni hiç tanımadığım bir demirciye mi götürüyordu? Başım boynumun üzerinde bedenime bağlı değil de havada yüzüyor gibiydi.

Bir yudum şıra içip donakaldım. Neredeyse dibine geldiğim kupama baktım. *Lanet olsun.* Elma şirasının neden farklı geldiğini anladım. Ekşi değil, alkollüydü. Burada içki içebilmek için yirmi bir değil on sekiz yaşında olmanın yeterli olduğunu

biliyordum ama barmen önerirken alkollü olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Barmen önümüze iki tane viski shot koydu.

“Ben almayayım,” derken sesim bana ait değil gibiydi.

Yaşlı adam, “Saçmalık,” dedi. “İş yaptık şimdi de içiyoruz. İntihar görevine çıktıysan böyle yaparsın, evlat. Vaktin varken eğlenirsin.”

Tereddüt ettim. Bu adama güvenmek için hiçbir sebebim yoktu, özellikle de bana oyun oynaması bu kadar muhtemelen. Ama belki de bu asılsız bir şüpheydi; Teşkilatlılara hiçbir zaman güven olmazdı çünkü insanı her zaman kandırırlardı... Şevkle. Mekânın diğer ucunda yeni bir sohbet başlatmış olan Ash'e baktım. Aralığın yirmi ikisiydi, babamın başına ödül konmuştu, hepimiz Noel tatiline kadar veya bir daha asla eve dönemeyeceğim biçimde takip ediliyorduk. İlerleyebilecek hiçbir temiz yol göremiyor olmama rağmen Jo Teyzem sadece vaktim varken eğlenmemi desteklemekle kalmaz aynı zamanda bu adamı da huysuzluğunu da darmadağın ederdi diye düşünmekten de edemiyordum.

“Boş ver gitsin. Hadi içelim,” dedim, dünyam çoktan puslanmıştı.

“Aferin kızıma!” deyip sırtıma vurdu.

Yaşlı adam, “Ritim tutabilir misin?” diye sorup sallandı.

“Eveet. Benim hayatım ritim,” dedim, bana inanmamış gibiydi ama daha iyi bir seçeneği de yoktu.

“Söyleyeceğin kısmı da hatırlıyor musun? Melodiyi bozman lazım.”

Dengede durmak için bar tezgâhına tutundum. Üstüne basa basa *"Ring ring didi lidi ay di oğ ring da didil ay oğ ağ."* Sonra da senin son söylediğin dizeyi tekrar edeceğim," deyip hıçkırdım. "Uzatma da cesaretini topla biraz."

Keyifle güldü. "Haklısın. Bu gece giderek daha da güzelleşiyor." Mike Cross diye birine ithafen son bir shot içip taburenden inmeme yardım etti. Ama bir sorun vardı: Bana yardım mı ediyordu yoksa daha çok sallanmama mı sebep oluyordu emin olamadım.

Elimi bırakıp iki parmağını ağzına götürerek kuvvetli bir ısıklık çaldı. Bardakilerin yarısı dönüp bize baktı. Ellerimi bana öğrettiği ritimle havada çırpımaya başladım, o da aynı şekilde topuklarını yere vurdu. Birkaç saniye içinde müdavimlerin bazıları yolumuzdan çekildiler.

"Kilt giymiş bir İskoç bardan çıktı akşam vakti. Sarhoş olmuş zil zurna, yürüyüşünden nasıl da belli," diyerek kalın sesiyle şarkıya başladı. *"Bir an geldi sallanmaktan kendi ayağına dolanıverdi. Yol kenarında çimenlere boylu boyunca serildi."*

Başıyla bana işaret verdi. *"Ring ring didi lidi ay di oğ ring da didil ay oğ ağ,"* diyerek birlikte söyledik. *"Yol kenarında çimenlere boylu boyunca serildi."*

Etrafımızı küçük bir kalabalık sardı, kimileri benimle birlikte el çırpıyordu, ancak o an dans ettiğimi fark ettim.

Yaşlı adam, "İki güzel genç kız bir süre sonra yoldan geçti. Biri diğerine *gözleri parlayarak* şöyle dedi," diye söylemeye devam etti, seyirciler desteklercesine ısıklık çalıyordu. Benim yaşlarımda genç bir çocuk bardan kalktı, ellerini çırpıp dans ederek bize katıldı. "Şuracıkta uyuyan kuvvetli, iri yarı İskoç'u gördün mü? *Kiltin altına bir şey giymediği doğru mu?"*

Bir anda havada kahkahalar ve alkışlar yankılandı. Kalabalığı yarararak en öne gelmeye çalışan Ash'i görüp sıırıttım.

Bize katılan çocuk benimle birlikte *"Ring ring didi lidi ay di*

oğ ring da didil ay oğ ağ," diye nakaratı söylerken seyircilerden daha fazla kişi son dizeyi tekrar etti. "*Kiltin altına bir şey giymediği doğru mu?*"

Çocuk beni bir tur döndürünce dudaklarımdan, "Yihuu!!!" diye bir nara kopuverdi.

Angus, "*Kızlar İskoç'a yaklaştı, sessiz sessiz yanaştı. Kilti İskoç'un beline kadar sıyırdı,*" diye devam etti, seyirciler ıslık çalıp alkışladı. "İşte orada gördükleri Tanrı'nın İskoç'a armağanıydı."

Genç çocuk bana sırtıırken birlikte söyledik: "*Ring ring didi lidi ay di oğ ring da didil ay oğ ağ.* İşte orada gördükleri Tanrı'nın İskoç'a armağanıydı."

Beni bir kez daha döndürüp belime doladığı koluna doğru eğdi. Kalkarken Ash'in kalabalıktan sıyrılıp bana doğru yürüdüğünü gördüm. Sen de katıl dercesine elimi salladım. Ama şarkıya eşlik etmek yerine beni kollarına alıp oradan uzaklaştırdı.

Kalabalıktan bağırışlar yükseldi, beni alıp uzaklaşırken itirazlar duyuldu. Ash bunlara ne cevap verdi ne de dönüp ardına baktı. Sadece beni kapıdan çıkarıp sonra da oradan tamamen uzaklaştırdı.

Neden bu kadar kızgın görüldüğünü anlamaya çalışıp yüzüne bakarken işaret parmağımla yanağına dokundum ama elim yüzünden kayıverdi. Merdivenden çıkarken, "O çocukla dans etmemi mi kışkırdın?" deyip güldüm ama hıçkırığım kahkahamı böldü. "Daha önce bunu yaptığını hiç görmedim. Çok tatlı. Teşkilatlı dediğin tatlı olur mu? Kurallara aykırı değil mi bu?"

Ash yukarı çıkmaya devam ederken, "Barın diğer tarafına gideli yarım saat bile olmadı. Angus'la dans gösterisi yapacak kadar samimi olmayı ne ara başardın?" dedi.

"Viski!" deyip kollarımı iki yana açtım. "Yaşlı adam..."

Ash, "Angus," diye düzeltti.

“Angus viskinin... Şey... Neye olduğunu hatırlamıyorum ama çözüm olacağını söyledi, o sırada mantıklı geldi...”

Hâlâ endişeli görünse de yüzünden bir tebessüm geçti. Koyu kahverengi gözlerini öyle bir üzerime dikti ki –asıl meselenin bu olmadığını bilsem de– bu dünyada gülümsediği tek kız benim gibi hissettim.

“Neden bu kadar çekicisin?” dedim, gözleri büyüdü. “Hayır, ciddiym. Bilmek istiyorum. Tuhaf.”

“Tuhaf mı?” Ciddiyetini korumaya çalışıyordu ama sesinden kahkahasını zor tuttuğu anlaşıyordu.

“Öyle. Aşırı tuhaf.”

“Üzgünüm ama buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum,” deyip beni nazikçe odanın ön duvarına yasladı, dengemi sağla-yana dek elimi bırakmadı.

Duvara yaslandım, kapıyı açtığı an elini tuttum. Parmakla-rını benimkilere geçirince onu kendime çektim.

“Şimdi seni öpeceğim, Ashai, sakın itiraz edeyim deme,” dedim, öyle bir gülümsedi ki dizlerimin bağı çözüldü ve o an sadece arkamdaki duvara değil özellikle bu duvarı inşa eden us-taya, duvarı icat eden her kimse ona şükrettim.

Elini yavaşça enseme koydu, dokunduğu yerde tüylerim ür-perdi. Dudakları dudaklarıma çok yakındı. “Senin öpücüğünü asla reddedemem.”

Dudaklarına dokunmak için yaklaşıncı ensemdaki ürperti tüm vücuduma yayıldı. Bir adım daha yaklaştı, vücudunu benimkine, sırtımı duvara bastırdı.

Sonra birden merdivenden sesler gelince uzaklaştık. Odaya girebilmem için kolunu uzattı ama kendi başıma hafifçe sendeleyerek içeri girdim.

“Sana biraz su bulmalıyız,” deyince kaşlarımı çatmadan edemedim çünkü içeri girer girmez öpüşmemize kaldığımız yerden

devam etmeyişimiz cidden kötüydü. “Bir de Alka-Seltzer. Gerçi bulsak bile yarın sabah yedide kendini cehennemde yanmış gibi hissedeceksin.”

“Küçüldüm mü?” diye sordum.

“Ne yaptın mı?” deyip hafifçe güldü.

“Boyum altmış santim gibi hissediyorum,” deyip hâlâ olması gereken yerde mi diye bakmak için elimi başıma koydum. “Ellerim de yüzgeç sanki.”

Ash sırtarak, “Yüzgeç mi?” dedi. “Yüzgeç nedir tam olarak?”

“Yüzgeç. Süzgeç. Yüzsüzgeç.” Durup dudağıımı büzdüm. “Belki de foka dönüşüyordum?”

Ash kahkaha atınca öyle şaşırdım ki az kalsın dengemi kaybediyordum.

Durumu iyice gözden geçirip, “Belki de içtiğim şey viski falan değildi. O yaşı adam büyücüydü de bana iksir içirdi belki?” dedim.

Sanki beni temin etmesi gerekirmiş gibi, “Angus büyücü değil,” dedi.

“Benim öyle düşündüğünü mü... Hayır... Senin öyle düşündüğümü. Kahretsin. Ne demek istediğimi anladın sen.”

Ash'ın ağzı kulaklarına varmak üzereydi. “Hayır, gerçekten anlamadım.”

“Hoş kokmasa da adı gül olan bir bitkinin yanında, büyücü nedir ki,” deyip hıçkırdım.

“İyi ki bunu açıklığa kavuşturduk.” Benimle çok fazla eğleniyordu ve bundan pek hoşlanmamıştım.

Parmağıımı ona doğruıttım. Keşke hareket etmese de onu görmek için sallanmak zorunda kalmasam diye düşündüm. “Bana âşık olmaya başladığını söyledi.”

“Söyledim,” dedi.

“Böyle bir şeyden nasıl emin olabilirsin? Yani, bunu söyleyebilecek cesareti nereden buldun?” Arkamdan sinsice yanaşan kanepeye tutundum.

Ash aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüme düşen bir tutam saçı geriye itti. Ayakta durabileyim diye kolunu belime doladı. “Bir şey önemli ise bunu hep anlamışımdır. Ve sen, November, nefes kesicisin. Bıçak kullanma becerileriyle herkesi alt ederken bir yandan da etrafına nezaket ve neşe saçıyorsun. Çevrendeki herkes sana saldırıp ihanet ederken bile insanlara güveniyor, içlerindeki iyiliğe inanıyorsun. Hayatım boyunca senin gibi biriyle karşılaşmadım, sana âşık olduğumu söylememek için yaşayan en ahmak insan olmam gerekirdi.”

“Pekâlâ, biliyordum... Yani en azından bundan şüphelenmiştim,” derken ş harfini üç dört kat vurgulu söyledim. “Mük-kemmelsin. Sence de bize haksızlık değil mi bu? Eminim ki seninle evleneceğim. Şimdi değil. Delirme. Ama Hanedanına söyle, seni şatafatlı biriyle evlendirme düşünceleri boşa.” Vurgulamak için ellerimi havaya kaldırıp salladım.

Ash güldü. “O konuya gelecek olursak, bence seni yatırmalıyız.”

“O konuya gelecek olursak,” deyip eğildim, dudaklarına dokunamadan midem guruldadı. “Olamaz.” Kollarından kurtulup el oyması hoş bir çöp kovası görene kadar başım döne döne odayı hızla gözden geçirdim. Diz çöküp kovanın iki yanına tutundum.

Ash saçlarımı tutarken midemde hiçbir şey kalmayana kadar kustum. Bana nemli bir havlu ve bir bardak su uzattı. İçki içtiğime ve bu güzel çöp kovasını mahvettiğime deli gibi pişman olmak için sabahı beklememe gerek yoktu.

Kapı çalındı, Ash açmadan önce kapı deliğinden baktı. Dışarıdaki Angus’tu.

Yere savrulmuş uzanırken, “Hemen mi özledin beni,” de-

dim. “*Angus*’un Galce olduğunu biliyor muydun? Sadece bu kadarla da kalmıyor, ‘tek güç’ anlamına da geliyor. Havalı, değil mi?” Hıçkırdım.

Angus bana, “Viski tanrılarına saygılarını sunuyorsun, anlıyorum,” deyip Ash’e bir şey verdi. “Barda cüzdanını unutmuş.”

Kahverengi kare cisme gözlerimi kısarak baktım, doğrulmaya çalıştım. “Benim değil o.” Güldüm. “Bu elbisenin neresine cüzdan sokabilirim?” Sinek avlar gibi ellerimi salladım.

Ash yaşlı adama temkinli gözlerle bakarak, “Teşekkürler, bayım,” dedi.

Angus gitmeden önce Ash’e başıyla selam verip bana bakarken kaşlarını kaldırdı. Şaşırtıcı derecede benden daha ayık görünüyordu ki bence bu çok adaletsiz bir şeydi.

Kapı tık diye kapandı, Ash kahverengi cüzdanı açıp içinden bir kartvizit çıkardı. Gözleri büyüdü. “Logan James... Demirci.” Bana baktı, yüzüne büyük bir ciddiyet çöktü.

“Doğru ya...” deyip görüşümdeki bulanıklığı defedebilirmiş gibi alnımı ovaladım. “Angus bir demirciden bahsetmişti.”

Ash haddinden fazla odaklanmış halde kartvizite baktı. “Bunu neden sana getirdi?”

“Hmmm?” dedim.

Ash başını iki yana salladı. “Logan hakkında bir sürü söylenti var. Hiçbiri hoş değil.”

Angus’la sohbetimizden kalan birkaç anı aklıma gelince doğrulup oturdum, birden bir dakika önceki kaygısızlığımdan eser kalmadı. “Angus birinin buraya babamı aramaya geldiğini söyledi. Başına bir ödül konmuş.” Ash’e baktım. “Kayıkçı’yı hiç duydun mu?”

Ash yüksek sesle nefesini bıraktı, beti benzi atmıştı. “Güneş doğarken yola çıkıyoruz.”

On İki

Ash çantalarımızı arabanın arkasına koyarken benimkinin gelirken olduğundan çok daha kabarık olduğunu fark ettim. Herhalde çıkmadan Layla'nın dolabından ya da genel olarak odadan bir şeyler aldı diye düşündüm ama aldığını görmemişim çünkü o an ağzıma biraz tereyağlı ekmek ve portakal suyu tıkmakla meşguldüm.

Güneşin doğduğu tarafa bakmak gibi bir hata yaptım ve parlak ışınlar kafatasımı delip geçer gibi oldu. Babamı arıyor olmasaydık odaya koşarak geri döner, iki gün boyunca da yaktan çıkmazdım.

Ash, "Daha iyi misin?" diye sorup arabanın kapısını benim için açtı.

Koltuğuma otururken mutsuz bir sesle, "Sanırım Alka-Seltzer epey işe yaradı ama yemin ederim bir daha asla viski içmeyeceğim," dedim.

Ash bilmiş bilmiş gülümsedi. "Bunu kenara yazdım," deyip kapıyı kapadı.

Kapı kapanınca çıkan sestten ötürü yüzümü buruşturdum, başımı koltuğa yasladım.

Ash sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. "Düğünümüzde viski servis edilmemesine dikkat edeceğim."

Yan gözle ona baktım. "Düğünümüz mü?" Sonra anladım: Dün gece sarhoşken saçmalamıştım. "Aman Tanrım." Ash ara-

bayı sürüp Gorik malikânenen uzaklaşırken yüzümü avuçları-
mın arasına gömdüm. "Lütfen söylediğimi düşündüğüm şeyi
gerçekten söylemediğimi söyle bana."

"İtiraf etmeliyim ki bir kız bana evlenme teklif ettiğinde,
bundan daha özenli bir teklif olur diye düşünmüştüm. Ama
sanırım o sırada altmış santimlik bir foktun. Bir fok için gayet
romantik bir teklifti."

"Hiç mi hiç komik değil," dedim.

Yumuşak sabah güneşinde ağaç dallarının gölgeleriyle be-
zenmiş sokakta ilerlerken Ash, "Kusura bakma ama ben aynı
fikirde değilim," dedi. "Kesinlikle hayatımda yaptığım en iyi üç
sohbet arasına girer."

"Ne dediğimi hatırlamıyor olsaydım daha kolay olurdu. İn-
sanın böyle sarhoş olunca her şeyi unutmaması gerekmez mi? Ne-
redesin ey yüce unutkanlık?" dedim, Ash güldü. "Neden daha
az korkunç şeylerden bahsetmiyoruz, mesela şu demircinin ne
kadar ürkütücü olduğundan?"

"Sabah daha fazla şey anlatacağıma dair söz vermiştim," dedi
ama bu durumla haddinden fazla eğleniyor gibiydi.

Benden deniz memelisi olarak daha fazla bahsetmesin diye,
"Kesinlikle, vermiştin," dedim.

Ash direksiyonu sol eliyle öyle rahatça çevirdi ki sekiz yaşın-
dan beri araba kullandığını söylese şaşırmazdım. Ama o bir ke-
lime edemeden, Angus'un Kayıkçı'dan bahsedişini hatırladım.

Ash'in dün geceki tepkisini anımsayıp, "Kayıkçı," dedim.
"Adını söylediğim an yüzünün aldığı şekli gördüm. Kim oldu-
ğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzüne anlaşılmaz bir ifade yerleşince ne sakladığını merak
ettim. "Hakkında bir şeyler duydum."

Endişeyle aklıma gelen her şeyi sayıp dökmek için ken-
dimi zor tuttum, bunun yerine gergin bir sessizlik içinde Ka-

yıkçı'nın zihnimde canlanan o taşlaşmış katil karakteri kadar korkunç olmadığını söylemesini bekledim.

Ash, "O..." diye söze girip sonra sustu. "Her şeyden önce, namıyla bilinir. Onunla hiç karşılaşmadım."

Sözlerime sızan korkuyla, "Neyle nam saldı?" diye sordum.

"İşinin ehli olmakla," deyince göğsüm sıkıştı ama Ash konuşmaya devam etmedi.

"Devam et," dedim, bana döndü.

"November..."

"Hayır, Ash. Anlat. Daha fazlasını bildiğini biliyorum. Eğer o adam babamın peşindeyse, kim olduğunu bilmem gerek."

Ash yılgın bir ifadeyle iç geçirdi. Doğrudan sorulan sorulardan kaçınmak huyu değildi. "Sadece tek Hanedana bağlı değildir, hepsiyle çalışır. Nadiren görev kabul eder ama ettiğinde de o görevi tamamlar. Herkes onunla çalışmak ister. Çünkü... Beceriklidir."

Ash'in çekingen ses tonu bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. 'Beceriklidir' derken aslında *muhteşem bir suikastçyı* kast ediyordu.

"Anlamadığım bir şey var, Angus neden beni o adamla ilgili uyardı?" derken anlamama yardım etmesi için Ash'e baktım. Dün gece bunu çözmeye çalışırken çoktan çakırkeyif olmuş, fazla gelişme kaydedememiştim.

Ash bana şöyle bir baktı. "Pazarlığınızın bir parçası değil miydi?" dedi, sesinde endişeye benzer bir tını vardı.

"Tam olarak değil," dedim. "Benimle bilgi takasına girmeye karar vermeden önce birinin benden önce gelip babamı sorduğunu söyledi. Bilmemi istemeseydi söylemezdi, öyle değil mi?"

Ash kaşlarını hayır der gibi kaldırarak, "Hayır, söylemezdi," dedi.

“Sence Angus ben söylemeden önce de kim olduğumu biliyor muydu?” diye sordum, dün geceye dair kaygılarım tetiklenmeye başladı. “Madem kim olduğumu biliyordu, neden benimle takasa girmeye tenezzül etti ki?”

“Kesin bir şey söyleyemiyorum,” dedi, direksiyonu biraz daha sıkıca kavradı. “Sana ödülünden ve Kayıkçıdan bahsetti. Sonra seni demirciye yönlendirdi, doğru mu? Atladığım bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bana bunları söylemesi için babamın Angus’la takasa girmiş olması mümkün mü?”

Ash, “Seni demirciye yönlendirmek için... Evet, mümkün,” dedi. “Angus işi Logan’ın adresini ayağına getirmeye kadar vardırı – bilinçli ve dikkate değer bir girişim.” Ash’in sözcükleri dikkatle seçmesinde beni huzursuz eden bir şey vardı.

“Doğru, o zaman belki de babam başına ödül konduğunu bilmemi istedi ki bu mantıklı, sonra da bizi bilgi alabileceğimiz başka bir yere yönlendirdi,” dedim. “Ama bu, babamın peşinde biri olduğunu Angus’un neden her şeyden önce söylediğini açıklamıyor. Eğer Kayıkçı senin söylediğin kadar becerikliyse, Angus onun planlarını açık edip yoluna taş koymak istemezdi, değil mi?” Etrafıca düşününce, midem buruldu. “Olamaz. Lütfen bana yanlış anladığımı söyle.”

Ash dudaklarını birbirine bastırdı.

Nabzım şakaklarımda atarken, “Ash? *Kayıkçı*, babamın peşinde olduğunu bilmemi mi istedi? Kayıkçı benim varlığımdan haberdar mı?” dedim.

Ash derin bir nefes verdi. “Bana anlattıklarını tekrar tekrar gözden geçirip düşünüyorum ve bunlardan çıkarabildiğim tek ihtimal bu.”

“Kayıkçı neden bunu bilmemi istesin ki?” diye sordum, gerçek olmadığına dair bir sebep bulmaya çalışıyordum. “Birine babasının peşinde olduğunu haber vermek her zamanki Teşki-

lat taktiklerine aykırı.”

Ash, “Bu işte en iyisi olduğundan keyif almanın tek yolu haber vermekse...” deyince başım döndü. “Kayıkçı avcıdır, November. Seni hedeflediğini gösteriyor.”

Ash’e bakakaldım, bu soruyu sorduğuma pişman olacağımı bilsem de kendime engel olamadım. “Ona neden Kayıkçı diyorlar?” Tıkandım.

Ash cevap verirken bana bakmadı. “Çünkü öldürdüğü insanların avcuna madeni para bırakır.”

On Üç

Edinburgh'a yaklaştığımız sırada Ash'in bütün bu yolu navigasyon kullanmadan geldiğini fark ettim. Bu arabanın teknolojiyle donatılmış olduğu gösterge panelinden belliydi. Öyle ki, araç ne zaman yağmur yağacağını biliyor, silecekler otomatik olarak devreye giriyordu. Koltuktaki ısıtma ve soğutma sistemi sırtımla popomu rahat ettirirken, diğer araçlar veya cisimler çok yaklaştığında uyarı veriyordu. Yapamadığı tek şey tuvalet molalarını engelleyecek bir çözüm bulmaktı. Tabii bir üst modelini üretirken buna da çözüm bulurlarsa hiç şaşırmazdım.

"İskoçya'da yönünü nasıl buluyorsun?" diye sordum. Bu sabahki konuşmamızdan beri Kayıkçı bahsinden özenle kaçınıyorduk çünkü buna odaklanacak olursam kasvet içinde sonumuzun geleceğine takılıp kalabilirdim.

Ash omzunu silkti. "Yıllarca Avrupa'da araç kullanmak, biraz harita ezberi işte, gerektiğinde atlasımdan bakıyorum."

Yarım ağız güldüm. "Muhteşem bir navigasyon sistemine sahip bir arabadayken bile..."

"Cep telefonları, bilgisayarlar, navigasyon sistemleri, hepsi yerinin tespit edilmesini kolaylaştırır," dedi. "Aslında bu araçtaki bazı mikroçipleri çıkardık, yani biri bu aracın Hanedanıma ait olduğunu öğrenecek olsa bile izimizi süremez."

"Haklısın," dedim. "Çok mantıklı." Akademi'de geçirdiğim birkaç haftada geleneksel Eski Dünya Teşkilatı'na boğazıma ka-

dar battığımdan Hanedanların teknolojiyle neler yapabileceğini düşüncecek pek vaktim olmamıştı.

Ash, "Logan Angus'a benzemez, haberin olsun," deyince bu alakasız cümleyi anlamak biraz vaktimi aldı.

"Demirci," dedim, düşüncelerim Kayıkçı'ya yakın uçurumlarda tehlikeli gezintilerdeydi.

Ash, "Demirci," diye tekrarladı. Birden konuyu değiştirdi, bir süredir Logan'ı düşündüğünü fark ettim. "Demek istediğim, Angus'a ne yaptıysan, Logan'a sökmez. Angus bir Aslana göre son derece terbiyelidir, aksi tavrına rağmen geleneksel diplomasiye bağlıdır. Logan pek öyle değildir. Acımasız ve efsanevi bir dövüşçü olduğu söylenir. Onunla pazarlık etmeye çalışanlardan bazıları sonunda ölmüştür. Tek çıkış yolumuz o olmasaydı, riske girmezdim."

Angus elbette bir Aslandı. İçimden homurdandım. Söz konusu hile ve ikiyüzlülük olunca başka ne bekliyordum ki? "Logan'la tanışmadığınızı sanıyordum."

Ash, "Tanışmadım. Ama namı kendinden önce gelir. Rutin takaslar sırasında başka bir Teşkilat mensubunu öldürüp sayısız öç alma girişimine karşı koymayı başaran herkes ünlenir," dedi, bu durumdan hiç hoşlanmadığını dişlerini sıkmasından anladım.

Koltuğumda kımıldandım, Ash'i daha iyi görebilmek için önümde akıp giden kırsal bölgeye ve ormanlara sırtımı döndüm. "Logan Angus'tan bu kadar farklıysa, onunla nasıl pazarlık edeceğiz?"

Ash, "Kişisel bilgilerimizi ya da planlarımızı ortaya çıkarmayacak sağlam bir istihbarat takasına tatlılıkla ikna etmeye çalışacağım," dedi. "Ama dürüst olmam gerekirse, ne kadar işe yarar bilmiyorum. Bugüne dek hep hilesiz takaslara girdim. Logan gibi biriyle daha tecrübeli bir Hanedan mensubunun ilgilenmesi gerekirdi."

"Doğru. Kesinlikle," dedim. Ash o kadar yetkin ve zekiydi ki bazen hâlâ Akademi'de öğrenci olduğunu ve her şeyi bilmediğini unutuyordum.

Ash, "Ne yaparsan yap Logan'a kim olduğumuzu söyleme," diye devam etti sözlerine. "Babanın başına ödül konmuş. Ona bunu sormamız tuhaf değil. Ama Logan asıl sebebi bilmemeli. Müttefikimiz değil. Bildiğim kadarıyla kimsenin müttefiki değil."

Ödül bahsini duyunca midem buruldu. Artık şakaklarım zonklamadığından açıkça düşünebiliyordum, babama dair endişelerim giderek artıyordu. İçinde bulunduğumuz ana odaklanmayı ve varsayımlara tutunmamayı deneyerek nefesimi bıraktım ama tabii başaramadım. "Beni sorgulamaya başlarsa ve ben cevapları bilmiyorsam ne yapacağım? Teşkilat kültürümün eksikliğinden şüphelenmeyecek mi?"

Ash, "Şüphelenecek," dedi. "Ama bu sessiz kalmayı lehine çeviremeyeceğin anlamına gelmez. Layla'yı düşün. Söylemek istemediği bir şeyi asla söylemez ama ondan hiç şüphelenmezsin."

"Gerçekten öyle," deyip pembe kazağımın eteğiyle oynarken daha önce ortama uyum sağlamamı kolaylaştıran siyah giymekten kaçınmama sövdüm. Gerçekten benim her şeyi anlatan coşkulu halimin *tam aksi* Layla gibi sakin ve soğukkanlı olabilir miydim?

Ash iki geniş tarlanın arasında uzanan tek yönlü toprak bir yola girince araba engebeli yolda zıplayarak ilerlemeye başladı. "Hazır mısın?" diye sorunca, yavaşladığını fark ettim.

Hayır demek, hiçbir zaman hazır olmayacağımı söylemek istedim ama böyle bir lüksüm yoktu, babamı bulmaya dair bir umudum varsa, böyle bir lüksüm olamazdı. Sesimdeki en ufak bir korku belirtisini dahi gizlemeye çalışarak, "Hazırım," dedim.

Siyah ahşap süslemeleri olan klasik Tudor tarzı beyaz bir evi geçip girişinde tahta bir tabela bulunan, taştan küçük bir ambarın önünde durduk. Tabelada **DEMİRCİ** yazıyordu. Duvarların örüldüğü gri taşlar yol yol is kaplıydı.

Öylece bakıp hiç kımıldamadığımı fark ettiğimde Ash arabadan inmiş, kapımı açmaya gelmişti. Filmlerde yaptıkları gibi kendime bir tokat atabilirdim ama bu sanırım on kat daha aptalca görünürdü. Bunun yerine soğuk havaya sahte bir özgüvenle çıktım, Ash'le taş ambara doğru yürüdük. İngiliz casus filmlerinde Emily'nin sevdiği ve soğukkanlı duruşlarını örnek aldığı ajanları gözümde canlandırmaya çalıştım.

Ash büyük ahşap kapının tek kanadını açınca menteşeler gıcırdadı. İçeride başka bir yüzyıldan fırlamış görünen bir sahne vardı: Büyük bir şömine gürül gürül yanıyor, ahşap iş tezgâhlarının ardındaki duvarlardan antika demir aletler sarkıyordu. Siyah iş önlüğü giymiş kabarık sarı saçlı bir adam ambarın ortasında kızgın bir at nalını çekiçe dövüyordu. Bir an şaşırıp kaldım. Yirmilerin sonunda gösteriyordu, kafamda canlanan o yaşlı esmer katille alakası bile yoktu, at nalı dövmenin o merhametli doğası kafamı karıştırmıştı.

Bize bakmadan, "Dükkân kapalı," dedi, çekiç sesleri arasından duyulan sesi hoyrattı.

Ash kim olduğumuzu ya da neden geldiğimizi açıklamaya çalışmadı. Bunun yerine, ağır adımlarla ilerleyip Logan'dan üç-dört metre uzakta durdu, gayet rahat bir tavırla iş tezgâhlarından birine yaslanıp beklemeye başladı.

İşkence gibi gelen bir dakikanın ardından Logan çekici bırakıp başını kaldırdı. Bana baktığı an gözlerimi kaçırmak istedim. Bakımsız da olsa yakışıklıydı ama gözlerinde, filmlerdeki kötü niyetli prenslerdeki gibi bir zalimlik vardı.

"Evet?" dedi, sesi iflah olmaz bir kabalıktaydı. Arkasındaki duvarda rengi solmuş tahta bir tabelada BAL DES ARDENTS yazdığını gördüm. Sadece birkaç Fransızca kelime biliyordum

ama *ardents* kelimesinin “ateşli” veya ona benzer bir anlama geldiğinden emindim –bu hem demirhaneye hem de tavırlarına uyuyordu.

Ash dünya umurunda değilmiş gibi, “Takas yapmaya geldik,” dedi. Şimdiye dek onu ne kadar iyi tanıdıysam, bu gördüklerim sadece başlangıçtı. “Christopher hakkında bilgi takası.”

Logan umursamaz bir tonla, “Meşgulüm,” dedi.

Ash sakinliğini bozmadan, “Bir Kurtla takasa giremeyecek kadar mı meşgulsün?” dedi. “Duyduğuma göre Charlotte’un kafasını uçurduğundan beri buraya bizden pek kimse gelmiyormuş.”

Yutkundum. Ash Logan’ın insanları öldürdüğünü söylemiş ama onun Hanedanından birinin *kafasını uçurduğundan* hiç söz etmemişti.

Logan dişlerini gıcırdatarak omzundaki kirli havluyla terli alnını kuruladı. Gözünü üstüme dikince bir kez daha kaçmak istedim. “Ya sen?”

Demir ocağındaki kömürler ve gürül gürül yanan ateş sayesinde ambar ılıktı, bense paltomun içinde sıcaklamıştım. Elimden gelen en iyi Layla taklidi sesimle, “Kim olduğumu bilmiyorsan, o halde bilmene de gerek yok,” dedim ve ne kadar inandırıcı olduğuma kendim bile şaşırdım.

Logan homurdandı. “Sen o kendini beğenmişliği Ayılara bırak.”

Varsayımını ne reddettim ne de doğruladım, doğruca yüzüne baktım, Ash’in gözlerinde belli belirsiz bir onay gördüm.

Ash, “Hakaret ederek bilgi almaya çalışmayı da Çakallara bırakalım,” deyince Logan’a iyice baktım.

Elbette bu adam Aarya’yla aynı Hanedana mensuptu –değişken, tehlikeli ve muhtemelen her alanda becerikli.

Logan omuz silkti. "Beni kandırmak için dil dökmekten sizi kurtarayım çünkü sizin adabınızla ve kurallarınızla zerre ilgilenmiyorum. Christopher hakkında bir şeyler biliyorum ama ilk soran siz olmadığınız için takas etmek isteyeceğim çok az şey var. Öylece durup sizin şartlarınızı kabul etmedim diye siz lanmanızı dinleyecek değilim. Sizi gebertip arka bahçeye gübre yapmayı tercih ederim."

Nabzım hızlandı. Yüz ifadesinden ve vücut dilinden gözümüzü korkutmaya çalışmadığı belliydi. Her bir kelimesi gerçektir.

Ash bir dakika önce nasıl rahatsa hâlâ öyle görünüyordu ama bakışları daha da keskinleşip ciddileşmişti. "O halde, Christopher hakkında bildiğin her şey karşılığında sana Baykuş-Aslan iletişiminin sağlandığı gizli bir merkezin yerini söylerim."

Logan birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Bir Ash'e bir bana sonra yine Ash'e baktı. Nefesimi tuttum.

Logan çekici büyük bir gürültüyle iş tezgâhına bıraktı. "Hangisi?"

Hayır demediği için rahatlayarak nefesimi bıraktım.

Ash, "Edinburgh'taki," dedi, iyi bir teklif yaptığının farkında olduğu sesinden anlaşılıyordu. Ama bakışlarından gergin olduğu anlaşılıyordu, sanki bu bilgiyi vermek ona fiziksel bir acı veriyormuş gibiydi. Logan homurdandı. "İşe yarar."

Ash, "Kesinlikle," dedi.

Logan nasır tutmuş isli parmaklarıyla önündeki iş tezgâhını kavradı. "Bu bir takas, tahmin oyunu değil. Öt bakalım."

Sanırım bu, şartları kabul ettiğini söylemesinin başka bir yolu.

Ash'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "İletişim merkezi hemen Royal Mile bölgesinin çıkışında."

Logan çabucak, "Christopher Londra'da," deyince kalbim

yerinden çıkacak gibi oldu. Londra devasa bir şehirdi ve bulunmak istemeyen birini bulmak çok zordu ama yine de sözlerine tutundum –babam *yakındaydı*.

Ash, “Greyfriars Kirkyard Mezarlığı’nın yakınlarında veya içinde,” dedi.

Logan şimdiye dek aldığı bilgiler işe yararmış gibi başarıyla onayladı. Karşılık olarak, “Jag’ın damadı bir ay önce Edinburg’ta öldürüldü,” dedi.

Ash, “Hayalet ‘Turu’³ rehberlerinden biri Baykuş. İletişim merkezine yardım ediyor,” dedi, iletişimleri bana bir pinpon maçını anımsattı. Logan, “Onu Christopher’in öldürdüğünden şüpheleniyorlar,” deyince şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılmasın diye çabalamam gerekti.

Bir ay önce mi? İmkânsız. Babam Pembroke’da, evdeydi... Sessiz hallerini, endişeli bakışlarını ve sık sık Jo Teyzeme yaptığı ziyaretleri hatırlayınca gerildim. Bu işe karışmış olamaz. Babam kimseyi öldürmez... Değil mi? Logan bana şöyle bir bakar bakmaz omuzlarımı gevşettim.

Ash, “Tur rehberini bulursan iletişim merkezini de bulursun. Her seferinde merkezi başka bir yere taşıyor,” dedi ve bir anlık sessizlik oldu.

Bakışlarımı Ash’ten Logan’a çevirdim, Logan bana bakana kadar ikisi de tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldı.

Logan elinin tersiyle alnındaki teri sildi. “Bu takasta verdiğimden daha fazla şey aldığımı söylemeliyim.”

Ash, “O zaman şansına şükretmelisin,” derken sesinde daha önce hissedilmeyen bir gerginlik vardı.

Logan, “Gördün mü, bu cevap bile...” diyerek Ash’i işaret etti. “İçten içe...”

³Çeşitli şehirlerin gizemli tarihine ve paranormal olaylara tanık olmak isteyenler için güneş battıktan sonra düzenlenen geziler.

Gözlerini dahi kırpmadan birbirlerine bakarlarken ikisinin de yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Kurt Hanedanı liderlerinden misin diye merak etmeme sebep oluyor,” dedi, birden sohbet etmeye meylederek. “Ve Hanedan mensuplarına benzerliğiyle az önce takas ettiğin bilgilere eriştiğin düşünülürse, kesinlikle yakın bir akrabasıydın. Durum gerçekten böyleyse, sana söylediklerimin yarısını zaten biliyor olmalıydın. Ama bilmiyordun, değil mi?”

Ash, “İşte şimdi *vaktimizi* boşa harcıyorsun,” deyip kolunu yasladığı iş tezgâhından çekti.

“Yani, cemiyetten uzakta olmalısın... Belki de hâlâ okuyorsun?” Logan’ın gözleri parladı. “İki tane Akademi piçinin benimle takasa girerek ne yapmaya çalıştığını bilmek isterdim?” Tuhaf olan konuşurken Ash’e değil de gözümün içine bakmasıydı. Ses tonu saldırganlığından arınıp yumuşak bir ahenkle buluştu –işin aslı, bundan keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Rahat bir tavır takınmıştı, kabarık saçlarını gözünün önünden çektiği sırada zihnimde bir kokteyl partisinde temiz giysilerle boş boş konuştuğu hali canlandı. Çekici Logan, huysuz Logan’dan çok daha ürkütücüydü.

Ash Logan’ın kışkırtmalarından hiç etkilenmemiş gibi duraksamadan, “Ben olsam, ikimizi genç sanmakla övünmezdim,” dedi. “Gözleri iyi kötü gören herkes bu çıkarımı yapabilir.”

Logan, “Sana sormuyorum,” dedi. “*Ona* soruyorum.” Gözlerini üstüme öyle bir dikti ki tüylerim ürperdi, fark etmesin diye içten içe yakardım.

Elimden gelen en iyi Layla taklidimle, “Ne istersen sor,” dedim. “Sana cevap vereceğim anlamına gelmez.”

Logan çalıştığı yerden bir milim bile kıpırdamadan, “Mmmm... Doğru,” dedi, nedense beni köşeye sıkıştırmış gibi hissediyordum. “Kurt eniğiyle yavru Ayı Christopher Shawe’i arıyor. Bu kadar zeki olmasaydım sırf ödülün peşinde olduğum-

nuzu düşünürdüm. Ama hayır, bunun doğru olduğunu pek sanmıyorum. Değil mi?" Son sözcüklerini, cevabı zaten biliyormuş gibi bastıra bastıra söylemişti.

Shawe mi? Bir huzursuzluk dalgası üzerime kapandı, zihnimin derinlerini kazıdım. *Shawe Ortaçağ İngilizcesinde ormanın yakınında ya da çalılıklar içinde yaşayan kişi demek, yani soyadımızın tam aksi ya da benim soyadımız sandığım kelimenin. Adley "meydan" anlamına gelir. Annemle babam Hanedanlarından sıyrılmak için bu soyadını özellikle mi seçmişti?*

Ash başıyla kapıyı işaret edince yaşadığımız ana geri döndüm, çıkışa doğru hızla birkaç adım attım.

İki-üç metre bile gitmemiştik ki Logan sert bir ıslık çalınca dört iri Doberman ambarın kapısında belirdi. Lanet olsun! *Hâlâ dik dik bana bakan Logan'a döndüm.* Yüzümü inceleyip, "Kişisel bir mesele bu," dedi. Varsayımını soru cümlesi şeklinde yöneltmeye tenezzül bile etmemişti. "Öç almakla ilgisi de yok."

Ash yanımda bir Logan'a bir köpeklere sonra tekrar Logan'a bakarak tereddüt içinde dikiliyordu. Tüm bunları çok sıkıcı buluyormuş gibi iç çekti, bu resmen hiç beklemediğim bir tepkiydi. "Ya bir hamle yap ya da çek köpeklerini yolumuzdan."

Bir bakışta ambarın her yerini gözden geçirdim. Ambardaki hemen hemen her şey silah olarak kullanılabilirdi: Bıçaklar, kılıçlar, aletler, çeliğe su vermek için kullanılan yağ. Sert ve keskin kenarlı olmayan neredeyse hiçbir yüzey yoktu. Burada yaralanmadan dövüşmek imkânsızdı. Hata yapmaya fazla müsait bir yerdi ve öngörülemeyecek çok fazla etken söz konusuydu.

Logan, "Eğer bu kişisel bir meseleyse," diye devam etti sözlerine gözlerini benden hiç ayırmadan. "Christopher'ı tanıyor olmalısın. Avrupa'da geçirdiği çocukluk dönemine tanık olmayacak kadar gençsin, tek mantıklı çıkarım onu saklandığı dönemden tanıyor olman."

Ortam birden o kadar sıcak geldi ki nefes alamadım. Logan,

Ash'in "öğrenmemesi gerekiyor" dediği bilgiye adım adım yaklaşıyordu.

"Tabii ya," dedim. "Çünkü sen her şeyi bilirsin. Her şeyi biliyorsan niye takasa giriyorsun ki?"

Dikkati dağılmadı. "Bir de duygusal tepkini göz önüne almak gerek: Korku ve endişe. Peki, Christopher için neden endişelenesin?" Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti ama bakışları ilk anda olduğu kadar tehlikeliydi. "Saklandığı dönemde onun yanında kaldıysan... Yaşın da düşünülürse..." Duraksadı. "Kime çok benziyorsun biliyor musun?"

Kahretsin! Yardım dilenerek Ash'e bakınca çoktan ceketinin kolunu eline sardığını, korların arasından uzun metal bir çubuk tutup çektiğini gördüm. Ucu kıpkırmızıydı. Ben daha nefes bile alamadan köpekler dişlerini çıkarıp üzerime doğru koşmaya başladı. Bir tanesi baldırıma saldırdı, tam vaktinde iş tezgâhının üstüne zıpladığım için dişlerini boşluğa geçirdi. Dört köpek etrafımı çevirdi, dördü de dişlerini çıkarmış hırıliyordu.

Logan çekicini kaldırıp Ash'e doğru savurdu, Ash elindeki metal çubukla çekici saptırmayı başardı. Dengesini sağlayana kadar, Logan arkasındaki duvardan bir kılıç kaptı. Ash'in elindeki henüz tamamlanmamış bir ocak maşası ya da bir çiftçi aleti gibi görünen metal çubukla Logan'ın kılıcına karşı koyamayacağı çok belliydi.

Botumdaki hançere göz attım ama Ash Logan'la benim aramda durduğundan isabetli nişan almamı engelliyor, durduk yere silahımı kaybetme ihtimalimi artırıyordu. Tam o an köpeklerden biri tezgâha atladı, ayak bileğime ulaşmaya çalışırken pençeleri ahşabı çiziyordu. Üzerinde eski bir paçavradan başka bir şey olmayan tezgâha, sonra da çevremdekileri tartmak için sağıma soluma baktım. Yakınımda, üzerinde metal aletler olan ve fırlatmak için açısı biraz daha iyi görünen bir iş tezgâhı vardı ama kesinlikle üzerine zıplanacak kadar yakında değildi. Yakınlarda birkaç tezgâh daha bulunuyordu ama alçaklardı, kö-

pekler beni anında yakalardı. Kaşlarımı çatıp köpeklerle baktım. Korkunç insanlara karşı kendimi savunmak bir şeydi, köpeklerle karşı kendimi savunmak bambaşka bir şey.

Logan kılıcını Ash'e doğru savurdu. Ash vuruşu engellemeyi başardı ama yüzündeki gerilimden yetersiz silahını idare etmeye çalıştığı belli oluyordu. Bir an nabzım şakaklarımda atarak orada öylece –ruzağa düşmüş, hiçbir çözüm bulamadan– donup kaldım. Başka bir köpek bana doğru zıpladı, hiddetle ısırmaya çalışırken botumun üstüne salyası sıçradı.

Düşün, November, düşün. Tekrar yakındaki iş tezgâhına baktım. Ulaşmayı başarabilirsem o aletleri hançerimle birlikte kullanabilirdim. Ash'le Logan'ın bulunduğu yere ve benden uzaklıklarına rağmen doğru bir seçim olduğundan pek emin değildim. Tavana baktım ama orada da çapraz kirişlerden başka bir şey yoktu.

Birini botumdaki hançerle nasıl şaşırtabileceğime dair babamın tavsiyeleri kulaklarımda yankılandı. *Sırf isabetli bir atış yapmadın diye kazanamayacak değilsin. Rakibini şaşırtmanın ve oyalamanın hep bir yolu vardır. Sadece yaratıcı olman kendi kendine sınır koymaman gerekir.*

Logan kılıcını bir kez daha savurdu, Ash kaçınsa da Logan'ın kuvvetli silahı Ash'in kaburgalarını parçalamayı birkaç milimle kaçırıyordu. Bir kez daha çevreme baktım: Zıplanamayacak kadar uzakta, üzerinde metal aletler olan bir tezgâh, başımın üzerinde açıkta duran çapraz kirişler, köpeklerin ulaşabileceği kadar alçaktaki diğer tezgâhlar. Düşüncelerim parça parçaydı, durumun ağırlığı kararsızlığımı körüklüyordu.

Logan kılıcını savurdu, Ash gürül gürül yanan ocağa doğru bir adım geriledi. Bunun gibi birkaç hamleden sonra Ash alev alev yanan kömürlerin içine düşecekti. Alev alev yanan kömürler... Birden aklıma bir fikir geldi. Ayağımın dibindeki eski paçavrayı kavrayıp kot pantolonumun cebine tıktırdım.

Çömeliğim var gücümle zıpladım, kalaslardan birine yetiştim.

Çapraz kirişe sağ elimle tutundum ama sol elimle tutamayınca tezgâha geri düştüm, az kalsın dengemi kaybediyordum. Tezgâhı çepeçevre sarmış havlayan, yanlış bir hamlemde beni paramparça etmeye hazır köpeklerle baktım. Derin bir nefes aldım, dizlerimi gevşettim ve bir daha zıpladım. *Yakaladım seni.* Daha sağlam tutunabilmek için ellerimi oynatıp –ağaçlara tırmanmaktan çok iyi öğrendiğim üzere sadece kol kuvvetiyle bir süreliğine asılı kalabileceğimi bildiğimden– kiriş boyunca olabildiğince hızlı bir biçimde ilerlemeye başladım. Aşağıya bakmamaya çalıştım ama köpeklerin hırıltıları ve çenelerinden yükselen sesler hemen aşağıdaydı. Duvara kadar kirişte sallanarak ilerledim ve hemen bacaklarımı duvara dayayıp ellerimdeki ve kollarımdaki ağırlığın bir kısmını bacaklarıma aktardığım için rahatladım. Diğer iş tezgâhının üzerindeki çapraz kirişe ulaşmak için duvarda bir yol aradım. Oymalı, ahşap palto askısı gözüme takıldı. İnceydi ama ağırlığımı taşıyabilecek kadar sağlam görünüyordu. Ayağımın ucuyla yakalayabileceğimi umarak bacağımı askıya doğru uzattım ama yetişemeyeceğim bir mesafedeydi.

Lanet olsun. Askıya ulaşamazsam o işe yaramaz tezgâha geri dönmekten ya da hançerimle köpekleri alt etmeye çalışmaktan başka bir seçeneğim kalmıyordu. Arkamdan Ash'in zorlanma sesi gelince alnımda ter damlaları birikti. Logan Ash'i ikiye bölmekten ya da ben duvara dayanmaktan acıyan kaslarıma yenik düşmeden önce bir karar vermek için vaktim hızla azalıyordu.

Kendi kendime zıplamayı göze almaktan başka şansım yok dedim çünkü bu sonunda *paramparça olmama sebep olabilecek berbat bir planım var* demekten daha iyiydi.

Derin bir nefes aldım, zıplayan tanrılara tüm dualarımı ettim ve ayaklarımı duvardan çekip pandül gibi salladım. *Tek şans. Tek şansım var.*

İvme kazanınca her sallanışımda bacaklarım biraz daha uzağa erişti ve nihayet azami verime ulaştım. *Ya şimdi ya hiç* diye düşündüm, kollarım şimdiden ağırmaya başlamıştı. Duvara sa-

bitlenmiş ahşap palto askısına odaklandım. Hiç istemesem de çapraz kirişi bıraktım. Botum askının köşesine değdi, hızımı bir sonraki çapraz kirişe doğru zıplamak için kullandım. Sert tahtayı sağ elimle kavradım ama bir kez daha sol elim kaydı. Korkunç bir an boyunca sadece dört parmağımla kirişe tutunarak açılıp kapanan çenelerden bir denizin üzerinde sallandım.

Sol elimle kirişe tutunup insan kuvvetinin mümkün kıldığı en hızlı şekilde kendimi diğer iş tezgâhına savurmak için bütün gücümü harcadım. Soluk soluğa, avuçlarım yanarak diğer tezgâhın üzerine indim.

Logan kılıcını bir kez daha savurunca, Ash bir adım daha geriledi.

Eski paçavrayı cebimden çıkarıp dişlerimin arasına sıkıştırarak ince parçalara ayırdım. Birkaç metal alet kapıp her birinin etrafına bir parça bağladım. Paltomun cebinden Pembroke'taki ambarda kullandığımız kibrit kutusunu çıkardım, bez parçalarından birini ateşe verdim. Kendi etrafımda bir tam tur dönüp ambardaki tutuşturmaya müsait her şeyi zihnime kazıdım.

Bir yığın kütüğün üzerinde duran yedek önlüğü nişan alıp aleti bıçak fırlatır gibi fırlattım. Bıçak olsa böyle olmazdı ama yine de fena değildi, alevli bez parçası hedefi bulmuştu. Ardından uzaktaki duvara dayalı yastıklı sandalyeye, sonra da ahşap bir kovaya nişan aldım.

Ash ve Logan'ın silahları havada birbirine kenetlenmişti. Hemen hemen aynı yapıda, güç bakımından eşit gibi görünüyorlardı ama Logan'ın silah avantajı yüzünden Ash bir adım daha geriledi, arkasındaki alevlerle arasında sadece birkaç santim vardı.

Logan'a, "Otuz saniye sonra dükkânın tamamı alevler içinde kalacak," diye bağırdım. Ash bir keresinde bana Teşkilat mensuplarının nadiren kırsal alanda yaşadıklarını, çoğunlukla göze batmadan yaşayıp siyaseti etkileyebilecekleri ve liderleri yönlendirebilecekleri şehirleri tercih ettiklerini söylemişti. Yani Lo-

gan burada at nalı yaparak geçiniyorsa, bu onun tercihiydi. Bu titizlikle düzenlenmiş dükkâna bakıp da demirciliğin onda bir tutku olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

İki saniye geçip gitti ama Logan tepki vermedi. Onu tamamen yanlış mı tahlil etmişim? Ash bir santim daha geriledi. Son paçavra parçasını antika bir çekicinin ucuna bağlayıp yaktım.

“İşini yapmaya devam etmek istiyor musun? Pekâlâ. Bu seferki köpeklerin yatağına gidiyor.” Gerilip bir öbek samanının üzerine serilmiş battaniyeye elimdekini fırlattım. Düştüğü yeri aleve boğdu.

Ash ve Logan silahlarını birbirlerinin boğazına yaklaştırmıştı. Ama Logan ne yaptığıma bakmak için bir an bakışlarını çevirdi. Gözlerindeki öfkeyi görünce, dükkânının onun için ne kadar önemli olduğunu doğru tahmin ettiğimi anladım. Logan alevleri tam olarak görebilmek için başını çevirince Ash bir anlık dikkatsizliği lehine çevirdi. Çıplak eliyle tuttuğu metal çubuğun sıcak ucuyla Logan'ın yanağını yaktı. Yüzünden erimiş metale dokunmanın acısı okunuyordu, ben de onunla birlikte yüzümü buruşturdum. Ama tüm bu şey işe yaramıştı.

Logan haykırarak iki adım geri çekilince, Ash ocaktan hızla uzaklaştı. Ama Logan beklediğim gibi elini yanağına götürüp yanan yere dokunmadı; bunun yerine hemen duvardaki yangın söndürücüye baktı. Tekrar Ash'e göz attı, dişlerini sıkıyordu, çelişkiye düştüğü her halinden belliydi. Bir nefeslik aradan sonra Ash'i bırakıp yangın söndürücüye koştu.

Ash bir an donup kaldı –tıpkı Logan gibi dövüşten çekilmek istemiyordu sanki. Ama bana bakınca tereddüdü silinip gitti. Alev almış kumaş parçalarından birini metal çubuğun ucuna takıp kuvvetle köpeklere doğru salladı. Geri çekildiler, ben de tezgâhtan yere atladım. Bir saniye bile beklemeden çıkışa doğru koştuk. Yıldırım gibi çıktığımız ambar kapısını ardımızdan kapatıp var gücümüzle arabaya yöneldik. O kadar hızlanmıştık ki kapının kulpunu açarken resmen elimden kaydı.

Koltuklarımıza atlayıp arabanın kapılarını hızla çarparak kapadık. Ash anahtarı çevirip motoru çalıştırırken ambarın kapıları tekrar açıldı, çıldırmış gibi bakan Logan ve bir duman bulutu görüldü. Köpekler arabanın peşinden koşarken Ash gaz pedalına asıldı, garaj yolundan patinaj çekerek engebeli toprak yola o kadar çabuk çıktık ki hâlâ midem bulanıyor olsaydı kesinlikle kusardım diye düşündüm.

Ash'e baktım, beklediğim üzere rahatlamış görünmüyordu.

Elindeki kıpkırmızı ize bakıp, "Canın yandı, Ash," dedim.

Hırçın bir tavırla vitesi değiştiriyor, Logan peşimizden geliyor mu diye aynalardan bakıyordu. "Şu andan itibaren yaptığımız her şey bilinecek."

"Yani Logan..."

Öfkesini gizlemeden, "Yani Logan peşimize mutlaka birilerini takacak. Londra'ya gideceğimizi biliyor. Neyin neden peşinde olduğumuzu biliyor. Gidebileceğimiz yerleri bile tahmin edebilir. Sürekli arkamızı kollamamız gerekecek," dedi.

O sohbet sırasında açık etmiş olabileceğim tüm bilgileri düşünerek yüzümü buruşturdum. "Ash, bak, her şeyi mahvettim biliyorum..."

Bana döndü. "Mahvetmek mi? November, sen az önce hayatımızı kurtardın. Sen olmasaydın ikimiz de ölürdük. İyi bir dövüşçü olabilirim ama o da iyiydi ve silah bakımından üstündü. Asıl ben her şeyi mahvettim. Daha önce bilgi takasına girdim ama hiçbiri Logan kadar tehlikeli ve becerikli değildi. İşlerin rayından çıkabileceğini tahmin edip buna göre plan yapmalıydım. Bu benim suçum."

"Hayır. Sakın," dedim. "Bunun suçunu üstlenemezsin. Benim yüzümden buradasın, birdenbire Aslanlara karşı bir kahramanlık mücadelesine girişmek istediğin için değil. Sakın bana Logan'a verdiği bilgilerin önemli olmadığını söylemeye de kalkışma. Turnayı gözünden vurmuş gibi görünüyordu."

İddiamı çürütmek yerine hafifçe memnuniyetle gülümsedi. “Neyi takas ettiğimi öğrenince Hanedanımın ne kadar öfkele-neceğini tahmin bile edemezsin. Kuzenimin bunu öğrenmesi neredeyse bir yılına mal oldu.”

Daha hafif tonla, “Başka seçeneğin yoktu,” dedim.

Şaşırtıcı bir şekilde Ash bana minnetle baktı. “Keşke Hane-danıma affediciliği öğretebilsen.”

Güldüm, şaşırmıştım. “Affedicilik mi? Hissettiklerime bu adı vermezdim. Daha çok şükran denebilir.”

“Dua edelim de Edinburgh’ta işler yolunda gitsin,” deyip gülümsedi ama yüzünde hâlâ bir parça endişe dolaştığını gördüm. Ben Logan’a öyle karşı koymuş olsaydım, kendimle deli gibi gurur duyar, yaptıklarımı küçümsemezdim. Ama beni, Emily’nin de eskiden şakasını yaptığı gibi kişisel amigo takımı babam yetiştirmişti, Ash için aynısı geçerli değildi.

Ben de ona gülümsemek istedim ama Logan’ın babam hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. “Ash, babamın öldür-düğünden şüphelendikleri adam kimdi?”

Ash bu soruyu soracağımı biliyormuş gibi başını salladı. “Jag’ın damadı,” dedi, sesindeki ciddiyetten bunun çok önemli bir şey olduğunu anladım.

Göğsümde bir ağırlıkla, “Tamam. Yani... Brendan’ın babası mı?” diye sordum. Her ne kadar Brendan’dan hoşlanmasam da başına böyle bir şey gelmesini asla istemezdim, üstelik babamın böyle bir şey yaptığını aklım almıyordu.

Ash, “Üvey babası,” dedi. “Aynı zamanda Naip.”

“Naip nedir tam olarak?” diye sordum.

Ash bana şöyle bir baktı. “Teşkilata dair bu kadar çok şeyi bilmemene hâlâ inanamıyorum. Bize çok benziyorsun ama yine de bizden tamamen farklısın. Logan’ın demirci dükkânın-da ateşle yaptıkların... Ben olsam bıçak fırlatırdım, senin gibi

bıçak fırlatabilen tüm Teşkilat mensupları bunu yapardı.”

“Öyle yapman gerekirdi mi diyorsun?” diye sordum.

“Yaptığın şey çok zekiceydi, diyorum. Sadece Logan’ın demirci dükkânını ne kadar önemseydiğini anlamakla kalmadın, yaptığın şey yeni bir dövüş başlatmadı, dikkatini dağıttı,” deyince iltifatıyla yüzüm sevinçle parladı.

Kırmızı ışıktaki durduk, gözlerini üzerimde gezdirirken yüzünde şaşkınlığa sebep olan hayranlık dolu bir ifade vardı. Dudaklarıma bakınca, yanaklarım kızardı. Uzun süren birkaç saniyenin ardından yeşil ışık yanınca bakışlarını yeniden yola çevirdi.

Boğazını temizledi. “Naip... Eski kraliyet yönetim sisteminde de kullanılan bir unvandır... Jag olmadığına ya da bir şekilde gücüne mani olduğunda, yönetime gelecek kişiye verilir. Ortaçağdan kalma bir şeydir ve konseyin seçimiyle yönetime getirilen çoğu Hanedanda onursal bir unvandan ibarettir. Ama Aslanların konseyi yok. Sadece Jag ve Naip var.”

“İşin aslı şu ki...” dedim. “Babamın onu öldürdüğünü sanmıyorum.”

Ash, “Emin misin?” dedi, ikna olmadığını görebiliyordum.

“Kesinlikle. Yani Naip Amerika’da değilse?”

Ash başını iki yana salladı. “Olası, fakat Logan Edinburgh’ta öldürüldüğünü söyledi.”

Başımınla onayladım. “Logan bir ay önce öldüğünü de söyledi ama babam sonbahardan önce kasabadan hiç ayrılmadı. Aslında bu doğru değil; öldürülmeden önce birçok kez Jo Teyzemi görmek için günübirlik seyahatler etti ama hiçbirisi gizlice Avrupa’ya gelebileceği kadar uzun sürmedi.”

Ash durumu değerlendirirken, “Tuhaf,” dedi. “Teşkilat mensupları genelde işlemedikleri suçlarla zan altında bırakılmaz.”

“Hem Logan gibi biri neden babamın suçlandığını bilsin?”

diye sordum.

Ash kaşlarını çatıp konuya odaklandı. "Emin değilim. Teşkilat takipçileri Kayıkçı hakkında söylentiler yaymadıkça ki bu muhtemel, onun ulaşabileceği bir bilgi olduğunu sanmıyorum." Tekrar sessizliğe gömüldü.

Söylemediği bir şeyler olduğundan emin olduğum için, "Söylesene, ne düşünüyorsun," dedim.

Ash, "Suçlamayı etraflıca ele alıp anlamlandırmaya çalışıyorum," dedi. "Naip'le hiç karşılaşmadım. Ama duyduğum her şey en az Jag kadar korkunç olduğunu destekliyor. Diyorlar ki Jag, on yıl önce Arlo'yu Naip olarak atadıktan kısa süre sonra Brendan'ın annesini zorla evlendirmiş çünkü o unvanın muhteşem bir strateji uzmanı olduğu söylenen Brendan'ın annesine verilmesi gerekiyormuş. Hanedana göre bir sürü insan Arlo'nun ölmesini istiyormuş. Ama bu durum, suçun neden babana atıldığını açıklamıyor. Suç atmak için kolay bir hedef değil, özellikle de kısa süre öncesine kadar hayatta olduğunu bile kimsenin bilmediği düşünülürse."

"Brendan'ın annesi," diye tekrarladım ve Conner'ın amcam olduğunu öğrendikten sonra babamın başka bir kardeşi var mı diye sormadığımı fark ettim. Sanırım bilinçli olmasa da öğrenmek istememiştim.

Ash, "Rose," dedi.

Rose. Yutkundum, kalbim hızlandı. Varlığından bile habermi olmayan ve Aslanlar gibi bir Hanedana mensup birinin adını almış olma ihtimalimle ne yapacağımı bilemeyerek, "Benim ikinci adım Rose," dedim.

Ash sesimdeki tereddüdü duymuş olmalıydı çünkü bana bakıp sadece, "Hmmm..." dedi.

"*Hmmm* gayet yerinde bir tepki," dedim ve bu garip bilgiyi çözmeye çalışarak birkaç saniye boyunca hiç konuşmadık.

"Yani Jag, mükemmel bir strateji uzmanı olmasına rağmen

kendi kızı yerine Arlo'yu tercih etti, öyle mi?" dedim, sinirlenmiştim.

Ash hükmümü desteklediğini belli eden bir sesle, "Öyle yaptı," dedi. "Tuhaf olan ise Akademi'de hiç kimsenin Arlo'nun ölümünden bahsetmemiş olması. Logan çoktan öğrenmiş olmanız gerekirdi derken haklıydı. Naip'in öldürülmesi önemli bir haber. Çok önemli bir haber."

"Gerçi bir ay önce olmuş. Akademi'yle dış dünya arasındaki iletişim izlenip engellenmiyor muydu?"

Ash, "Öyle. Ama Brendan öğrenmiştir, teyzen öldürüldüğünde senin öğrendiğin gibi," dedi. "Ayrıca bu tam olarak çabucak yayılacak türden bir haber. Fakat Brendan bunu saklayıp okulun geri kalanından sakındı."

"Belki herkesin bu konuda dedikodu yapmasını istememiştir?" dedim çünkü yerinde olsam istemezdim. Ama sonra gece yarısı düellolarımızdan birinde Layla'nın söylediği bir şeyi hatırladım: *Hepimiz, karşımızdakinin bizim gibi davranmasını bekleriz; vurursak karşılık vereceğini, yardım edersek minnettar olacağını düşünüyoruz. Düşündüğümüz gibi davranmadıklarında da şaşırırız.* "Hayır, vazgeçtim. Haklısın. Herkesten gizlemek için bir sebebi olmalı."

Ash, "Özel, siyasi bir sebep," dedi. "Aslan Hanedanı'yla aramızdaki çatışmayı etkileyebilecek bir şey, özellikle de masum olduğu halde suçu babanın üzerine atıyorlarsa."

"Daha önce bana uzun yıllar boyunca Aslanların düzenli aralıklarla aileme saldırdığını, son saldırıyı tetikleyen bir şey olabileceğini söylemiştin. Sence bu olabilir mi? Sence babam beni bu yüzden mi Akademi'ye gönderdi, suçlanacağını ve Aslanların onu avlamaya geleceğini bildiğinden mi?"

Ash, "Büyük ihtimalle," dedi ama ses tonu şüpheyi galip getiriyordu.

Bir kez daha sessizliğe gömüldük, yeni edindiğimiz bilgileri

tahlil ederken camdan dışarı baktım.

Tekrar Ash'e dönüp, "Başka bir şey var..." dedim. "Logan'dan bilgi aldık ama bir sonraki durağımızı öğrenmedik."

Ash, "Londra," dedi.

"Tamam, ama babamın bıraktığı önceki ipuçlarıyla uyuşmuyor," dedim.

Ash devam etmemi bekleyerek bana baktı.

Dudağımı kemirdim, şimdiye dek aldığımız mesajları gözden geçirdim. "İlk ipucu odamdaki fotoğraf kolajındaydı... Ve ormanda kesin bir yeri işaret ediyordu," dedim. "O mesaj bizi Angus'a yönlendirdi –*belirli* birine. Sonra da Angus bize gidip Logan'la konuşmamızı söyledi ki bu da bir başka belirli ipucuydu. Ama Logan'dan babamın Naib'i öldürmekle suçlandığını ve Londra'da olduğunu öğrendik. Londra yeterince ayrıntılı değil. Babamın bıraktığı diğer ipuçlarının takip ettiği örüntüye uyuşmuyor."

Ash söylediklerimi düşünüyor gibi yavaşça, "Doğru," dedi.

"Burada gözden kaçırdığımız bir şey mi var? Logan'ın söylediği ya da söylemediği bir şey?" diye sordum.

"Konuşmamızı başa sarıyorum ama çift anlamlı diyebileceğim hiçbir şey bulamıyorum. Senin dikkatini çeken, sembolik veya kişisel bir anlam ifade edebilecek bir şey var mı?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hiçbir şey yok."

Ash, "Peki ambarda bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," deyip demirci dükkânını zihnimde canlandırmak için biraz durdum. "Nesneler gayet sıradandı: İş tezgâhları, ocak, kılıçlar..." Sesim canlılığını yitirirken Ash'le göz göze geldik. "Dur biraz... Duvarda Fransızca bir yazı vardı..."

Ash, "*Bal des Ardents*," dedi. "Yanan Adam Topu. 1393'te IV. Karl'ın düzenlediği, kostümlü dört dansçının alev alıp öldüğü

bir maskeli balo.”

Hızlıca, “Maskeli balo,” dedim, heyecandan sesim yükseldi. “Pembrook’ta her yaz maskeli balo düzenlerdik.”

Ash, “Sence baban maskeli baloyu sana şifreli bir mesaj bırakmak için mi kullandı?” diye sordu.

“Belki de,” dedim. “Benden başka kimseye bir anlam ifade etmemesi bakımından diğer ipuçlarıyla uyuyor.” Tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünmek için biraz durdum. “Maskeli balo, sürekli katıldığımız çok az kasaba etkinliğinden biriydi. Her balonun bir teması olurdu ve son sekiz-dokuz yıldır babamla dekorlardan sorumluyduk. Biz kurardık, lisedeki resim öğretmenim de boyardı.”

Ash’in dudaklarına bir tebessüm yerleşti.

“Ne?”

“Hiç. Daha önce konuştuğumuz şeyler,” dedi. “Öyle farklı yetiştirilmişiz ki. İçlerine gözetleme aletleri yerleştirmediğimiz sürece, ebeveynlerimle dans dekoru yaptığımızı hayal bile edemiyorum. O zaman bile dekoru başkası yapardı, biz sadece kontrol ederdik.”

Ben de gülümsedim. “Gerçekten çok eğlenceliydi.”

“İşte bunu diyorum,” deyince bakiştık.

Ondan vazgeçmek ne kadar acı verici olsa da kendimi birden, sakın kasabamızda babamla geçirdiğim tüm vakte şükrederken buldum. “Asıl merak ettiğim şey, babam Logan’ın demirci dükkânında böyle bir tabela olduğunu nereden bildi?”

Ash, “O tabelanın çok uzun zamandır orada duruyor olması gayet olası,” dedi. “Baban yakın zamanda İskoçya’ya gidip tabelayı görmüş olabilir.”

Babamı Logan gibi korkunç biriyle pazarlık ederken düşünmeye çalıştım ama yapamadım. “Mesele şu ki yurtdışına gitmek bir yana, babam Pembrook’tan neredeyse hiç çıkmadı,” dedim.

"Çıktığı en uzun seyahatler üniversiteden dağcı arkadaşlarıyla gittikleriydi." Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez ne kadar saf olduğumu fark ettim. "Aman Tanrım... Hiç tanışmadığım ve cep telefonunun çekmediği ya da babamın bana öyle söylediği uzak eyalet parklarında yürüyüş yapan dağcı arkadaşlar." Ash'e baktım. "Nasıl oldu da daha önce bunların hiçbirinden şüphelenmedim ben?"

Ash bana merhametle gülümsedi, yaşadığım alışma dönemi ni tam olarak anlayamasa da kolay olmadığını biliyor gibiydi.

Tekrar mesaja odaklanıp, "Pembrook'taki maskeli balo..." dedim. "Şimdi ne mesaj vermeye çalıştığını çözmemiz lazım."

Ash, "Baloyu nerede yapıyordunuz?" diye sordu.

"Stella'nın Oteli'nde, kasabanın merkezinin hemen çıkışında," dedim. "Yenilenmiş, büyük bir ambarda. Tüm kasaba etkinlikleri orada yapılırdı. Düğünler, mezuniyetler, daha bir sürü şey."

Ash buna odaklanıyormuş gibi görünüyordu. "Layla'yla ikimiz ailemle birlikte Londra'da birkaç Teşkilat etkinliğine gittik ama korkarım hiçbiri ambarda yapılmamıştı."

"Peki ya, otelde yapılan etkinlikler?" diye sordum.

Ash endişeli bir ifadeyle, "Londra'da etkinlik salonu da olan birkaç tane Teşkilat oteli var ama hepsinin işletmesi Aslanlara ait," dedi. "Eğer baban bizi bir Teşkilat otele yönlendiriyorsa, maskeli balo gibi bir şey yapıp yapmadıklarını nasıl öğreniriz bilemiyorum."

Şakağımı ovuşturdum. "Aslanların etkinliklerini bilen biriyle takasa girsek?"

"Olabilir..." dedi ama sesi yitip gitti. "Gerçi Aslanların işlettiği mekânlarda bilgi avına çıkmak yanıltıcı olacaktır."

Haline baktım, eminim ki aklından yüksek sesle söylemediği düşünceler geçiyordu. "Geleneksel bir takasın işe yarama-

yacağını söylemiştin... Geleneksel olmayan takas da mı var?"

Ash bana şöyle bir baktı ama hemen cevap vermedi.

Birkaç saniye daha sessizlik içinde geçti. "Ash?" diye ısrar ettim.

Ash, "Hmmm... Şöyle..." dedi ve onun tereddüde düşmesine sebep olan şeyden hoşlanmayacakmış gibi hissettim kendimi. "Londra'da serbest Teşkilat mensuplarının sosyalleştiği bir yer var."

"Serbest mi?" diye sordum.

Ash, "Serbest Teşkilat mensupları tek bir Hanedan yerine tüm Hanedanlar için çalışan kiralık işçilerdir. Benim Hanedanım da ara sıra bazı görevleri serbest Teşkilat mensuplarına verir. Ama onlara yaklaşmak... Karışık iştir," dedi.

"Nasıl karışık?" diye sordum.

"Onlarla nasıl iletişim kurabileceğimi bilmiyorum, yani lokallerine gitmeden ki orası tam da Kayıkçı gibi birinin uğraması muhtemel bir yer. O olmasa bile, babanın peşine düşmüş başka birileri olabilir."

Derin bir nefes verdim. "Serbest Teşkilat mensuplarına kiralık işçi derken tam olarak ne demek istedin?" diye sordum.

"Özel durumlar için fazladan yardım kuvveti diyelim," dedi. "Kaçakçılar. Hırsızlar. Ama çoğu kelle avcısı ve paralı askerdir." Yüz ifadesine bakılırsa, onların lokaline gitmeyi düşünmemesine rağmen başka da bir çıkar yol yok gibiydi.

On Dört

Ash arabayı kapalı otoparka park etti, sonrasında merdivenden Gotik kilise kulelerinin göğe uzandığı, ortaçağ tarzında binaların, evlerin, kafelerin ve butiklerin bulunduğu sokağa çıktık. Gün batarken şehir karamsar, gelip geçenlere dikkatle bakmama sebep olacak uğursuz bir hal almıştı ve başka Teşkilat mensuplarına rast gelme korkum mimariye duyduğum hayranlıkla cebelleşiyordu.

Ash, "Edinburgh'a hoş geldin," dedi. "Londra'ya doğru yol almadan önce kısa bir mola." Aynı şeyi yarım saat önce de söylemiş, neden diye sorduğumda, her zamanki tavrıyla cevap vermişti: "Görürsün."

Pembrook'ta yaşadığım dönemde seyahat etmek pek ilgimi çekmiyordu, eninde sonunda yaparım diye düşünüyordum. Highland yolunu iki dakika görmek ya da Edinburgh'ta iki saniye geçirmek bile açıkça yanıldığımı kanıtlamıştı. Avrupa'ya gitmek için para biriktirmek yerine neden yıllarca o futbol kamplarına gitmiştim? Babamın beni göndereceği yoktu elbette, özellikle de şu an ailemize dair bildiğim şeyler düşünülecek olursa. Ama yine de insan hayıflanıyordu işte.

"Gerçekten böyle mi telaffuz ediliyor, sonundaki *burgh* kısmına *brah* diyerek mi, Edin-brah diye?"

Ash verdiği tepkiye gülümseyerek, "Evet, o malum giysi⁴

⁴İngilizce'de *bra* sütyen anlamına gelir.

gibi,” dedi.

“Ben ahbap manasında *brah* demek istemiştim ama aralarında ince bir ayrım var,” diye yanıt verdim.

Ash tek kaşını kaldırdı. “Anlamadım.”

Düzgün eğitiminde sörfçü terimlerine yer olmadığına emin olsam da, “*Broğ* dendiğini duymadın mı hiç? *Bro* gibi ama *broğ*?” dedim.

“Neden seninle bu sohbeti ettiğime pişman olacakmış gibi hissediyorum?” diye sordu.

Abartılı bir sörfçü sesiyle, “Hey, Ash,” dedim. “Nereye *broğ*?” Cevap vermeyince ekledim: “Edin-*brah*.”

Ash başını iki yana salladı, ben de içerleyişine katıla katıla güldüm. İnsanın ağzını açık bırakan sokakta onunla yürüdüğümü hatırlamak için bandajsız elini tuttum ama işin içinde boynum koparcasına sağa sola bakarken bir yere çarpmaktan kaçınmak da vardı biraz da.

Sadece bir anlığına gerildi, Teşkilat mensuplarının el ele tutuşmuyor olabileceğini o zaman fark ettim. Koridorda kolundan tutup durdurduğumda Layla'nın ne kadar sert bir tepki verdiğini hatırladım. Az kalsın beni oracıkta yerle bir edecekti. Ama yarım saniye sonra Ash gevşedi, parmaklarını benimkilere geçirip beni kendine doğru çekti.

Gülümseyerek, “Tam bir turistsin,” dedi.

“Kesinlikle öyleyim. Hatırlat da tüm bunlar bitince sırf eğlencesine beni seyahate çıkarmanı isteyeyim.”

Ash, “Teşkilat mensupları genellikle eğlencesine seyahat etmez. Seyahatlerimizin bir amacı vardır,” diye yanıt verdi ve bu beni susturmaya çalıştığından değil tamamen bu fikri daha önce hiç değerlendirmediği içindi.

“O halde çok şey kaçıırıyorsunuz,” dedim.

Ash, "Seninle vakit geçirdikçe buna giderek daha çok ikna oluyorum," dedi, sesinde öyle içten bir şey vardı ki kalbim eridi. Elini hafifçe sıktım. Bana karşı ne kadar sevimliyse, sokağı ve gelip geçenleri izlerken bir o kadar şahin kesiliyordu. O zaman hatırladım: Ash çoğu Teşkilat mensubunun şehirde yaşadığını söylemişti. Böylece bir anlık zevkim yerini şüpheyi bıraktı.

Hemen çevremi sorguladım... Olması gerekenden bir saniye daha uzun süre pastanenin penceresinden bakan kadın. Poodle cinsi köpeğini gezdiren adam –köpeğin kayışını haddinden fazla mı sıkıyordu? Şemsiye satan genç çocuğun incecik bir bıçağı kolayca saklaması gayet olasıydı. Logan'la yaşananlardan sonra bunu Ash söylemişti, sürekli arkamızı kollamamız gerekecekti ve söylediklerinin ne kadar gerçek olduğunu o an hiç fark etmemiştim.

Ash eskiden bir konta ya da mevki sahibi birine aitmiş gibi görünen göz alıcı, taş bir binanın önünde durdu. Kapının üst girişinde MERKEZ KÜTÜPHANE, onun üzerinde de taşa kazınmış bir şekilde IŞIK OLSUN⁵ yazıyordu.

Şaşkınlık içinde Ash'e baktım. "Kütüphane mi?"

"Çok uzun sürmeyecek."

Buraya geleceğimizi bana söylememesi tuhaftı ama belki de internet bağlantısına muhtaç kalmıştı ve bir şey araştırması gerekiyordu? Tabii Teşkilat mensuplarının çevrimiçi olmakla gerçekten ilgilendiğini pek sanmıyordum, kasabadaki arkadaşlarım bunu duysa serseme dönerlerdi.

"Londra konusu..." dedim, artık yolculuğumuzun başka kısımlarını da bana söylemediğinden şüpheleniyordum. "Yolda başka bir yere daha uğrayacak mıyız yoksa direkt oraya mı gidiyoruz?"

Ash bulunduğumuz sokağı kolaçan etti. Yanımızdan geçip kütüphaneye giren insanları süzerken alçak sesle, "Sanırım bu

⁵İncil'de Yaratılış bölümünün girişinde, Tanrı'nın Dünya'yı nasıl yarattığı anlatılırken geçen bir cümledir. "Tanrı, 'Işık olsun' diye buyurdu ve ışık oldu."

gece birkaç saat daha yol alıp bir çiftlik yolunda kenara çekip uyur, sabah devam ederiz. Ne yazık ki Hanedanımın Edinburgh'ta bir dairesi yok, sadece Londra'da var. Şartlar farklı olsaydı Edinburgh'taki Teşkilat otelinde kalırdık ama Logan'la yaşananlardan sonra bu kesinlikle aptalca bir fikir olurdu.”

Kışın arabada uyumaya hiç de hevesli olmadığımın, “Kırsal kesimde göze batmayacak bir otel ya da motel bulabiliriz belki?” diye önerdim.

Ash başını iki yana salladı. “Hanedanlarımızın büyük şehirlerde daire tutmasının ya da Teşkilat otellerinde kalmasının sebebi, Teşkilat oteli olmayan yerlerde kolayca izlenebilecek kameralar ve kolayca rüşvet verilecek çalışanlar olmasıdır. Ama daha da önemlisi, öyle yerlerde ‘öldürmek yasak’ kuralı geçerli değildir.”

“Haklısın,” dedim ve muhtemel gözcülere karşı sokağı gözden geçirdim. “Yani arabada uyuyacağız.”

Kurnazca gülümsedi, önce büyük demir bir kapıdan, sonra da kütüphanenin ağır ahşap kapısından geçtik.

İçerisi de böyle görkemli bir binadan beklenecek gibiydi – muhteşem kubbeli tavanlar ve koyu renk kitaplıklarla kaplı duvarlar. Ash, nereye gittiğini gayet iyi bilen biri gibi bizi odalardan ve şık koridorlardan geçirdi. Yürürken onu süzdüm. Farklı düşünüyorduk, farklı yetiştirilmiştik ve dünyayla etkileşim biçimimiz farklıydı, yine de onunla, Pembroke'taki lise arkadaşlarımla olduğundan daha çok ortak noktamız vardı.

Ash kütüphanenin arka tarafındaki bir köşede duran bir masaya yaklaştı, üzerindeki tabelada DANIŞMA yazıyordu. Masada oturan kız baştan ayağa siyah giyinmişti, saçları erkek gibi kısa ve asimetrik kesimliydi. Dirseklerini masaya dayayıp Ash'i öyle bir dikkatle süzdü ki Teşkilat mensubu olduğunu hemen anladım.

Ash gayet rahat bir tonla, “Büyük Kiros hakkında kaynağı-

nız var mı?” diye sordu.

Layla’nın bana anlattığı tarih derslerinden bu ismi hatırlayınca şaşırdım. Büyük Kiros, Kurt Hanedanı Teşkilatlılarının anavatanı olan Ahameniş Pers İmparatorluğu’nun kurucusuydu.

Ash çaktırmadan, “*Audere es facere*,” dedi ve Matteo’nun Ayı eczanesinde kullanmamı söylediği, henüz Ash’e bahsetmediğim Latince deyişi hatırladım.

Kız Ash’e uzun süre dik dik bakıp tek kelime etmeden arkadaki odaya girdi.

Bana göz kırpan Ash’e baktım ama ben ne olduğunu sormadan kız elinde siyah, bez ciltli bir kitapla geri dönüp kitabı tezgâha bıraktı.

“İsim ve tarih,” deyip kayıt defterini Ash’in önüne sürdü.

Ash adını yazdı, kitabı kaptı, kütüphanenin diğer ucundaki sessiz, kimsenin olmadığı oturma alanına doğru yürüdük.

Şaşkın şaşkın Ash’in yüzüne baktım. Alçak sesle, “Adını yazdın,” dedim. “Teşkilatlılar genelde yazılı kayıt tutmaz sanıyordum.”

Ash sessizce, “Zaman zaman kaçınılmaz olabiliyor,” dedi ve kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. “Bir de Hanedanların haberleşebilmek için kullandıkları bir yöntemdir.”

“Haberleşmek mi?” diye sordum ama buna gerek yoktu çünkü Ash kurşun kalemle daire içine alınmış bir dizi harfin olduğu sayfada durdu.

Gözlerim büyüdü. İkimiz de sararmış sayfalara doğru eğildik, harflere iştahla baktım. Sayfadaki lekelerden ve belli belirsiz silgi izlerinden dairelerin farklı birleşimlerle tekrar tekrar çizildiği anlaşılıyordu. Halk kütüphanelerinde Teşkilat mensuplarınca korunan gizli şifreler ve onların göz önünde nasıl saklandıklarının bir başka örneği daha.

Ash sayfaya baktı, odaklanırken alnı kırışınca kız kardeşini anımsadım. Layla'yı düşündüğüm an onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Mantıklı bir birleşimle bir araya getirmeye çalışarak daire içine alınmış harflere baktım. Soldan sağa, sağdan sola, alfabede kendisinden bir sonraki harfe denk getirerek denedim ama her seferinde deli saçması gibi göründü gözüme. Sayfaya baktıkça Ash'in yüz ifadesi daha da ciddileşti.

Nihayet kitabı kapatıp ayağa kalktı. Neşeli bir sesle, "Gide-
lim mi?" dedi. Bu, mesajla ilgili burada konuşmayacağının bir göstergesi olabilirdi ama neşesinde uğursuz bir şey var gibiydi.

Başımınla onayladım, danışma masasına geri döndük. Ash kitabı masaya bıraktı, kız sanki her zaman olan bir şeymiş gibi kayıt defterine İade Edildi damgası bastı. Sonra da kütüphaneden geldiğimiz gibi rahatça çıktık.

Dışarı adımımızı atar atmaz Ash'e döndüm. "Teşkilatın gündelik hali çok ürkütücü," dedim.

Ash muzip bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Her yerdeler... Kütüphanelerde, otellerde ve kim bilir başka nerelerde gizleniyorlar," deyince Ash güldü.

"*Her yerdeyiz* demek istedin sanırım," diye düzeltti beni ve o an Teşkilatlı olduğumu bilmeme rağmen hâlâ kendimi onlardan biri saymanın beni rahatsız ettiğini fark ettim. Teşkilatta özgü beceriler büyük hayranlık uyandırır da şahit olduğum gaddarlık mide bulandırıcıydı. Bir kez daha ormandaki ölü suikastçının görüntüsü gözümde canlandı.

Sanki böyle yaparsam bu anıyı ve beraberinde getirdiği dehşeti silip atabilmişim gibi başımı iki yana salladım. "Peki, şu kitap..." dedim. "Hanedanlar birbirleriyle böyle mi haberleşiyor?"

"Takip edilmesi elektronik postalardan ya da telefon konuşmalarından daha zor," dedi. "Her Hanedanın büyük şehirlerde-

ki kütüphanelerde kitapları ve şifreleri vardır.”

Elimden geldiğince alçak sesle, “Güvenilir bir şey mi bu?” diye sordum. “Bu yolla diğer Teşkilat mensupları mesajların ulaşmasını engelleyemez mi?”

Ash eldivenlerini takarken, “Evet, güvenilir ve evet, mesajların ulaşmasını engelleyebilirler,” diye itiraf etti. “Ama yapmazlar. Bu da Akademi’deki çalışma odası gibi... Herkes herkesin mahremiyetine saygı duyar çünkü duymazsa öç hakkı doğar. Biri, bir başka Hanedanın haberleşmesine müdahale ederken yakalanırsa sadece o kişi ceza almakla kalmaz, tüm Hanedanı kütüphane kullanımından men edilir. Buna değmez.”

Teşkilatın bu iki taraflı doğasını anlayabilecek miydim acaba? Karmakarışık ve derli toplu, yanıltıcı ve saygılı. “Peki, senin az önce okuduğun mesaj?” diyerek sorunun ucunu açık bıraktım.

Ash, “Henüz emin değilim,” deyip anında konuyu değiştirdi. “Yola çıkmadan birer kahveyle yiyecek bir şeyler alalım. Bu cadde üzerinde J. K. Rowling’in *Harry Potter* serisini yazdığı kafe var. Edinburgh Kalesi’nin manzarası da fena değildir.” Gülümsedi ama yalnızca dudaklarıyla. Yani şüphelerim yersiz değildi, kesinlikle bir şey onu rahatsız ediyordu.

“Pekâlâ, Ash, neler oluyor?”

Sokağın karşısına geçip vitrini kıpkırmızı bir kafenin önünde durduk.

“Kahve ve ölüm saçan bir demirci dışında mı?” deyip geçmem için kapıyı açarak sohbetimize bir es verdi.

Kara tahtaların çevresine kışa özgü süsler asılmıştı, insanın ağzını sulandıran hamur işleriyle dolu cam tezgâhlarda beyaz ışıklar yanıp sönüyordu. Her şey tarçın ve hindistancevizi kokuyordu. Normalde bu kış temalı saadetin her bir saniyesini dolu dolu yaşıyordum ama tek düşündüğüm Ash’in benden ne sakladığıydı.

Çabucak sipariş verdim, dükkânın diğer köşesinde duvar dibindeki bir masaya oturduk.

Paltomu çıkarıp masaya eğildim, Ash'in gözünün içine baktım. Sohbeta kaldığımız yerden devam etmek için sessizce, "Takip edilme riskine rağmen..." dedim. "Rotadan rastgele çıkıp kütüphaneye gittin. Şimdi de öğrendiklerini bana söylememek için bir tek kafanda fok taşımadığın kaldı. Dans ederken."

Fok deyince, böyle lafları nereden bulduğumu anlamıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, kahve içmek istemiş olabilirsin ama..." dedim. "Ama ortada bir şey varsa, yok deme. *Bir şey var*, belli."

Ash iç çekti. Dikkatle, "Senden saklamıyorum," dedi. "Sadece henüz tamamının ne anlama geldiğini bilmediğim bir mesajın bir parçasını aldım."

Ona yan gözle baktım. "Bir parçasını aldım da ne demek?"

Ash arkasına yaslandı. Diğer müşterilere şöyle bir baktı, yüzünden anladığım kadarıyla sıra dışı bir şey görmemişti. "O şifrelerin kullanım şekli yüzünden sadece son haberleşmeyi görürsün ama öncesinde yapılan uzun bir konuşmayı kaçırmış olabilirsin. Bağlamını bilmeden, yorumlamak zor olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Pekâlâ, şimdi iyice endişelendim. Sen hiçbir şarta boyun eğmezsin."

Tereddüt ettiyse de inkâr etmeye çalışmadı. Garson yiyecek ve içeceklerimizi getirip servis etti.

Tekrar yalnız kaldığımızda Ash kahvesini yudumlarken beni süzdü. Yüzümde her ne gördüyse, bu işin peşini bırakmayacağını anlamış olmalıydı.

İç çekerek eğildi. "Mesajda *Harry öldü, öcü alınacak* yazıyordu."

Büyük bir şeyi açığa çıkarmaya çalışmak yerine huzursuzluğum kafa karışıklığına dönüştü. *Benimle paylaşmaktan kaçındı-*

ğı mesaj bu muydu yani? “Harry kim?”

Ash zaten gayet düzgün olan saçını geriye iterek müşterileri gözden geçirdi. Vücut diliyle rahatmış mesajı verip alçak sesle, “Brendan’ın kuzeni. Senin kuzenin. İlk kuşak değil ama ikinci ya da muhtemelen üçüncü kuşaktan. Jag’ın gözdelelerinden biriydi. Akademi’deki öğrenciler Brendan’ın her alanda iyi olduğunu kanıtlamak için bu kadar çabalamasının sebebi olarak Harry’yi gösterirlerdi. Büyükbabasının eninde sonunda onu değil de Harry’yi Hanedan lideri seçeceğinden korktuğunu söylerlerdi,” dedi.

Bu konuyla bir noktada bir ilgim olması gerektiğini bilme-me rağmen kaşlarımı çattım.

Ash ensesini ovuşturdu. “Ormanda onu tanımadım. Çok karanlıktı ve onu çok uzun zaman önce sadece bir kez görmüş-tüm, o zaman öyle sakalı yoktu,” deyince tokat yemiş gibi oldum. Hiç kımıldamadan yüzüne baktım.

Ash, “Başta mesaj yanlış olmalı dedim,” diye devam etti sözlerine. “Harry olamaz çünkü Jag onu Amerika’ya oturup beklesin diye göndermez... Ama sonra önemli bir Hanedan mensubu olduğunu gösteren o pahalı uçağı düşündüm. Jag’ın senin varlığından haberi varsa Pembrook’a geri döneceğini tahmin edip bu göreve öncelik vermiş olması gayet olası.”

“Aman Tanrım, Ash,” dedim, sesim çatladı, boğazım düğümlendi. “Ne diyorsun... Ben *kuzenimi* mi öldürdüm?” Can-sız bedeniyle kan gölü zihnimde canlanınca midemden yükselen bulantıyı bastırmaya çalıştım.

Ash, “Saldırıdan sağ kurtuldun November, bu kadar,” derken sesindeki ısrar bu durumun başka bir tanımı olmadığını söylüyordu.

Sanki bunu hafızamdan silebilirmişim gibi başımı iki yana salladım. “Belki bilerek öldürmedim ama öldü neticede,” dedim. “Bu benim suçum.”

Ash, "Nefsi müdafaayla acımasız bir cinayet arasında dağlar kadar fark var," dedi, söylediğine inanmayı ne kadar çok istesem de başaramadım. "İnan bana, Harry o sırada var gücüyle seni öldürmeye çabalıyordu."

Conner'in ölümü zaten vicdanımı zorlarken üstüne bir de Harry'nin ölümü gelmişti, her şeyi daha da korkunç kılansa, ikisinin de akrabam olmasıydı.

Arka bahçedeki verandaya oturdum, beş-altı metre uzağımdaki teneke kutuya bir çakıl taşı fırlattım. Kutunun ağzına çarpıp geri sekti, parkelerin üstüne düştü. Dışarıda öyle şiddetli bir yağmur vardı ki arka bahçemizden girilen orman görünmüyor, nemli hava tişörtümü üstüme yapıştırıyordu.

Babam tel kapıyı açıp yanıma gelirken, "Bir saattir onunla uğraşıyorsun," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Şu yağmur dinip de Emilyye gidene kadar faydalı bir şeyler yapsam iyi olur diye düşündüm." Taş bu defa teneke kutunun içine girdi.

Babam, "Faydalı mı şimdi bu?" diye sordu.

"Öğle yemeğinde birinin çorbasına sakız fırlatmayı planlıyorsan, faydalı," dedim.

Babamın bakışından bundan hiç hoşlanmadığı belliydi.

En masum yüz ifademi takınıp, "Ne?" dedim.

"Birinin yüzüne çorba sıçratabilmek için antrenman mı yapıyorsun?" dedi.

"Matt Dorsey dün çiğnenmiş sakızını matematik kitabımın kapağına yapıştırdı! İğrençti," dedim.

Babam, "Davranışlar önemlidir, Nova," deyince iç geçirdim çünkü resmen Matt'in matematik kitabımı pislettiğini duymazdan gelmişti. "Diğer insanlar kendi davranışlarından sorumludur

ama sen her bir seçiminden mesulsün."

"Babaaa," dedim. "Sadece şaka yapıyordum."

"Tamam," dedi. "Peki, bir sonraki atışı isabet ettirirsen sana yirmi dolar veririm dersem?"

Yüzüm aydınlandı. "Verir misin?"

"Ama yapamazsan," diye devam etti sözlerine. "Bu hafta sonu arkadaşlarınla vakit geçiremezsin."

Ne diyeceğimi bilemeden yüzüne baktım.

"Atacak mısın?" diye ısrarla sordu.

İhtimalleri değerlendirmeye çalışırken tereddüt ettim. Şimdiye dek on atışımdan altısı isabetliydi. Fena oran değildi ama muhteşem de sayılmazdı. "Hayır," dedim suratımı asarak.

Babam, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü değmez," dedim.

Babam, "Kesinlikle," dedi, bunların Matt'le ve o aptal sakızıyla nasıl bir ilgisi olabileceğini anlamaya çalışarak ona baktım. "Buna şu açıdan bak: Yüzüne çorba sıçrattığında ve herkes güldüğünde nasıl hissederdin?"

"Bilmem," dedim çünkü artık gerçekten emin değildim.

Babam, "Peki, herkes güldükten sonra o eve gidip ağlasa nasıl hissederdin?" deyince gözlerim büyüdü.

Telaşla, "Korkunç. Gerçekten çok korkunç," dedim. "Şaka olsun istemiştım. Canını yakma..."

"Niyetin yoktu, biliyorum," dedi, sesi daha da şefkatliydi. "Ama pek çok beceri kazandığın zaman Nova, bunları akıllıca ve dikkatle kullanman önemli. Kötüye kullanmak istemediğin, sade ve sadece senin sorumlu olacağın sonuçlar doğurabilir."

Ash'in mesajının ikinci kısmını görmezden geldiğimi fark

ettiğimde, ısınmak için sıcak kakao kupasını kavramıştım.

Ash'i süzdüm, temkinli bir sesle konuştum. "Mesajda *Harry öldü, öcü alınacak* mı yazıyor demiştin? Böyle bir durumda öç almaktan kasıt ne olabilir? Kimden öç alınacak?"

Ash tamamen aynı fikirdeymiş gibi başıyla onayladı. "Ben de bu kısmı anlamaya çalışıyordum. Aslanların çekirdek aileden birinin ölümü sonucunda pek çok farklı öç alma yöntemi olabilir."

"Harry'yi öldürdüğümü bildiklerini ya da bundan şüphelendiklerini varsayalım. Benden mi öç alacaklar?" Ash'in gözü-nün içine baktım.

"Öyle tahmin ediyorum," deyince korku her yanıma sardı.

Aklıma Akademi'deki kısasa kısas cezalandırma sistemi geldi. "Aslanlar tam olarak nasıl öç alır?"

Ash başını iki yana salladı. "Öğrenmek zorunda kalmamayı umalım," dedi, ben de tüm umudumu bu dileğe bağladım.

On Beş

Arkaya yatırdığımız araba koltuğundan yüzümü kaldırdığımda güneş çoktan doğmuştu. Ağzımı sildim, neyse ki salyam akmamıştı, özellikle de Ash uyanıp arabayı sürmeye başladığı hesaba katılırsa. Ama kırsal bölge yoluna ve pencereden görünen çiftliklere bakılırsa, pek fazla yol almamıştık.

Ash'in saçları ve giysileri her nasılsa daha yeni düzeltilmiş gibiydi, bense yan aynadan gördüğüm kadarıyla yanağımda boydan boya koltuk iziyle tam aksine darmadağındım.

Koltuğumu ayarlayıp dün gece Edinburgh yolu üzerindeki bir süpermarketten aldığımız battaniyeyi kaldırırken, "Seninle asla kampa gitmeyeceğimi unutturma," dedim. "Sen de esrarengiz bir şekilde okul balosuna gider gibi uyananlardansın."

Ash gülümsedi, sabah güneşinde bundan etkilenmemek elde değildi. "Kahve işe yarar mı?" diye sordu.

Aramızdaki konsolda dumanı tüten iki bardak kahve gördüm. Bunları almak için durduğunu fark etmemiştim ama dün gece saklanmaya uygun bir yer arayıp birkaç saatte bir kaloriferi açmak için uyanmanın verdiği rahatsızlıkla fark etmemiş olma da şaşırmadım.

Sıcak bardağı minnetle kavrayıp, "Evet, evet yarar," dedim.

Ash bana kaçamak bir bakış attı. "Okul balosu iyi bir şey herhalde?" diye sordu.

Bir an şaşkınlıkla yüzüne baktım, her şey hakkında her şeyi bilen Ash, okul balosundan bihaberdi. Ama sonra elbette bilemeyeceğini fark ettim. Hiç normal bir okula gitmemiş, normal arkadaşları olmamış ve muhtemelen hiç dizi izlememişti. Hem bence bu sadece Amerika'ya özgü bir şeydi.

Nefis sıcaklıktaki kahveden bir yudum alıp, "Resmi bir balo," dedim. "Herkes şatafatlı elbiseler ve smokinler giyip süslenip püslenir, arkadaşlarıyla bir limuzin kiralar, uygun bir mekânda herkesin bildiği şarkılarla dans edersin. Balodan önce birinin arka bahçesinde, ailenin sana kavalinin yakınında durmanı söylediği fotoğraflar çekilir, balodan sonra da mutlaka içeri gizlice alkol sokmuş birinin sapıttığı ya da çalılara kustuğu kareler çekilir."

Ash dinlerken tarifim hoşuna gitmiş gibiydi. Muhtemelen bunları çok saçma bulacağını düşünmeden edemesem de. "Normal okullar nasıl diye hep merak etmişimdir," deyince soran gözlerle ona baktım.

"Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi, kahvesinden bir yudum aldı.

Bu kendinden emin, manken gibi taktik uzmanının lise gibi alelaide bir şeyi aklından geçirmesi sersemlememe sebep olmuştu. "Çoğunlukla insanın canını sıkacak kadar erken bir saatte başlayan dersler ve kaygılarının hıncını birbirinden çıkaran bir avuç ergenden ibaret. Çok bir şey kaçırmadın."

"Hiç sinemaya da gitmedim," dedi.

Acayip bir şaşkınlıkla, "Hiç mi?" diye sordum.

Ash başını iki yana salladı.

"Aman Tanrım. Emily seni kampa alırdı," dedim ve uzun zaman sonra kendimi eskisi gibi hissettiğim ilk sohbetin bu olduğunu fark ettim. Ash'e baktım. "Bak ne diyeceğim... Tüm bunlar bitince film gecesi yapıp tüm lise klasiklerini izleyeceğiz. Gecenin sonunda Amerikan liseleri hakkında istemediğin ka-

dar çok şey öğrenmiş olacaksın." Duraksadım. "Sinemaya gitmedin, normal bir okula da gitmedin... Ne yaptın peki?"

"Çoğunlukla Layla'yla birlikte eğitim aldık," dedi. "Sabahtan akşama dek öğretmenlerle vakit geçirir, onun dışında da annemle babamın peşinden ayrılmadan yurt dışındaki tanıdıklarımızla buluşurduk. Başka bir şeye pek vakit kalmıyordu. Tedarik için ara sıra alışveriş yapar ve elbette Teşkilat'ın sosyal görevlerini yerine getirirdik ama senin muhtemelen normal diyeceğin şeyleri yapmadık. Oyuncak dükkânına ya da eğlence parkına hiç gitmedik, oyun parkına da tabii. Çeviklik becerilerimizi ulu orta sergilersek insanlar hemen bizde bir farklılık olduğunu anlardı."

"Ah..." dedim, onu inceledim. "Bu..."

Bana gülümsedi. "Lütfen lafını esirgeme."

"Bu kulağa çok berbat geliyor," dedim.

Ash sadece güldü. "Bazen gerçekten öyle," dedi. "Ama ben Layla'nın böyle hissetmediğini düşünüyorum. Şimdi nasılsa üç yaşındayken da öyleydi. Okumayı bile öğrenmeden, minik bir avukat gibi Londra'dan aldığı küçük bir sırt çantasının içinde kitap taşırdı." Biraz durunca, ilk kez hayatıyla ilgili tek bir anı ya da açıklama değil de daha çok gündelik bir şeyler paylaştığını, bana güvendiğini fark ettim.

Koltuğuma yaslandım. "Teşkilatlı gibi yetiştirilseydim benim hayatım da böyle mi olacaktı?"

"Hem evet hem hayır. Her Teşkilat mensubunun Layla'yla bizimkiler gibi mükemmeliyetçi ebeveynleri yoktur ama hep bir çeşit eğitim alınır, özellikle de Akademi'ye girmesi beklenen çocuklar alır."

Saçma şeylerden tamamen arınmış bir çocukluğu aklım almadığından, "Peki, biraz kafa dağıtmak istediğinde ne yapıyordun? Eğlenmek için ne yapıyordun?" dedim.

Hınzır bir biçimde gülümseyerek, "Layla'ya tuzak kurardım," dedi. "Bir keresinde yemek odasına girdiği gibi kafasına

pasta düşmesi için teçhizat kurdum. Çok zahmet çektim ama kesinlikle buna değdi.” Kahvesini yudumladı. “Gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunda da çatıya çıkardım. Sadece süs için yapılmış kısımları vardı, oymalı taşlardan kubbeler falan. Annemle babamın nerede olduğumu bildiklerinden eminim ama oradayken beni kimse rahatsız etmezdi. Sen anlatsana, Teşkilat mensubu olmayanlarla vakit geçirmek nasıldı?”

Sorusunun tuhaflığı karşısında ağzım açık kaldı, sanki lüğatinde *arkadaş* kelimesi yokmuş gibi sormuştu bu soruyu. “Bunu daha önce hiç düşünmedim. Ama sanırım en uygun kelime *huzurlu* olurdu. Pembroke küçük bir yer. Tüm arkadaşlarımla birlikte büyüdük. Başımıza saracağımız fazla bela yoktu ama ben ne yapar eder bir bela bulurdum. İnsanlar da... Mutluydu. Dünyayı gezmekten falan bahsedince bunlar kulağa sıkıcı gelebilir, farkındayım ama benim için mükemmeldi.”

Ash ona bir sırrımı açmışım gibi gülümsedi. “Daha önce kendiyile bu kadar mutlu, bu kadar barışık birini hiç görmedim.”

“Ne?” dedim, az kalsın kahvemi püskürtecektim. “Şu an keşke kendim olmasam diyorum.”

“Hayır, demiyorsun,” dedi. “Hayattan keyif almaya bakıyorsun. Şu durumda bile, Aslanlar peşine düşmüşken bile, Edinburgh sokaklarına hayranlıkla bakıyor, bir otel lobisinde Noel ağacı görünce seviniyor, İrlanda kırsalı hakkında beş bin tane şey soruyor ve şevkle film gecesi planı yapıyorsun. Nihai bir hedef peşinde değilsin, sıradan dünyaya çok özel bir şey gibi bakıyorsun ve bana da bu açıdan bakmayı öğretiyorsun.”

Şaşırmış bir halde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Ben bir şey diyemeden Ash dönüp dikiz aynasına uzun uzun baktı.

Arkama bakmamaya direnerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Bana şöyle bir baktı.

“Yani, arkamızdaki her neyse?”

“Hmmm, şey, tam olarak emin değilim. Ama takip edildiğimizden *eminim*.” Beklediğim kadar paniğe kapılmamıştı.

Endişeyle yan aynaya baktım ama arkamızda kimseyi göremedim. “Nereden biliyorsun? Logan mı sence?”

“Önsezi,” dedi.

Acaba haklı mı, Logan peşimize düşecek kadar kızgın mı diye merak ederek pencereden dışarı baktım.

Ash, “Logan neyse odur,” dedi, sesinde insanları tahlil ederken ortaya çıkan o kıvraklık belirmişti. “Demir işçiliğine dikkat ettin mi? El becerisi olağanüstü, her şeyi eski usul, dikkatle ve özenle yapıyor, bu hem daha zordur hem de çok vakit alır. Bana sorsalar iz sürüp hedefe uzun yoldan varmayı tercih edecek biri olduğunu söyledim. Muhtemelen ilgisini çekecek bir avız. Ayrıca senin hakkındaki bilgiler şu an altın değerinde olacaktır. Yani onu yanlış tahlil ettiysek ve peşimize düşmediyse bile, bildiklerini takas etmemesi aptallık olurdu. Her iki durumda da, muhtemelen takip ediliyoruz.”

Londra'ya girdiğimizden beri Ash kim bilir kaçınıcı kez dikiz aynasına bakıyordu. Yol boyunca bana Layla'yla çocukluklarına dair hikâyeler anlatarak, BBC Radyo 2'de verilen gülünç ilişki tavsiyelerini dinleyerek ve yön tabelalarını işaret ederek neşeli davranmaya çalışmıştı. Ama sohbetimiz hiç bu sabahki kadar içten değildi. Sabahları ne oluyor da insan bir şeyleri unutup dünya üstüne abanmadan biraz huzur buluyor inanın bilmiyorum.

Ash serbest Teşkilatlıların takıldığı lokale yaklaştığımızı söyleyince derin bir nefes verdim. Birkaç ay önce hayatımdaki en

heyecan verici şey kasabanın pastanesindeki bir alana ikincisi bedava kampanyasıydı.

“Dikkat çekmemek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Saçımı boyasam ya da farklı giyinsem işe yarar mıydı?” diye sordum.

Ash başını iki yana salladı. “Sadece seri ve akıllıca davranmak zorundayız. İkisinden birine denk düşecek ne yapabileceğimizi henüz tam olarak bilemiyorum tabii.”

Başım la onayladım. Bunu kötü bir fikir olarak değerlendirdiğini biliyordum ama Logan'ın demirci dükkânındaki tabelanın babam la bir ilgisi olup olmadığını anlamak için başka çaremiz yoktu.

“Serbest Teşkilatlılar hakkında bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordum.

Ash sokak satıcılarıyla dolu Arnavut kaldırım lı dar bir sokakta yavaşladı.

“Hmmm...” dedi sorduğum soruyu değerlendirerek. “Bizimle çalışmaya razı olup olmayacaklarına göre değişir. Onlara, öncesinde bir anlaşmaya varmadan Aslanların düzenlediği etkinliklerin ayrıntılarını soracak olursak, yüksek ihtimalle babanı nasıl bulacaklarını açık etmiş oluruz.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne berbat durumdu. “O zaman daha genel bir şeyler sorarak başlayacağız? Aslanlar hakkında bir şeyler mesela?”

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedi. “Dediğim gibi, bu lokaldeki Teşkilatlılar şimdiye dek gördüklerine hiç benzemez. Bazı Hanedanlarla müttefik olsalar da daha çok serbest ajan veya uzmandırlar. Büyük riskler alırlar, ödemeleri de buna göre yapılır.”

“Yani babam gibi adamları yakalayıarak mı hayatlarını kazanıyorlar?” Ash'in inkâr etmesini bekledim ve etmeyince sözlerime devam ettim. “Kuzgun Yuvası'nda birkaç kişiyi tanıyor

gibiydin... Tanıdığın birinin burada olma ihtimali var mı?"

Ash başını hayır anlamında salladı. "Emin değilim. Böyle bir yer olduğunu sadece kuzenimin anlattıklarından biliyorum. Ama daha önce buraya ne geldim ne de içeridekiler gibi insanlarla takasa girdim."

Yüzünü inceledim. "O zaman doğaçlama yapacağız?"

Kendinden emin bir ton takınmaya çalışarak, "Onun gibi bir şey," dedi ama huzursuz olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum.

"Endişelenmeli miyim?"

Dikkatini yeniden bana verdi. "Son zamanlarda beni bu kadar iyi tahlil ettiğin için endişelenmesi gereken benim sanırım."

Sesime sızan korkuyu gizlemek için abartılı bir oyunculukla, "Son zamanlarda mı?" dedim. "Hilekârlık dersinde yalanını bir tek ben yakaladım, unutma."

Bunu duyunca yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Asla unutmayacağım."

Birkaç saniyeliğine tüm kargaşa yok oldu, sadece Ash ve ben vardık, birbirimize gülümsüyorduk.

Sonra iç geçirdi. "Aslında Kuzgun Yuvası'nda işe yarayacak bir şey duydum."

Merakla yüzüne bakarak, "Ne tür bir şey?" diye sordum.

"Lokalde katıldığım sohbeti hatırlıyor musun? Londra'da bir ekibin bir operasyonda başarısız olması sonucu Jag'ın ekip liderinin erkek kardeşini ve birkaç üyeyi öldürdüğünden bahsediliyordu," dedi.

"Sence bize yardım etmeye ikna edebileceğimiz kadar Jag'a kızgınlar mıdır?" dedim.

"Gerçekten bilmiyorum. Riskli bir girişim."

"Ama denemeye değer, öyle değil mi?" dedim, sesimdeki

umudu fark eden Ash kaşlarını çattı. Onu daha önce hiç bu kadar endişeli görmemiştim, acaba buraya gelme riskini göze almak istemediği için mi o ekipten bana bahsetmedi diye düşündüm.

Bu defa Ash durumu olumlu gibi göstermeye çalışmadı. “Çabucak girip çıkmamız lazım. Burada ‘öldürmek yasak’ gibi bir kural falan yok.”

Bir anlığına, korkunç bir hata mı yapıyoruz acaba diye düşündüm. Ama endişelenecek vakit yoktu çünkü Ash çoktan arabadan inmiş, kapımı açmaya yönelmişti. Elini uzatıp inme-me yardım etti.

Mola verdiğimiz yerde giydiğim yeni kot pantolona baktım. “Üstüm uygun mu sence? Muhite bakılırsa şık bir yere gitmiyoruz sanırım.”

“Gayet uygun. Hatta biraz süslü bile kaçabilir,” dedi ve ardından trafiğe kapalı Arnavut kaldırımlı bir sokağa girdik. Sokağın iki yanına rehineciler, özel viskiler satan küçük dükkânlar sıralanmıştı. Bana öyle geldi ki buranın ticaretinin büyük bir kısmı yasa dışı sayılabilecek mallar üzerinden dönüyordu.

Dönüp bana başka bir çağın korsanlarıyla kaçakçılarının serbest gecelerini bayılana kadar içip şarap varilleri üzerine devrilerek geçirdikleri yerleri anımsatan barlarla dolu bir sokağa girdik. Hangileri Teşkilatlı diye merak ederek dar sokaktaki bir sürü insanı inceledim, paltoma daha da sıkı sarındım.

Ash bizi Kirli Taş adında bir tavernaya götürdü, girer girmez tabanlarımın yere yapışmasına bakılırsa isabetli bir isim konmuştu. Bara ya da yıpranmış ahşap masalardan birine yönelmedik. Doğruca döner kapılardan geçip arka tarafta her şeyi kızarttıklarından mayhoş kokan bir mutfağa girdik.

Soran gözlerle Ash'e şöyle bir baktım ama sanki dünyanın en normal şeyini yapıyormuşuz gibi mutfakta ilerledi. Yabancı olsak da mutfak çalışanları bize dönüp bakmadı bile.

Ash mutfağın sonunda, üzerinde hiçbir şey yazmayan bir kapıyı açtı, eliyle geçmemi işaret etti. Temizlik malzemesi dolabı gibi görünen yere bakarken fikrimi değiştirdiğimi, arabaya geri dönmek istediğimi söylemeyi düşündüm. Bunun yerine derin bir nefes alıp gönülsüzce limon ve çamaşır suyu kokan yere girdim. Kapı ardımızdan kapandı, içerisi zifiri karanlığa bürününce kalbim hızla atmaya başladı. Ash tepemizden sarkan bir lambanın düğmesine basınca bir klik sesi duyuldu, çıplak ampul ileri geri sallanırken küçücük alanda korkunç gölgeler oluşuyordu.

Fısıldayarak, “Ash?” dedim, bana hemen güven veren bir bakışla gülümsedi.

Dolabın arkasındaki duvara gözlerini dikti, ben sadece ona bakıyordum. Duvara dokundu, ellerini ahşabın üzerinde gezdirirken iyice odaklandı. Sonra birden yüz ifadesi gevşedi, bir paneli itti. Duvarın açılmasına, ardından bir kapı çıkmasına hem çok şaşırdım hem de bu biraz korkmama yol açtı. Kulakları zorlayan bir gürültü küçük dolaba kadar ulaştı.

“Hanımlar önden,” dedi, açıklıktan diğer tarafa süzülürken kendi kendime babamı bulmama yardımcı olacak her riski almaya değer diyordum.

Mekânı görünce kalp atışlarım daha da hızlandı. Gizli bir lokal! Üstelik gittiğimiz bir öncekine nazaran oldukça farklıydı. Daha eski, daha sade görünüyordu; büyük ahşap kirişler taş duvarları destekliyor, basit ahşap döşemeler yıpranmış olsa da iyi görünüyor ve devasa bir şöminedeki alevlerin üzerine asılmış kazanda sanırım çorba kaynıyordu. Gerçek mumlarla bezeli demir avizeler uzun masaların üzerine sarkıyordu.

Erkekler de kadınlar da siyah giyimleri haricinde Akademi'deki öğrencilere ve öğretmenlere hiç benzemiyordu. Bu Teshkilat mensupları çok rahat, çok gürültücüydü, bira bardaklarını masalara öyle kuvvetle vuruyorlardı ki içkileri her yere dökülüyordu. Müdavimler masalara eğilmiş ve bar tezgâhına yaslanmış

konuşurken ellerini sallıyor, yumruklarını dizlerine vuruyordu. Belki de sadece sarhoştular ama burada o alıştığım Teşkilat hassasiyetinden de sertliğinden de eser yoktu. Penceresiz mekân ağzına kadar kahkaha ve gürültüyle dolmuştu ve bu görüntüden etkilenmemek elde değildi.

Ash çevreye göz atarken bakışlarını takip ettim. Jag'a kızgın ekibi nasıl tespit edebileceğimi bilmiyordum ama Ash tespit eder diye umuyordum. Bakışlarını şöminenin yakınındaki bir masada oturan kadınlarla erkeklere çevirene kadar upuzun üç saniye geçti. Başını hafifçe kaldırmasından, ilgisini çekecek birini bulduğunu anladım.

Kulağıma eğilip, "Düşündüğümünden biraz daha hızlı olmamız gerekecek," dedi, özel bir şeye mi tepki veriyordu yoksa o da benim gibi görünürde hiç pencere olmadığını, bir sorun çıkarsa kaçmanın imkânsız olduğunu ve sadece bir çıkış kapısı olduğunu mu fark etmişti?

Şöminenin yanındaki masaya doğru birlikte yürümeye başladık, vardığımız an kır sakallı, orta yaşlı bir adam doğrudan bize baktı. "Otursanıza," deyip birasından koca bir yudum aldı. "Bütün gece bizi uzaktan gözetleme niyetiniz yoksa tabii. Dayanılmaz zarafetim ve cazibem yüzünden sizi suçlayamam gerçi." İki eliyle de sakalını kabartıyordu. Kahkaha attı, neşeli olsa da işin aslını biliyordum. Bu şakacı hali tamamen planlı da olabilirdi.

Mekâna şöyle bir göz attım ama kimse bizimle pek fazla ilgileniyor gibi görünmüyordu ama artık durumun tam tersi olduğunu anlamıştım, geldiğimizin herkes farkındaydı.

Ash cevap veremedi sırtarak, "Bu daveti reddedebilecek biri var mı bilmem," dedim. Adam kahkahalara boğuldu. Teşkilat usulü takas işinde iyi olmayabilirdim ama içimden bir ses neşeli tavırların kimseye bir zararı olmayacağını söylüyordu.

Sakallı adam, "İşte aranan kan," deyip bankta yer açmak üzere yana kaydı. Eliyle vurarak hemen yanına oturmamı işaret

etti.

Ash dostça bir tebessümle önüme geçip adamın yanına oturdu, bana da bankın en ucu kaldı. Tüm bu yolculuk boyunca geçmem için kapıları açışını, önceliği bana verişini düşününce tavrının birden değişmesine çok şaşırdım. Bunun altında, bu adam her kimse, onunla benim arama bir sınır koymak gibi başka bir sebebi olmalıydı.

Sakallı adam elini havaya kaldırıp sallayınca ellerini önlüğüne silen benim yaşlarımda bir çocuk yanımıza geldi. Adam, “Masaya birkaç sürahiyle iki bardak daha bira getir,” dedi. “Bir koca kova da patates kızartması.”

Çocuk tamam dercesine başını sallayıp bütün gece aynı siparişi almış da bundan delicesine sıkılmış gibi iç çekti. Layla’nın sözlerini hatırladım... Tüm Teşkilat mensupları Hanedanlarına hizmet eder, bu suikastçılık da olabilir, bu çocuk gibi garsonluk da.

Sakallı adam bize döndü. Masanın karşısında ten rengi Ash’inkine benzeyen, ince koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmış olan adamı işaret ederek, “Pekâlâ, şuradaki sıska olan Willy,” dedi. “Ama görünüşüne aldanmayın... Şurada oturan Eddie kadar güçlüdür.”

Eddie kalın bariton sesiyle, “Serçe parmağımla parçalar, atıştırmalık niyetine belki yerim,” dedi. Kesinlikle şimdiye dek gördüğüm en kaslı insanlardan biriydi. Yüzü ve kolları çillerle kaplıydı, saçları da kalaylanmış bakır rengiydi.

Willy sakın, hatta neredeyse yorgun bir sesle, “Eddie, yapma şimdi,” dedi. “En son böyle yapmaya kalkıştığında günlerce surat asmıştın.”

Eddie onu duymazlıktan geldi.

Sakallı adam, “Mary,” dedi, ağırbaşlı görünen babamdan daha genç olmasına rağmen saçları tamamen beyazlamış bir kadını işaret ederek. “Denizde berbat bir fırtınaya yakalandıy-

san ya da bir köşeye sıkıştırıldıysan hemen ona koşmalısın. Kıçışaha kalkmış gemimizi mürettebatla birlikte en kötü fırtınalardan kurtardı.”

Mary bize başıyla nezaketen kısa bir selam verdi, bu tanıtımların ne anlama geldiğini düşündüm. İlk defa kendine ve çevresindekilere dair bilgileri açıkça sunan Teşkilat mensupları görüyordum. Ama Ash bu serbest Teşkilatlıların tuhaf işler yaparak geçimini sağladığını söylemişti. Bunlar tüm bu işlerin bir parçası olabilir miydi?

Yaşlı adam Afrika örgülü saçlarını başının üzerinde şık bir topuz yapmış genç kadını işaret ederek, “Jenny, silah uzmanımız, Avrupa’nın en hızlı kılıcıdır, daha bıçağına uzanamadan adamı şişleyiverir,” dedi. Kadının sağ kulağından omzuna kadar sarkan kılıç şeklindeki gümüş küpesi, doksanlar tarzı deri ceket ve mor rujuyla tamamlanıyordu.

Sakallı adam, “Bana da Şahin derler,” deyip bıyığındaki bira köpüğü elinin tersiyle sildi. “Pek çok şeyde iyi, bazı şeylerde daha iyiyimdir.”

Şahin, diye düşündüm ve hemen ismini tahlil etmeye başladım. Şahinler vahşi doğaları ve kusursuz görüşleriyle bilinirdi. Ama diğer Teşkilat mensuplarınıninkinin aksine *antik bir kökeni yoktu, acaba isim değil de lakap mı diye merak ettim. Ona gele- ne kadar Şahin’in ekibindeki herkesin ismi i sesiyle bitiyor, nereli olabileceklerine dair neredeyse hiçbir işaret barındırmıyordu. Ama belki de istenen burdu? Belki de hepsi lakaptı. İngiliz aksanıyla konuşuyorlardı ama bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordum.*

Ash, “Esnek olduğunu duydum,” deyince ona baktım, acaba Kuzgun Yuvası’nda duyduğu şey bu muydu yoksa Şahin’i mi deniyordu? Hem sorulması gereken asıl soru, Şahinden beklediği ne tür bir esneklikti?

Bu uzun tanıtım faslından sonra tuhaf olansa Ash Şahin’e ne gerçek ne de uydurma isimlerimizi söylemişti. Ash bir şeyin peşine böyle kısa yoldan düşüyorsa, buradan bir an önce çıkma-

yı istediği kesindi. Ensemi delen bakışları hissediyor, mekâna şöyle bir göz atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Şahin hiçbir şey belli etmeden güldü. "Takasa böyle girilmesini çok severim. Normalden çok daha fazla bakla çıkartacağım demektir." Herhangi bir şey anlayabilir miyim diye ekip üyelerine şöyle bir baktım ama tipik Teşkilatlı tavrıyla ser verip sır vermiyorlardı.

Önlüklü çocuk geri gelip Ash'le ikimizin önüne birer bardak, masanın ortasına iki sürahi dolusu bira, Şahin'in önüne de dumanı tüten bir kova patates kızartması koydu. Alkolün kokusunu almak bile başımın ağrımasına yetti.

Mary, söylediği kelimenin duygusuna ters düşen baskın bir tonla, "*Salud*," dedi. Bira kupasını kaldırdı.

Hepimiz bardağımızı kaldırdık, hemen yerine bırakmadan önce keskin sıvıdan bir yudum almayı başardım. Çevremizdeki masalardan ara sıra kaçamak, düşmanca bakışlar geliyordu. Buraya ait olmadığımız çok belliydi, bu mekânda olmamızdan rahatsız olan birkaç kişi olduğunun farkındaydım.

Ash lafı hiç dolandırmadan, "Buralarda herkes aynı avın peşinde gibi," deyince nefesim kesildi. "Ama biz avla değil, avcılarla daha çok ilgileniyoruz."

Bir Ash'e bir Şahin'e sonra yine Ash'e baktım. Tanrım, Aslanların sırlarına burnumuzu soktuğumuzu açıktan açığa kabul mü ediyordu?

Şahin, "Ah..." deyip bir avuç patates aldı. Öyle güzel görünüyordu ki ben de birkaç tane kaptım. O da fark etti. Doğal tavrıma şaşırmış gibiydi. "Bizi bir intihar görevi için kiralamaya çalışıyorsunuz yani."

Ash omuz silkti. "Yapamayacağınızı düşünüyorsanız..."

Şahin, "Kimse yapamayacağımızı söylemedi," derken sesinde kibir vardı. "Ama kendimi Jag'ın karşı safına atmak alıştığım bu lüks hayatı bırakmanın en hızlı yolu demek." Kanıtlamak

istercesine patates kızartmalarını havaya kaldırdı. Sesi gayet neşeli olsa da sözlerinde bir ciddiyet, bir meydan okuma vardı.

Ash rahat görünüyordu ama bakışları hedefine odaklıydı. "Duyduğuma göre ekibiniz bu yılın başında Jag'ın suikastçılarından bir darbe yemiş."

Sanki Ash yemeklerine tükürmüş gibi masada buz gibi bir rüzgâr esti.

"İyilik istemek konusunda çok kötüsün." Mary'nin ses tonu nabzımı hızlandırdı, daha da kötüsü diğer müşteriler doğrudan bizi izliyorlardı.

Ash, "İyilik değil," derken masadaki gerginlikten hiç etkilenmemiş gibiydi. "Anlaşma. Hepimizin faydasına olacak bir şey."

Mary içkisini bitirip bardağı masaya sertçe vurarak, "Kim 'hepimiz' diyorsa kendini kastediyordur," dedi.

Yüzümü buruşturdum.

Mary ayağa kalktı. Şahin'e, "Ben bardayım," deyip bize bir daha bakmadı.

Ardından bakan Şahin kaşlarını çatınca Mary'nin onayını alamamanın hayra alamet olmadığını hissettim. Bir şalter indirilmiş gibi ekibin geri kalanı bizimle ilgilenmeyi bırakıp sanki masadan kalkıp gitmişiz gibi kendi aralarında konuşmaya başladı. Ash'e şöyle bir baktım, bu gelişmenin pek muhtemel bir şey olmadığı gözlerinden anlaşılıyordu.

Şahin, "Pekâlâ, karar verilmiştir," dedi

Anında terlemeye başladım. Böyle bitemezdi, bu kadar çabuk bitemezdi, buraya gelerek kendimizi ifşa etme riski aldıktan sonra *bu* olamazdı.

Gürültülü ortamda duyulmasa da Şahin'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Ortada karar falan yok," dedim. Şahin ters ters baktı.

Sustuğum an Ash söze girdi. "Geminizin acilen tamir edilmesi gerektiğini –herhalde altmış bin euroluk bir zararınız var?– ama sizin bunu unutup affedecek biri olmadığınızı biliyorum." *Bravo, Ash.* Söylediklerinin ne kadarını Kuzgun Yuvası'ndaki sohbetlerden öğrendiğini ne kadarını uydurduğunu bilmiyordum ama her halükârda Şahin birasını masaya bırakıp ciddiyetle bize baktı.

"Dikkatimi çektin," dedi, şakacı rahatlığından eser kalmamıştı. "Ama bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum... Bu masaya oturarak bizimle anlaşmayı kabul ettiğiniz konusunda yanılmıyorsam yani?" Çevresinde oturanların bizi çiğ çiğ yemek ister gibi baktığı masalardan birini işaret etti. Başka zaman olsa koşarak kaçardım ama bu öylesine bir zaman değildi. Ben de hiçbir terslik yokmuş gibi biramdan bir yudum alıp lokale şöyle bir göz gezdirdim. "Buradaki yirmi beş-otuz kişiden en az beş-altı tanesinin, bizimle konuştuğunuzu Aslanlara ihbar edeceğini söyleyebilirim." Söylediğinin doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Şahin tam olarak kim olduğumuzu bilmiyor olabilirdi ama sorun teşkil ettiğimizi biliyordu, o yüzden de inkâr etmeye çalışmanın bir faydası yoktu.

Ash, "Şimdi..." dedi, bir saniye bile kaybetmemişti. "Önünde iki seçenek var. Ya bizimle bir anlaşma, gerçek bir anlaşma yapacaksın, gemin tamir edilecek ve Aslanlara bir darbe indirebileceksin. Ya da kendi yoluna gidip sırf bu konuşmayı yapmış olduğun için Aslanları sinirlendireceksin ki bu yüzden Londra'da iş yapmaktan men edilebilirsin bile."

Şahin tehditkâr bir tavırla bize doğru eğildi. "Bu sadece bir fikir, bir diğer fikir de sizi hemen şuracıkta öldürüp kırık boyunlarınızda fiyonklarla Jag'ın kapısına bırakmak."

İstemsizce çıkış kapısına baktım ama bizimle çıkış arasında bir grup insan dikiliyor, engelsiz ya da hızlı bir kaçış yolu görünmüyordu.

Ash, "Jag'a iyilik yapmak için can attığın için mi?" diye çı-

kıştı.

Şahin'in ağzından homurtuya benzer bir ses çıkınca ekip bize döndü. "Şu an sizinle Jag arasında bir seçim yapmam gerekseydi..."

Ash, "Gerekıyor," dedi, Jenny'nin elini bin bir türlü silah sıkıştırdığı beline attığını gördüm.

Tüm bunlar korkunç bir sona doğru gitmiyormuş gibi Ash, "Şimdi dikkatlice düşün," dedi. "Bir daha Jag'a bir çelme takma fırsatın olmayabilir, bunun gibisi olmaz. Sen ne kadar risk alıyorsan, biz senden çok daha fazla risk alıyoruz."

Benim ısrarımı ikiye katlayarak ısrar eden Ash'e baktım. Gidebileceğimiz son noktaya kadar ileri gitmiştik.

Şahin homurdandı, birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Bakışlarını Ash'ten bana çevirdi, bir şey bulmak istercesine yüzümü inceliyordu. Logan'ın akıl yürütmesini hatırlayınca kalbim tekleli.

Dikkatle, tane tane konuşup masanın altında kenetlediğim ellerimi açmaya çalışarak, "Bak," dedim. "Buradan bakınca, hepimizin Aslanlar tarafından şu ya da bu şekilde, herhangi bir şeyin değişeceğine dair yok denecek kadar az umutla bir yerde durmaya zorlandığını görüyorum. Yani bu durumda hepimizin iki şansı var. Bir olup ilerleyerek savaşmak ya da korkaklar gibi teslim olmak."

Şahin küçümseyerek güldü. "Birlik olalım gibi zırvalardan bahsederek bizi sizin için hayatımızı tehlikeye atmaya ikna edebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bunu bizim için yapacağınızı düşünmüyorum. Kendiniz için yaparsınız diye düşünüyorum," dedim. "Pekâlâ, yalan söylemeyeceğim, başınıza gelenlerin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum ama Jag yüzünden yaşadıklarımın onda birini bile yaşadıysanız bu teklifi doğrudan reddedemezsiniz." Aslanlara duydukları nefretin korkularından büyük olmasını ancak ümit

edebilirdim.

Şahin, "Birkaç duygusal zırva daha," deyip ilgisizce elini havada salladı.

Eddie, "Bilemiyorum, patron," diyerek söze karıştı. "İnancı hoşuma gitti. Yaşlı Teşkilatlılar bu teklifi değerlendirirdi."

Willy gözlerini devirdi. "Şahane. Eski güzel günlerdeki duygusallık meselesi." Willy hira dolu sürahiyi Eddie'den uzaklaştırdı. "Sen şiir okumaya başlamadan ben seni durdurayım."

Eddie, "Ne demek istiyorsun? Sesim gayet güzeldir," dedi.

Jenny'nin yüzünden hınzır bir ifade geçti.

Şahin kaşlarını çatıp birasını masaya bıraktı. "Artık gitme vaktiniz geldi," dedi.

Tüm ümitlerim söndü. Bu kadardı. Babamı bulabilmek için lazım olan bilgiyi edinme şansımızı kaçırmıştık. Yan gözle Ash'in lokalin diğer ucundaki masayı süzdüğünü gördüm. Şahin'e değil de başka bir masaya bakıyorsa, orada bu sohbetten daha dikkat çekici veya önemli bir şey var demekti.

Şahin daha da tehditkâr bir sesle, "Duymadın galiba," dedi.

Ash kalktı. Ben o kadar çabuk davranamadım ama bana bakıp başını hemen diğer masaya çevirince acele etmezsem baş etmek zorunda kalacağımız tek kişinin Şahin olmayacağını anladım.

Şahin'e, "Ben de gayet iyi anlaştık sanıyordum," derken son patates kızartmasını alıp ağzıma attım. "Benimle maskeli baloya gelir misin diye sormayı bile düşünmüştüm." Vaktimiz daraldığından imalı konuşuyordum.

Şahin sağa sola bakıp beni duyan biri oldu mu diye kontrol etti. Tekrar bana baktığında öfkeliydi. "Bunu çaylaklık hatası sayacağım, çok küçük yaştasın." Hırıltılı sesiyle bunları söylerken tehditkâr bir tavırla belindeki bıçağın kabzasına dokundu. "Ama açık konuşayım, seni orada ya da çevresinde, işime bur-

nunu sokarken görecek olursam, seve seve Jag'a teslim ederim."

Kalkıp bir adım geriledim, kalbim hızla atıyordu. Şahin sadece bir maskeli balo olduğunu onaylamakla kalmamış, tesa-düflerin en korkuncu olarak baloya geleceğini de belli etmişti. Babamın bıraktığı ipucunun bir kısmını aydınlattığımız için rahatladım mı yoksa Şahin'le düşman olduğumuz için dehşete mi kapıldım, bilemedim.

Ash kolumu tuttu, başımı çevirdiğim an sebebini anladım. Uzaktaki masadan kalkan iki adam doğrudan yanımıza gelmiş, tüm dikkatlerini bize vermelerinden anlaşıldığı üzere kim olduğumuzu tespit etmişti.

Hiç tereddüt etmedik. Teşkilat mensuplarıyla masalar arasından dolaşıp koşarak çıkışa yöneldik. Maskeli balo bilgisini edinince hissettiğim tüm rahatlama paniğın gölgesinde kaldı.

Ash hızla kapıyı açınca mutfığa açılan kulpu kavradım, itip açtım. Bir an kilit aradım ama elbette yoktu. Başka bir şey bulamayınca tekerlekli bir tabak rafını kapıp Ash kapıdan çıkar çıkmaz soğan doğrayan adamın tezgâhıyla kapının arasına ittim.

Mutfaktaki herkes aynı anda dönüp bize baktı, ortama garip bir sessizlik çöktü. Mutfak elemanları endişelerini gizlemeye çalışmayınca, hiç değilse Teşkilat mensubu olmadıklarını anladım.

Arkamda, dolabın kapısı tabak rafına çarpıyor, bir santim kadar açılıyor ama barikatla engelleniyordu. Çalışanlar daha da endişelendiler, birkaç tanesi bize saldıracak gibi bakıyordu.

Ash yolumuza dikilen bir mutfak çalışanını kenara itip, "Koş!" diye bağırdı. Birden Teşkilat mensubu olmasalar da böyle bir durumda müdahale etmek üzere tembihlenmiş olabilecekleri aklıma geldi. Tam o anda, ben bir adım bile atamamışken, soğan doğrayan adam bıçağını kaldırdı.

Hiç duraksamadan boş bir tencereyi var gücümle eline fırlattım. Eğilmek ya da çabucak kenara çekilmek yerine bir adım

geri sıçrayıp bıçağını yere attı, ellerini havaya kaldırdı. Kesinlikle Teşkilatlı değil.

Kapı bu defa daha da kuvvetle tabak rafına vurdu, birkaç tabak yere düşüp kırıldı. Ash de ben de arkamıza bile bakmadan koştuk... Mutfaktan lokalin yapışkan zeminine, oradan da loş sokağa çıktık. Gecenin ayazı yüzüme vurunca titredim, soğuktan değildi, az kalsın yakalanacaktık.

Hiç akıllıca sayılmayacak kadar çok dikkat çekerek kalabalık sokak boyunca koştuk. Daha geniş, Arnavut kaldırımli sokağa çıkmadan dönüp arkama baktım ama lokaldeki adamlar görünürde yoktu. Gece vakti alışveriş edenlerle sarhoş kalabalık arasından daha da hızlı koştum.

Arabayı gördüğüm an enerjim tazelendi. Ash anahtarları çevirdi, ben de soğuk metal kulpu yakaladım ama kapıyı açmadan omzum arı sokmuş ya da at sineği ısırılmış gibi bir acıyla sızladı.

“Ah!” dedim, yakan sızının olduğu yere elimi attım. İnce, metal bir ok sapı elime geldi, ne olduğuna baktım. Omzuma bir dart oku saplanmıştı. Ash hemen yanıma gelip oku inceledi, kimin attığını görmek için sağa sola baktı. Arkasında, kirli sarı bir tutam saç gördüm... Logan! Kulpu kavradım ama gözümün önünde bulanıp parlamaya başladı. Yardım çağırmak için bağırırmaya çalıştıysam da kelimeler boğazıma takılıp kaldı. Dizlerim titredi, bir adım öne doğru sendeledim...

Tanıdığım ama ayırt edemediğim birinin sesini duydum: “O bıçağı kullanmayı aklından bile geçirirsen o at nallarından birini ta...” derken yok oldu. Gözlerim karardı, birden yere yığıldım.

On Altı

Yavaş yavaş etrafımı seçmeye başladım: Yanağımı yasladığım kanepenin krem rengi kumaşı, bir orta sehpa, bir şömine, ahşap yer döşemeleri üzerinde solmuş lacivert-kırmızı antika bir kilim, birkaç koltuk ve ağır bir çalışma masası. Sade dekorasyon ve ortaçağ tarzını yansıtan antikaları görünce Akademi'yi anımsadım ama burası daha aydınlık ve havadardı. Doğrulup oturunca başıma keskin bir ağrı saplandı, çünkü akşamdan kalma halim solda sıfır kalıyordu.

Alnımı ovaladım, birden dart okunu hatırladım. Hemen ayağa kalkıp Logan'ı, Ash'i, nerede olduğumu belli edecek herhangi bir şey aradım. Başımdaki ağrı on katına çıktı. Sıktığım dişlerimin arasından, "Lanet olsun," diye tısladım.

"Yerine oturup Ash'in hazırladığı şu iğrenç karışımı içsen iyi olur."

Bir an sanrı gördüğümü düşündüm. Dün gece sesini duyar gibi olmuşum ama ok beni öyle çabuk bayıltmıştı ki emin olamamıştım. "*Aarya?*"

"Tamam, tamam. Beni gördüğüne şaşırıydın. Gerçek olduğuma inanamıyorsun. Ben senin hayallerinin kahramanıyım, parlayan zırhlı şövalyenim." Derin bir nefes aldı. "Şu kapkara çamuru iç de işimize bakalım. Logan dart okundaki yatıştırıcıya çok az miktarda zehir katmış, başına saplanan ağrı bu yüzden. Tam zamanında panzehir verdik... Gördüğün üzere. Ya da *ben*

verdim desek, daha doğru olur. Ama elbette bazı yan etkileri var.”

Olduğum yerde donup ona bakakaldım. Okul üniformamıza çok benzeyen sade siyah giysiler giymiş, beline de bıçaklarla ve –Tanrı bilir nasıl sıvılarla dolu– küçük şişelerle dolu bir kemer bağlamıştı. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, daha önce görmediğim biçimde siyah bir göz kalemi sürmüştü. Suikastçı filmlerinin afişlerine benziyordu: Baştan ayağa belalı.

Nihayet ağzımı açabildiğimde tek söyleyebildiğim: “Aarya... Ama... Anlamıyorum. Sen, *buradasın*?”

Gözlerini devirdi. “Bazen ne kadar kıt olabildiğini unutmuşum. İç. Şu. Kahrolası. Kapkara. Çamuru.”

Kanepeye oturup yastıklara tutunabilmenin minnetiyle orta sehpadan bardağı aldım. Çamur derken şaka yapmıyordu. Tadına bakılırsa çamur, salyangoz salgısı ve bataklik suyuyla yapılmış gibiydi. Daha iyi olur diye düşünerek tek dikişte içtim. Bitirir bitirmez kusarım diye korkarak ağzımı elimde kapadım.

Aarya karşımdaki koltuklardan birine kendini bırakıp çok normal bir şeymiş gibi bacaklarını kolçağa uzattı.

“Nerede...” diye söze başladım. Tadı iğrenç de olsa içecek hissettiğim ağrının birazını almaya ve düşüncelerimi berraklaştırmaya başlamıştı.

Aarya, “Ash mi?” dedi. “Yakında döner.”

“Peki ama...”

Aarya elini kaldırıp beni susturdu. “Bir nefes al, kilimime kuma, tüm kahramanlıklarımı anlatacağım.” Gülümseyip hınzır bir ifadeyle kaşlarını oynattı. Başka zaman olsa konuşmasından rahatsız olurdum ama tam şu an, onu gördüğüme çok sevinmiştim.

Aarya dişine takılan bir şeyi çıkarıp derin bir nefes aldı. “Bakalım... Nereden başlasam?” Parmaklarını koltuğun minderine

vuruyordu. "Ah, evet, benden başlayalım. Ash'le ikiniz Akademi'den ayrılınca her şey çok sıkıcı bir hal aldı. Sen gelmeden önceki haline döndü –gruplaşmalar, gizli manipülasyonlar, açık seçik etki eden Hanedan politikaları. Ne cinayet, ne kavga, ne de bir gizem kaldı. Layla o kadar mutluydu ki resmen koridorlarda şarkı söyleyerek geziyordu."

Başımı iki yana salladım. Benim kâbusum onun eğlencesiydi. "Dünyada kargaşanın ideal bir durum olduğunu düşünen tek kişi sen olmalısın," dedim.

"Pekâlâ, çok teşekkürler," deyip kedi gibi mırladı. "Nerede kalmıştım... Hah, evet sıkıcı. Biliyor musun, Ash'le ikiniz efsanevi bir aptallık ederek Londra'ya gidip Jag'ı indirmeye karar verince, beni çağırmadınız diye biraz sinirlendim." Ters ters baktı. "Ben de kendi kendimi davet ettim. Sizi o kadar kolay buldum ki hayal kırıklığına uğradığımı söylemeden geçemeyeceğim. İkiniz oraya gelerseniz bana bilgi vermesi için Logan'la anlaşma yapmamın üstünden yarım saat geçince demirci dükânına geldiniz. İkinizi uykumda bile bulabilirdim. Olayı ilginçleştirmiyorsunuz bile."

"Logan..." dedim, zihnim Aarya'nın umursamaz konuşması etrafında dönüyordu.

"Kuzenim. *Uzaktan* kuzenim ve tam bir serseridir," deyince bunu fark etmeyişime hayıflandım –elbette Aarya'nın kuzeniydi. "Ama aynı zamanda becerikli bir iz sürücü ve zengin bir bilgi hazinesidir."

Yani Logan geleceğimizi biliyordu. Bir an için çok öfkelen-dim. "Bizi öldürmeye çalıştı, farkındasın herhalde!"

Hiç vicdan azabı duymadan, "Evet," dedi.

Lokaldeki adamı düşündüm. "Bir de o iki adam, Kirli..."

Aarya, "Sizi tanıyan iz sürücüleri mi diyorsun?" dedi. "Evet, Ash onlardan bahsetti."

"Onların da Logan yüzünden orada olduğuna dair ne kadar-

lık bir iddiaya girersin?" dedim.

Birkaç saniye sonra Aarya güldü. "Evet, Logan yaptı diye bağıyor resmen," diye kabullendi. "Lokalden kaçınca onun kucağına düşmüş oldunuz."

Dart okunun saplandığı yer ağrıyordu, omzumu ovaladım. "Haklısın. Tam bir serseri," dedim ama bu İngiliz terimi Amerikan aksanıyla tuhaf tınladı.

Aarya tüm kalbiyle katılırcasına, "Aile," dedi. "Ama senin sayende, kıvrak müzakere becerilerim sonunda işe yaradı ve oku batırdığı zehrin panzehrini vermeye ikna ettim de lokaldeki iz sürücüler ortaya çıkmadan oradan uzaklaşabildik. O sırada Ash, *yapması gerektiği* üzere, ayaklarıma kapandı, seni buraya, annemle babamın dairesine getirdik."

Aarya'nın anlattıklarının ne kadarı doğruydı, ne kadarını o kaçık aklından uydurmuştu bilinmez ama o an onun böbürlenmesiyle uğraşacak halim yoktu.

"Tamam, peki Logan başka kiminle konuştu?" dedim. "Logan'ın Aslanlarla bilgi takasına girmediğini nereden biliyorsun?" Öfkemi gizlemeye çalışmadım.

Aarya, "Doğrusunu istersen demirci dükkânıyla o korkunç köpeklerinden başka hiçbir şey Logan'ın umurunda değil," dedi. "Tek istediği, iğrenç inziva hayatını idame ettirecek kadar para kazanıp sürekli rahatsız edilmeden yaşamak. Bu yüzden de sizinle ilgili bilgileri Aslanlara *satabilirdi* ama sadece sizin üzerinizden başka türlü para kazanamayacaksa bunu yapardı – herkes gibi o da onlardan nefret ediyor. Onun demirci dükkânına geleceğinizi garanti edemesem de Logan bir bilgi taciridir ve geldiğinizde yüklü bir para kaynağı getireceğinizi anladığını garanti edebilirim. Ayrıca Logan'ın peşinize taktığı iz sürücüler lokalden çıkarken sizi takip etti diye kim olduğunuzu söylemiştir denemez ki ben söylediğini hiç sanmıyorum. Bana büyük bir teşekkür borçlusun." Endişeyle tek kaşımı kaldırdım.

Gerçekten çok zeki olduğu için mi bizi kurtarmayı başardı yoksa yakalanmamıza –ya da daha kötüsüne– sebep olabilecek büyük bir kumara mı girdi emin olamadan, uzun uzun Aarya'ya baktım.

“Ama ikiniz o lokalde her ne yaptıysanız başka bir mesele,” derken ses tonu ciddileşti. “Hangi akla hizmet oraya gittiniz? Ayrıca sonra kışınız alev almış gibi kaçmak da nedir?” Benim adıma utanmış gibi başını iki yana salladı. “Şanslısın, bir süre bu dairede kalabiliriz. Çakallar tüm diğer Teşkilatlılardan farklıdır, bizler saygın muhitlerde insanın eliyle koymuş gibi bula-bileceği lüks daireler kiralamayız. Zekiyiz. Mütevazı mahallelerde, mütevazı evlerde kalırız, buralar başka herhangi bir yerden çok daha güvenlidir.”

Konuşurken biz dediğini duyunca gözlerim büyüdü. Neden burada, Hanedanına ait bir dairede kalmamıza izin veriyordu? Aarya için pek çok şey söylenebilirdi, hiçbirine zerre şaşırmazdım ama bu beklenmedik davranışları arasında cömertlik asla yer almazdı.

“Ash'le bizi babama götürebilecek bir ipucu yakaladık, onun peşindeydik,” dedim.

Aarya eğilip, “Ne tür bir ipucu?” diye sordu.

Ben cevap veremedim kapı açıldı. Ash elinde birkaç alışveriş poşeti ve kocaman bir pizzayla içeri girdi. Görür görmez midem guruldadı. Yanında da Ines vardı, kızıl rastalarını yeni moda bir Mohawk saçı gibi örmüştü. Bir daha baktım. Aarya'nın yalnız gelmemiş olması mantıklıydı ama buraya geldiklerine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum.

Ash gülümsedi, mutluluğu öyle gerçekti ki ağırlarıma rağmen ben de ona gülümsedim.

Alışveriş poşetleriyle kutuyu orta sehpanın üzerine koyarken, “Biraz Tayland usulü fırında peynirli patates ve elbette... Pizza,” dedi.

“İnanamıyorum... Çok teşekkürler,” deyip hemen pizza kutusunu açtım, bir dilim aldım. Peynir hâlâ alev gibi sıcaktı, ısıırıp çekerken uzadı.

Aarya hor görür gibi, “Amerikalılar,” deyip Tayland yemeklerinin kutusuna uzandı.

Amerika’da yediğim tüm pizzalardan çok daha güzel olan pizzayı kemirirken biraz şaşırarak, “İnes? Sen de gelmişsin. Nasıl geldin?” dedim. “Felix de geldi mi?”

İnes başını iki yana salladı, bir an Aarya’nın gözlerinden bir öfke bulutu geçti.

Aarya her zamanki süslü tabirlerini kullanmadan, “Felix okulda kaldı,” deyince, konunun burada kapandığını sesinden anladım.

Ash yanıma oturup yaralanmış mıyım diye bakmaya başladı.

Sesimdeki umudu saklamayı başaramadan Aarya ve Ines’e, “Londra’ya geldiğinizden beri babamla ilgili bir şey duydunuz mu?” diye sordum.

Aarya, “Başına konan inanılmaz büyük ödülü duyduk,” deyip ıslık çaldı. “Onu bulma konusunda Jag’ın hiç şakası yok.”

Ash ona sanki daha kaba olamazmış gibi baktı.

İnes, “Baban henüz bulunamadı,” dedi, şimdiye dek birkaç kez konuştuğunu duymuş olmama rağmen ses tonunun huzur verici oluşuna yine de şaşırdım. “Şu an Londra’da bulunan iz sürücülerin ve suikastçıların sayısı bir şeyler söylüyor. Olağanüstü derecede zeki ve başarılı bir strateji uzmanı olmalı.”

Kibarca güven vermesi gülümsememe yol açtı.

Aarya Ash’le ikimize bakıp, “Bu da onu bulmayı zorlaştırır,” dedi. “Bu işi yapmak için buradayız, haksız mıyım? Babanı bulup Hanedanına dair bildiklerini tıpkı onlar gibi alçak hayvanların yapacağı şekilde yere sermek için? Ash’le bulduğunuz şu ipucu neymiş merak ediyorum.”

Ash, bir şey bulduğumuzu Aarya'ya söylememe şaşırmış gibi baktı. Çekimser bir sesle, "Henüz bilmiyoruz," dedi.

Aarya yüzünü astı. "Lütfen şaka yaptığını söyle Ashai, o vasat mizah anlayışına yakışan, kötü bir şaka de. Ines'le Akademi'yi bıraktık, sizin için Logan'ı ayarttık ve kalacak güvenli bir yer verdik... Yani bizden bilgi saklamana imkân yok, değil mi?"

Ash ikna olmamış bir halde tek kaşını kaldırdı. "Cömert Aarya rolüne kimse inanmadı, o yüzden enerjini boşa harcama. Logan konusunda da bize iyilik yaptığını iddia etme. Bizi bulmak için risk aldın, riske attığın da *bizdik*."

Bir birine bir öbürüne baktım, ne kadar süredir baygın olduğumu ve bu konuyu hâlihazırda ne zamandır tartıştıklarını merak ettim.

Aarya lokmasını çiğnerken, "Nankörlük çirkin bir şeydir, Ashai," dedi. "Gerçi sen, onunla hemfikir değilsin, değil mi November?"

Cevap vermek için nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ash dururken Aarya'dan yana olmam mümkün değildi ama Aarya'nın son zamanlarda tam ihtiyaç duyduğum anlarda ortaya çıktığı da doğrudu —onu direkt reddetmeye hazır değildim. Bir ipucu arayarak Ines'e baktım ama diğer koltuğa oturmuş sessizce yemeğini yiyordu.

Ash Aarya'nın küstahlığından hiç etkilenmemiş gibiydi. "Asıl soru, Aarya, *neden buradasın?*"

Aarya dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi, "Jag'ın boğazını kesmek için," dedi. "Yani sırf nezaketimden sizin için gelmişim gibi sulugözlü duygusallıkları bırakın. Kimse böyle Jag'ın peşine düşmeye cesaret etmemişti, bunu kaçırsaydım kahrolurdum."

Ash, "Kimse bir an için bile nezaketinden burada olduğunu düşünmedi zaten," dedi ve birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiler.

Aarya'nın söylediklerinden sonra nabzım hızlandı. Babamı

bulup gizlenmeye öylesine odaklanmışım ki insanları öldürmek için neler yaptığımızı tam anlamıyla düşünmemiştim.

Aarya yepyeni bir heyecanla, "Dört Akademi öğrencisi en güçlü ve en gaddar Hanedan liderini alt ediyor," dedi. "Bunu gerçekten başardığımızı düşünebiliyor musunuz? Hakkımızda destanlar yazacaklar."

Ash Aarya'nın cevabına inanıyor ama bir şeyler gizlediğini de seziyor gibi kaşlarını çatı.

Aarya, "Pekâlâ, neymiş bu ipucu," deyip bana baktı.

Hemen cevap vermedim.

Aarya, "İki kişilik daha yardım istemiyorsanız bilemem tabii," diye ısrar etti. "Ash'le ikiniz tüm bunları kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan halledebilecek kadar sinsi ve becerikliyseniz yani."

Homurdandım. Fena halde yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Ash Aarya'ya güvenmese de buraya gelmek için Akademi'den ayrılmasının bir önemi olmalıydı.

Alçak sesle, "Maskeli balo," dedim.

"Maskeli balo mu?" diye tekrarlayıp düşünmeye başladı.

Şahin'in tepkisini hatırlayıp yüzümü buruşturarak, "Lokalde balodan bahsettim," dedim. "Ekiple sohbet ediyorduk. Tepkisi çok sert oldu. Şahin bizi orada görecekt olursa doğrudan Jag'a teslim edeceğini söyledi."

Aarya ıslık çaldı. "Harika, o zaman şu balo her neyse hazırlanmak için yetmiş iki saatten az vaktimiz var ve ayrıca bu Jag'ın *düzenlediği* bir balo ve siz iki moron *o baloda çalışacak bir ekibe*, baloyu mahvedeceğinizi mi söylediniz?"

Ash gülümseyince çok şaşırdım. "Meydan okumalardan korkuyorsan bize katılabileceğini pek sanmıyorum Aarya."

Kaşını kaldırdı. "İşleri berbat ettiğin için böyle özür diliyor-

san –yani sen berbat ettiğin için– kabul etmiyorum.”

Ash, “Hayır, yeterince iyi değilsen, evde kalmalısın diyorum,” diye yanıt verdi.

Ines’le ikimiz bir ona bir diğerine bakarken Ash ve Aarya’nın tek ortak noktasının bu olduğunu fark ettim: İkisi de insanı kıskırtmayı ve imkânsız engelleri aşmayı seviyordu.

Ayrıca Aarya’nın söylediği bir şeyi de es geçtiğimizi fark ettim. “Dur biraz, ‘yetmiş iki saatten az vakit’ derken ne demek istiyorsun? Bir dakika öncesine dek balonun varlığından bihaberken şimdi balonun ne zaman başlayacağını nereden biliyorsun?”

Aarya haddinden fazla keyifli görünüyordu. “Çünkü hiç kimse ekibi bir hafta önceden kiralamaz, ortalama dört gün önce tutarlar. Bundan daha uzun süreli bir anlaşma, güvenliği tehlikeye atar ve ekibi rüşvete açık hale getirir ki siz iki moron tam olarak bunu teklif ettiniz. Rüşvet kabul ederken yakalanan ekip infaz edilir, yani parçalara bölünüp kıyma olmadan oradan çıkmayı başardığınız için şanslısınız.”

Yutkunup Ash’e baktım. Demek ki detaylardan bahsetmesinin bir sebebi vardı.

Şu dakikada beni savunacağından pek emin olamasam da Ash, “Almaya geçecek bir riskti,” dedi. “Yapmasaydık, yolumuzu bulamazdık.”

Aarya cevap vermek için ağzını açtığı an Ines lafını kesti.

“Yani önümüzdeki birkaç gün içinde Jag’ın düzenlediği bir maskeli balo yapılacak,” dedi. “Yapmamız gereken ilk şey, nerede düzenleneceğini öğrenmek olmalı. Şimdiden aklıma en az beş yer geliyor.”

Ash Aarya’ya karşı inadını bir kenara bırakıp, “Eğer Jag birçok ekip kiraladıysa, lüks bir yer olacağını biliyoruz,” dedi. “Öyle alelade Teşkilat toplantılarına benzemeyecek. Üstelik maskeli balo olması, kutlama işareti.”

Biraz şaşırmış bir halde, "Teşkilatlıların herhangi bir şey için kutlama yapmadığını sanıyordum," dedim.

Ash kanepeye yaslandı. "Bayramları kutlamayız. Ama düğünleri, özellikle de iki müttefik Hanedanı birleştiren düğünleri kutlarız."

Ines, "Ya da birinin Hanedan içinde makamı yükselirse kutlama yaparız," dedi.

Aarya, "Doğru," dedi. "Ama Jag'ın danışma konseyi yok, o yüzden birinin yükselebileceği bir makam da yok."

Hemen Ash'le birbirimize baktık. Aynı anda, "Naip," dedik.

Aarya bacaklarını koltuktan indirip ciddiyetle bize bakarak, "Naip mi?" dedi. "'Naip' derken tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"İddialara göre bir ay önce öldürüldü," dedim. "Babam da onu öldürmekle suçlanıyor. Ama öyle bir şey yok."

Aarya'nın gözleri büyüdü. "Naip *bir ay önce* öldürüldü ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?"

Ash iğrenç bir tat almış gibi, "Bilmemene çok şaşırdım, Aarya. Bize de *kuzenin* söyledi," dedi.

Aarya kaşlarını çattı. "Hayır. Bana kesinlikle böyle bir şey söylemedi. İkiyüzlü hergele. Bana Kayıkçı'dan başka bir şey anlatmadı."

Kaskatı kesildim. "Dur biraz. Sana Kayıkçı hakkında ne söyledi?"

Aarya, "Babanın başına çok büyük bir ödül konduğunu ama Kayıkçı işe dahil olduğu için iz sürücülerin çoğunun bu işi zaman kaybı olarak gördüklerini söyledi," dedi.

Ben hemen tepki vermeyince Aarya beş yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi gözlerini devirdi. "Kayıkçı efsanedir. Ekipler onu tanrı gibi görür. İki yıl önce İngiliz Kraliyet Ailesi'ne

karşı suikast girişimini bozan oydu. Ondan birkaç yıl önce de Birleşmiş Milletler'e yapılan bir saldırıyı durdurdu."

Dediklerini duyuyor ama sindiremiyordum. Böyle muhteşem işler yapan biri nasıl oluyordu da babamı avlamaya çalışıyordu? İz sürücüler onunla rekabet etmek istemiyorsa, Kayıkçı bulmadan babamı bulma şansımız var mıydı?

Aarya, "Şu Naip meselesine dönelim," dedi. "Birincisi, babana bravo. O adam tam bir tehditti."

"O yapmadı," dedim ama Aarya için bunun bir önemi var mıydı, emin olamadım. Hiç değilse, benim için önemliydi. "Amerika'daydı. Eminim."

Aarya bir an kafası karışmış gibi baktı. Ash'in daha önce söylediğini tekrar ederek, "Emin misin? Teşkilat mensupları genelde işlemedikleri suçlarla anılmaz," dedi.

İçten içe hesaplarımın doğru olduğuna kendimi inandırmaya çalışsam da, "Yüzde yüz eminim," dedim.

Yanlış anlamış olabilirim diye soran gözlerle Ash'e baktı ama cevap alamayınca konuşmaya devam etti. "İkincisi, eğer Naip bir ay önce öldüyse, Jag'ın yeni birini ataması son derece mantıklı olur. Böyle bir atama da devasa bir müttefiklik olacaktır. Maskeli balo tam da Jag'ın o gösteriş meraklısı kibrine yakışır bir etkinlik olur."

Ash, "Kesinlikle," dedi. "Balonun maskeli olması da Aslanlarla müttefik olan Hanedanları belli bir gizlilik içinde buluşturabilmesini sağlar. Yemek servisi, eğlenceler ve seyahat edenlerin kalabileceği odalar olması gerekir."

"Yani büyük bir mekâna ihtiyacı var," dedim.

Aarya, "Bir sürü odası olmalı," deyince, Ash, Ines ve Aarya baktı.

Kalbim tekledi. "Biliyorsunuz, değil mi? Balonun nerede yapılacağını biliyorsunuz." Sesim umut doluydu.

Ash, "Londra'da meşhur bir Teşkilat oteli var," dedi. "Birleşik Krallık'taki Teşkilat mülklerinin en büyüğü ve en lüksüdür. Fakat turistler arasında çok popülerdir ve asıl Teşkilat işleri için nadiren kullanılır. Ama göz önündeyken bir Naip atamak için... Mantıklı bir seçim."

İlerleme kaydetmenin verdiği rahatlamaıyla kanepedeki yastıklara yaslandım.

Aarya o korkunç lakabı kullanıp, "Ben olsam o kadar rahatlamazdım Ember," dedi. "Naip atamasının o mekânda yapılması saçmalık. Her yerde Aslanlar olacak, en yüksek güvenlik için kiralanan ekiplerden bahsetmiyorum bile, ayrıca her gizli geçit ve arka kapıda da muhafızlar olacaktır." Ash ve Ines başlarıyla onayladı.

Aarya cebinden bir cep telefonu çıkarınca az kalsın bayılcaktım.

"Cep telefonun mu var?" dedim, bunca zaman benden bir şeyler saklamış gibi Ash'e baktım.

Aarya bana pasta görünce heyecanlanan bir çocukmuşum gibi baktı. "Kullan at telefon bu. İnterneti de izlenme ihtimali de yok. Alo diyor, hepsi bu. O kadar aptal olabileceğimi gerçekten düşündün mü?"

"Hayır, ben..." Ben bir şey diyene kadar kalkıp odanın diğer ucundan telefon rehberine benzeyen büyük bir kitap çıkardı. Bir sayfada yer alan numarayı parmağıyla işaretleyip tuşlara basmasını izledim.

Buyurgan, aristokrat bir İngiliz aksanıyla, "Alo, merhaba, hafta sonu için rezervasyon yaptıracaktım," dedi. "Özel bir etkinlik yüzünden yeriniz mi yok? Hangi gece bu etkinlik?" Böbürlenmiş bir sırıtişla bize baktı. "Ah, korkunç bir münasebetsizlik." Teşekkür veya veda etmeden telefonu kapatıverdi.

Koltuğa tekrar kendini atıp pis pis sırıttı. "İki gün. Maskeli baloya iki gün var."

Midem şiddetle buruldu, babamın, tanıdığım en dikkatli adamın beni önce Logan'a şimdi de hazırlanmak için sadece kırk sekiz saatimin kaldığı yere, Aslanların inine nasıl gönderdiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Bana bir tarih ve bir adres bırakmak yerine niçin böyle ipuçlarından, aşırı riskli bir zincir uzatıyordu? Biri anlayabileceğim bir şey söyler diye umarak yüksek sesle, "Bu işin sonu nereye varır?" dedim. "Yani, Aslanların işlettiği bir otelde Jag'ın düzenlediği özel bir etkinlikten başka babamın beni gönderebileceği binlerce güvenli yer var."

Ash başını iki yana salladı.

Aarya merhametsizce, "Hayatın anlamı üzerine daha sonra kafa patlatırsın," dedi. "Odaklanmamız gereken tek şey bu. Hem şu andan balo saatine dek plan yapmak için çok az vaktimiz kaldı, baş etmemiz gereken şu Kayıkçı'dan bahsetmiyorum bile."

Aarya'nın bu tepkisi normaldi. Teşkilat mensuplarının dünyası bulmacalarla doluydu. Onlar duygularını bir kenara bırakıp yapılacak işe odaklanmayı gerektiren zorlu ve karmaşık durumlara alışkındı. Ama ben değildim. Önümde açılan yolu, ucu babama çıkan ipuçlarından bir yol olsa bile, sorgulamadan yürüdüğüm olmamıştı hiç.

Ash çantasından atlasını çıkarıp orta sehpanın üzerinde yer açtı. Sayfaları çevirirken Aarya ve Ines'e, "O otele daha önce gittiniz mi?" diye sordu, Londra'nın merkezini ayrıntılı bir biçimde resmeden bir sayfada durdu. "Bir keresinde Layla'yla ikimiz ailemle birlikte orada kalmıştık ama yıllar önceydi, yerleşim planını hayal meyal hatırlıyorum."

Aarya, "İki yıl önce annemle beş çayına gitmiştik," deyince yüzüne daha dikkatli baktım. Aarya'nın beş çayına gittiği bir dünyayı hayal edemedim. Üstelik bir de annesi olabileceğini falan.

Haritanın etrafında toplandık, Ines şömineye bir odun daha

attı. Ama ben hâlâ tüm bunların sebebini düşünüyordum. Bu babamın bugüne dek yaptığı her şeyden farklıydı ve amaçlarını anlayamamak hiç hoşuma gitmiyordu. Sadece... Yanlış geliyordu.

On Yedi

Aarya, Ines, Ash ve ben Aarya'nın kendi elleriyle yaptığı Hint yemekleriyle dolu sade bir yemek masasına oturduk. Hem yemekler çok lezzetliydi hem de önlük giyip girdiği mutfakta bir yandan yemekleri pişirip bir yandan Ines'e emir yağdırırken hayatımda duymadığım mutfak terimlerini kullanmıştı. O zamandan beri Aarya'yı yan gözle süzüyordum. Ona ve o çok katmanlı kişiliğine nasıl yaklaşacağımı gerçekten bilemiyordum. Ash bile etkilenmiş görünüyordu.

Aarya, "Tam bir işe yaramazlar ordususunuz," deyip tabağını itti, sanırım yemeğini bitirdiğini ve bulaşıkları başkasının yıkaması gerektiğini ima ediyordu.

Ash, "Ah tabii ya, sorun bizde," diye çıkıştı. "Bu arada senden sabahtan beri zekâ fışkırıyor tabii."

Aarya, "Biliyorum," deyip teatral bir tavırla iç çekti. "Ah şu omzumdaki yükler."

Vakit azaldıkça hepimiz geriliyorduk. Dün gece her şey biraz daha anlam bulur, çözüm bulunur umuduyla çılgın gibi saatlerce aynı konu etrafında döne döne konuşunca saat dörtte yatmıştık. Ama işte baloya sadece bir gün kalmışken, doğru düzgün bir plan kuramadan oturmuş öğle yemeği yiyorduk.

Yalnızca, hepimizden iki kat fazla yemek yiyip Aarya'nın tavırlarına hafifçe gülümseyen Ines sakin görünüyordu.

Ash, "Otele gizlice girebilsek bile bunun işe yaraması için..." deyip eğildi. "Birkaç muhafızın dikkatini dağıtmamız ya da kafasını karıştırmamız şart. Bayıltmak söz konusu bile olamaz. Eksiklikleri anında fark edilir ve davetsiz misafirlerin geldiği çok belli olur. Onların yerine geçmek de olmaz. Birilerinin bizi tanıyabileceği kadar çok risk aldık zaten."

Aarya, "İyi eğitilmiş Teşkilat muhafızlarından ve kiralık katillerden bahsediyoruz. Ne yaparsak yapalım anında yakalanırız, muhtemelen de birkaç muhafızı bayıltmak kadar göze bakar," dedi. "En azından muhafızları ortadan kaldırırsak on dakika kadar zaman kazanmış oluruz."

Ash, "Şansımız varsa, on dakika kazanırız," dedi. "Üstelik orada ne aramamız gerektiğini bile bilmiyoruz. Babasının November'ın görmesini istediği şey her neyse, sırf onu görüp koşarak kaçmak için içeri girme zahmetine katlanma ihtimalimiz var."

Babama bu kadar yakın olup da nasıl ulaşacağıma dair hiçbir fikrimin olmadığını düşününce oturduğum yerde huzursuzlandım.

Aarya bezgin bir halde tekrar koltuğuna oturup, "İşte yine kahrolası başa dönüyoruz," dedi. "Böyle devam edersek baloya falan gidemeyeceğiz."

"Kül Kedisi," dedim istemsizce.

Aarya homurdandı. "Keşke bir iyilik meleğimiz ya da ne bileyim bize bir iksir hazırlayacak Profesör Hisakawa'mız olsaydı."

Donakaldım, söyledikleri neredeyse unuttuğum bir sohbeti gün yüzüne çıkardı. Birden, "Matteo!" dedim.

Aarya, "Ne demek istediğini hiç anlamıyorum," dedi. "Ama Matteo'nun iyilik perisi olduğu bir plana elbette varım."

"Gerçekten de olabilir," dedim, ancak ne kadarını açıklarsam ona verdiğim sözü bozmayacağımdan emin değildim. "Ash'le Akademi'den ayrılmadan önce elinden ne geliyorsa yardım

istemek –daha çok yalvarmak– için Matteo'nun yanına gittim.”

Ash soran bana gözlerle baktı.

Göz göze gelmedim, ona açıklayacak vakit bulamadığım için kendimi suçlu hissediyordum. “Matteo bana Londra'daki bir eczanenin adresini verdi ama...”

Ash ağzını açtı, bir şey söylemesine fırsat vermeden Aarya masaya vurdu. “*Dalga mı geçiyorsun sen? Elinde Ayı eczanelerinden birinin adresi mi var? Neden bu bilgiye göre hareket etmedin?*”

“Matteo bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağıma dair söz vermemi istedi,” deyip Ash'e şöyle bir baktım.

Aarya, bu bir sebepmiş gibi, “Hafifletici sebepler...” dedi. “Üstelik baloya gizlice girmemizi sağlamakla kalmayıp o eczanede Jag'ı öldürecek bir şeyler bulabileceğimiz kesin.”

“Hayır, Aarya,” dedim. “Matteo'nun güvenini kırıp Ayı Hanedanı sırlarına ihanet edemem.”

Aarya, “Her şeyden önce, Matteo senden hiç hoşlanmıyor,” diye çıkıştı. “Ayrıca sen gerçek bir Ayı bile değilsin. Son olarak da bir eczaneye nasıl bir ilişki kurulacağını hiç bilmiyorsun. Teşkilat mensuplarının sırlarını onlar saklar. Sorun çıkarırsan anında kapı dışarı ederler ve sadece kime isterlerse ona yardım ederler. Tek başına gidersen, beş dakikada işin biter.”

Ash kaşlarını çatı, bu durumdan zerre hoşlanmadığı her halinden belliydi. “Tek başına içeri girsen bile...” dedi. “Nerede olduğunu bilmemiz ve yakınlarında bulunmamız gerekir. Aynı fikirde olmaktan hiç hoşlanmasam da eczanelerin zorlu yerler olduğu konusunda Aarya haklı. Sana zarar verme ihtimalleriyle yardım etme ihtimalleri eşit.”

Bir süre sessiz kaldım. “Anlıyorum, beni korumaya çalışıyorsun ama Matteo'ya verdiğim sözden dönmeyeceğim.”

Aarya bir şeyler söylemeye başladı ama Ines sözünü kesti.

"Aarya, gitmek istiyorsun çünkü eczacılara sık rastlanmaz ve kıymetli kaynaklardır. İnan bana, merakını anlıyorum." Bir an bana sonra da Ash'e baktı. "Ben de eczacı olmak istiyorum. Fakat Matteo'nun verdiği bilgiden faydalanmaya çalışmak kötü sonuçlar doğurabilir ve gelecekte Matteo'nun güvenine November'ın ihtiyacı olacak –çok ihtiyaç duyması muhtemel o güveni sarsabilir. Ayrıca yalnız gittiğinde November ne kadar zorlukla karşılaşırsa, hep birlikte gittiğimizde sonuç almamız neredeyse imkânsızlaşacak. Ayı eczacının bir Çakal, bir Kurt ve bir Tilki'ye bilgi ve zehir vereceğine gerçekten inanıyor musun?"

Aarya homurdandı, Ash tabağına bakıyordu, öfkelendiği belliydi.

Ines, "Ayrıca," dedi, masadan kalkıp odanın diğer ucuna yürürken. "Çok fazla vaktimiz yok. November gidecekse de bugün gitmesi gerekiyor." Oturma odasına gidip elinde telefon rehberiyle geri döndü. Rehberi masaya, önüne bıraktı. "Eczane her neredeyse, adresini buradan bulabilirsin."

Ash de ayağa kalktı.

İstedikini elde edemediği için rahatsız olan Aarya, "Sen nereye gidiyorsun peki?" dedi.

Paltosuna uzanırken, "Daha fazla kullan-at telefon almaya," dedi Ines. "November'ın bize ulaşabilmesi gerek."

Midem şiddetle buruldu. Matteo'ya verdiğim sözden dönmeyeceğimi düşünmekle o kadar meşguldüm ki olayın gerçekliğini idrak edememiştim: Oraya yalnız gidecektim.

1940'lardan fırlamış gibi görünen taksiden inip kapüşonumu yüzümü kapatacak şekilde başıma geçirdim. Olan biten di-

ğer şeyler düşünülünce anlamsız olduğunun farkındaydım ama o İngiliz taksisinin arka koltuğunda yolculuk etmek ve İngiliz sterliniyle ödeme yapmak içimi neşeyle doldurmuştu. Ne var ki köşeyi döndüğüm an sevincim soldu. Önümde gayet şık bir şekilde süslenmiş camekânlarıyla bir sıra eski, görkemli bina uzanıyor, antika dükkânının girişinde de el boyaması bir tabelada, tıpkı Matteo'nun anlattığı gibi ARCANÉ MINDED yazıyordu.

Taze pişmiş ekmek ve sıcak kahvelerle pastaneden çıkan insanların olduğu kaldırımı kolaçan ettim. Bir yere gider gibi yürüyorlar, atkılarını boyunlarına sıkıca sarıyorlar ve rüzgârdan korunmak için başlarını eğiyorlardı. Ama ben her birini, bayram alışverişi yapan neşeli müşteriler değil de potansiyel birer tehdit gibi süzüyordum. Bu caddede bir eczane varsa, başka Teşkilatlılar da pekâlâ olabilirdi.

Çabucak dükkâna giderken etrafı gözetlemek istememe rağmen diğer müşteriler gibi başımı eğdim. Burada başka bir Teşkilatlı varsa, foyam ortaya çıkmasın diye de önünde durup sadece bakmaya gelmişim gibi vitrini inceledim.

Kasabamdaki —her şeyi üst üste yığdıkları— antika dükkânlarının aksine bu vitrinde sanatsal bir düzen ve kenarlara bayram sebebiyle konmuş yanıp sönen beyaz ışıklar vardı. Doğrusu, bunların koleksiyoncuların ve müzayede evlerinin ilgileneceği şeyler olmasına hiç şaşırmadım... Öyle kırılğan ve pahalı şeylerdi ki insan çocuklarını buraya, arabasından daha pahalı bir şeyi kırar korkusuyla asla getirmezdi.

Bir müşteri rengârenk paketlenmiş hediyelerle dolu şişkin torbalarla yanımdan geçince girişte oyalandığımı fark ettim. Derin bir nefes aldım, söylemem gereken şeyi bir kez daha içimden tekrarladım ve kapıyı açtım.

Dükkânın her yanı tuhaf ve güzel şeylerle doluydu. Kurtların o karanlık Gotik tarzı yoktu ama nizam aynıydı. Solumda tüy şeklinde bir kalem, satış makbuzu koçanı ve bir zille süs-

lenmiş rüstik ahşaptan yapılma bir banko vardı. Ardında, ince yapılı, saçları omuzlarına dökülen yirmisine henüz varmamış gibi görünen sevimli bir çocuk duruyordu. Kaşlarımı çattım. Eczacı bu kadar genç olamazdı, değil mi? Birkaç dakika gözlemledikten sonra arkamı döndüm ve o an az kalsın etekleri yerleri süpüren saks mavisi bir elbise giymiş orta yaşlı bir kadına çarpıyordum. Kıvrıcık kır saçlarını başının tepesinde toplamıştı, kusursuz bir duruşu vardı, koyu renk gözleri Ash'inkilerden daha delici bakıyordu. Midem, serbest düşüşe geçmişim gibi buruldu. Bankonun ardındaki çocuğa baktı, bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde çoktan bir yargıya varmış gibiydi. "Aradığın özel bir şey var mı?" dedi, tok sesi de çenesi gibi sertti.

Başımı evet anlamında salladım ama söylemem gereken şey aklımdan uçup gitmişti. Onda insanı hipnotize eden, göz korkutan, dengemi bozan bir şey vardı.

Kadın, "Ne olduğunu söylemek ister misin yoksa yeni gelenleri mi göstereyim?" derken bakışlarında tehlikeli bir şeyler sezdim, sanki sıkıysa yanlış bir hareket yap der gibiydi.

Kalbim tekledi, kuruyan dudaklarımı ıslattım, umutsuzca söylemem gereken sözü bulmaya çalıştım. Gözlerimi kadından ayırınca bankodaki çocuğun bizi izlediğini fark ettim. Kitaplığa dönüştürülmüş, kurutulmuş mavi çiçekler ve eski kitaplarla süslenmiş, sanırım ortaçağdan kalma bir günah çıkarma hücresini inceledim. Gözümü o delici bakışlardan kısa süreliğine ayırdığım an hatırladım.

Alçak sesle Matteo'nun söylediği "*kalkanla ya da kalkanda*" anlamına gelen deyişi tekrarlayarak "*Aut cum scuto aut in scuto*," dedim.

Bir an durduktan sonra, "Anlıyorum," dedi kadın ve başka da bir şey söylemedi.

Bana öyle bir baktı ki kımıldamaya korktum, sanki yanlışlıkla gözümü kırpsam bana yardım edemeyeceğini, gitmem gerektiğini söyleyecekmiş gibiydi.

“Aradığın şey arka tarafta olabilir,” deyip döndü.

Rahat bir nefes aldım ama çok kısa sürdü. Mobilya sergilerinin arasında sessizce ilerlerken, peşinden gitmek istemediğimi hissettim. Bu kadında, dengemi altüst eden bir şey vardı, tırmanırken insanın ellerinin kayması gibi bir histi.

Dükkânın arka tarafına geçince eczacı cebinden bir halkaya geçirilmiş eski model anahtarlar çıkarıp kalın, ahşap bir kapının kilidini açtı. Buraya bu yüzden, gizlilik içinde konuşabilmek için geldiğimi biliyordum ama kilitli bir kapının ardına onunla birlikte geçmeye de can atmıyordum.

Eczacı kapıyı tutup eliyle açarak sabırsızca içeri girmemi işaret etti. Girdim. İki loş meşaleyle aydınlatılmış uzun bir geçide çıktım. Duvarların yarısı lambriliydi, üst kısımları da kadife desenli gece mavisi bir duvar kâğıdıyla kaplıydı ve bu zaten karanlık olan koridoru daha da karartıyordu.

İçgüdüsel olarak arkama baktığım an eczacının kapıyı kilitlediğini gördüm. Paltomun cebindeki telefona dokunup derin bir nefes aldım, gerekirse yardım çağırmak için mesaj atabileceğimi kendime hatırlattım. Hatta telefon cebimdeyken de mesaj atabilirdim, *bu* okulda telefonumu kaptırmadan Emily'ye ders notlarını göndermem gerektiğinde geliştirdiğim bir tür beceriydi.

Eczacı kadın, “Koridorun sonundaki kapıya kadar dümdüz git,” dedi, girdiğim kapıdan uzaklaştıkça telkinlerim gücünü yitiriyordu. Karanlık bodrum katlarında da benzer şeyler hissediyordum, sanki takip ediliyordum ve koşsam daha iyi olacaktı.

Eczacının yönlendirdiği kapının soğuk pirinç kaplı kulpu nu çevirdim, açılırken menteşeler gıcırdadı. Kurumaları için tavandan sarkan, çocukluk takıntım yüzünden bazılarını tanıdığım bitkilerle çiçeklerin arasına mozaik camdan gaz lambaları asılmıştı. Duvarlardaki dökme demirden sıra sıra raflar ağzına kadar cam şişeler ve kavanozlarla doluydu. Derin bir şöminede alevler dans ediyor, içinde bir dizi küçük kazan asılı duruyordu.

Yontulmamış ahşap masaların üzeri kristallerden süslü hançerlere kadar her türlü mucizevi şeyle kaplıydı.

Bir an için hissettiğim korku şaşkınlığın gölgesinde kaldı, Ines'in niçin bu mesleği edinmek istediğini çok iyi anladım. Ama şaşkınlığım kısa sürdü çünkü eczacı yanımdan geçerken uzun mavi eteği bacağıma sürtündü ve bu ufacık etkileşimle bile az kalsın yerimden sıçrayacaktım.

Eczacı yarısı boş cam şişeler ve bitki demetleriyle dolu masalardan birinin başına gitti. Sanırım bir şeyleri düzenledi ve bu sırada hiçbir şey söylemedi.

Masaya yaklaşıp herhangi bir şeye dokunmamaya dikkat ederek diğer tarafında dikildim. Bakışlarını yüzüme dikti, göz teması kurduğumuz an yutkundum.

"Sizden birkaç ürün almayı çok isterim," dedim.

Tek kelime etmedi.

"Şey... Kafa karıştıracak bir şey, varsa bir de güçlü bir zehir," derken tonlamam rica değil de soru sorar gibiydi.

Kımıldamadı, hatta öyle hareketsizdi ki donup kalmış gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım. Ash, Aarya ve Ines açık konuş, ricanı belirt ve kibar ol demişti.

Saniyeler akıp giderken içimden konuşmak, bu endişe verici sessizliği herhangi bir şeyle doldurmak geliyordu.

Sesimi duyarsa o ürkütücü donukluktan sıyrılır diye umarak nihayet, "Gerçekten, minnettar olurum," dedim. Ama sözcüklerim durgunlukta yitip gitti.

Yine saniyeler akıp gidiyordu.

"Söylemediğim ama söylememi istediğiniz bir şey mi var?" diye sorduğum an dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. *La-net olsun, bu da ne şimdi böyle?* Kelimeler hiç düşünmeden ağızımdan çıkıvermişti. "Param var. Yani, komik bir meblağ ve... Ne kadar isterseniz o kadarını vermemi, ihtiyacınız varsa daha

fazlası için söz vermemi söylediler. Komik meblağ demişken, son zamanlarda hiç taksiye bindiniz mi? Havalı bir şey, sizi temin ederim ama o ne biçim ücret öyle.”

Elimle ağzımı kapadım. Lanet olsun, neler saçmalyordum? Geri çekilmeye çalıştım ama tökezledim ve yer ahşap değil de sıvıymış gibi ayağımın altında çalkalandı.

“Olamaz.” Panik bedenimi sarınca başımı kaldırıp eczacıya baktım. “Ne yaptın bana?” diye çıktım.

Kaskatı yüzünde bir tebessüm belirdi. Kendi kendine, “İlginç,” dedi, masanın etrafından dolanıp bana doğru gelmeye başladı. Cebimi kavradım, ama sanki motor becerilerimi kaybetmişim gibi ancak üçüncü denememde elimi cebime sokmayı başarabildim. Boş olduğunu fark edince dehşete düştüm. Elimi çıkarıp boş avcumu incelerken, bileğimde yağlı bir şeyin izini gördüm. *Yanımdan geçerken... Yapmış... Nasıl fark etmedim?* Beceriksizce yağı silmeye çalıştım ama ovuşturdukça çalkalanma hissi daha da yoğunlaştı.

Dengemi yitirmiş bir halde kapıya yöneldim, diğer masaya çarptım, dizimi masanın bacağına vurdum. Doğruldu, başımı zar zor kaldırdım. Kapıyla aramda eczacı dikiliyordu.

“Dükkânıma gelip özel bir Hanedan şifresini kullandığına göre ya ahmaksın ya da çaresiz. Hangisisin? Ahmak mı çaresiz mi?” Sanki beni yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Masaya tutundum. Matteo, Ayılardan uzak bir kuzen olduğuma inanırsa bana yardım edebileceğini söylemişti ama belli ki durum böyle değildi. Yabancı olduğumu biliyordu.

“Çaresiz,” dedim, dudaklarım kontrolüm dışında hareket ediyordu. *Ona neden böyle bir şey söyledim?* “Babamı bulmak için yardımına ihtiyacım var.” *Olamaz. Olamaz. Ne diyorum ben? Bana dürüstlük ilacı falan mı verdi?* Koşarak kaçmayı düşünerek bir kez daha kapıya baktım ama bacaklarımın beni taşıyıp taşımayacağını bilmiyordum, kapıya varmak için onun

etrafından dolaşabileceğimden de emin değildim.

Tek kaşını kaldırdı. "Yerinde olsam dışarı çıkmayı aklımdan bile geçirmezdim. Ben istediğim sürece burada kalacaksın... Bir daha çıkabilirsen yani."

Gözlerim büyüdü, kalbim deli gibi atıyordu. Uzun bir koridorun sonundaki iki ağır kapının ardında telefonum olmadan kapana kısılmış, aciz bırakılarak sırları açık etmiştim. Kimse yardımına koşmayacaktı çünkü kimse nerede olduğumu bilmiyordu ve çığlık atsam bile beni duyacaklarından şüpheliydim.

Masaya tutunmaya ve dengemi sağlamaya çabalarken, "Şimdi söyle bakalım," dedi. "Baban kim?"

Ona ve bana verdiği korkunç ilaca var gücümle direndim.

Babam güldü, o gülünce ben yere, tahta antrenman kılıcımı elimden savurduğu yere daha da somurtarak baktım.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu.

Homurdanarak, "Her neyse," dedim, suratımı asıp kılıcımı yerden aldım.

Babam bana kötü kötü baktı. "Kaybetmek hoşuna gitmiyorsa, o zaman eskrim sana göre değil. Çünkü hep kazanman mümkün değil. Kazanmaya ihtiyaç duymak seni sadece güçsüzleştirir... Şu an olduğu gibi."

"Senin kılıcın benimkinden büyük," deyip yaprakları şişledim.

Ne olmasını bekliyordun ki dercesine, "On yaşındasın. Elbette benim kılıcım daha büyük," dedi.

Neden bu kadar kötü olduğumu açıklamayacak sözlerime devam ederek, "Gerçek bile değil bu. Tahta," dedim.

"Buna şükretmelisin. Gerçek bir kılıçla buluşmaya henüz hazır değilsin," deyince tahta kılıcımın sapını öfkeyle sıktım.

"Hazırım ben," diyerek karşı çıktım.

"Hayır, gerçekten hazır değilsin. Şu anki davranışlarına bakılırsa bence hiçbir zaman kılıç kullanamayacaksın. Tahta kılıç bile."

Gözlerimi devirdim, kılıcıma vurup tekrar elimden düşürdü. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ben tek kelime edemeden antrenman kılıcımı yerden alıp eve doğru yürümeye başladı.

Yetişmek için koşarken ardından, "Hey!" diye bağırdım. "Geri ver şunu!"

Beni delirten o sakın tonla, "Hazır olduğun zaman alırsın," dedi.

"Kılıcımı vermezsen nasıl hazır olacağım ki?" dedim.

Durup bana döndü. "Becerinden bahsetmiyorum. Dünyanın en becerikli eskrim sporcusu olsan bile davranışların seni mahvedebilir."

Kaşlarımı çattım.

"İki hafta önce okulda Emilyyle tartıştıktan sonra eve nasıl da üzgün döndüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Bıçaklarını alıp doğruca ormana koştun. Ne oldu peki?"

Dikkatle yüzüne baktım, nereye varmaya çalıştığını anlamıyordum. "Çok kötü atışlar yapıp sonra da ağladım."

"Doğru," dedi, sesi biraz daha yumuşadı. "Becerin değil duyguların birdenbire değiştiği için oldu. Herhangi bir şeyi başaramaktan hiç hoşlanmıyorsun Nova. Dahası, kaybetmekten nefret ediyorsun. Ama bir konuda başarısız olmak ve kaybetmek sandığın kadar korkunç değildir ve bunların anlamı senin düşündüğün gibi değildir. Bunlar insana özgü şeylerdir. Böyle öğrenirsin. En önemlisi de bu seni hep mükemmel bir galip olmaktan azat eder."

İkna olmamış bir halde yüzüne baktım. "Mükemmel bir galip olmak kötü bir şey mi yani?"

"Aslında, 'mükemmel bir galip olma' hırsından kurtulamadığımda kötüdür. Kendini sonsuz bir hayal kırıklığına mahkûm ettiğin bir tuzaktır. Tanıdığım en cesur, en becerikli insanların hepsi kaybetti ve bazı alanlarda başarılı olamadılar. Ama bunu kabulleniyorlar. Kabullendikleri için de insanlar onlara güveniyor." Anlamlı bir bakış attı. "Kendini olduğun ve olamadığın her şeyle kabul edebilmek güç verir."

Babamın kim olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum. Onun bir Aslan olduğunu öğrenirse sonumun iyiye varmayacağını tahmin edebiliyordum.

Aklımdan geçer geçmez ağızımdan, "Babam bir Aslan," cümlesi çıkıverdi. "Lanet olsun!" diye bağırıp masayı yumrukladım, az kalsın dengemi kaybedip yere yuvarlanacaktım.

İç çekip, "Aslan ha," dedi, ses tonundan tehlike sızıyordu. "Bir *Aslana* yardım edeceğimi sandın." Kemerinden incecik bir hançer çıkardı.

Bir adım geriye doğru sendeledim, zihnimin bulanıklığında yolumu seçmeye çalışıyordum. Nereye gittiğimi Aarya'yla Ash'e söylemediğime çok pişman olmuştum. "Yerini gizlediğime inanmıyorum." Şimdi de bunu yüksek sesle söyleyivermişim. O kadar öfkelen dim ki çığlık atabilirdim.

"Yani? Kimse nerede olduğunu bilmiyor mu?" dedi, dudakları korkunç bir tebessümle gerildi.

"Tam olarak öyle," diye cevap verdiğim an daha da sinirlendim.

"Aklıma gelmişken..." deyip odaya göz gezdirdi. "Bazı malzemelerim bitmek üzere." Cam şişeleri işaret etti. "Bu bakımdan işe yarayacaksın."

Bir an hiç kıınıldamadım, nasıl tepki vereceğimi düşünemedim bile. Zihnim onun sözlerini reddetmek istiyordu —beni zehir ya da burada ne tür iğrenç şeyler yapıyorsa onun yerine kullanacağını söylemediğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Raflardaki, içinde kurutulmuş şeyler duran bir sürü kavanoza baktım, birden midem bulandı. Tekrar eczacıya göz attım, parmaklarını düşünceli düşünceli hançerinin kıyısında gezdiriyordu.

Alnımda boncuk boncuk ter birikti. "Bak," dedim, babamın kim olduğunu açık etmeyecek bir şey söylemek için umutsuzca çırpınıyordum. "Neden bana hemen yardım etmediğini anladım."

"Sana yardım etmeyeceğim," diye düzeltti.

"Ama yanıyorsun," dedim, kendime kızıp başımı iki yana salladım.

"Mümkün değil," dedi, bana doğru bir adım attı.

"Duracak mısın?" dedim. "Elinde hançerle üstüme gelmeyi bir dakikalığına keser misin? Düşünemiyorum, sana söylemem gereken şeyi söyleyemiyorum."

Ağzımdan çıkanlardan hiç etkilenmeden, "Düşünemiyorsan bu benim sorunum değil," dedi.

Kendimi sıktım, korkularımı aşır düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kendimi toparlayabilmek için, "Bana yardım etmeye değmeyeceğini düşünüyorsun ama yanıyorsun," diye tekrar ettim.

"Buna ikna olmadım," dedi.

Beynim birinci sınıfa giden bir çocuk gibi aklımdan geçenleri bir araya getirme savaşı verirken, "Olduğumu sandığın kişi değilim. Ben bir Ayıyım," dedim. Bana ne verdiyse, mantık süzgecimi yok etmişti.

"Babası Aslan olan biri Ayı değildir," dedi.

Çabucak, "Annem Ayıydı. Yüzüme iyice bakarsan, görürsün," dedim ve hemen başka bir şey açık etmemek için annemi düşünmemeye çalıştım.

Eczacı belindeki kemerden küçük bir cam şişe çıkarıp tıpasını açtı.

Gözlerim büyüdü. Masaya tutunarak geri çekilmeye, aramıza mesafe koymaya çalışırken, "Hem... Hem..." diye kekeledim. "Ayıların yıllardır yapmaya çalıştığını yapıyorum. Aslanları durdurmaya, Jag'ın gücünü kullanarak diğer tüm Teşkilatlıları incitmesini önlemeye çalışıyorum."

Tek kaşını kaldırdı.

Masaya tutundum, her saniyenin kıymetli olduğunun ve iş dövüşmeye gelirse bu haldeyken kesinlikle kaybedeceğimin farkındaydım. "Sana söylediğim Latince deyiş, gizli şifre, özellikle Aslanlarla savaşanlara özgü bir şey. *Teslim olma, asla vazgeçme* demek. Böyle bir şifreyle, Aslanları durdurmanın senin için önemli olduğunu düşünüyorum."

Şakaklarımdan terler süzülüyordu. Ya beni ortadan kaldırmadan önce felç ederse? İşkence boyunca bilincim yerinde olursa?

Düşüncelerimi ve dudaklarımı toparlamaya çalışarak çabucak, "Aslanlar. Jag. Dövüş," dedim.

Tıpasını kapatıp şişeyi kemerine geri koydu, o delici bakışlarını tekrar üzerime dikti. Bir adım daha yaklaşıncaya yine düşüncelerimin ipini kaçırdım.

Bir anlığına etrafıma bakıp silah veya onu durdurabilecek bir engel aradım ama başımı o kadarcık döndürmek bile beni allak bullak etti. Üç-dört metre ötedeki bir dizi rafa baktım. İleri atılırsam, bana yetişmeden rafları yere indirebilirdim. Tabii, rafların altında da kalabilirdim. Sendeleyerek rafları geçsem bile, yetişip boğazımı kesmeden ikisi de kilitlenmiş kapıları aşıp dükkâna çıkabileceğimden emin değildim.

Buz gibi bir sesle baktığım yere göz atarak, "Yerinde olsam, yapmazdım," dedi.

Dişlerimi gıcırdatıp başımı salladım, o kadar öfkeliydim ki

ağlayabilirdim. Gözlerimi yanıma sokulmakta olan eczacıya diktim. “İyi. Tamam. Sen kazandın. Kazandın. Buradan çıkmayı düşünemiyorum, bedenimin kontrolünü benden aldın. İşte buradayım, seninle ve o korkunç hançerle baş başa kaldım. Hem belki...”

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Düşüncelerinin bu kadar basit olması çok şaşırtıcı. Hatta, yavan. Altı yaşında bir Teşkilatlıdan bile daha iyisini beklerdim.”

Hakaretini duymazdan geldim. “Beni istediğin kadar yargıla. En azından ikiyüzlü değilim. En azından onları durdurmaya çalışanları engelliyor olsaydım Aslanlarla savaştığımı belirten bir şifre kullanmazdım.”

Gözlerini kıstı, hançerin ucunu çeneme dayadı.

Ama ben geri çekilmedim.

“Teşkilatlı olduğumu öğrendiğimde bundan hiç hoşlanmadım. Bu güçöbür, ölüm saçan gizli cemiyetin mensubu olmak, isteyebileceğim son şeydi. Ama bir şey daha gördüm, Teşkilata bir şans daha vermeme sebep olan bir şey... Tarihin tekerrür etmesini ve gerçekleşebileceğini bildikleri trajedileri önlemek için ellerinden gelen ne varsa yapıyorlar. Ben de buraya gelmiş babamı ararken bir şeyi fark ettim... Geri dönemeyeceğimi. Teşkilatlı olduğumu öğrenmeden önce yaşadığım hayatı bir daha yaşayamayacaktım. Yine de bir seçim yaptım, ne tür bir Teşkilatlı olmak istediğime dair bir seçim. Pek fazla bilgim olmasa da, senin dediğin gibi ‘yavan’ olsam da, Jag’ın durdurmaya değer bir trajedi olduğunu biliyorum. Bazı Teşkilatlıların vaaz verir gibi belirttiği fikirlere rağmen kimse gerçekten ona karşı çıkmıyor. Ama ben çıkıyorum.”

Durdu, hançeri hâlâ çenemdeydi, yüz ifadesi değişti. İlk kez dikkatini çeken bir şey söylediğimi sezdim.

“Sana Jag’ı durdurabileceğini düşündüren ne?” diye sordu. “Daha benden bile kendini koruyamıyorken?”

Beni dilim dilim kesmesin diye tüm gücümle masaya tutunup kımıldamamaya çalıştım. “Çünkü bu dünyada sevdiğim herkes ve her şey buna bağlı.”

Homurdandı, birkaç saniye boyunca bir karar vermeye çalışır gibiydi. Birbirimize bakıp duruyorduk, her bir saniye dayanılmaz bir sessizlik içinde giderek uzuyordu.

Sonra birden hançeri geri çekip belindeki kınına soktu.

Bir şey daha söylersem beni parçalara ayırmaya karar verir diye korkumdan konuşmaya cesaret edemedim. Bir keseden ince bir cam şişe çıkardı. Hiçbir açıklama yapmadan, “İç bunu,” dedi.

Tereddütle, cam şişeye baktım.

Sabırsız bir tonla, “Yerinde olsam içerdim, buradan emekleyerek çıkmak istemiyorsam yani,” dedi.

Derin bir nefes aldım, kendime şans dileyip asit gibi sıvıyı bir dikişte içtim. Yemek borumu yakarak mideme indi, boğazım alev almış gibi öğürüp öksürürken bu defa gerçekten zehir mi verdi diye düşündüm. Ama baş dönmem bir anda geçti. Bacaklarımın kuvveti yerine geldi, zihnimdeki bulutlar dağıldı. Aklımdan geçen her şeyi hemen söyleme isteğim yok oluverdi.

Hızlı adımlarla odanın diğer ucuna gidip raflardan birkaç şey aldı. Dudak parlatıcısı kabına benzer bir cam şişeyi tezgâhın ucuna koydu. “Sarhoş İtirafı...” dedi. “Sana verdiğim yağ. Cilde bir parmak sürülünce etkisi bir saat kadar sürer.”

Birden altüst oldum. Beni öldürmekten vazgeçti ve bana şifalı bitkiler mi satacak? Konuşmak yerine başımla onayladım, fikrini değiştirmesinden korktum.

Eczacı iki ince cam şişeyi çuval bezinden bir keseye koydu ve kesenin ağzını bağladı. “Şimşek zehrine batırılmış iki dart oku.” Tezgâhtan ilaç şişesi büyüklüğünde bir cam şişe alıp diğerlerinin yanına bıraktı. “Bir de Meleklerin Rüyası. Yemeğe ya da bıçağa damlatılan bir-iki damla kuvvetli bir adamı saatlerce

uyutur.” Ardından, zehrin yanına telefonumu koydu.

Eminim ki şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. “Ben... Teşekkür ederim,” diyebildim, başım dönüyordu. “Borcum ne kadar?”

Cüzdanımı çıkarırken beni süzdü.

“İsterseniz biraz daha...” diyerek söze başladım.

Sözümü kesip, “Hayır,” dedi.

Ne yaptığını ya da neden yaptığını anlayamadan olduğum yerde kalakaldım.

“Bana Maura’nın ayı pençesi şeklindeki altın kolyesini getirirsen ödeşmiş sayılırız,” dedi.

Bakakaldım, kafam karıştı. *Maura... Romalılarda Maurus adının dişil hali... Maurus da “karanlık” demek. Ama bu bir şey ifade etmiyor.* Tahmin edebildiğim tek şey Maura’nın Ayı Hanedanı’na mensup olduğu ve adını duyduğuma göre önde gelenlerden biri olduğuydu.

Bu isteğe nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için ve ona Maura’yı tanımadığımı söylemek hiç de mantıklı olmayacağından, “Şu an İtalya’ya gidecek vaktim yok,” dedim. Şişelere bakarak kaşlarımı çattım. Çok yaklaştım.

Duvardaki saate baktı. “Pekâlâ, o halde, şansın var ki ben onun La Cucina Della Nonna’da yemek yediğini biliyorum,” dedi. “Olduğunu iddia ettiğin Ayıysan, yaptığını iddia ettiğin şeyi yapıyorsan, onu bu takasa degeceğine kolayca ikna edebilirsin.”

Bana Maura’nın yerini söyleyecek kadar ileri gittiyse, o kolyeyi çok istiyor olmalı. Çok istiyorsa da, değerli ya da önemli olmalıydı... Yani almak neredeyse imkânsızdı. İç geçirdim.

“Şimdi defol,” deyip telefonumu bana doğru fırlattı, ben de çıkışa doğru resmen koştum.

On Sekiz

Eczacının dükkânından çıkıp üç blok boyunca durmadan yürüdükten sonra biraz soluklanırken telefonumu elime aldım. Eldivenlerimi dişimle çekip çıkarmamın ardından Ash, Aarya ve Ines'e mesaj yazmaya başladım.

Eczacı bize istediğimizi verecek... Kafa karıştıracak bir şey ve şimşek zehri ama takas talep ediyor.

İki saniye sonra ekranda cevaplar belirdi.

Aarya: ŞİMŞEK ZEHİRİ!!! Onu almak için ne gerekiyorsa yap. Gerekirse tek gözünü sat, umurumda değil.

Ash: Ne tür bir takas?

Ben: Maura'nın kolyesi. Maura kim?

Kısa süreliğine cevap gelmedi, sanki kendi aralarında konuşuyorlardı.

Ash: Matteo'nun annesi.

Az kalsın telefonu kaldırıma düşürecektim. Annemin adı Matilde, Jo Teyzemin gerçek adı da Magdelene'ydi. Kız kardeşlerinin adı da M harfiyle başlıyor olabilirdi. Birkaç saniye orada öylece dikildim, tekrar ekrana baktığımda daha fazla mesaj vardı.

Aarya: Lanet olsun. Onun peşine düşecek vaktimiz yok. Eczacı başka bir şey kabul eder mi?

Aarya: ???

Ben: *Hayır. Maura burada, Londra'da. Eczacı bana yemek yediği restoranı söyledi.*

Aarya: *O zaman bize mesaj atacağına gidip onu bulsana???*

Ash: *Teşkilat mülklerinin vitrini olsun diye sıklıkla restoranlar seçilir. Eczacı onun bu restoranlardan birinde olduğunu biliyorsa, muhtemelen orada başka Ayılar da vardır. Çok tehlikeli. Eve geri dön. Başka bir yol buluruz.*

Aarya: *Hayır efendim, bulamayız. O zehir bize lazım.*

Ash: *Lider Ayılardan birinin eşyasını çalmak için Ayı mülküne gitmeyecek, Aarya. Hayatımda duyduğum en aptalca şey bu. Bak-sana Matteo ona neler yaptı.*

Aarya: *Tehlikeden uzak durmak istiyorsan, Ash, evden çıkmamalıydın. Çok korktuysan ben yaparım. Adresi ver.*

Çatlamış dudaklarımı birbirine bastırıp etrafıma baktım. İki dükkân ötede şarap satılıyordu, tam olarak karar veremedim oraya doğru yürümeye başladım. Kolyesini çalsın diye Aarya'ya teyzemin yerini söylemek istemiyordum. Saklamanın çok mantıksız olduğunu biliyordum çünkü Aarya muhtemelen o kolyeyi ne yapıp edip alırdı. Ayrıca Maura'yı hiç görmemiştim, Ash de tehlikeli olduğu konusunda muhtemelen haklıydı. Ama Matteo bana annesinin kız kardeşlerini sevdiğini söylemişti ve bu benim için önemliydi, yani biri kolyeyi alacaksa bu ben olacaktım ve onu çalmayacaktım. Şarap dükkânının kapısını açıp kasaya yaklaştım.

Yaşlı adam, "Buyurun," dedi.

"Telefon rehberiniz var mı acaba?" diye sordum.

Bir telefonuma bir de bana baktı. "Hayır."

"İnternetim yok," deyip telefonumu gösterdim.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu. "Belki biliyorumdur."

Tereddüt ettim. Her şeyin sır olmasına öyle alışmışım ki bir restoranın nerede olduğunu sormanın, özellikle de Amerikalı bir turist için son derece normal bir şey olduğunu idrak etmem biraz vakit aldı. Teşkilatlılara özgü o keskin hatlar onda var mı diye yüzünü inceledim ama göremedim.

“La Cucina Della Nonna,” dediğim an uzun zamandır konuşmasam da İtalyan aksanımın hiç de fena olmadığını fark ettim.

“Ah,” deyip eliyle işaret etti. “Şu sokaktan beş sokak ötede, sağda.” Sonra da ekledi: “İnanılmaz makarna yapıyorlar. En iyilerden biri.”

Teşekkür ettim, bu işin kolayca hallolmasıyla enerjim yerine geldi, dükkândan çıktım. Bir sağıma bir soluma baktım. Buradan on blok ötede bir Ayı eczanesi ve lider Ayılardan birinin yemek yediği bir restoran vardı. Ayı mahallesinde falan mıydım acaba?

Telefonum titreyerek düşüncelerimi böldü.

Aarya: *NOVEMBER? Herkesin düşündüğünün aksine çok sabırlı değilim.*

Ben: *Restorana yakıным. Önünden geçeceğim.*

Aarya: *Adresi?*

Ash: *Adresi?*

Ines: *İyi şanslar, November.*

Ben: *Neler gördüğümü yazarım.*

Hızlı adımlarla sokakta ilerlerken bir yandan da geçtiğim blokları sayıyordum. Yalnız gitmenin hiç de iyi bir fikir olmadığının farkındaydım, özellikle de eczanede başıma gelenlerden sonra. Ama annemin kız kardeşi restorandaysa, en azından yüzünü görmek istiyordum.

Dört blok yürümüşüm ki La Cucina Della Nonna tabe-

lasını görüp yavaşladım. İçimden *sadece yavaşça önünden geçip gideceğim*, dedim. *Sadece camdan şöyle bir bakacağım*. Ama yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı. *Annemle Jo Teyzeme mi benziyor acaba? Onu tanıyabilecek miyim? Ya beni görürse? Beni tanır mı?*

Restoranın penceresinden bir buçuk metre ötede durup telefonumu çıkardım. Acilen aramam gerekirse diye rehberde Ash'in numarasını buldum, başparmağım ARA butonu üzerinde kaldı. Ben bir adım atamadan biri bileğimi yakalayıp telefonumu elimden fırlattı. Döndüm, saldırganın elinden kurtulabilmek için diğer elimle bir yumruk savurdum.

Yüzüne vurduğum an, "November," diye tanıdık bir ses duyuldu.

Matteo hemen bir adım geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı.

Büyük bir şaşkınlıkla, "*Matteo?*" dedim.

Çenesini ovuşturdu. "Sen burada ne halt ediyorsun?" diye çıkıştı, rahatsız olduğu çok belliydi.

Eczacının sürdüğü yağ yüzünden sanrı mı görüyorum acaba diye düşünerek yüzüne bakakaldım. "*Ben* burada ne mi yapıyorum? Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?" Kaldırıma düşen telefonumu alıp cebime attım. Çenesine, yumruğumu indirdiğim yere baktım. "Sana vurduğum için..."

Özürümü savuşturup sözümü kesti. Sanki gayet mantıklı bir açıklamamış gibi, "Eczaneden çıktığından beri seni takip ediyorum," dedi.

Söylediklerini anlamaya çalışarak, "*Ne yapıyorsun?*" dedim.

"Şu sokaktan çıkabilir miyiz biraz?" dedi.

Restoranın penceresine baktım. "Ama..."

Matteo, "Hemen, November," dedi. "Biraz daha durursan Hanedanımdan biri seni görecektir."

Kalbim acıdı. Onlar benim de Hanedanım demek istedim ama bu cevabın bir işe yaramayacağını biliyordum. Peşinden ilerleyip bir blok öteye, evlerin olduğu başka bir sokağa gönül-süzce gittim.

Matteo bir sıra apartmanın önündeki kaldırımda durup bana döndü. Suçlar gibi bir ifadeyle, "Şimdi söyle bana: O restoranda ne yapıyordun?" dedi.

"Sen beni niye takip ediyordun?" diye çıktım aynı öfkeli tonla.

Matteo somurtarak, "Seninle bu oyunu oynamayacağım, November," dedi. "Soruma cevap ver, ben de sana cevap vereyim."

Herhangi bir hile bulmaya çalışarak ona baktım ama doğru söylüyor gibiydi. "Eczacı..." dedim, söylemem gerekeni nasıl dile getireceğimi bulmaya çalışıyordum.

Matteo öfkeli bir ısrarla, "Ne olmuş eczacıya?" dedi.

Kulağa hoş gelmese de doğrudan söylemek yerine, "İhtiyacım olan ürünlere karşılık annenin Ayı kolyesini istiyor," dedim.

Matteo kaşlarını çatı. "Ne yani, annemin kolyesini mi çalacaksın?"

Çabucak, "Hayır, hayır..." dedim. "Rica edecektim."

Matteo, aklımı kaçırmışım gibi ters ters bana baktı. "Rica mı... Hayır, November. Orada olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Eczacı söyledi," dedim.

Matteo'nun yüzü daha da karardı. "Annemden kolyesini falan istemeyeceksin."

"Buna sen karar veremezsin, Matteo. Eğer biri bana hayır diyecekse, o kişi annen olacak, sen değil. Eczacıyla takasımı ta-

mamlamam lazım. Önemli.”

İnatla, “Takasını o restorana giderek tamamlamayacaksın,” dedi.

Bir süre sadece birbirimize baktık, ondan daha hızlı koşabilir miyim acaba diye düşündüm. Muhtemelen bunun neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu gösterecek milyon tane sebep vardı ama annemin kız kardeşinin –teyzemin– sadece birkaç blok ötede olduğundan ve babamı bulmama yardım edebilecek bir şeyi elinde tuttuğundan başka bir şey düşünemiyordum.

Ben cevap veremedim Matteo paltosunun fermuarını açıp kazağının altından bir kolye çıkardı. Ucunda özenle şekil verilmiş altın bir ayı pençesi sallanıyordu.

“Sende de...”

Matteo, “Hepimizde var,” dedi. “Bende, annemde, büyük-babamda, senin annende, Jo Teyzede.”

Bir süre sessiz kaldım. Bu kolyeyi ne annemde ne de teyzemde görmüştüm. Benden saklamışlar mıydı? Hem niçin Matteo en yakınlarıma dair benim bile bilmediğim şeyleri biliyordu?

“Bak, şöyle yapacağım... O restorandan uzak duracağına söz verirsen sana bu kolyeyi vereceğim,” dedi.

Babamı bulmak için güvenim yerine gelmişti ama teyzemle görüşmekten vazgeçmek zorundaydım. Bir anlığına gözlerimi kaçırdım.

Matteo, sanki teklifini duymamışım gibi, “Son derece iyi bir takas,” dedi. Hemen yanıt vermediğimde kafası karışmış göründü. “Haksız mıyım?”

Gözlerine bakmakta güçlük çekerek, “Hayır. Haklısın. İyi bir takas,” dedim. Sonra konuyu değiştirdim. “Eczacı bunu neden istedi ki?”

Matteo başını iki yana salladı. “Belki elde edilmesi imkânsız olduğu içindir. Belki de zehir konabilen gizli bir bölümü oldu-

ğunu biliyordur. Ya da sadece senin kim olduğunu anlamış ve seninle uğraşmak istemiştir. Eczacıların niyetini anlamak zordur. Hepsi sırlarla ve hileyle doludur ama o kadar ölümcül ve paha biçilmezlerdir ki kimse onlara karışmaz.”

Homurdandım. “Ölümcül kısmını doğru söyledin,” deyince Matteo soran gözlerle bana baktı ama ne demek istediğimi sormadı. “Pekâlâ, söyle bakalım neden beni takip ediyordun?”

“Layla,” dedi ama bir kelime daha edemedi tepki verdim.

Şaşkınlıkla, “Ne?” dedim, pasajlardan birinde veya bir köşede saklanıyormuş gibi sokağı kolaçan ettim. “Layla mı? Bu mümkün... Ne?”

“*Burada değil*,” dedi. “Ama evet, Londra’da.”

“Anlamıyoru...”

Sözümü kesip, “Biliyorum,” dedi. “Ama şu an açıklayamam... Hanedanımla birlikte o yemeğe katılmazsam annem canıma okuyacak. Bir saat önce orada olmam gerekiyordu.”

Daha ısrarlı bir sesle, “*Layla* buraya nasıl geldi?” dedim. “Hem benim neden haberim olmadı? *Ash* biliyor mu?”

Matteo, “Hayır, mesele de bu zaten,” derken sesinde daha çok uyarı vardı. “*Ash*’e söyleyemezsin.”

Yan yan baktım. “*Ash*’e söyleyemezsin de ne demek oluyor? *Ash*’e söylemeden yapamam.”

Matteo bu çekişmenin onunla bir ilgisi yokmuş gibi ellerini kaldırdı. Bana dair hiçbir şeye bulaşmak istemediğini bir kez daha gösterircesine, “Tüm bunları *Layla* istedi. Kesinlikle benim fikrim değildi,” dedi.

“*Ash*’e senden ve *Layla*’dan bahsedemeyeceksem, kolyeyi *nereden* bulduğumu nasıl söyleyeceğim peki?” dedim.

Derin bir nefes alıp gözlerini devirdi. “Lütfen *Ash*’e restoranın yerini söylemedim de.”

“Söylemedim,” dedim. “Bunun bir Ayı Hanedanı sırrı olduğunu anladım.”

Bir an, böyle bir şeyi gerçekten umursadığıma şaşırmış gibi baktı bana, kızgınlığı dağıldı. “Doğru, şey, neler olduğunu anlat, restorana giderken benimle karşılaştığını ve bu kolyeyi sana verdiğimi söyle. Başka da bir şey söyleme.”

Homurdandım.

Kolyeyi başından çıkarıp bana uzattı. “Söz veriyor musun?”

İç çektim. “Söz veriyorum.”

Kolyeyi avcuma bıraktı.

Biraz bilgi alabilmek için son şansımı da zorlayarak, “Söylesene, Layla burada olduğunu Ash’in bilmesini neden istemiyor?” dedim.

“Üzgünüm. Söyleyemem,” dedi, arkasına dönüp restorana doğru baktı. “Layla’ya kendin sorabilirsin. Gece dörtte Hampstead’deki Twelve Clarence Hill Road’da buluşalım.” Bir adım geri çekildi.

“Dur biraz,” dedim ama sadece omuz silkip geri geri yürüdü.

“Gece görüşürüz,” deyip arkasını döndü.

Birkaç saniye, afallamış bir halde orada öylece dikildim. Burada ne haltlar dönüyordu? Önce Aarya ve Ines, şimdi de Matteo ve Layla? Layla bunu neden yapmıştı? Neden Akademi’de bize veda edip sonra da gizlice bizi takip etmişti? Sağlam bir sebebi olmalıydı ve ben bunun ne olabileceğini gerçekten bilmiyordum.

Keşke eczacıya vermek zorunda olmasaydım diye hayıflanarak avcumdaki küçük altın kolyeye baktım. Annemde de bundan var mıydı gerçekten?

Telefonum cebimde titreyince sıçradım. Ekranda on yedi yeni mesaj yazıyordu. Hiçbirini okumadan cevap verdim: *Kolyeyi aldım. Takası tamamlamaya gidiyorum. Yakında dönerim.*

On Dokuz

Taksinin camından Londra'nın beyaz ışıklarla bezeli sessiz sokaklarına baktığım sırada güneş batıyordu. Sonra anladım: *Noel günü*. Tüm o eğlenceyi ve naneli sıcak çikolataları özledim. Pembroke kasaba meydanındaki süslü ağacı, yerel tiyatronun sahnelediği korkunç oyunu ve Noel şarkıcılarını özledim. Bir de Emily'yle her zaman midemiz bulanana kadar fırından yeni çıkmış donatlar yediğimiz Lucille'in Yeri'nde yanan menorayı. Hepsinden çok da *babamı* özledim.

Taksi, Aarya'nın evinin köşesinde durdu. Şoföre birkaç banknot verip taksiden indim.

Kapının dışındaki diyafona şifreyi girdim, olan biteni kafamda evirip çevirerek merdiveni çıktım. Daire kapısını iki kez çaldım, daha elimi bile indirmeden kapı açıldı. Ash karşımda duruyordu.

"November," dedi, omuzları gevşedi. Ben gittiğimden beri volta atmanın kitabını yazdığı belliydi.

Paltomu çıkarıp askıya astım, cebinden şişelerle keseyi çıkardım. Onunla yeniden göz göze geldiğimizde bir şey söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. O bir şey diyemeden Aarya paldır küldür hole daldı.

Şişeleri görünce gözleri parladı. Başıma gelen sinir bozucu şeylerden sonra son derece yersiz gelen bir neşeyle, "Vay, şunlara bak! Ne de mutlu bir Noel!" dedi.

Ash oturma odasına yürüdüğümüz sırada Aarya'ya hiç de onunla aynı fikirde değilmiş gibi baktı.

Ines kanepeye oturmuş, balo maskeleri, ince tüllet, danteller ve çeşit çeşit aksesuarlar arasında kaybolmuştu. "Yüzümüzün daha büyük bir kısmını kapatsınlar diye uğraşıyorum," deyince Akademi'de çizim defteriyle geçirdiği onca zamanı hatırladım.

Aarya, "Evet, evet, Ines etkileyicidir. Hep öyleydi," dedi. "Ama ben o kolyeyi almayı nasıl becerdin, asıl bunu duymak istiyorum. Bin yıl geçse beceremezsin sanıyordum. Bir de... O elindeki şişelerde tam olarak ne var?" Şişeleri almak için az kalsın kendi ayağına dolanıyordu. Aynı anda hem bu kadar kibar hem de bu kadar korkunç olması inanılmazdı.

Çuval bezinden keseyi orta sehpanın üzerine koyup, "Şimşek zehrine batırılmış iki tane dart oku," dedim.

Aarya bakışlarından memnuniyet akarak keseyi hemen kap-tı. "Bir şeyi kesinlikle çok doğru yapmış olmalısın."

"Yaşadıklarım'a 'doğru bir şey yapmak' demezdim," dedim.

Aarya, "O zaman, yanıyorsun. Bunlar inanılmaz derecede nadir bulunur ve temin etmesi neredeyse imkânsızdır," dedi.

Kaşlarımı çattım.

Küçük şişeleri evirip çevirerek inceledi. "Pek çok zehrin etki etmeye başlaması zaman alır ve çoğunun panzehri vardır. Şimşek Zehri ise anında etki eder ve panzehiri yoktur. Teşkilat eczanelerinin ehemmiyetle korunmuş bir sırrıdır." Şevkine ortak olmadım diye yüzünü buruşturdu. "Jag tam da ne olur ne olmaz diye yanında panzehir taşıyacak bir tip. Ama bu onu gafil avlar."

Suikast sohbetinden hâlâ epey rahatsızdım, "Peki ya..." dedim. Ufak bir kavanozu sehpaye koydum. "Sarhoş İtirafı..."

Ash kavanozu alıp kapağını açtı, yağlı macunu kokladı.

Aarya, Ash'in omzundan üzerinden bakıyordu. "Hiç duymamıştım," dedi. "Yutulması mı gerekiyor?"

"Cilde sürülüyor," dedim. "İnsanın kafasını bulandırıyor, dizlerinin bağını tamamen çözüyor, aklına ne geliyorsa o anda ağzından çıkartıveriyor. Korkunç bir şey."

Ash bana baktı, dikkati artık macunda değil bendeydi. "Korkunç olduğunu nereden biliyorsun?"

"Maruz kaldım," dedim. "Kapıdan girer girmez bunu sürmüş. Gerçekten oradan sağ çıkabileceğimi düşünmüyordum."

Aarya şaşkınlıkla ıslık çaldı.

Ash kaşlarını çatı. "Eczacıların masum müşteriler üzerinde ürünlerini denediklerini duymuş olsam da gerçekten başına böyle bir şey gelen kimseyle karşılaşmamıştım. İyi misin? Neden bizi aramadın?"

Ben cevap veremedim Aarya konuşmaya başladı.

Ash'in endişesini küçümseyerek, "Gayet iyi, baksana," dedi. "Daha büyük bir sorun varsa o da... Düşünceleri söküp alınırken November'in ona ne *anlattığı*?"

Ash'in sorusuna cevaben, "Telefonumu aldı," dedim. "Jag'ı alt etme niyetimiz hariç, planımızla ilgili bir şey söylemedim."

Aarya kıkırdadı. "Hiç niyeti olmayan bir eczacının fikrini, Jag'ı alt edeceğinden bahsederek değiştirdiğini mi söylüyorsun sen?" Başını iki yana salladı.

"İkna ediciymişim demek ki..." dedim.

"Belli," diye cevap verdi.

"Ah, gerçeği söylediğime dair bir destekçim de vardı. Sanırım bu macun biraz da gerçeği söyleten bir ilaç," dedim.

Aarya çikolatalı kekmiş gibi yağlı macuna baktı. "Büyüleyici bir şey."

Cam şişeyi sehpaye koyup, "*Meleklerin Rüyası* da var," dedim. "Bir tür sakinleştirici."

Aarya, "Güçlü bir sakinleştirici. Güzelavrat otuyla yapılır,"

deyince Hisakawa'nın sesi kulaklarımda yankılandı: *Atropa belladonna veya güzelavrat otu. Her mahir eczacının Gotik nişanesi.* Ama Aarya zehri görünce yaptığı gibi neşeyle konuşmak yerine gerildiği açıkça görülen Ines'e baktı.

Ash *Meleklerin Rüyası* şişesini aldı. "Buna batıracak birkaç dart oku lazım."

Ines sessizce odadan çıktı. Bu tepkiyi Ash de fark etti. Açıklama bekleyerek Aarya'ya baktık ama sadece omuz silktili.

Aarya konuyu değiştirip, "Pekâlâ, anlat bakalım," dedi. "Kolyeyi nasıl aldın?"

Hiç duraksamadan, "Matteo," dedim çünkü ne kadar detay verirsem, vücut dilimle ona ihanet etme ihtimalimin bir o kadar artacağından korkuyordum.

"Ne?" dedi Ash ve Aarya aynı anda.

"İnanın bana, ben sizden daha çok şaşırdım. Restoranın önünde, sokakta karşıma dikildi. Kim olduğunu anlamadan bir yumruk indirdim."

Aarya içten bir kahkaha attı. "Bunu nasıl kaçırırım! Hem ben Ash'e bakıcılık ederken neden bütün eğlence sana düşüyor?"

Ash Aarya'yı duymazdan gelerek, "Matteo neden burada?" diye sordu. "Onca yer varken neden Londra'da?"

Başımı iki yana salladım. Matteo'nun düşman topraklarında olduğunu düşünmemiş, kolye takası ve Layla sohbetine dalıp gitmiştim. Matteo, Ash'e restorandan bahsetmemem için bu kadar ısrar etmekte haklıydı: Aslan topraklarındaki bir Ayı mülkünün korunması gerekirdi.

Aarya, "Muhtemelen Stefano'nun öcünü almayı planlıyor," deyince acaba haklı mı, Layla onu buraya gelmeye bu şekilde mi ikna etti diye düşündüm.

Ash, "Ya da Hanedan işlerini yürütüyordur," dedi. "Annesi-

nin de burada olduğu düşünülürse.”

Aarya, “Ya da öyledir,” diye onayladı. “Ama hâlâ kolyeyi nasıl aldığını açıklamadın.”

Ben, “Susmadığın için,” deyince Ash gülümsedi.

Aarya parmaklarını pençe gibi bana savurup hırladı.

“Matteo’ya eczacıdan bahsettim ve tüm Ayı liderlerinin aynı kolyeyi taktığını öğrendim. Kendi kolyesini bana verdi,” dedim. “Restorandan bahsetmemek, ondan ve Hanedanından uzak durmak üzere söz vermem karşılığında.”

Aarya sırıttı. “Senden gerçekten nefret ediyor olmalı.”

Ash Aarya’ya ters ters baktı. “Rahatsız edilmeyi göze alamayacakları görüşmeler yaptıklarından eminim.”

Aarya ikna olmamış görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Ben de ikna olmamıştım.

Yirmi

Aarya'nın oturma odasının zeminine battaniyeler ve yastıklardan yapılmış geçici yatağıma uzandım. Ines yatalı bir saat olmuştu, Aarya da banyoda dişlerini fırçalıyordu. Yarınki planımız için henüz bir anlaşmaya varmamış, gecenin büyük bir kısmını baloda kaç tane muhafız olabileceğine ve eczacının verdiği macunu kullanmanın en faydalı yoluna dair konuşmakla geçirmiştik. Sohbetimizin sonlarına doğru ise Matteo ve Layla'yla buluşmak için gizlice dışarı çıkma konusuna kafa yormaya başlamıştım.

Ash durup banyo kapısına baktı, kaşlarını çatı.

Ne söyleyeceğinden adım gibi emin olsam da, "Ne?" diye sordum.

Biraz öteme, kilimin üzerindeki yastık ve battaniye yığınının oturdu. "Ona güvenmiyorum," dedi. Ben de banyonun kapısına göz attım. "Garip biri, bazen de tam bir baş belası ama kabul etmelisin... Burada olması güven sorununu biraz çözüyor."

Ash, "Zerre çözmüyor," dedi. "Jag'ı yok etme planına dahil olmaktan başka ne sebeple burada olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok... Temel sebebi bu ama yine de bu kadar riskli bir görev için yeterince geçerli bir sebep değil."

"Yani evet ama..."

Başını iki yana sallayarak, "Hem o kolyeyi çalman için seni

kışkırtma biçimi..." dedi ama sözlerini tamamlamadı.

Yanağımın içini ısırdım. Ondan şüphelenmek hiç hoşuma gitmiyordu, tüm olanlardan sonra bu gerçekten yanlış geliyordu. Hal böyle olunca Ash'in neden Aarya'yı sorguladığını anladım. Sorgulamalıydı da.

Ash, "Hem Felix de yanlarında değil," dedi.

"Bu konuda gerçekten minnettarım. Beni o ağaçtan attıktan sonra ona karşı medeni davranabilir miydim bilemiyorum."

Ash onu desteklemişim gibi, "Doğru," dedi. "Ve Aarya da bunu biliyor."

Bir süre onu inceledim. "Güvenimizi kazanmak için Felix'i bilerek mi ardında bıraktı diyorsun?"

Ash, "Tam olarak öyle," dedi. "Bize söylemedikleri bir şey var ve bunu öğrenmeye kararlıyım."

Başımla onayladım. Birkaç saniye orada öylece oturup şömi-neyi izledik, ikimiz de düşüncelerde kaybolmuştuk. O sessizlikte Matteo ve Layla için endişelenmeye başladım.

Ash, "Kafanda bir şeyler dönüp duruyor," deyince dalgın bir halde gözlerimi dikmiş alevleri izlediğimi fark ettim. "Bu bakışı adım gibi biliyorum çünkü Layla'nın kafasında sürekli bir şeyler dönüp durur... Hem de konuşmayı öğrendiğinden beri bu böyle. İki yaşında bir çocuk düşüncelere dalar mı diyebilirsin ama Layla bu işin kitabını yazdı."

Küçük, ciddi Layla'yı gözümde canlandırınca gülümsedim. Şu an ne düşündüğümü ona söyleyemezdim, endişelendiğim şeyler listesi epey *uzundu*. "Plandan emin değilim."

Ash güldü. "Kimse plandan emin değil. Baloya gidene kadar doğru düzgün bir plan yapsak fena olmazdı."

"Büyük plandan söz ediyordum," dedim. "Babamı bulduk ve diyelim ki gerçekten Aslanlara dair bildiklerini mevcut liderliği yıkmak için kullanmayı başardık... Sonra ne olacak?"

Ash düşüncelere daldı. "Akademi'ye mi döneceğiz yoksa Avrupa'da mı kalacağız diye mi soruyorsun?"

"Hem evet hem hayır," dedim. "Ben Teşkilatlı gibi yetiştirilmedim... Sanki tüm benliğim bir anda değişti ve bu şekilde devam etmenin ne anlama geldiğini ya da bu durumu kabullenip kabullenmediğimi bile bilmiyorum."

Ash, "Sen hep Teşkilat mensubuydun," dedi.

"Doğru ama bunu bilmiyordum," dedim.

"Hayır, biliyordun." Bunu öyle keskin bir tonla söyledi ki kuşkuyla ona baktım. "Adını koyamıyordun ama içinde bir yerlerde biliyordun. Bana bıçakları, kılıçları, strateji oyunlarını sevdiğini, babanın hayatta kalma yöntemlerini öğretmek için seni zorlama zahmetine girdiğini birçok kez söyledin. Layla'yla benim gibi tutucu tarih eğitmenleriyle büyümedin, ebeveynlerin seni eleştirirken malikâne muhafızlarıyla dövüşmeye gönderilmedin ama yine de öğrenmen gerekenleri öğrendin. Birdenbire değişmedin. Sadece, kimliğini anlamlandırarak kelimeyi ve bağlamı keşfettin. Bunun bir alışma süreci olduğunu anlıyorum ama sen... Her zamanki kadar Teşkilat mensubusun."

Karşı çıkmak üzere ağzımı açtım, sonra kapadım.

Ash hafifçe gülümsedi. "Gördün mü, sen bile karşı çıkamıyorsun."

Sırıttım. "Çok zeki olduğunu düşünüyorsun."

"Çok zeki olduğum için böyle düşünüyorum," dedi hınzır bir ifadeyle sırıtarak.

"Bir de mütevazı olduğunu," dedim.

"Çekici özelliklerimden biridir."

Birlikte gülümsedik.

"Mesele şu... Eski yaşantıma geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyorum," dedim. "Ormanda konuştuğumuz sırada dö-

nebilme ihtimalim olduğunu söylemiştin, buna bin defa kafa yordum ama yine de nasıl olacağına akıl erdiremedim. Yılda bir kez uğrasam bile orada yaşamakla aynı şey olmayacak. Hayatımı hiç Pembroke'tan bağımsız düşünmemiştim. Fakat orada vakit geçirmek sevdiğim insanları tehlikeye atmak demek. Bunu bile bile, nasıl geri dönebilirim?"

Ash, "Benim sorum şu: Orada yaşamayı gerçekten *istiyor musun?*" dedi. "Nostaljik bir fikir olarak değil, gerçeklik olarak değerlendirdi. Bu seni tatmin eder miydi?"

Emilyyle birlikte Lucille'in Yeri'nden çıkarken naneli sıcak çikolata dolu bardağımı kavrayıp eldivenli avuçlarımı ısıttım. Burnuma yaklaştırıp kokusunu içime çektim. "Mmmm."

Sokağı geçip kasaba meydanının ortasındaki parka doğru yürürken Emily, "Sanki şu içecek sevgilinmiş gibi davranıyorsun," dedi.

"Lucille buna ne katıyor da bu kadar güzel oluyor bilmiyorum ama resmen bağımlıyım," dedim.

Süslenmiş ağacı net bir şekilde gören her zamanki yerimize, kamelyadaki bankın üzerine tünedik.

"Em, yaşlandığımızda nasıl insanlar olacağız dersin?" diye sordum.

Emily elma şirasından bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Hemen hemen şimdiki gibi. Sadece ben Lucille'in Yeri'ni devralıp kahve ve şampanya servisi olan havalı bir kitapçıya çevirmiş olacağım. Ah, köpekleri de unutmayalım."

Güldüm. "Köpek servisi olan bir kitapçı? Kulağa harika geliyor."

"Hayır, ahmak. Köpeğini getirebileceğin bir kitapçı."

"Pekâlâ, ben de..."

"Beden eğitimi öğretmeni olacaksın," diyerek sözümü kesti.

"Olmaz öyle şey. Sen havalı bir kitapçı işletirken, ben beden eğitimi öğretmeni mi olacağım? Beni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum."

Emily sırtarak, "Şeeeyyy," dedi. "Ekstrem sporlara dair bir iş yapmayı deneyeceksin ama bunu yapabileceğin tek yer Hartford'da. Eninde sonunda beni o kadar çok özleyeceksin ki tekrar buraya, yapabileceğin tek mantıklı işin beden eğitimi öğretmenliği olduğu bu kasabaya taşınmak zorunda kalacaksın. Elbette benden birkaç yıl uzak kalmanın cezasını ödedikten sonra kitapçıda çalışmana izin vereceğim."

Gülümsedim. "Nihayetinde biz de Lucille kadar huysuz olacağız. Tek farkımız, osuruklarımızdan köpekleri sorumlu tutabilmek olacak."

Başını omzuma yasladı. "Ve her şey tam da olması gerektiği gibi olacak."

Alçak sesle, "Her zaman edeceğini düşündüm," dedim. Ama asıl ikilemin Emily olduğunu söylemedim –aynı anda hem Emily'nin en iyi arkadaşı hem de Teşkilatlı olmak mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Ash beni incelerken ne düşündüğümü anlıyormuş gibiydi.

Kendimi Emily'yi düşünmemeye zorlayarak, "Ne olursa olsun yapmayacağım tek şey," dedim. "Sürekli insan öldürmek olurdu."

Ash öyle ani bir kahkaha attı ki buna kendi bile şaşırdı ve öksürdü. "November, kimse senden sürekli insan öldürmeni istemiyor. Teşkilat mensuplarının şaşırtıcı bir çoğunluğu kimseye zarar bile vermeden sakın bir yaşam sürer."

"Diyorsun," dedim. "Ama her nasılsa ben bir ayda iki kişiyi öldürdüm. Oysa... Bu ben değilim. Bunu yapmayacağım."

Ash, "Birincisi, sen Dr. Conner'ı öldürmedin," dedi. "Bıçakladın ama nefsi müdafaaydı, ikimizin de hayatını kurtarmak için yaptın. Onu Blackwood öldürdü. İkincisi, o dalı kırmanı ben söyledim, yani Harry'nin ölümünden senin kadar ben de sorumluyum. Üstelik düştüğünde öleceğini bilmemize imkân yoktu. Kayanın varlığını öngöremezdik."

Ona inanıp inanmadığımdan ya da haksız olup olmadığından da emin değildim. "Peki ya Aslanlar?" dedim. "Onlar için planımız ne? Çünkü Aarya'nın konuşmalarına bakılırsa elinden gelse tüm Hanedanı öldürüverecek."

Ash iç çekti. "Aarya'nın hep biraz kaçık olduğunu unutmayalım. Tüm bunların ışığında..."

"Dediğini duydum!" diye bağırarak Aarya birden kapıda belirdi. Ash uzun uzun onu süzerken kafasındaki çarkların hareket ettiğini, ona güvenmeme sebeplerine *gizlice dinlemeyi* de eklediğini görür gibiydim.

Aarya, "Hem kaçık gibi davranan biri varsa o da November," dedi.

"İnsanları öldürme fikrinden hoşlanmıyorum diye mi?" diye cevap verdim.

Aarya tüm kalbiyle hissederek, "Jag anneni öldürdü. Teyzeni öldürdü. Felix'in babasını senin ebeveynlerinin peşine takarak öldürdü. Stefano'yu öldürdü. Tam şu anda da seni ve babanı öldürmeye çalışıyor. Hayatlarını mahvettiği sayısız masum insandan bahsetmiyorum bile," dedi.

Ona bakakaldım.

"Yani sen o vıcık vıcık iyimserliğine devam edebilirsin," dedi. "Ben mi? Elime bir fırsat geçerse, ne kadar ufak bir fırsat olursa olsun, onu öldüreceğim. Mezarının üstünde dans edeceğim." Sonra tek kelime daha etmeden arkasını dönüp odasının kapısını çarparak kapadı.

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

"Bunu duyduktan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim.

Ash, "Sanmıyorum ki bunun üzerine ne yapılacağını bilen biri olsun," diye onayladı. "Ama söyleyebileceğim şey, Aslanlar konusunun özel bir mesele olduğu. Teşkilatlılar Jag ve Dr. Conner gibi tamamen sapkın olmadıkça, sadece kendilerini korumak için gerekliyse birini öldürür. Bir düşün, rakibini zekânla alt etmek ya da tuzağa düşürmek, onu öldürmekten milyon kat daha kolaydır. Profesör Gupta'nın her zaman söylediği gibi: Hilakârlık dersinde daha fazla şey öğrendikçe diğerlerinde öğrenecek daha az şey kalır. Teşkilat mensubu olman suikastçı olman demek değildir... Bu çok özel becerilerin olduğunu, düzgünce kullanırsan dünyanın iyiliğine büyük katkıda bulunabilecek becerilerin olduğunu gösterir."

Kelimelerini tartarak dinledim. Söyledikleri, bir Teşkilat mensubu olarak şimdiye dek yaşadıklarımdan farklı olsa da, mantıklıydı ve itiraf etmem gerekirse Aarya da haklıydı. Aslında daha bu sabah, o doğruyu söyleten ilacın etkisindeyken durdurulması gereken bir trajedi olduğunu söyleyerek Jag'ı yok etmeyi savunmuştum. Belki de, her zaman düşündüğümün aksine, kendimi tanıımıyordum ya da bugüne dek gerçek kimliğimi kabullenmek istememiştim. Her halükârda, eskiden bildiğim hayatıma geri dönebileceğim bir yol yoktu ve ne kadar sızlansam da durum değişmeyecekti. Artık ne tür bir Teşkilat mensubu olmak istediğime dair bazı kararlar almam gerekiyordu.

Ash, aklımı okurmuş gibi hafifçe gülümsedi. "Yangına kö-rükle gitmek istemem ama Teşkilat âleminin en güçlü Hane-danını alt etmeye cüret ediyorsun. Annenle babanın soyu da eklenince, bir daha gizlenmen mümkün olmayacak demektir. Aslında bu işin hakkından gelebilirsek pekâlâ günümüzün en kötü şöhretli Teşkilat mensuplarından biri olabilirsin."

Kaşlarımı çattım, ama yine de güldüm. "Sağ ol, Ash. Ben burada yeni kimliğimle cebelleşip hayatımın bundan sonra ne

yöne gideceğini anlamaya çalışırken bir de kötü şöhret kazandım.”

O hınzır gülümsemesi dudaklarına yayıldı. “Rica ederim.” Ama başını çevirmedi, gözlerime bakmaya devam etti. “Ben orada olacağım.”

Başımı şüpheyile yana eğdim. “Nerede olacaksın?”

“Yanında,” dedi, sesindeki şefkat bir kucaklaşma gibi ruhumu ısıttı.

“Şey... Ne güzel, çok isterim... Yani, hoş, evet, çok güzel olurdu,” diyebildim.

Ash daha da sırtıttı. “Çok nazıksın, November.”

Yanaklarım kızardı, güldüm. “Nezakete karşılık nezaket.”

Ash de gülünce onunla oturup romantizme dair özrümle dalga geçmek daha kolay oldu. Son zamanlarda sohbetlerimizin o kadar büyük bir bölümü strateji ve ölüm hakkındaydı ki birlikte geçirdiğimiz zamanın keyfini çıkarmayı hemen unutabiliyorduk. Yanımda olması fikri hoşuma gitse de yine de hayatımın gidişatı her ne yöne doğruysa Ash'in de oraya sapmak isteyeceğine ikna olamıyordum –ya da Hanedanının o yöne sapmasına izin vereceğine. Ash, “Sende dikkatimi çeken ilk özelliklerden biri de bu,” dedi. “Mizah uygun.”

Çok şaşıracak, “Gerçekten mi?” diye sordum. “Akademi'deyken hep aşırı ciddiymişim gibi geliyordu. Benimle Pembroke'ta tanışmış olsaydın daha farklı olurdu. Ağlayana kadar gülmek tam benim kalemim olan bir şey. Ama orada tanışsaydık belki o zaman benden hoşlanmazdın.” Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Sana göre *sıradan biri* olurdum.”

Ash başını iki yana salladı. “Bence çok yanılıyorsun, November Adley. Seninle nerede tanışırsam tanışayım, mükemmel olduğunu anlardım.”

“Mükemmel mi?” dedim. “Pekâlâ, işte şimdi saçmaladın.

Her şey olabilirim de mükemmel çok zor."

Öyle bir inançla, "Benim için mükemmelsin," dedi ki eriyip yere damlayacağım sandım. Ben farkına varmadan yakınlaşmıştık.

Ağzımı açtım, yine karmakarışık olmuştum. "Şey... Ben... Şimdi..."

Ash uzandı, başparmağıyla alt dudağımı ve enseme dek çenemi okşadı. "Ne zaman duysam öpücüğü hak eden bir cevap bu."

Bu defa saçmalamadım. Biraz daha yaklaştım.

Aramızda bir nefeslik mesafe kalmışken, "O zaman ne bekliyorsun?" dedim.

O mesafeyi kapadı. Dudaklarını aralayıp dudaklarıma bastırdı. Elleri ensemden sırtıma süzüldü, beni kendine çekti. O an, sıcacık şöminenin önünde birbirine karışmış battaniyeler içinde yalnızca Ash ve ben vardık.

Belki de yüzüncü kez gözlerimi aralayıp saate baktım: 03:27'yi gösteriyordu. Bir adrenalin şimşegiyle yerimden doğruluverdim. Yer yatağında yanımda uyuyan Ash'e baktım, herhangi bir kıpırtı var mı diye inceledim. Soluk alıp verişini dinledim ama insan derin uykudayken nasılsa öyle uzun, derin nefesler alıp veriyordu.

Battaniyeyi dikkatle sıyırıp çoraplarımı giydim, kalkmadan önce son bir kez Ash'e göz attım. Oturma odasındaki halının üzerinden parmak uçlarımda geçip ahşap zeminde gıcırdayan tahta var mı diye üstüne basmadan önce kontrol ettim. Paltomu askıdan sessizce alıp nakit var mı diye ceplerini yokladım, botlarımı elime aldım. Sonra da gıcırdamasın diye daire kapısı-

nı inanılmaz bir yavaşlıkla açtım.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz botlarımı ayağıma geçirip paltomu sırtıma attım. Kimsenin peşimden gelmediğine emin olmak için bir an durduktan sonra var gücümle koridordan geçip merdivenden inerek soğuk karanlık sokağa çıktım.

Boşta bir taksi bulmak için bir blok yürümem, kasabanın diğer ucuna varmak içinse on beş dakika yetti. Ash ya da diğerlerinden birinin bir yolunu bulup beni takip etmediğinden emin olmak için ikide bir arka camdan dışarı baktım.

Bu saatte tamamen karanlığa gömülmüş kafeler ve butiklerle dolu bir çarşıda taksiden indim. Matteo'nun verdiği adresi bulmak için sokak isimlerini ve bina numaralarını iki kez kontrol ettim. Hep cep telefonumdaki harita uygulamasını kullanmaktan, kendi yön becerilerime güvenmeye ve atlas kullanmaya alışmak biraz tuhaftı.

Karanlıkta sokakta dikilip, pencereleri tahtalarla kapatılmış, köhne bir Viktorya dönemi dükkânı gibi görünen binaya baktım. Tabelada solmuş altın rengi harflerle PASSEMENTERIE yazıyordu. Bu doğru olabilir miydi? Matteo gerçekten benimle terk edilmiş bir dükkânda mı buluşmak istemişti? Matteo Layla'dan bahsettikten sonra bu daveti hiç sorgulamadığımı o an fark ettim. Matteo benden hiç hoşlanmıyordu. Sonra birden Londra'ya gelmiş, eczaneden çıkınca peşime takılmış, onunla bir yerde buluşmamı çünkü Layla'nın burada olduğunu ve bundan Ash'e bahsedemeyeceğimi söylemişti. Biraz daha ısıtılmak için ellerimi koltukaltlarıma sıkıştırıp kaşlarımı çattım.

Bir an için geri dönmeyi, başka bir taksi çevirmeyi ve çaktırmadan yatağa süzölmeyi düşündüm. Babamı bulmama ramak kalmıştı ve ben riskli olmasına rağmen Matteo'yu dinliyordum –bu arada ne evden ayrıldığımı ne de nereye gittiğimi bilen vardı.

“Lanet olsun,” diye homurdandım, ağızımdan havaya bembeyaz bir duman yayıldı. *Hayır. Bu çok saçma. Matteo söylemese*

eczacıdan haberin olmayacaktı; kolyeyi de o verdi. İhanet edecekse, sana neden yardım etsin ki? Yani, asıl hamlesini yapabilmek için yalandan güvenini kazanmaya çalışmıyorsa tabii.

İlk kez hançerimi saklamadığım botlarıma bakıp kendime kızarak başımı iki yana salladım. Cep telefonumu çıkarıp Ash'e göndermek üzere adresi yazdığım bir mesaj taslağı kaydettim. Saat 03:58 olmuştu. Tuşları kilitleyip dükkânın tahtalarla kapatılmış giriş kapısına yürüdüm, kulpu kavradım, açılınca çok şaşırdım.

Karanlığa doğru, "Layla?" diye fısıldadım. "Matteo?" Ama cevap gelmedi.

Arkama dönüp karanlık sokağa bakınca bir karar vermem gerektiğini fark ettim: İçeri mi dışarı mı? Hem terk edilmiş bir dükkânın kapı eşiğinde ne kadar oyalanırsam dikkat çekme ihtimalim de o kadar artıyordu. "Kahretsin!" deyip karanlık binaya girdim.

Kalbim öyle kuvvetli çarpıyordu ki karanlığa kulak vermekte zorlanıyordum. Telefonumu çıkarıp tuş kilidini açtım ama sadece yüzümü aydınlattı ve gözlerimin karanlığa alışmasını zorlaştırdı. Ben de tekrar cebime atıp karanlıkta hareketsizce dikilirken içten içe umarım hayatımın en kötü kararını vermişimdir diye düşündüm.

Sonra birden mekânın diğer ucunda bir mum alevi belirince geriye doğru öyle bir sıçradım ki az kalsın kapıya çarpıyordum. Fakat mumum ardında merdivenden inen, saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış ciddiyetle bakan bir kız görüldü.

"Layla!" Hem Matteo'nun doğru söylemiş olmasından gelen rahatlamayla hem de onu gördüğüme gerçekten çok sevindiğim için çığlık attım.

Her zamanki buyurgan ses tonuyla, "Kapıyı kilitle," dedi ama uzaktan bile gülümsediğini görebiliyordum.

Kapıyı kilitleyip yanına doğru koştum. Elindeki mumun

ışığında bir zamanlar muhtemelen bembeyaz boyalı, özenle oyulmuş ahşabı olan dantellerle ve fırfırlarla süslü cam vitrinleri seçebildim. Solmuş Viktorya tarzı giysiler bez mankenlere giydirilmiş, geniş kenarlı şapkalar sağda solda öylece unutulmuştu. Layla baktığım yere baktı. "Burası 1800'lerde akrabalarımın birinin işlettiği bir giysi dükkânıymış," diye açıkladı. "Küçükken Ash'le buraya gelmeyi ve annemle babamdan kurtulmaya çalışmayı severdik."

Tam o an ona sarıldım. Kollarımı gevşetince niçin sürekli bunu yaptığımı anlamıyormuş gibi hafif utanmış bir haldeydi ama yapma da demedi.

Ben onu Londra'da ne işi olduğuna dair soru bombardımına tutmadan önce, "Mali kayıtlarımızı incelerken böyle bir mülkümüz olduğunu öğrendiğimde altı yaşındaydım," dedi. "Arayıp bulmak bir yılımızı aldı ama aslında unutulmuş bir bina, başka bir zamanda yitip gitmiş bir yer olduğunu öğrenmek hoşuma gitti. Sığınağımız oldu."

Peşinden dar bir merdiveni çıktım. "Altı yaşındayken mali kayıtları incelemene neden şaşırmadım acaba?" dediğimde yorumum hoşuna gitmiş gibiydi.

Merdiveni bitirince mumlarla aydınlatılmış geniş, tek odalı bir daire göründü. Küçük bir mutfak alanı, şöminenin karşısında bir kanepa, sayvanlı karyolada bir yatak, bir giysi dolabı ve büyük bir halı vardı. Tozlu ve biraz da pudra gibi kokan bir yer olsa da krem ve mavinin tonlarıyla güzelce dekore edilmiş olması samimi bir hava yayıyordu. Burada yaşayan terzinin kabarık etekleriyle sağa sola koşuşturduğu gözümde canlanır gibi oldu.

Matteo kollarını kavuşturmuş, yemek masasındaki dört sandalyeden birinde oturuyordu. Onun yanına oturan Layla'ya baktım. "Pekâlâ, söyleyin şimdi ne halt dönüyor?" dedim. "Siz ikiniz buraya nasıl geldiniz? Neden buradasınız? Neden Ash'e söyleyemiyorum? İkinizi de görmeyi aklımın ucundan bile..."

Layla sözümü kesip, "Otur, November," diyerek boş sandalyelerden birini işaret etti. "Matteo bize çay getirecek."

Matteo bunu yapacağını bilmiyormuş gibi başını eğdi ama uyum sağlamaya gönüllüydü. O ufak mutfığa doğru giderken ben de ahşap sandalyeye oturdum.

Bir nefeste yirmi tane daha soru sormak istiyordum ama Layla böyle bir yaklaşıma yanıt vermeyeceğini çoktan belli etmişti. Ben de elimden geldiğince sabırla oturup açıklamasını bekledim.

"Kardeşime fark ettirmeden pek fazla kalamayacağını biliyorum," dedi, birkaç saniye önce hissettiğim rahatlama yerini şüpheye bıraktı. "O yüzden mümkün olduğunca kısa ve öz konuşmaya çalışacağım. Tam da şüphelendiğin sebepten ötürü buradayım: Kardeşimle birlikte Teşkilat mensuplarının çok önce yapması gereken bir şeye kalkıştınız ve ben olmadan ciddi engellerle karşılaşacaksınız."

Hafifçe gülümsedim çünkü onun kadar iyi olmadığımız konusunda haklıydı ve dürüstlüğü öylesine kendine hastı ki insan etkileniyordu. "Haklısın. Ama neden ilk başta bizimle gelmedin? Yani, Akademi'den asla ayrılamazmışsın gibi davrandın."

Layla sandalyesinde dimdik otururken, "Sağ gösterip sol vur," dedi.

Duraksadım. Liu'nun odanın ortasına iki urgan arasına bir bayrak asıp *Otuz Altı Strateji*'den bahsettiği dersi hatırlayıp, "Profesör Liu'nun akıl oyunları dersi mi?" diye sordum.

Layla her şeyi açıklarmış gibi, "Altıncı strateji der ki: Şaşırtıcı unsur, paha biçilmez bir araçtır. Düşmanın birliklerini tek bir yere odaklandığında daha az korunan bölgeye saldırarak üstünlük kazanırsın."

Bunun bizim durumumuzla ne ilgisi olduğuna dair daha basit bir açıklama yapar umuduyla Matteo'ya baktım ama bize sırtını dönmüş su kaynatmakla meşguldü.

“Yani bizimle gelmedin ve burada olduğunu Ash'e söylememi istemiyorsun çünkü uyuduğumuz sırada bize saldırmayı planlıyordun, öyle mi?” dedim.

Matteo arkamdan homurdanarak güldü ama Layla yaptığım şakadan hoşlanmamıştı.

“Saçmalama,” dedi. “Zayıf noktasından *Jag*'a saldıracağız.”

Matteo bir demlik dolusu çay, üç fincan ve birkaç bisküvi koyduğu tepsiyle masaya döndü. Tepsiyi masanın ortasına koydu.

Ben, “Zayıf noktası ne?” diye sorunca Layla iç çekti.

“Bizim taktiğimize bağlı,” dedi. “Şöyle düşün... Herhangi bir çatışmada *Jag*'ın tek derdi babanla sen olacaksınız. Tüm gücünü size odaklayacak. Dışarıdan yardım beklemeyecek çünkü akli başında hiç kimse ona karşı çıkmayacaktır. Böylece zayıf noktası belirecek –Matteo'yla ikimizin istifade edeceği zayıf noktası.”

Çayları dolduran Matteo'ya baktım.

“Peki Ash, ne olduğunu bilmeden tüm bu planlara nasıl dahil olacak?” diye sordum.

Layla, “Birkaç stratejik sebep var,” dedi. “Ama en önemlisi değişmiyor: Tüm gücünü *Jag*'a odaklayacak. Yardım aldığını bilmeden yalnız başına başarılı olmak zorundaymış gibi davranıp plan yapacak. Yetemediği yerde biz devreye gireceğiz.”

Şaşırtıcı unsur, taktiksel bakımdan son derece mantıklıydı ve tüm detayları anlamasam da Layla'ya güveniyordum. O, tanıdığım en zeki insandı.

“Aarya ve Ines bizimle,” dedim.

Layla, “İlginç,” diye yanıt verdi ve Matteo'yla bakiştılar. Ama çok da şaşırmış gibi görünmüyordu.

Kaldırmam gereken daha fazla sır perdesi var mı acaba diye

düşünerek, "Bunu zaten biliyor muydun? Sana söylediler mi?" diye sordum.

Layla, "Hayır," dedi. "Ama şüphelenmiştik. Ash'le senin gi-dişinin ertesi günü onlar da Brendan'la birlikte Akademi'den ayrıldılar."

"Brendan mı?" dedim, az kalsın çayı püskürtecektim. "Bren-dan Londra'da mı diyorsun..." derken birden susup onlara bak-tım. Yemek salonunda savurduğum zindan tehdidinin neden işe yaradığı anlaşılmıştı. Eminim ki Brendan o gün bana saldır-mak istemişti ve kendi kaçışını riske atacak olmasa muhteme-len bunu yapacaktı. "Ama neden ayrıldı ki Aka..." Durdum. "Babam."

Layla, "Baban mı?" dedi. "Anlayamadım."

Fincanımı masaya bıraktım. Çabucak, "Babam Naip'i öl-dürmekle suçlanıyor," dedim. "Brendan'ın üvey babası, Arlo muydu? Bu gece büyük bir maskeli balo düzenlenecek ve bu-nun yeni naip atamasını kutlamak için yapıldığına çok eminiz. Yeni naip Brendan olabilir mi?" Ama ikisi de şaşırmış görün-müyordu.

Layla, "Evet," dedi. "Olan biten tam olarak böyle."

Bir süre cevap veremedim. Bir Layla'ya bir Matteo'ya bak-tım. "Dur biraz, sen bunu biliyor muydun? Bunu öğrenmek için birden çok kez ölümle burun buruna geldik ve sen..." Hiç komik değildi ama güldüm. "Elbette biliyordun. Sen *Layla* sın."

Layla hafifçe gülümsedi. "Bana güvenine minnettar olsam da asıl övgüyü Matteo hak ediyor."

Bir açıklama bekleyerek bir süre sessiz kaldıysam da Matteo bir şey söylemedi.

Layla iç çekti. "Matteo?"

Matteo bir kez daha benimle bir sır paylaşmaya razı olmuş gibi bir süre daha öylece durdu. Sonunda sıkılğan bir sesle,

“Hanedanımın en içteki halkasında...” dedi. “Naip’i öldüren asıl kişinin baban olmadığı düşünülüyor.”

“Elbette o öldürmedi, ama onlar bunu nasıl...” diye konuşmaya başladım ama Matteo bana öyle bir baktı ki söyleyeceklerimi yuttum.

“Detaylarını tam olarak bilmiyorum ama suikastçının tarzına bakılırsa, bunu yapan kişi galiba... Jo,” dedi.

Bir an hiç kımıldamadım, gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, yanlış duyduğuma çok emindim. Teyzem Jo mu?

Matteo, sesinde beklemediğim bir hüznle, “Ki bu da yakın zamanda gerçekleşen vefatının olası bir açıklaması,” diye devam etti sözlerine.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. Kendimi zamanın bu korkunç parçasından ümitsizce koparmaya çalışırken, “Dur biraz,” diyebildim. “Benim Jo Teyzem Naip’i öldürdü mü diyorsun yani? Böyle bir şey mümkün mü?”

Layla, “Sen bizden daha iyi bilirsin,” dedi ve ikisine de kafamı toplamam için bir süre sustu.

Ama benim zamana ihtiyacım yoktu. Logan bana babamın bir katil zanlısı olduğunu söylediğinde, yanlış bir şey olduğunu, ters giden bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu defa şüphelerim aynı değildi. Ailemi Teşkilat mensubu olarak görmeye henüz başlamış olmama rağmen teyzemin, hele de güçlü bir sebebi varsa, Naip’i öldürdüğünü hayal etmekte artık güçlük çekmiyordum.

Layla, “Daha önce ailenin politik görüşünden bihaber olduğunun farkındayız,” diyerek beni tekrar yavaşça sohbete kattı. “Ama teyzenin bu kadar cesur bir girişimde bulunmasının sebebine dair bir fikrin var mı?”

Başımı eğip ellerime baktığımı fark edince Layla’ya döndüm. Doğru gibi gelen tek bir yanıt vardı. “Annem,” dedim. “Jo Teyzem son on bir yıldır annemin ölümüne çok kızgındı,

kabullenmiyordu. Babam bunun bir trafik kazası olduğunu söylemişti ama şimdi öğrendiklerime bakılırsa... Bana tam olarak gerçeği söylememişler."

Layla, "Yani sence anneni Naip mi katletti?" diye sordu.

Oturduğum yerde doğruldum. "Gerçekten bilmiyorum. Ama Jo Teyzem annemin katilini alt edecek fırsatı olsa bence bu fırsatı asla kaçırmazdı."

Layla, "Hmmm..." dedi ve Matteo'yla bakiştılar.

"Ne?" dedim. "Bilmediğim ne var?"

Layla, "Haksız değilsin," dedi. "Teyzenin Naip'i öldürme sebebi pekâlâ bu olabilir. Fakat bir başka Hanedanın yüksek rütbeli yetkililerinden birini öldürmek en büyük suçtur."

Babamın Hanedanı hakkındaki tüm o tiratlarıyla teatral el kol hareketlerini hatırlayınca, "Tam da Jo Teyzeme göre," dedim. Matteo'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirince şaşırdım.

Layla, "Yine de," dedi. "Daha önce hiç böyle bir suç işlenmedi."

Kuşkuyla ona baktım. "Yani Teşkilat'ın var olduğu binlerce yıl boyunca hiçbir Hanedan mensubu diğerinin yüksek rütbeli yetkililerinden birini katletmedi mi demek istiyorsun? Böyle bir şey mümkün mü ki?"

Layla endişeli bir vurguyla, "Hanedanlar Konseyi kurulduğundan beri bu tür suikastlar hiç yapılmadı," deyince durumu yeterince ciddi bir şekilde ele almadığımı fark ettim. "Teşkilat'ın iç siyasetinde altın kuraldır: Bir başka Hanedanın işlerine kaba kuvvetle karışmayız. Bunu yapsaydık, yaşanacak kargaşayı ve *kayıpları* hayal edebiliyor musun? Avrupa'ya ve dünyanın geri kalanına telafisi olmayan zararlar verebilir, bunun sonucunda da Hanedanlar arasında bir iç savaşa kolayca sebep olabilirdik."

Söylediklerini dinlerken kaşlarımı çattım. "Peki, o zaman Jo

Teyzem Naip'i öldürdüyse bu ne demek oluyor?"

Layla, "Baban zan altında, bunu en azından kısıtlı bir çevre biliyor," dedi. "Ama bence yine de bu bilgiye vakıf olan Teşkilat mensupları yüksek ihtimalle buna inanmıyor –bir hayaleti suçlamakla aynı şey bu. Yani düşünülmesi gereken ilk şey, Naip'in ölümünü Jag'ın kendi çıkarlarına uygun bir hikâyeye dönüştürdüğü. Düşünülmesi gereken bir sonraki şey ise suikast teşviki. Teyzenin, kız kardeşinin ölümü yüzünden öç almak istediğini söyledin, farkındayım ve bunun güçlü bir sebep olabileceğini düşünüyorum ama yeterli olduğundan şüpheliyim."

"Ciddi misin? Jo Teyzem... Şey, hafife alınmayacak biriydi ve pek de kurallara uyacak biri olduğu söylenemezdi," dediğim-de Matteo komik bulduğundan mı küçümsediğinden mi bilmiyorum, homurdanarak güldü.

Layla, "Tam olarak anlamıyorsun bence," dedi. "Kitlesel olarak dünya liderlerine düzenlenen suikastları engellemeyi başardık, devletlerin haberi dahi olmadan terörist saldırılarını durdurduk ve savaşları engelledik. Enerjimizi bunlara değil de birbirimizle savaşmaya harcasaydık bu görevler yerine getirilemezdi."

Çayımdan bir yudum aldım, keşke bu sıcak sıvı biraz daha rahatlatıcı olabilseydi diye düşündüm. "Haklısın. Teyzem Jag'dan nefret etse de çok merhametliydi. Böyle bir risk almak için sağlam bir sebebi vardır mutlaka."

Layla mükemmel duruşunu hiç bozmadan arkasına yaslanıp, "Tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum," dedi. "Ki bu durumda sormadan olmaz... *Gerçekten* neler oluyor?"

"Mesaj alınmıştır," dedim ama emin olamadım. Matteo'ya şöyle bir baktım. "Hanedanın o yüzden mi Londra'da, Jo Teyzem yüzünden mi?"

Matteo duraksadı. "Hanedanım burada çünkü belli ki önemli bir şey oluyor ve yeni Naip atamasının politik açıdan

daha büyük ve kapsamlı sonuçları olabilir.”

“Bak, anlıyorum. Benden hoşlanmıyorsun. Yerinde olsam muhtemelen ben de hoşlanmazdım ama eğer işler anlattığın kadar ciddiye öğrenebildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyor. Zaten tüm bunlar şu anki haliyle bile yeterince zor,” dedim.

Matteo, “Söylesene,” dedi. “Babanı kurtarmak için mi yoksa Aslanları alt edip Teşkilat dünyasının dengesini yeniden sağlamak için mi buradasın?”

Delici bakışlarına karşılık verip, “İkisi de,” dedim.

“Peki ya ikisinden birini seçmen gerekirse?” diye sorunca midem buruldu, düşünmeme bile gerek yoktu çünkü aynı seçimi on kez yapsam onunda da babamı seçerdim.

Matteo yanıtlımı beklemedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Sorun da bu zaten. Naip’in ölümünün sonuçları çoktan görülmeye başladı. Onu öldürenin baban ya da teyzen olması aslında önemli değil... Uzun yıllardır görülmemiş bir fırsat doğdu, hem de Jag’in dokunulmaz görülen gücüne olan güveni sarsan bir fırsat. Ama sen bunu anlamıyorsun çünkü bizim gibi büyümedin. Üstelik Dr. Conner’ın Akademi’ye verdiği zararı gördükten sonra bile hedeflerin kendi çıkarlarıyla sınırlı kaldı. Teşkilat için değil de sadece *kendin için* en iyisini yapacaksan o halde sana niçin bilgi vereyim ki ben?”

Bir an taş kesildim. Önce dün gece Aarya bana bağırmıştı, şimdi de Matteo çıkışıyordu ve işin en tuhaf kısmı ikisinin hemfikir olmasıydı. Yanaklarım yanmaya başladı. Ona cevap vermek istiyordum ama şu an kendimi savunursam sadece hakkımdaki fikrini onaylamış olacaktım. Çok da umurumdaydı! Peki, neden bu garip kendimi kanıtlama ihtiyacı içindeydim?

Layla, “Maskeli balo,” deyip konuyu değiştirdi. “Eminim bu bilgiyi elde etmek kolay olmamıştır. Siyasi açıdan büyük resim için önemli olduğunu anlıyorum ama babanı bulmana ne gibi bir katkısı olacak?”

Cep telefonuma bakarak, "Tam olarak bilemiyorum," dedim, Matteo'nun söyledikleri canımı sıkmıştı. Saat 04:36'ydi. "Ama meselenin özü şu ki Akademi'den ayrıldığımdan beri babam bana ipuçları bırakıyormuş ve belli ki bunlardan biri o baloda."

Layla korkmuş gibiydi. "Anladığım kadarıyla siz dördünüz Aslan Hanedanı'nın düzenlediği bir etkinliğe sızmaya karar verdiniz, öyle mi?"

"Başka bir seçeneğimiz yok ne yazık ki," dedim çünkü ben de aynı şeyi düşünüp duruyordum: Onca yer dururken babam niçin beni Aslan Hanedanı tarafından düzenlenen bir etkinliğe gönderiyordu?

Layla, "Peki, planınız nedir?" diye sordu.

"Üzerinde çalışıyoruz," diye geveledim. "Ama telefonun varsa ya da bir şekilde ulaşabilirsem seni gelişmelerden haberdar ederim."

Layla bu gelişmeden pek de memnun olmamış gibi, "Ben de onu diyecektim," dedi. "Sormaya korkar oldum ama bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Bu tanıdık tepkisinde içimi rahatlatan bir şey vardı. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum ve oturmuş çay içerek beni kınıyordu. "En önemlisi balo. Ah bir de," dedim. "Kayıkçı babamın peşinde."

Bir kez daha Matteo'yla Layla birbirine baktı.

"Duyduk." Layla'nın yüzüne sevecen bir ifade yerleşti. "Matteo'yla, yardım etmek için elimizden ne geliyorsa yapacağız."

Matteo Layla'nın ortamı yumuşatma girişimini reddederek gözlerini kaçırdı.

Layla ikizinin sözlerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrar ederek, "Ama zaman daralıyor. Verimli ve zekice hareket etmeliyiz," dedi.

Zamandan bahsetmesi tekrar telefonuma bakmama sebep oldu: 04:43. Ben bir şey diyemeden Layla başıyla onayladı.

“Biliyorum. Dönmen gerek,” dedi. “Numaranı ver ve bizi bu geceki plandan haberdar et. Destek kuvvete ihtiyacın olacak.”

Elimde sıcak çikolatalar, kahveler ve bir kesekâğıdı dolusu kahvaltılık hamur işiyle dairenin kapısını açınca az kalsın Aarya'yla çarpışıyordum. Şaşkınlıktan hafifçe sendeledim, içecekleri koyduğum karton tepsiyi her şey yere saçılmadan önce zar zor tutabildim.

Aarya, “Tanrı aşkına,” diye homurdandı ama elimdekileri görünce aksiliği silinip gidiverdi.

Gülümseyerek, “Sıcak çikolata?” diye sorup kesekâğıdıyla içecekleri eline tutuşturdum, memnuniyetle aldı. Matto ve Layla'nın yardım edeceğini bilmek içimi ferahlatırsa da Matteo'nun Jo Teyzemle ve bencilliğimle ilgili söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. Paltomla eldivenlerimi çıkardım, kahve dükkânından alıp koltuğumun altına sıkıştırdığım pazar gazetesini elime aldım. Paltomu astım, gazete okurken poğaçamı yiyebileceğim rahat bir köşe bulmak için salona giderken Aarya yolumu kesti.

Delici bakışlarıyla süzerek, “Sabahın beşinde kalkıp pastaneye mi gitmeye karar verdin?” dedi.

Omuz silktim. “Uyuyamadım,” dedim çünkü bir bakıma doğrudu. “O yüzden güne erken başlamak istedim.” Karton tepsideki sıcak çikolatalardan birini aldım, bir yudum içtim, etrafından dolanarak geçtim. Aarya aldıklarını orta sehpayaya koyarken Ash'e, “Aç mısın?” diye sordum.

İçeceğim ve gazetemle kendimi kanepeye atınca bir anlığına

babamla geçirdiğimiz pazar sabahlarını anımsadım. Küçükken sadece magazin eklerini bana verirdi ama son yıllarda gazetenin bir ucundan o diğer ucundan ben başlardım ve değişe değişe okurduk. Tabii cep telefonumdaki haber uygulaması basılı gazeteden çok daha kapsamlıydı ama ikimizin de hoşuna giden ritüel gibi bir şeydi bu.

Ash yüzünü ovuşturup kahveye uzandı ama Aarya gözünü kırpmadan beni süzmeye devam ediyordu.

“Eeee, nasıl bir çözüm buldun?” diye sordu.

“Hı?” dedim, ne kast ettiğini tam olarak anlamamıştım.

“Uyuyamadın ve güne erken başlamak istedin, yani bütün gece yeni fikirler üzerine düşünmüş olmalısın. *Nedir onlar?*” diye sorunca bu saldırının dün geceki konuşmamızın bir etkisi olduğunu, daha fazla bir şeyden şüphelenmediğini umdum.

Ash bir bana bir Aarya'ya bakıp kaşlarını çattı ama tekrar bana döndüğünde gözlerinde merak kıvılcımları vardı. Bir şey sakladığımı öğrenmelerine sadece bir yalan uzaktaydım.

Sıcak içeceğimden bir yudum alıp birkaç dakika kazanmaya çalıştım. “Şöyle ki...” dedim, deli gibi onlara söyleyebileceğim hem inandırıcı hem de bilmeden verdiğim tüm hile sinyallerinin uzağında bir şey bulmaya çalışıyordum. “Düşündüm de... Aslanlar babamı Naip'i öldürmekle suçluyor, değil mi? Ben bunun doğru olmadığını bilsem de, acaba bu işte parmağı var mı diye merak ediyorum.”

Aarya başını yana eğdi, en azından dikkatini çekmeyi başarmıştım. “Devam et.”

“İşte, babam beni Akademi'ye göndermeden kısa bir süre önce sık sık Jo Teyzemi ziyaret ediyordu... Annemin kız kardeşini, ben Akademi'ye geldikten hemen sonra Aslan Hanedanı'nın katlettiği kız kardeşini,” dedim. “Bunu daha önce hiç sorgulamamıştım, yani bu açıdan diyelim, ama şimdi merak ediyorum ya babam suçu bizzat işlememiş olsa bile, planı ya-

panlar arasındaysa?” Sesli söyleyince, şimdiye dek bunu nasıl gözden kaçırdığıma inanamadım.

Ash elinde kahvesiyle kanepeye, yanıma oturdu. “Naip’i katledenin *senin teyzen* olduğunu mu söylüyorsun?”

Şüphelendiğim şeyin gerçek olduğunu kabullenmeye çalışırken Ash’e baktım. “Öyle diyorum. Ölümünün de Aslanların öcü olduğunu düşünüyorum.” Yutkundum. “Mesele şu ki... Bunca zamandır Aslanların babamın peşinde olduğunu, beni Akademi’ye göndermeye babamı mecbur eden şeyin bu olduğunu sandım. Ama bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum. Babamla teyzem bir şekilde Naip’in ölümünden sorumluydu, önceden planlanmış bir şey olmalı. Bu da, Akademi’ye gelişimin de planlandığı anlamına gelir. Belki de *yıllarca*.” Bunun o uzun ‘babamın yalanları’ listesinden sadece bir madde olduğunu söylemedim.

Ash, “Söylediklerin işimize yarayacak,” dedi. “Yapbozun eksik parçası bu... Tüm olaylar zincirini başlatan o ilk olay, ilk halka. Artık taşların oturacağı bir yer var.”

“Aklında ne var?” diye sordum.

Ash, “Ah, öncelikle bu durum bize, sana bıraktığı ipuçlarının saklanan bir adamın ardında bıraktığı gizli işaretler olmadığını söylüyor, dikkatlice planlanıp gerçekleştirilmiş şeyler bunlar,” derken zihnindeki çarkların döndüğünü görür gibi oldum. “Bu, Logan’ın tabelasının yerini nasıl bildiğini ve Angus’un seni oraya yönlendirmesini sağlayacak zamanı kazanmasını da açıklıyor.”

“Mantıklı,” dedim, daha fazla şey öğrendiğime sevinsem de babamın hep beni Akademi’ye terk edip peşine düşmemi neredeyse imkânsız hale getirmeyi planladığını duymaya hayılanmamıştım.

Ash, “Eğer teyzenle baban Naip’i öldürmeyi planladıysa, hâlâ sorulması gereken bir soru var: *Neden şimdi?*” dedi. “Za-

manlamayı belirleyen bir şey olmalı.”

Aarya kruvasanından dudağının kenarına bulaşan çikolatayı silip başıyla onayladı.

Ines oturma odasına gelip bir kahve alırken, “Neden şimdi harekete geçtiğini bilmiyoruz ama babanın Aslan Hanedanı içinde bir ittifak kurmuş olması gerektiğini biliyoruz,” dedi. “Naip suikastını başarıyla planlayabilmesi için içeriden bilgi edinmeye ihtiyacı olmuştur.”

Hepimiz birkaç saniye öylece oturup yeni gelişmeler üzerine düşündük.

Aarya, “Pekâlâ, kesin olan bir şey var,” dedi. “İşe koyulmamız gerek. Eğer baban bunları düşündüğün gibi *yıllarca* planladıysa ve bu planın bir parçası da bizim o Aslan balosuna gitmemizse, o zaman bu kahrolası işi yapsak iyi olur.” Ayağa kalktı. “Frittata⁶ pişireceğim, ayrıntıları yemekte konuşuruz.”

Ash düşüncelerde kaybolmuş bir halde kahvesini yudumladı, ben de gazeteyi açıp haberleri okumaktan ziyade içimi rahatlatacak, tanıdık bir şeyler aradım. Sayfaları düzelttim ama manşeti bile okumamıştım ki oturduğum yerde hızla doğruldum, az kalsın kahvemi üzerime döküyordum. Sayfanın sol at köşesinde bir fotoğraf vardı ve altında şöyle yazıyordu: *Yerleri değiştirilen aslanlar, hayvanat bahçesi çalışanlarının kafasını karıştırdı.*

“Hey, çocuklar...” deyip gazeteyi orta sehpa üzerine yaydım.

Ash hemen yaklaştı. Manşeti okuyup, “Londra Hayvanat Bahçesi’nin Aslan Ailesi Esrarengiz Bir Şekilde Başka Bir Ortamda Bulundu,” dedim. Yüksek sesle okumaya devam ettim: “Londra Hayvanat Bahçesi’ndeki çok sevilen aslan sürüsünün Noel sabahı saat sekizde antiloplarla yaşam alanlarını değiştirdiği görüldü. Yetkililerin kafasını karıştıran şeyse ayak izlerine

⁶İtalyancada “kısaltılmış” anlamına gelen Frittata, et, peynir veya sebze gibi ek bileşenlerle zenginleştirilmiş, omlet veya kabuksuz kiş ya da çırpılmış yumurtaya benzeyen yumurta bazlı bir İtalyan yemeğidir.

bakılırsa bu değişimin tek bir kişi önderliğinde yapılmış olmasındı. Hayvanat bahçesi müdürü 'Bir adam ya da kadının tek başına, yaralanmadan ya da herhangi bir kaza yaşanmadan dört aslanla altı antilobun yerini değiştirmesi kadar şaşırtıcı bir şey yok,' dedi. 'En iyi eğitmenlerimiz bile böyle bir şeyi başaramazdı.' Zabıta güvenlik kamerası kayıtlarını inceledi ancak bu efsanevi olaya dair hiçbir kanıt tespit edilemedi. Hayvanat bahçesi müdürü hayvanların kendi kafeslerine geri konduğuna, sağlıklı ve mutlu olduklarına dair bizi temin edip, 'Ava giden avlanınca gerçekten tuhaf oluyor,' diyerek herkesi güldürdü."

Aarya sehpaye eğilince sayfaya gölgesi düştü, gülmeye başlayınca çok şaşırdım. "Aman Tanrım, bu çok zekice. Lütfen baban yaptı de."

Bakışlarımı kaldırdım, komik mi buldum yoksa kafam mı karıştı bilemedim. Matteo veya Layla olsa bir şey söyleyeceklerini fark edince, "Öyle olmalı, değil mi?" dedim. "Haberininle hep beraber okuduğumuz pazar gazetesinde çıkacak şekilde planlanmış. Ama bu ne anlama geliyor?"

Aarya, "Dalga mı geçiyorsun? Aslanlara apaçık bir ihtar bu," dedi.

"Kesinlikle," dedim. "Ama başka ne anlamı var?"

Ash, "Zamanlama," dedi. "Baban Naip'i öldürdü ve bunu Jag'ın yeni atamasıyla aynı zamana denk getirdi."

Brendan diye düşündüm ama dillendirmedim.

Habere baktım. "O zaman Jag'ı kışkırtmaya çalışıyor."

Aarya, "Kesinlikle," diye onayladı. "Belli ki herkesin bilmesini istiyor. Yani, tam olarak *herkesin* değil ama Teşkilatlı herkesin. Hepimizin sandığı kadar dokunulmaz olmadığını gösterip Jag'ın itibarını hedef alıyor. Babanın doğal bir yeteneği var."

Var mı gerçekten? Aarya'nın yorumlarına katılmadığımdan değil ama tarif ettiği kişi babam değil gibiydi.

Kısacık haberi tekrar okudum, başka bir anlam, bana mantıklı gelecek başka bir şey bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım ve bir kez daha babam sandığım kişinin koca bir yalan olduğuna dair o hisle kalakaldım.

Yirmi Bir

Ash, Aarya, Ines ve ben takside sessizce oturuyorduk. Pencereye yaslanıp yol boyunca ısı ısı Londra sokaklarını izledim. Ellerimi sweatshirt'ümün ceplerine soktum, paltolarımızı almadığımız için canım sıkındı. Aarya, otele gizlice girdikten sonra onları bir yere tıkıştırıramayacağımız yani geri alabileceğimiz bir yere koyamayacağımız konusunda ısrar etmişti. Cebimdeki telefonun tuşlarına yavaşça basıp Matteo ve Layla'ya *Yoldayız* diye mesaj yazdım.

Sabahtan beri olan biteni haber veriyor, adım adım oluşan planın her aşamasını aktarıyordum. Bu en başta içimi rahatlatan bir şeydi. Ama Layla sadece her taktikte bir hata buluyordu. Her şey o kadar tuhaf geliyordu ki mesajlaştığımızı dair tüm kanıtları ortadan kaldırıp Ash, Aarya ve Ines'e ne yaptığımı söylemeyince iki taraflı çalışan bir ajan gibi hissediyordum kendimi.

Elim hep telefondaydı ama cevap yazıp yazmadıklarını bilmiyordum çünkü telefonu sessize almıştım. Yanağımın içini ısırdım, aklım tekrar Matteo'nun bencil olduğumu söyleyişine gitti. Geçtiğimiz ayda aldığım sayısız riske bakılırsa bunun gerçek olabileceğini inkâr ederek karşı koymak istiyordum. Ama bir yandan da yaptıklarımın hayatta kalmak ve babamı korumaktan daha büyük bir amaca hizmet ettiğinden emin değildim.

Taksi durunca düşüncelerimden sıyrıldım. Otele yaklaşık

beş blok kala hepimiz indik, kaldırıma adım attığımda botumdaki hançerin içimi rahatlatan soğukluğunu hissettim. Kemerime bağladığım urgana hafifçe dokunup sırtımdaki balo giysim ve maskemle dolu ama hafif olan çantayı düzelttim. Hava alışılmadık derecede soğuktu, üzerimizde paltolarımız da yoktu ama kimse bunun farkında değil gibiydi.

Ines'le ben Ash ve Aarya'nın ardından akşam yemeği yemek için çıkmış iyi giyimli insanlarla ve lüks barların müdavimleri ile dolu kalabalık Londra kaldırımlarında yürüyorduk. Herkesin keyfi gayet yerindeydi ve her yerde Noel ışıkları yanıyordu. Taksiden indiğimizden beri Ash ve Aarya hangi yoldan gideceğimizi tartışıyor, inanılmaz bir durumdu çünkü daha önce birinde karar kılmamız bir saat sürmüştü.

Ines sallana sallana, dünya umurunda değilmiş gibi yürüyordu ama gözünden hiçbir şey kaçmıyordu, geçerken gördüğümüz son elli kişiyi ezberden tarif etse şaşırmazdım. Ben de kalabalığı kolaçan ettim, tavırları gayet rahat olsa da Teşkilat mensuplarına özgü şahin bakışlı gözler aradım.

Tam o an hayatımın ne denli farklı olduğunu anladım. Pembroke'tayken bir sokaktan bir grup arkadaşım ile konuşup gülüşerek bin kez geçmişimdir. Oysa şimdi burada başka bir grup arkadaşım ile yürüyordum ama Londra'da davetsiz girişin cezası istisnasız ölüm olan bir maskeli baloya sızmak üzere yoldaydık.

Artık otelin karşısındaki sokakta, otelin bir bina yakınındaydık, giriş kapısında iki muhafızın durduğunu görebiliyordum. Birinin boyu alışılmadık derecede uzun, saçları turuncuydu ve diğeri de saçını atkuyruğu yapmış sıska bir adamdı.

Şahin'in ekibi!

Ash'e şöyle bir baktım, alnındaki çizgiyi görünce endişemi paylaştığını anladım. Devasa, her yeri aydınlık, sıkı korunan bir mülke gizlice girmek sanki çok kolaymış gibi bir de bizi tanımakla kalmayıp görürlerse Jag'a teslim etmekle tehdit etmiş

insanlar eksikti.

Kapüşonumu başıma geçirdim, yüzümü saklasam iyi olacaktı. Sokağın karşısına geçip otelin köşesinde durunca pek rahat olamayacağımız kadar muhafızlara yaklaştığımız. Eddie ve Willy karşılarındaki kaldırımı kolaçan ediyor, kapıya yaklaşan herkesi birer birer akıllarına kazıyordu. Eddie bize doğru bakınca Ines'in koluna girip yüzümü omzuna kapatarak güldüm; Emily'yle hep yaptığımız ve hiç de Teşkilat işi olmayan bir numaraydı. Eddie hemen arkamızda bir yere doğru baktı, biz de otel boyunca uzanan sokakta yürümeye devam ederek görüş alanından çıktık. Tekrar doğrulduğumda Ines bana bakıp bir tür onay işareti olarak başını salladı. Fark edilmediğimizden gayet emin olsam da son bir kez daha dönüp çabucak kontrol ettim.

Otelin arazisi çok genişti, bir blok tamamen onlara aitti ve binanın kendisi dört katlıydı. Etrafından dolanıp arkaya, otelin çiçekler ve yüksek ağaçlarla dolu bir parka sırtını verdiği yere ulaştıktan sonra yürümeye devam ederek diğer tarafa döndük. Öndeki hariç tüm girişlerin üzerine müdavimleri ön kapıya yönlendiren tabelalar asılmıştı ve her biri kapalıydı. Bir an için belki şansımız yaver gider de yolumuza daha az muhafız çıkar diye düşündüm.

Ash, "Kör talih," dedi. "Giriş çıkışın yapıldığı tek kapıda Şahin'in ekibi varken bir şeyler ters giderse kaçmak neredeyse imkânsızlaşıyor."

Aarya kafası karışmış gibi baktı. "*Onlar* mı Şahin'in ekibi? Sanırım doğru olmadığını bile bile siz ikinizle işbirliği yaptığım için başıma bunlar geliyor."

Elime yavaşça cebime soktum.

Ben: Ön kapı hariç tüm girişler kapalı. Koşarak kaçmamız gerekirse muhafızların dikkatini dağıtacak bir şey lazım.

Mesajı yazar yazmaz Layla peşimizden gelmeye karar verdiği

için minnettar oldum.

Aarya alçak sesle konuşup bana dik dik bakarak, "Ben hâlâ diğer kapılardan birinin kilidini kırmanın November'ın tırmanış becerilerine güvenmekten daha kolay olacağını düşünüyorum," diye devam etti sözlerine.

Ash başını iki yana salladı. "Muhtemelen o kapıların arkasında nöbet tutan muhafızlardan biriyle karşılaşma riskini alalım diye mi? Teşekkürler, ben almayayım."

Aarya daha önce onaylamadığımız pek çok seçenekten birini ortaya atıp, "Meleklerin Rüyası'yla kolayca bayılabileceğimiz bir muhafız," dedi.

Ines sakince, "Aarya, kararımızı çoktan verdik," dedi, bir çocuğa oyuncaklarını topla diyen birinin sesiyle demişti bunu.

Aarya kaşlarını çatıp Ines'e baktı. "Bağlılık yemini etmedim."

Böylece geldiğimiz yere, binanın parkla birleştiği kısmına geri döndük.

Aarya, "Ah, dua edelim de November çuvallamasın," dedi ama kimse cevap vermedi.

Otelin duvarına doğru yürüdük, ikinci kattaki bir odanın balkonunun altında durduk. Aşağıdan görebildiğim kadarıyla ışıklar söndürülmüş, perdeler kapatılmıştı. Yakınlarda kimse-
nin olmadığından emin olmak için çabucak parkı kolaçan ettik. Birbirimize bakıp bu odanın işe yarayacağına hepimiz sessizce onay verdik.

Ash, "Hazır mısınız?" deyince başımla onayladım.

Ines parka doğru dönüp olası gözcüler var mı diye bakıyor, Aarya kollarını kavuşturmuş somurtuyordu. Sabahtan beri bana karşı çıkıyordu ama sebebini hiç bilmiyordum. Belki de bu sabah çok erken saatte dışarı çıktığım için duyduğu şüphe hiç geçmemişti ya da Jag'ın kafasını dişlerimle koparmak iste-

me yişime hâlâ kızgındı. Söylemesi zordu.

Duvarın beyaz taşlarına tutunup kendimi yukarı çektim. Sorunsuzca tırmanmaya yetecek kadar çok süsleme ve her bir taşın etrafında yeterli derinlikte oyuk vardı –uyurgezer bile olsam bu duvara tırmanabilirdim.

Küçük bir çıkıntıya botumu geçirip vücudumu iterek ikinci katın tırabzanlarını yakaladım. İki elimle sıkıca tutunup bacaklarımı yana doğru savurarak sessizce taş balkona zıpladım. Aşağıdaki parkı bakışlarımla taradım. Yirmili yaşlarda hepsi Noel Baba şapkası takmış bağıra çağıra konuşan dört kişilik bir grup parktaki iç yollardan birinde yürüyordu. Aşağı baktığımda arkadaşlarımla normal bir tavır takınıp sohbet ediyormuş gibi yaptığını gördüm.

Gürültücü ekip uzaklaşır uzaklaşmaz kemerimdeki urganı çıkarıp iki düğüm atarak tırabzana sıkıca bağladım, sonra aşağı saldı. Önce Ash tırmandı, bana göz kırptı.

“Harika iş çıkardın,” diye fısıldayınca gülümsedim. Tırmanma becerilerimi kullanmak bir şekilde keyifliydi.

Ash maymuncuğunu çıkardı, Aarya ve Ines tırmanana kadar kapıyı açtı.

Ines tırabzandaki urganı sökünce hepimiz içeri girip kapıyı arkamızdan kilitledik. Karanlıkta bile, odanın lüks olduğu anlaşılıyordu. Pencerelede tok perdeler, yüksek başlıklı, ayakucunda Josefin bir koltuk duran en büyüğünden çift kişilik bir yatak ve buraya eş değer oranda lüks bir oturma odasına açılan bir de kapı vardı. Ahşap sehpaaların üzerinde bavullar açık duruyordu, birinde balo maskesinin ucunu gördüm. Görür görmez nabzım hızlandı. Teşkilat mensubu birinin odasındayız. Usulca oturma odasına açılan kapıya süzülüp içeriyi gözetledim. Her yer sessizdi, ama ne zamana kadar?

Aarya bavulu inceledi. “İşimize dönelim de defolup gidelim buradan,” diye fısıldayınca maskeyi gördüğüne şüphem kalma-

dı.

Ash oturma odasına daldı, ben de banyoya girip kapıyı kapadım. Sırt çantamı çıkarıp fermuarını açtım. Siyah beyaz tül etek çantadan adeta fişkırdı –gece onu çantaya tıktırmak için epey uğraşmıştım. Elbiseyi çantadan çıkarıp sweatshirt'ümü başımdan sıyırdım, sıkıca belime bağladım. Eldivenlerimi kot pantolonumun ceplerine, şapkamı da sağdaki hançeri sıkıştır-mamak için botumun sol tekinin içine soktum. Elbiseyi başımdan geçirip ipli siyah korseye sığmaya çalıştım. Tül o kadar kabarıktı ki kot pantolonumu ve belimdeki sweatshirt'ü gizledi.

Telefonumu çıkarıp tuş kilidini açtım. Layla'dan gelen bir mesaj okunmayı bekliyordu.

Layla: *Arkanızı kolluyoruz. Yakınlarda bekliyoruz.*

Ben: *İçerideyiz. Bundan sonra cevapları okuyamayacağım. Bize şans dile.*

Bir dakika sonra cevap vermişti bile.

Layla: *Anlaşıldı. Hem ona şans denmez, beceri denir.*

Mesajı okuyunca gülümsedim, sonra tüm konuşmayı silip telefonu eteğimdeki gizli cebe soktum –silahlarımızı ve macu-nu gizleyebilmemiz için Ines'in diktiği cep benim de şansım olmuştu.

Aarya, Ines'in o kendine özgü kızıl saçları üzerine taktığı peruğu düzelttiği sırada banyodan çıktım. Birkaç dakika içinde herkes kostümünü giymiş, botlarını gizlemişti. Ben de siyah beyaz maskemi taktım. Burnumun altıyla ağzım dışında tüm yüzümü kapatıyordu.

Ash oturma odasından bir omzu arkaya atılmış uzun kadi-fe bir pelerin ve altın varağından yapılmış gibi görünen bir maskeyle çıktı. Sırt çantalarımızı toparlayıp balkona çıkmasını, hepsini yakınlardaki bir çalılığa fırlatmasını hayretle izledim.

Balkonun sürgülü kapısını kapadı, kilit yuvaya girdiği an

koridordan boğuk sesler geldi. Ines hızla ve sessizce koridora açılan kapıya koştu. Kapı dürbünününden dışarıyı gözlerken hepimiz kaçmak üzere tetikte bekledik –gerçi üzerimizde bu kadar çok tülle balkondan atlarsak kesin bir yerimizi kırardık.

Ines bize döndü. Fısıldayarak, “Temiz,” deyince derin bir nefes aldım.

Kapı dürbünününden tekrar dışarı bakıp kapıyı araladı. Aralık kısımdan dışarı süzüldü, bir sağa bir sola baktı. İçimden beşe kadar saydım. Ines döndü, başıyla onayladıktan sonra koridora çıktı. Hemen ardından biz de çıktık. Ama kapı arkamızdan tık diye kapandığı an midem buruldu. Artık geri dönüş yoktu. Aslanların yönetimindeki bir Teşkilat oteline davetsiz girmiştik ve muhtemelen tüm çıkışlar muhafızlar tarafından tutulmuştu.

Uzun koridoru sakın adımlarla geçtik, kalbim öyle hızlı atıyordu ki Aarya’nın bu yüzden benimle dalga geçmemesine şaşırdım. İleride büyük döner bir merdiven vardı ve yaklaştıkça devam ettikçe babamın ipuçlarının üzerine daha da çok düşünmeye başladım. Şimdiye dek her biri bana bırakılmış ama Teşkilat mensubu arkadaşlarım çözümlememe yardım etmese, işime yaraması mümkün olmayan şeylerdi. Tek başıma yapmama imkân bırakmayarak beni korumaya mı çalışıyordu? Kaldı ki beni korumak istediye sadece yerini söyleyip bizzat koruyamaz mıydı?

Merdivenden rahat bir oturma alanının, bir bar ve restoran girişinin bulunduğu geniş şık bir lobiye indik. Sağda solda maskeli, tuvalet ve smokin giymiş Teşkilat mensupları vardı. Merdivende eteklerimi tutmak istedim ama botlarımı veya Tanrı esirgesin kot pantolonumun paçalarını göstermeyi riske edemezdim. Yürürken mekânı kolaçan ederek bara doğru ilerledik. İleride kırmızı kadife bir ip vardı. İpin önünde de Şahin dikiliyordu. Hızla nefes alıp birkaç saniye nefesimi tuttum. O kadar uzaktan beni tanımasının neredeyse imkânsız olduğunu bilmeme rağmen, maskeme rağmen cesaretim kırılmıştı. Ash’le birbirimize bakınca onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım:

Kör talih!

Aarya barda içkilerin verildiği uç kısımda kendine bir içki alırken, “Ne oldu?” diye tısladı.

Ben onun yanına oturdum ama Ash ve Ines oturmadı.

Alçak sesle konuşmaya dikkat ederek, “Ekip lideri, ipin orada,” dedim.

Şahin içeri giren iki davetliyi karşıladı, gelenler maskelerini indirdiler. Bir garson şampanya ikram ederken Şahin ikisinin de yüzünü iyice inceledi. Başını tamam manasında kısaca sallayıp maskesini indirmesini istemek üzere bir sonraki davetliye geçti.

Aarya delici bakışlarını Ash’e dikmişti. “Her şey zaten yeterince zor değilmiş gibi daha da zorlaştırmak ister misin? Belki bir adımda mekânın öbür ucuna koşarsın... Ya da perdenin birini ateşe verirsin?”

Ash göz kırıp bar tezgâhına umursamazca yaslandı. “Ekibi tanımamızın sorun yaratabileceğini biliyorduk. Şaşırmama şaşırdım doğrusu.”

Aarya ters ters ona baktı.

Bazı Teşkilat mensupları doğruca kontrol bölgesine giderken bazıları hiç aceleleri yokmuş gibi kanepede çene çalıyor, masalarda içki içiyordu. Neyse ki hedef olarak kullanılabilecek, Teşkilat mensubu olmayan gruplar da vardı.

Parmaklarım yavaşça cebime süzülüp cep telefonumun tuş kilidini aradı ve Layla’ya mesaj yazdım.

Ben: *Girişte sorun var. Harekete geçince tekrar bilgilendireceğim.*

Ash, “İleride sağda, dört kişilik masada,” deyince, baktığı yere baktım.

Teşkilat mensubu olmayan dört erkek viski türü bir şey içe-

rek sohbete iyice dalmış gibi görünüyordu. Masada epey içtiklerini belli etmeye yetecek kadar boş şişe vardı.

“Olur,” dedim. “Doğal olarak ucunu kaçırmış gibi görünecekler.”

Ines başıyla onayladı.

Dikkat dağıtmak için kullanmak üzere mekânda başka olası hedef var mı diye kolaçan ederken biraz daha vakit geçirdik. Ne kadar çabalasam da gözüm Şahin’e kayıyordu, ne dediğini duyamıyordum ama davetli listesini ezberlediğine emindim ki bu da başta sandığımdan çok daha düzenli ve bilgili olduğunu kanıtlıyordu. Yanında dikilip şampanya servis eden garsona baktım. İlgisiz yüz ifadesinden ve ikide bir duvardaki saate bakmasından Teşkilat mensubu değil de sadece otel çalışanı olduğuna dair bahse girebilirdim.

“Şampanyacıya ne diyorsun?” deyip Ash’e baktım.

Ash, “Aklımdan geçti ama Şahin gibi birinin dikkatini dağıtmak için içkileri dökmek yetmez,” dedi.

Aarya, “Çıkaracağımız daha büyük bir kargaşanın bir parçası olursa işe yarayabilirdi,” dedi. “Ama tehlike arz edecek kadar yaklaşmak zorunda kalırız. Sizi o maskelerin ardında tanıyamayacağından nasıl bu kadar eminsiniz?”

“Bak,” dedim. “Herkesle tek tek konuşuyor. Önümüzde Ines’le ikiniz olacak şekilde bir plan kurarsak, işe yarayabilir.”

Ines, “Benim oyum olumlu,” deyince hepimiz ona baktık. “November içkileri Aarya’ya doğru iterse garsonun dengesini bozabilirim.”

“Hallederim,” dedim. “Numaramız işe yaramazsa, Aarya sen olay çıkarıp apar topar tuvalete koşarsın, böylece biz de tekrar bir araya gelebiliriz.”

Aarya gülümsedi. “Olay çıkarmak benim kanımda var.”

Ash, “O halde anlaştık,” deyince hepimiz sessizleştik, bu tıp-

kı sahneye çıkmadan ya da yarışın başlama düdüğü çalmadan önce yaşanan o gergin sessizlik gibiydi.

Ash'in hemen yanında, barmen tepsiye dört bardak koyup içlerine dört kişilik masadaki erkeklerin içtiği kehribar rengi içkiden doldurdu.

Ben: *Hazır olun.*

Ash'in elini kavradım, avcuna *Sarhoş İtirafı* macunuyla dolu ufak cam şişeyi bıraktım. Ines son derece doğal bir şekilde duruşunu değiştirip mekânın geri kalanı görmesin diye Ash'in önüne geçti. Ash cebinden bir kürdan çıkardı, şişenin kapağını açtı, içine daldırıp renksiz yapışkandan bir miktar aldı. Barmen içki şişesini rafa koymak için arkasını döndüğünde Ash bardakların daha kalın olduğu için lekeleri gizleyecek olan diplerine kürdanı sürttü. Sanırım bu şekilde, garsonun macuna dokunma olasılığı da azalacaktı.

Bir-iki dakika içinde şampanyacı çocukla bir örnek giyinmiş orta yaşlı bir kadın içki dolu tepsiyi aldı. Tam da umduğumuz gibi içkileri Teşkilat mensubu olmayan erkeklerin masasına götürdü.

Saniyeleri saydım. İlk adam beşinci saniyede bardağı aldı. İki saniye sonra da onun hemen yanındaki bardağını kavradı. Diğer ikisi de aynısını yapana dek dört saniye daha geçti. O an ilk adam başını zar zor tutarken masaya tutunarak eğildi. *Tek atışta on ikiden vurduk.* İkincisi de hareket kontrolünü yitirmeye başladı, abartılı jestler yaparken masaya yatan adamın bardağını yere düşürdü. Bardak büyük bir şangırtıyla taş zeminde paramparça oldu.

Şahin de dahil, lobideki herkes dönüp baktı, garson temizlik aletlerini getirmek için aceleyle gitti.

İlk adam ikincisine sinirlendiği apaçık, ayağa kalkmaya çalıştı ama henüz sandalyesini itmişti ki tuhaf bir şekilde tekrar masaya tutundu. Ağırlığıyla masa eğildi, diğer bardaklar üzeri-

ne doğru kaydı ve hepsi yere düştü.

Ines fısıldayarak, “Şimdi,” dedi ve hepimiz kadife ipli kontrol noktasına sakince yürümeye başladık ve mekânın geri kalanına uyum sağlamak için yarı yolda kargaşayı izlemek üzere biraz yavaşlamayı ihmal etmedik.

Kontrol noktasına yaklaştık, yan yana ilerleyen Ines ve Aarya'nın arkasında Ash'le ben vardık. Şahin'e doğru attığım her adımda rahatlamaya, ellerimi açıp omuzlarımı gevşetmeye çalıştım.

Adamların masasına giden iki garson gergin bir halde ortalığı temizlemeye çalışıyordu. Birinin adamlara mekânı terk etmeleri gerektiğini söylediğini duydum, ardından olaya karışan herkes sesini yükseltti.

Erkek garson, “Lütfen bizimle gelir misiniz...” dedi.

Adamlardan biri, “Gelmiyorum!” diye kükredi. “Burada işim bitmedi.”

Kadın garson, “Üzgünüm ama bitti,” dedi.

Cebimdeki telefona *şimdi* yazıp GÖNDER tuşuna bastım, geriye Layla ve Matteo'nun giriş kapısındaki Eddie ve Willy'yi oyalamayı başarmasını umut etmek kalıyordu.

Şahin'e yaklaştık, Aarya'ya şöyle bir baktı. O hırıltılı sesiyle, “Hoş geldiniz,” deyip bir an sarhoşların tartıştığı yere göz attı. “Lütfen maskelerinizi indirip bir kadeh şampanya alın.”

Adamlardan biri var gücüyle, “Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Bu otele ne kadar para döktüğümü biliyor musun?” diye bağırdı. “Beni atamazsınız. *Gitmiyorum*.” Sanırım arkamda bir sandalyenin kırılma sesini duydum.

Macunun itiraf kısmı da geldi işte.

Adam, “Çek ellerini üzerimden!” diye bağırdı.

Şahin tekrar kargaşanın yaşandığı yere doğru bakıp kaşlarını

çattı.

Ines uzanıp bir kadeh şampanyayı düşmeyecek şekilde tepsinin kenarına çabucak koydu. Şampanya servis eden garson Ines'e değil diğer herkes gibi sendeleyeni adamlara bakıyordu.

Ines, "Dikkat et," deyince garson hemen sallanan tepsiyi dengelemeye çalıştı.

Tam o an yardım etmek istermiş gibi uzanıp öne doğru bir adım attım. Ayak bileğime takılınca elimi uzatıp neredeyse dengelenmiş tepsiyi havaya fırlatmamla tüm içkiler Aarya'nın eteğinin ucuyla Şahin'i sırlıslam etti.

Şahin garsonu bir lokmada yutacakmış gibi kükredi.

Garson kırılmış bardakları yerden toplamaya çalışırken, "Özür dilerim. Öyle olacağını... Kusura bakmayın," dedi.

Aarya rahatsız bir tonla, "Şu elbisemin haline bak!" deyince içim acıdı. Bu ipin ötesine hiçbir şekilde geçemeyeceğimizi düşünmüş olmalıydı.

Şahin birkaç seri adımda bizden uzaklaştı. O boş masaların birinden bir avuç peçete alırken umut dolu bir beklentiyle nefesimi tuttum ama tekrar bizden yana dönünce hevesim söndü. *Lanet*. Ama yanımıza gelemeden adamların masasındaki tartışma alevlendi. Tam da adamlardan biri dengesini kaybedip erkek garsona çarparak onunla birlikte yere serildiği sırada.

Şahin kemerine taktığı telsizi çıkardı. Telsize, "Eddie," diye gürledi. Bir nefeslik ara verip tekrar denedi ama karşıdan yanıt gelmedi. İşte o an içimden iyi ki Layla var diye geçirdim. Ama bir yandan da gururlandım, belki de sandığımdan daha iyi bir Teşkilat mensubuydum.

Şahin dişlerini sıkıp, "Lanet olsun!" deyince gerildim. Gözümü bile kırpmaya korkuyordum. Şahin şampanya servis eden garsona döndü. "Bırak şunları da giriş kapısındaki güvenlik görevlilerini çağır."

Genç adam doğrudu, ben de bir an için Şahin'in yeniden yanımıza geleceğini düşündüm. Ama gelmedi, kargaşanın olduğu yere doğru yürüdü. Hiç vakit kaybetmedik. İpin etrafından dolanıp kapıdan içeri süzüldük.

Balo salonu Teşkilat mensuplarıyla doluydu. Yutkundum. Üç yüzden fazla kişi vardı. İlk yaptığım şey farklı çıkış noktaları aramak oldu. Ama ne yazık ki üzerindeki küçük tabelada süslü bir fontla WC yazan yalnızca tek bir kapı vardı. Bu kısaltmanın tuvalet anlamına geldiğinden ve kapının tuvaletlere giden bir koridora açıldığından gayet emindim, çıkış değildi, üstüne üstlük, girişinde muhafızlar vardı. Pencereleer de manzarayı izlemek için yapılmış, açılmayan türdendi, yani burada fark edilmek ya da olay çıkarmak felaket olurdu.

Ash, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorunca düşüncele-rimden sıyrıldım.

Karlı bir harikalar diyarı biçiminde dekore edilmiş salonun detaylarını çabucak zihnime kazırken, "Henüz tam olarak bile-miyorum," dedim.

Yüksek tavanın her yerine asılmış beyaz ışıklar ortada toplanıp parlak karlar gibi aşağı sarkıtılmıştı. Duvarlar boyunca yanıp sönen ışıklarıyla yapay ağaçlar vardı, tüm masalara beyaz örtüler serilmiş, gümüş şamdanlar ve narin porselenler dizilmiş-ti ve canlı müzik yapan bir grup Noel şarkıları çalıyordu.

Kalabalığın ve masaların arasında yürürken bir yükseltinin üzerinde duran tek bir masa göründü. Bu masada hükümdar ve ailesiymiş gibi aynı kırmızı-dore maskeyi takmış üç kişi oturuyordu –Jag diye tahmin ettiğim kır saçları omuzlarına dökülen yaşlı bir adam; Rose diye düşündüğüm kızıl-sarı saçlarını özenle örmüş bir kadın ve saçları platin sarısı olan genç bir oğlan vardı.

Ash'e baktım, maskeyle ne kadar mümkünse o kadar şaşır-mış gibi yaptım, onun da gözlerinden aynı şaşkınlık okunuyordu. Yüzümün büyük bölümü kapalı diye şükrettim çünkü Brendan'ın burada olduğunu önceden bildiğimi fark etmemiş

gibiydi.

Aarya da onu fark edince, “Şaka mı bu?” dedi, onu alt etme fırsatını yakaladığı için sevindi mi yoksa bir engele daha rastladığımız için sinirlendi mi, emin olamadım.

Onlar bu gelişmeyi tartışmaya başlarken bakışlarımı Aslan akrabalarımından çekip salonun geri kalanına çevirmeye çalıştım.

Daha çok kendi kendime, “Pekâlâ, bir bakalım,” dedim. “Her yıl maskeli balo için süslemeleri babamla yapardık. Yani her ne arıyorsak, muhtemelen dekorla ilgilidir.”

Ash, “Yaptığınız süslemelerde sık kullandığınız bir tema var mıydı?” diye sorunca Brendan hakkındaki sohbet kesildi.

Başımı iki yana salladım. “Her yıl değişirdi.”

Aarya, “Burada sana özel gibi gelen ya da şifrelenmiş bir mesaj benzer bir şey var mı?” diye sordu.

“Ağaçlar olabilir,” dedim. “Yani, ormanın hemen yanında büyüdüm ve ormanda çok vakit geçirdik ama burada nereden baksan kırk tane ağaç vardır, hepsi de birbirinin aynı. Yani, ağaçlar olduğundan emin değilim.”

Bir hatırayı canlandıracak ya da gözüme çarpacak bir şey arayarak bir ucundan başlayıp stratejik olarak diğer ucuna varana dek bakışlarımla salonu taradım. Ama ağaçlar gibi süslemelerin çoğu da eşsiz değildi, salonun her köşesine serpiştirilmiş benzer şeylerdi. Masaların etrafından dolanarak ilerledik ve daha yakından bakmak için birinin önünde durduk. Her masanın orta süsü ince beyaz dallar, beyaz çiçekler ve ucu beyaza boyanmış bir dal çam kozalağıyla dolu cam bir vazoydu. Vazonun çevresine küçük mumlar dizilmişti, bir masadaki numara kartında ise kaligrafi stiliyle 32 yazıyordu.

Ben süslemeleri incelerken hepsi benimle birlikte durdu.

“Bana özel gelen hiçbir şey yok diyemem,” dedim. “Aslında bir sürü şey var. Mesela yapay kar, istisnasız her yıl yılın ilk karı

düşerken babamla sıcak kakaolarımızı alır dışarıda otururduk. Ya da çam kozalakları, ilkokul üçüncü sınıfa giderken annemle babama benzetmek için bazı kozalakları sim ve oynayan gözlerle süslemiştim. Bir de, az önce de dediğim gibi, ağaçlar var.”

Hepsi öylece bana baktı.

Aarya, “İğrenç,” deyince Ines onu dirseğiyle dürttü. Ines’e, “Ne var?” dedi. “Bu kadar duygusal olması çok saçma.”

Ines, “Bence çok güzel,” dedi, sesinde sanki bir özlem vardı.

Ash, “Bu mesaj da fotoğraf kolajlarındaki gibi olabilir mi?” diye sordu. “Tüm bu öykülerin bir birleşimi yani?”

Bu fikri değerlendirdim. “İçimden bir ses hayır diyor,” dedim. “O fotoğraflar gerçekten çok özel bir örüntüyle birleştirilmişti. Bunlar öyle değil. Her süslemenin salon boyunca birebir tekrar ettiğinden bahsetmiyorum bile. Şu otuz iki numaralı masa... Bahse girerim salonda birebir aynı şekilde süslenmiş elliye yakın masa vardır. Babamın bir şey bulabilmemiz için ağaçları ya da elli masayı birden kontrol etmemizi isteyeceğini sanmıyorum.”

Müzik grubu çaldığı şarkıyı bitirdi ama başka bir şarkıya başlamak yerine sessizliğe büründü, salonun geri kalanı da öyle yaptı. Jag yükseltinin üzerindeki masanın ardında ayağa kalkıp şampanya kadehini kaldırdı.

Tok sesiyle, “Ailem ve dostlarım,” dedi. “Bu özel günde yanımızda olabilmenize çok memnun olduk.” Sıcak, özgüveni yüksek ses tonu ve insanı kolayca kendine çeken rahat bir tavrı vardı. Bir an duraksadım. Bu kadar korkunç biri nasıl böyle karizmatik olabilirdi?

Jag’ın maskesi yüzünü bizimkiler kadar gizlemiyor, yarısını açıkta bırakıyordu. Babam gibi güçlü bir çenesi, hatta aynı babamınki gibi muntazam bir saç çizgisi vardı. Benzerlikleri sinir bozucuydu.

Ben etrafım kütüphaneden aldığım –isimlerin ülkelere ve mitolojiye göre kökenlerini detaylarıyla anlatan– Latince kökenli kelimeler ve dilbilimle ilgili kitaplarla çevrili halde salonda yerde otururken babam, önümdeki orta sehpaye kaşar peynirli tost ve domates çorbası koydu.

Elinde kitabıyla kanepeye oturup, “Biraz mola ver de soğumadan yemeğini ye,” dedi.

“Hı hı,” diye onayladım.

“Karnın doyduğunda da kitaplar seni bekliyor olacak,” derken sesindeki gülümsemeyi hissettim. Yeni şeylere ilgi duymamı hep desteklerdi, sadece bir şey öğrenmekle kalmayıp bir motoru yeniden kuran bir tamirci gibi konuların en derinine inip parçalara ayırmamı da desteklerdi.

Çorbaya batırdığım bir parça tostı ağzıma atıp gözlerimi kitaptan ayırmadan, “Çok ilginç,” dedim. “Hepsinin bir anlamı var, soyisimlerin, isimlerin. Hepsinin. Bir kez kavradığında da şifrelerini çözmek çok kolay. Bana bir isim sor, herhangi bir isim.” Ama o bir şey diyemeden tekrar konuşmaya başladım. “Mesela, senin adın İngilizce ama kökeni Yunanca Christophoros kelimesi ve ‘dayanmak’ ya da ‘taşımak’ anlamına geliyor ki bu çok mantıklı çünkü senin hep pek çok sorumluluğun oldu. İnsanların isimleri onlar hakkında bir şeyler söyler.”

Babam kitabını kenara koyup dinledi, hep dinlerdi.

“Peki ya insanlar kendi isimlerinin anlamını bilmiyorsa, isimler anlamını mı yitirir yoksa onlar bilse de bilmese de anlam sabit mi kalır?” diye sorunca bakışlarımı sayfadan kaldırıp sorusunu düşündüm.

“Şunu söylemeliyim ki...” Duraksayıp bildiğim isimleri ve bu isimleri almış insanların özelliklerini düşündüm. “Anlam sabit kalır. İnsanlar bilse de bilmese de isimleri onlara dair bir şeyler söyler. Tarçın ve ufunet kelimelerinin arasındaki fark gibi. Tarçın söylerken neşe saçan insanın aklına hoş bir şeyler getiren bir keli-

meyken ufunet ise... Çirkindir." Bir kaşık dolusu domates çorbasını mideye indirdim. "Hadi, bana bir isim sor."

Babam birkaç saniye düşündü. Sonunda, "Hamilton," dedi.

"Hamilton mı?" dedim. "Amerikan tarihinin Alexander Hamilton'ı mı?"

"Benim babam olan Hamilton," deyince bir an şaşırıp kaldım. Ailesinden hiç söz etmezdi. Bir keresinde ebeveynlerinin ben doğmadan önce öldüklerini, onlarla hiçbir zaman yakın olmadığını söylemişti. Daha fazla soru sorduğumda da sadece anlatacak başka bir şey yok demişti. Öyle ki babasının adını bile bilmiyordum.

"Babanın adı Hamilton mı?" diye merakla sordum. "Dostum, senin adın Christopher olduğu için şanslısın. Küçük Hamilton da olabilirsin."

"Ne kadar şanslıyım bilemezsin," deyip benimle birlikte gülümsemesine rağmen içten olmadığını anlamıştım.

"Tamam, Hamilton," diye tekrarladım. "Eski İngilizce'den türemiş bir isimdir ve hamel Eski İngilizce'de 'çarpık' anlamına gelir."

"İlginç," dedi.

Tüm kalbimle onaylayarak, "Değil mi?" dedim.

Jag bakışlarıyla salonu taradı. "Naip ataması yalnızca büyük bir şeref değil aynı zamanda büyük bir sorumluluktur. Brendan genç olmasına rağmen güçlü biri, tıpkı onun yaşındayken benim olduğum gibi." Brendan bu övgüye gülümsedi ama Akademi'deki gibi kendini beğenmiş, özgüvenli bir gülümseme değildi. Şimdiki Brendan daha vakur, neredeyse utangaçtı.

Brendan'ın Naip atandığına dair talihsiz gerçeği birbirimize bakarak sessizce teyit ettik. Ash'in bana Jag'ın daha ilk gençlik yıllarında Hanedanın başına geçtiğini ve her şeyin o noktadan sonra günbegün raydan çıktığını söylediğini hatırladım. Bren-

dan'ın bu gücü daha iyiye kullanacağını ise hiç sanmıyordum.

Jag büyük bir trajediymiş gibi, "Elbette babasının zamansız vefatının ardından bu atamayı duyururken gönlümüz yaslı," dedi. "Fakat her zaman dediğim gibi, insan böyle yaslı dönemlerde kendini kaybetmemeli aksine mantığa ve stratejiye tutunmalı..."

Salondaki insanlar başlarıyla onaylayınca Jag bunu fark etti.

Jag, "Bu affı mümkün olmayan saldırının faili olduğunu düşündüğümüz, bir aslanı doğal ortamından ayırarak Hanedanımıza hakaret eden kişiyi yakalamak için stratejik planlamalar yapılmalı," derken salondakiler her bir kelimesini can kulağıyla dinliyordu.

O da benimle aynı şeyi mi düşünüyor, babamın Jag'ı hayvanat bahçesi oyunuyla bile bile kışkırttığını çünkü Jag'ın hiçbir şey demeden konuyu geçiştirmeyeceğini bildiğini mi düşünüyor diye Ash'e baktım.

Jag, "Suçlu her kimse, sizi temin ederim ki ortadan kaldırılmakla kalmayacak, herkese ibret olacak," diye devam etti sözlerine. "Mevcut tüm kaynaklardan faydalanıyoruz. Kendi mahir iz sürücülerimize ek olarak bu hassas meselede Kayıkçı'yla bir anlaşma yaptık."

Salonda onaylayan mırıltılar dolaştı. Bunu zaten biliyordum ama Jag'dan duyunca nedense daha huzursuz edici geldi.

Jag kalabalığın susmasını bekledi. "Ayrıca son gelişmelerin epey ümit verici olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Aslında..." Vurgulamak için biraz durdu. "Suçluyu *gecenin sonu gelmeden* ele geçirebiliriz."

Salondan şaşkınlık dolu sesler yükseldi, bense donakalmıştım. Maskeli Teşkilat mensupları fısıldaşmaya başladılar.

Aarya endişeli gözlerle bana baktı. Eğer Aarya endişelendiyse, demek ki bu sadece Jag'ın meydan okuması değildi, babam gerçekten ve doğrudan tehlikedeydi.

“Şimdi...” dedi Jag. “Bu nahoş olayla daha fazla vakit harcamayalım. Sonuçta, bu bir kutlama.” Şampanya kadehini kaldırdı. “Torunum Brendan’a.”

Herkes, “Brendan’a,” diye tekrarladı ve Jag tekrar yerine oturdu.

Ash’e şöyle bir baktım, kalbim hızla atıyordu ama o bana değil kalabalığa bakıyordu. Müzik grubu yeniden çalmaya başladı, salon heyecanlı konuşmalarla doldu.

Aarya ısrarcı bir sesle, “November,” deyince dönüp baktım. “Şimdi. Babanın bıraktığı mesajı şimdi bulman lazım.” Başıyla kapıyı işaret etti. Şahin içeride dikiliyor, bir şey arıyormuş gibi davetlileri tek tek süzüyordu. Beni aradığına bahse girebilirdim.

Soluk alış verişim hızlandı, her şey zihnimde dönmeye başlayınca odaklanmakta zorlanmaya başladım. Süslemelere tekrar baktım, tanıdık gelebilecek herhangi bir şey aradım. Ama birkaç dakika önceki kadar benzer görünüyorlardı. Sinirimden ağlamak üzereydim. Nereye baksam bir çıkış göremiyordum. Biraz ötede arkamızda kalabalık seyrelince Aarya bizi Şahinden uzaklaştırmak için salonun ortasına doğru çekti.

Aarya bir kez daha ısrarla, “November,” dedi.

Aynı aceleyle, “Biliyorum,” dedim, düşüncelerimi panikten arındırmaya çalışıyordum.

“Pekâlâ, bilsen de bilmesen de, buradan çıkmamız lazım,” dedi.

Ash, “Yeter, Aarya. Yardımcı olmuyorsun,” dedi.

Aarya, “Yardımcı olmak mı? Ölmeyelim diye uğraşıyorum,” dedi.

Ines, “Salona değil, bildiklerine odaklan,” deyince ona döndüm. “Babanla birlikte kutlama süsleri yaptığınızı söyledin, değil mi? Tam olarak ne yapıyordunuz?”

Ines’in sorusunu düşündüm, etrafımı saran tehditlere bak-

mamaya çalıştım. "Sıfırdan yapardık. Hobi malzemeleri satan dükkânlara ve nalbura gider, yazın birkaç hafta boyunca süslemeleri yapmakla uğraşırdık," dedim.

Ines, "Bununla başlayalım. Bu süslemelerin çoğu el yapımı değil," deyince haklı olduğunu fark ettim. "Yüksek ihtimalle bu salondaki hiçbir şey elle yapılmamıştır, masalardaki orta süsleri hariç."

Ash başıyla onayladı. "O orta süslerinde de en çok el becerisi gerektiren şey çam kozalaklı ağaç dalları, uçları beyaza boyanmış ve dalda durmaları için yapıştırıcı kullanılmış." O konuşmasını bile bitirmeden içimde bir umutla orta süslerine bakıyordum.

Aarya neredeyse hiç vaktimiz kalmadığını belirtmek için huysuz bir tavırla, "Tamam o zaman, duygusal çam kozalakları," dedi. "Bakmaya başlayalım."

Masaların arasında dolaşıp çaktırmadan her bir vazodaki çam kozalaklarını inceledik. Ama her masanın süslemeleri bir öncekiyle tamamen aynıydı: Bir dal, dört kozalak ve sıfır mesaj. Midem buruldu, göğsüm sıkıştı. Endişeli bakışlarım ikide bir Şahin'e kayıyordu. Eğer çam kozalakları konusunda yanıldıysak başka tahmin yapacak vaktimiz yoktu.

Müzik grubu bir kez daha durdu ama bu sefer sadece Rose ayağa kalktı. "Herkes masalarına geçsin lütfen, yemek servisi başlıyor," dedi, babasının o doğal karizması onda yoktu, kuru bir duyuru olmuştu. "Davetiyelerinizde masa numaralarınız belirtildi. Fakat hangi masaya oturacağınızı bulamıyorsanız lütfen girişteki beyefendiye danışın." Şahin'i işaret etti. "Tadını çıkarın."

"Kahretsin," dedim, hepimiz birbirimize baktık.

Herkes yerine oturduğunda dımdızlak ortada kalmak üzeredydik.

Ash, "Şansımız varsa bir-iki masada boş sandalye olacaktır,"

derken sesindeki özü duyduğum. "Ama fark edilmeden oralara geçmemiz mümkün değil. Üzgünüm November, gitme vaktimiz geldi."

Panikle karşı çıktım. "Kayıkçı babamı yakalamak üzere... Bu gece. Bu kadar yaklaşmışken gitmem mümkün değil."

Ben kımıldamayınca Ash, "Mesajı bulmak ölümü göze almaya değmez," dedi.

Birkaç saniye daha tereddüt ettim, kalmak için bir bahane bulmaya çalıştım. Ama ne kadar sinir olduysam Ash'in haklı olduğunu o kadar net bir şekilde biliyordum: Jag bizi yakalarsa babamı asla bulamazdım.

Aarya Şahin'i süzdü. "O kapıya dönmeyeceğiz, olay çıkar-madan olmaz."

Ash, "Tuvalet riskini almak zorundayız," deyince Ines başıyla onayladı ama ne demek istediklerini sormadım çünkü tüm dikkatim hâlâ çam kozalaklarındaydı.

Aarya önünde iri yarı bir güvenlik görevlisi dikilen ve üzerinde WC tabelası olan kapıya doğru yürümeye başladı. Yirmi iki ve yirmi üç numaralı masaların yanından geçerken küstah bir umutla orta süsünü süzdüm. Ama tüm diğer orta süsleri gibi çam kozalaklarında farklı bir şey yoktu. Çığlık atmak istiyordum, kendime, babama, tüm bu olanlara çok sinirlenmiştim.

Kapıya doğru attığımız her adım bir hata gibi geliyordu.

Ben bir adım geride kalınca Ash, "November," diye seslendi.

"Elli masa var, Ash ve biz sadece on beşine baktık," dedim. "Babam neden bu kadar çok masaya bakmamızı istedi ki? Hiç değilse en son ipucuna masa numarasını da belirtebilirdi." Bunu söylediğim an durup yepyeni bir cesaretle Ash'in yüzüne baktım. "Ash, Logan'ın tabelasında yazan balonun tarihi neydi? *Bal des Ardents*." Çok hızlı sormuştum.

Ash de durdu, bir an kaşlarını çattı. "1393 yılıydı." Durak-

sadı. "Ocak mı?"

Aarya sanki yakalanmanın vahametini anlamıyormuşuz gibi, "*O kapıya doğru yürümezsek,*" dedi. "Bu salonda asla çıkmayacağız."

Ash Aarya'yı duymazdan gelip Ines'e, "Ines, *Bal des Ardents* hangi tarihte gerçekleşmişti?" diye sordu.

Ines, "28 Ocak 1939," deyince ipucunu bulmanın heyecanı gözlerinde parladı.

Ash, "O halde, yirmi sekiz numaralı masa," dedi.

"Ya da bir numaralı masa," dedim. "Ocak ayı gibi." Ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı fark ettim. "Gidin. Size yetişeceğim."

Benimle gelmelerini istemeden dönüp hemen masalara doğru yürüdüm, kalabalığın yarısından çoğu oturmuşken böyle bir risk almalarını bekleyemezdim.

Eğer 1 numara ocak ayı ise on bir numara ekimdir.

Ama masalara yaklaşırken davetlilerin yanına yaklaşıp kozalakları inceleyemeyeceğimi fark ettim. Süslemenin içinden çam kozalaklı dalı nasıl çıkaracağımı da bilmiyordum. Bir şeyler peşindeymiş gibi ya da tam bir kaçık gibi görünecektim. *Düşün, November, bu tek şansın.*

On bir numaralı masaya varmaya o kadar kendimi kaptırmıştım ki yanlışlıkla elinde bir kadeh şampanya tutan Teşkilat mensubu bir kadına çarptım, az kalsın şampanyası dökülüyordu.

Elimden gelen en edepli Layla taklidimle, "Affedersiniz," deyip yalpalayarak birkaç adım uzaklaştım. Teşkilatlıların yapmayacağı kadar sakar oluşumu gülümseyip, "Sanırım biraz fazla içmişim," diyerek çabucak açıkladım.

"Hiç sorun değil," dedi ama içten değildi, beni iyice yakından süzmeden dönüp masaların arasından zikzak çizerek iler-

ledim.

O an aklımdan bu kadın sarhoşluğu bir bahane kabul ettiyse diğerleri de eder diye geçti. Sonuçta bu bir kutlamaydı ve ortada çok fazla alkol vardı. On bir numaralı masanın önünde durdum, üç kişi çoktan oturmuştu.

“Ah ne de güzelsin yirmi bir numara,” deyip hıçkırdım, üzerine bir kadın eşarblı atılmış sandalyeye kendimi bırakıverdim.

Yanımdaki adam huzursuz bir tavırla kaşlarını çatı. “Burası on bir numaralı masa,” dedi. “Ayrıca eşimin yerine oturdunuz.”

Adamı duymazdan gelip, “Ah Tanrım,” dedim. “Hiç böyle güzel orta süsü gördünüz mü?” İşaret parmağımla süslü dallardan birine bir fiske vurdum. “Ne kadar da ...” Viski içtiğim gecenin çok iyi bir taklidi diye düşündüğüm bir başka hıçkırık ağzımdan kaçiverdi. “Güzle, gülze, zülge.”

Arkamdan Ash’in, “Lütfen kusura bakmayın,” dediğini duydum, arkama yaslandım ama az kalsın sandalyeden düşüyordum. Destek almak için masaya tutundum. Kalkmama yardım etmek için koluma girip, “Bu akşam bara biraz erken gitmişiz,” dedi.

Sendeleyip çam kozalaklı dala vurdum. Dala bakarak, “Benden öyle kolay kaçamazsın güzellik,” deyip dal benimle konuşuyormuş gibi bir süre öylece durdum. “Hayır! Cilve yapıyorsun!” Tekrar duraksadım. “Tamam, pekâlâ, ama sadece bir kez...” Çam kozalağını adamın yanağına dayayıp öpücük sesi çıkardım. Öyle bir dehşete kapıldı ki kahkahamı numaradan atma gerek kalmadı. Gerçekten güldüm.

Ash hemen beni masadan uzaklaştırıp masaya özür dileyen bir bakış attı, ben de çam kozalaklı dala sarılıp sendeliyormuş gibi rol yaptım. Brendan’a ya da Şahin’e bakmamak için kendimi zor tuttum. Masalara doğru attığımız her adım, son adımlarımız gibi geliyordu.

Birkaç kişi dikkatle bize baktı, yanlarından geçerken hıçkır-

dım, yürürken ağırlığımı Ash'e verdim. *Lütfen çıkabilelim şu salondan. Yirmi adım sonra düze çıkarız.* Masaların bittiği yere vardığımızda Aarya ve Ines'i iyice süzdüm. Gitmemişlerdi ama çıkışa korkunç derecede yakın duruyorlardı.

Yaklaşınca Aarya'nın bize değil, salonun diğer ucuna baktığını fark ettim, yüz ifadesine bakılırsa gördükleri hoşuna gitmemişti.

"Şahin bu tarafa bakıyor," deyince koşmamak için tüm gücümü toplamam gerekti.

Normal bir tempoyla kapıya doğru yürüdük, ben sendeleyip kahkahalar atıyordum.

Ines güvenlik görevlisine mekânın sahibiymiş gibi, "Tuvalet bu tarafta, yanılmıyorum değil mi?" diye sorunca sesindeki özgüvene hayret ettim.

Görevli başıyla onaylayıp her birimizi süzdü, elimde dalla beni görünce durdu. Emin olamadı, başını yana eğdi, sanki dalı yanımda götürmeyeceğimi söyleyecek gibiydi. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi çarpıyordu, o an aklıma gelen tek şeyi yaptım. Yaladım. Dalı baştanbaşa yaladım çünkü başkasının yaladığı bir şeye kimsenin dokunmak istemeyeceğini çocuklar bile bilirdi.

Güvenlik görevlisi gözlerini kıstı, ben sendelerken Ash beni doğrulttu.

Aarya görevliyi tehdit eder gibi sabırsızca, "Kapıyı açacak mısın?" diye sordu. "Yoksa seni süs diye mi koydular, öyleyse kenara çekil."

Görevli Aarya'nın kabalığına homurdandı ama meydan okuma işe yaradı, kapıyı açtı.

Ines teşekkür etmek için başını salladı, Ash salondan çıkma yardım etti. Kapı arkamızdan kapandığı an bir-iki saniye bekleyip boş koridoru kolaçan ettik. Lobiye giden bir yol yoktu, tırmanıp kaçılacak bir pencere yoktu, *hiçbir çıkış yolu*

yoktu.

Ash'e baktım, gözlerim büyüdü. "Ne olur kendi kendimizi kapana tıkmadık de bana."

Ama o bana hakmıyordu, o da diğerleri gibi yürüyordu. "Henüz bilemiyorum."

Sanki görünmeyen bir tehlikeden korumaya çalışır gibi dalı biraz daha sıkı kavrayıp peşlerinden koridorun sonuna doğru yürüdüm.

Aarya kadınlar tuvaletinin kapısını açtı, Ines'le ikimiz ardından gittik. Çabucak eğilip tuvaletleri kontrol etti, kapıyı tekrar açıp Ash'i içeri çağırdı. Ash kapıyı ardından kilitledi.

Savaş planı yapar gibi tuvalete baktı. "Pencere yok."

Aarya, "Bir tane bile yok," dedi. "O muhafızla yaptığım alışkanmaya değer girişime rağmen sanırım bize bakmak için buraya gelmeden önce on dakikamız var."

Mekânı gözden geçirdim, tavana yakın bir yerdeki havalandırma kapağı gözüme takıldı. "İş hanlarının devasa ısıtma ve soğutma kanalları olur değil mi? Belki de..."

Aarya, "O ancak filmlerde işe yarar," dedi.

Ash, "İçine sığabileceğimiz kadar büyük kanallar olsa bile, emekleyerek ilerlemeye çalıştığımızda korkunç bir gürültü çıkarırız," diye açıkladı.

"O halde tam olarak..." diye söze başladım ama hepsinin yukarı baktığını fark edince sustum. Tavana tırmanmayacağız değil mi diye kekelerdim ama gerçekten tırmanacaktık. Şu an başka her türlü yoldan daha mantıklıydı. Sonra birden ilk tırmanma dersinde Profesör Basurto'nun söylediklerini hatırladım. Ağaçlardan faydalanmanın *en sevdiğim şekli, kaçmak. Ağaçlar mükemmel bir kaçış yoludur çünkü öngörülemez bir çevre sunar. Bu bir ağaç değilse bile çevrendeki şeyleri beklenmedik biçimlerde kullanmak bakımından kaçmanın temel il-*

keleri geçerliydi.

Ash tepesinde küçük bir delik olan, geniş kenarlı, süslü bir çöp kovasını çekti. Üstüne çıkıp tavandaki kare panellerden birini kenara itti.

Başını, açtığı yerden içeri uzattı. "Yeterince geniş," dedi, Aarya ve Ines hemen elbiselerini çıkarmaya başladı.

Aarya, "Eteğin tellere takılınca düşmek istemiyorsan üstünü şimdi değiştir derim," deyince hemen soyunmaya başladım.

Ash pelerinini çıkarıp hafif bir gürültüyle yukarı attı, peşinden tırmandı. Eteğimi başımın üstünden çıkardım, yere düştüğün an Aarya toplayıp çöp kutusunun üstüne çıktı, üçümüzün de elbiseleriyle maskelerini Ash'e uzattı. Ash fırlattıkça tuvaletin tavanında farklı yerlere çarpma seslerini duydum, sanırım böylesi elimizde sürüklemekten daha mantıklıydı.

Sweatshirt'ümü düzelterip telefonumu cebime koydum, bot hançerimi kontrol ettim. Ines gergin gergin kapıya bakıyordu, sanırım o görevli sadece bir muhafız değil baş etmemiz gereken bir başka Teşkilat mensubuydu.

Aarya çatıya tırmandı, Ash başını uzattı. "Ines, sıra sende çünkü November'ın boyu hepimizden uzun."

Tuvaletten en son çıkacağımı düşünmek bile elektrik çarpmış gibi hissetmemeye sebep oldu. Ines çabucak çöp kutusuna tırmandı, başımı çevirip kapıya beni ısıracakmış gibi baktım. Çam kozalaklı dalı almak için elini uzattı, gönülsüzce verdim.

Ash, "Çöp kutusunu tekrar yerine koy," dedi, hızlı hızlı konuşuyordu, Ines ayağını kaldırdığı gibi kutuyu tekrar duvar dibine koydum.

Ash, "Şimdi kilidi açıp koridoru kontrol et," diye devam etti sözlerine, sesindeki huzursuzluktan benim en sona kalmamdan benden daha çok rahatsız olduğu anlaşıyordu. "Kimse yoksa kapıyı kilitlemeden bana doğru gel." Kolları aşağı sarkacak şekilde duruşunu ayarladı. "Kuvvetlice zıplarsan seni yakalayabi-

lirim..." Susup yüzüme dimdik baktı.

Kadın sesleri koridoru doldurdu, arkalarından kapanan boğuk bir kapı sesi de duyuldu.

Ash, "Kilitli kalsın," dedi.

Aarya, "Sakın kilitli bırakayım deme," diye çıkıştı.

Ash emredercesine, "Şimdi, November, şimdi zıpla," diye fısıldadı ama ben çoktan tuvaletin kapısına doğru koşmaya başlamıştım.

Aarya haklıydı. Ash beni korumaya çalışıyordu ama kapıyı kilitli bırakırsam kadınlar hemen ters bir şeyler olduğunu anlar, bir dakika içinde muhafızlar peşimize düşer, elde ettiğimiz avantajı mahvederdik. Kilidi açıp Ash'e doğru var gücümle koştum, zıplayıp dirseklerinin biraz altından kollarını kavradım.

Beni kuvvetle çekip metal bir kiriş boyunca uzanan dar alana öyle hızla sürükledi ki karnım sürttü. Üzerine tüneyecek bir kiriş bulmaya çalışmadan önce bacaklarımı yukarı çekerken tavan panellerinden birini hafifçe tekmeledim. Kapı aralandı, Aarya çıkardığımız tavan panelini yerine yerleştirip son bir santimini öyle yavaşça bıraktı ki nefesimi tuttum. Hiçbirimiz çıt bile çıkarmıyorduk. İnce, taşıyıcı kirişin üstünde yüz üstü dengede durmaya çalıştığım sırada Ash hâlâ bir elimi tutuyordu. Telefonunu çıkarıp ekranın soluk ışığıyla asma tavanın yapısını gösterdi.

Metal kirişler birer metrelik karelerden oluşan bir ızgara şeklinde birleşiyordu ve başımın üstünde ancak bir-iki santimlik bir boşluk vardı, bu yüzden ilerlemek için tek seçenek asker gibi yüzüstü sürünmektir. Solumda uzakta ısıtma ve soğutma için kullanılan geniş metal bir silindir vardı ve muhtemelen tavanın bu kadar geniş olmasının sebebi buydu. Bir de silindirin yanı sıra ilerleyen kablo yığınları seçiliyordu.

Ash telefonunun hafif parıltısında ileriye işaret etti, bizi tavanından geçmeden halo salonundan uzaklaştıran yön olduğunu

fark edince rahatladım. Aarya başparmağıyla tamam işareti yaptı, yavaşça ve sistemli bir şekilde Ash'in telefonunun loş ışığına doğru süründük. Sürünerek ilerlerken dizlerimle dirseklerimi metale bastırıyordum, eminim yarın hepimizde morluklar oluşacaktı. Çıt çıkarmadan elimizden geldiğince sessiz bir şekilde ilerlemeye devam ettik, Ines'e şöyle bir bakınca çam kozalaklı dalı dişlerinin arasına sıkıştırdığını gördüm. Ash elini kaldırıp bizi durdurduğunda, biraz uzağındaydık. Panellerden birinin köşesini kaldırıp bir anlığına aralıktan baktı. Sağını işaret etti, yönümüzü hafifçe değiştirip onu takip ettik.

Ash bir kez daha durdu, bir başka panelin köşesini kaldırdı, bu sefer bir grup yetişkinin gala gecesinde yaşananları konuşarak gülüştüğünü duydum. Ash incecik aralıktan bir süre daha aşağıyı gözetledi. Asansör kata vardığında çıkan bir zil sesi duydum, kapıları kapanırken sesler birden kesildi. Ash eliyle geri sayıma başladı... Üç, iki, bir. Son parmağını indirdiği an paneli kenara itti, metal destek kirişine tutunup kendini aşağı bıraktı. Arkasından ben indim, ayağım yere değene kadar Ash çoktan üç oda öteye gitmiş asansörü çağırmişti.

Ines'in hemen ardından Aarya indi. Asansör kapıları açıldı, boş kabine adeta uçarak girdik. Ash ikinci kat düğmesine bastı, kapılar kapanırken Ines bana dalı verdi, minnetle aldım. O muhafızın şimdiye dek çoktan bizi kontrol etmek için tuvalete gittiğinden ve bulamadığından duyduğumuz korkuyla, havada bir gerginlik vardı. Asansör yükselirken kimse tek kelime etmedi, sonra kapılar yeniden açıldı.

Dışarı çıkıp çabucak koridorun her iki tarafına da baktık, oda numaralarını kontrol ettik ve hep birlikte koşmaya başladık, bir köşeden dikkatsizlik derecesinde hızla dönüp üstümüzü değiştirdiğimiz odaya giden koridora geçtik. Aarya kısaca kapıyı çaldı. Kulağını dayayıp içeriyi dinledi, işkence gibi gelen üç saniyenin ardından kimsenin olmadığına kanaat getirdi. Ash maymuncuğu çıkardı, kapıyı açtığı gibi içeri doluştuk.

Oturma odasından yatak odasına koşup balkona çıktık. Ash

maymuncukla balkon kapısını tekrar kilitlerken ben de ipi tırabzana bağladım. Birer birer aşağı indiler. Ines yere iner inmez dalı yavaşça ona atıp ipi çözdüm. Bacaklarımı balkondan aşağı sarkıtıp hiç vakit kaybetmeden duvardaki süslemelere tutundum. Duvarın dörtte üçünü dikkatle indikten sonra son birkaç metrede çimenlere atladım.

Ash çalılıklardan aldığı sırt çantamı verdi, hep birlikte parktan çıktığımız sırada dalı çantaya tıktırdım. Üç blok öteye vardığımızda peşimizde kimse yoktu, Aarya bana baktı, yüzündeki ciddiyet hınzır bir gülüşe dönmüştü.

“Sen tam bir kaçıksın farkında mısın? O dalı yalayışın...” Güldü. “Hep acayip biri olduğunu düşünmüştüm ama o yaptığın çok iyiydi.”

Ash sırtarak, “Çam kozalağına adamı öptürdüğü anı görmedin sen... Yüzünde beliren dehşetini asla unutamam,” dedi.

Elimde dalımla görünürde peşimize düşmüş kimse yokken kaldırımda durmuş bir taksiye el ederken kahkaha attım.

Yirmi İki

Hepimiz Aarya'nın oturma odasında otururken çantamı açıp dalı çıkardım. Gergin bir beklentiyle sızlayan parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Birbirinin tıpatıp aynısı dört çam kozalağı, güçlü bir yapıştırıcıyla dala tutturulmuştu. Botumdaki hançeri çıkarıp yapıştırıcıyı sıyırmaya başladım, ilk kozalağı kolayca yerinden ayırdım.

Yapıştırıcı kalıntılarını soyup altını inceledim. Her bir pulunu tuhaf bir şey var mı diye gözden geçirip dala baktım ama ağaç ve kozalakdan başka bir şey yoktu. Ben de ikinci kozalağı yerinden çıkarmaya giriştim ama o da aynıydı.

Aarya sabırsızca, "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Üçüncü kozalağı da yerinden çıkarıp dikkatle incelerken başımı iki yana salladım. Ama yine gayet sıradan bir kozalak olduğunu, babamdan bir mesaj taşımadığını gördüm. *Ya yanlışdıysam? Ya on bir numaralı masa değilse, ya da masa doğruysa ama ipucu çam kozalakları değilse?* Bir elimde dördüncü kozalağı diğerinde onu kesecek şekilde hançeri tuttum.

Aarya, "Yerinde olsam elimi çabuk tutardım," dedi. "Sen o kozalıklara şefkat gösterirken Kayıkçı habanı öldürüyor olabilir."

Ash Aarya'ya ters ters baktı, Ines başını iki yana salladı.

Aarya, "Ne? Ben sadece apaçık ortada olan bir şeyi söylüyorum," diye devam etti sözlerine.

Ash, "Maden apaçık ortada, söylemene gerek yok," dedi.

Ama Aarya sadece omuz silkti. "Seni gidi huysuz."

Dördüncü çam kozalağını kesip ters çevirdim. Alt kısmı pürüzsüz ve normaldi. Ama tabanındaki yapıştırıcıyı sökünce yüzüm aydınlandı. Çam kozalağının dibi oyulmuş, içine de ufak kıvrılmış bir parça kâğıt konmuştu.

Kozalağı elime vurup notu avcuma düşürdüm, sonra da hemen açtım. Kâğıtta babamın el yazısıyla bir mesaj vardı. Yüksek sesle okudum:

Hükümdara ihanetten sokaklara döküleceğiz

İlk Ölüm Mevsimi ne hepiniz hoş geldiniz

Değişim vakti geldi ve bir gün belirledik

O gün Lider Aslanı vahşice katledeceğiz

Aklımdan bir sürü şey geçti. Kafam karışmış bir halde, "Tekerleme mi?" dedim.

Bir süre sessiz kaldım, Aarya parmaklarını koltuğa vurup, "Yüksek sesle, November, aklından geçenleri *yüksek sesle söyle*."

Başımı iki yana salladım. "Şey... Yazmasını geçtim, ben hayatımda hiç babamı tekerleme söylerken duymadım."

Ash benimle birlikte kâğıda baktı.

Aarya, "Babanın tekerleme sevmeyişini bir kenara bırakıp anlamını çözmeliyiz," diyerek sanki yapabilse kâğıdı elimden kapacakmış gibi meraklı bakışlarla eğildi. "Jag'ı hedef alan bir tehdit bu, belli. Ama elbette sadece bu kadarla sınırlı değil. Bıraktığı diğer ipuçlarıyla birleşiyorsa, o zaman anlayabilmen lazım."

Ash, "November?" dedi.

Vaktimizin iyice daraldığının ve başa çıkılmaz bir baskı al-

tında olduğumun gayet farkındaydım, kâğıda baktım. Aklıma hiçbir şey gelmedi, ben de tekrar okudum ama kelimeler kâğıdın üzerinde anlamsızca dalgalanıyordu. Somurttum. Onlardan ziyade kendi kendime, “Neden iki lanet kıta boyunca ona dair ipuçlarını kovalatıyor bana?” dedim. “Kayıkçı’nın çok yaklaştığını söyleyip onu uyaracağıma oturmuş garip bir tekerlemeyi anlamaya çalışıyorum.”

Aarya homurdandı. “Dalga mı geçiyorsun sen? Benim babam olsaydı beş kıta dolaşıp başladığım yere geri dönmüş olurum... Sinir küpü olarak.”

Hiç düşünmeden, “Babam Teşkilat mensupları gibi değildir,” dedim.

Aarya şüphe duyduğunu belirten bir sesle, “Emin misin?” dedi. “Çünkü çocuklarını sinir eden ve zorlu durumlarla sınamak tam da Teşkilat mensubu ebeveynlerin yapacağı bir şeydir. Pembe dünyanı yerle bir ettiğim için kusura bakma ama onca insan arasından seni bir Aslan mülküne, *Jag*’ın düzenlediği bir kutlamaya gönderdi. Seni güvende tutmaya çalıştığı söylene-
mez.”

Böyle bir şeyi dile getirmesine bile sinirlenip karşı çıkmak için ağzımı açtım. Hayatım boyunca babamın seçimleri hep beni korumak üzerine olmuştu. Beni seviyordu. Bunu *benim için* yapıyordu. Ama son zamanlarda olanları düşününce, Aarya kesinlikle haksız mıydı, emin olamadım.

Ash, “Şimdilik November’ın kendi babasını senden daha iyi tanıdığına dair risk alalım Aarya ve mesajı anlayabilmesi için ona biraz zaman tanıyalım,” dedi.

Aarya o abartılı tavırlarıyla, “Yooo, beni *iğneleme* lütfen Ashai,” dedi. “Ne yaparım sonra ben?”

Ash, “Dört yıldır sürdürdüğün o psikopat palyaço tavırlarıyla hayatına devam edersin,” dedi.

“Rawwwrrrr,” deyip büyük bir kedi gibi pençe şekline getirdiği parmaklarını savurdu.

Ama onu hayal meyal duyuyordum çünkü mesaja bakıyor, tekrar tekrar okuyor ve kelimeleri kavramaya çalışıyordum; zihnimde kocaman bir boşluk açılıyordu. Öfkeyle soludum. *Yeter. Kendine gel. Bu da eskrim öğrenmek gibi işte. Ne kadar duygusal davranırsan o kadar etkisiz kalırsın.*

Uzun, derin nefesler alıp kalp atışlarımı yavaşlattım, omuzlarımı geriye attım. Mesaja tekrar baktım. Parçalara ayıracak, tercüme edecek, tersten yazacaktım; anlamını kavramak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Pekâlâ,” dedim. “Şimdiye dek yaptıklarım işe yaramadı, o yüzden ben de bundan sonra sesli düşüneceğim. Bir şey fark ederseniz araya girin çünkü şu an boşa kürek çekiyorum.”

Aarya çok korkmuş gibi bakarak elini göğsüne koydu. “Fikirlerimi kendime saklayıp seni tüm düşüncelerimden mahrum ederim sanki.”

Aarya'yı duymazdan gelip kâğıttan başımı kaldırıp Ash'e baktım. “Şimdiye dek bulduğumuz tüm ipuçlarını Ash'le birlikte çözebildiğimizi biliyoruz, yani bunun da diğerlerinden farklı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen burada hepinizin bildiği ama benim bilmediğim bir şeyler var.” Boğazımı temizledim. “Bir bakalım... İlk satır şöyle: *Hükümdara ihanetten sokaklara döküleceğiz.*” Duraksadım. “Bu kısımdan hiçbir şey anlamıyorum. Açıkçası, bahamın söyleyebileceği bir şey gibi de gelmiyor.” Akıllarına bir şey geldi mi diye başımı kaldırıp baktım ama hiçbiri bir şey demedi. “Sonra da şunu yazmış: İlk Ölüm Mevsimi'ne *hepiniz hoş geldiniz.* Çok garip çünkü bana Ölüm Mevsimi'nden bir kez bahsetti ama bir daha hiç konuşmadık, o zaman da altı yaşımıdaydım.”

Ash, “O anı hatırlamanı istemiş olabilir mi?” dedi.

“Aslında, öyle,” diye yanıt verdim. “Onlarca kez anlattığımız bir hikâyenin bir parçası bu. Ayrıca... Bir dakika... Bakın ne diyeceğim...” derken içimde bir umut kıvılcımı parladı. “*Değişim vakti geldi ve bir gün belirledik* cümlesi o hikâyenin değiştirilmiş hali olabilir.” Bir sonraki satırı okudum. “Ama *O gün*

Lider Aslanı vahşice katledeceğiz cümlesinin Jag'ı öldürmekten başka hiçbir çağrışımı yok."

Ash, "Kişisel deneyimlere dayanan bir şifre," dedi. "Örüntüye uygun."

"Kesinlikle uyuyor," diye onayladım.

Aarya, "E söyle o zaman Ember," dedi. "Baban bunları sana ne zaman söylemişti?"

Lakabı duyunca tek kaşımı kaldırdım. "Tamam, şey, altı yaşına bastığım yılın ekim ayında annem öldü," dedim. "Aralık ayının ilk haftasına kadar kendimizi toparlayamadık. Sanki her şey... Yanlış gibiydi."

Ines anlayışlı gözlerle bana bakarken Aarya sanki buna alışsan iyi edersin der gibiydi.

"Sonra bir akşamüzeri," diye devam ettim. "Babam elinde bir tomar Noel dergisiyle geldi odama... Sizde de var mıydı onlardan? Herkesin korkunç Noel kazakları giymiş halde buz pateni yaptığı dergilerden?"

Ines başını iki yana salladı.

"İşte, neyse, odama gelip dergileri yatağıma bıraktı, doğrul dedi. 'Kış mevsimi hep ailemizin en sevdiği mevsim oldu ve yılın en mutlu zamanlarından biri ölüm mevsimine dönüşürse ne olayım...' dedi. O kış mevsimini ilk kez kış yaşıyormuşuz gibi geçireceğimizi söyledi."

Ash, "Yani 'ölüm mevsimi' kış mevsimi diye tercüme edilebilir," dedi.

Biraz daha kendime güvenerek, "Doğru," dedim. "O kışı ilk kez kış yaşıyormuş gibi kabul edeceğimizi, değişim zamanı geldiğini söyledi. Bir gün belirlememi, aralık ayından herhangi bir gün seçmemi istedi; o gün yeni bir gelenek başlatacağımızı, sadece bize özel bir şey olacağını, önceki yıllardan bambaşka bir şey olacağını söyledi. Ben de aralığın yirmisini seçtim."

Aarya olayı bütünsel olarak değerlendiriyormuş gibi,

“Hmmm...” dedi. “Kış mevsimi ve 20 Aralık.”

“Tuhaf olansa, ben o tarihi 25 Aralık'ta seçmiştim, yani bu laf kalabalığı niye ki?”

Ines, “Aralık ayı kısmı gereksiz demek ki,” deyince ona baktım.

“Nasıl olabilir?” dedim.

“Hikâyen, bir gün belirle diyor, değil mi? Sen de yirminci günü seçtin. Yani, sadece ‘kış’ ve ‘20’ olabilir mi?” dedi. “Mesela, bir adresin parçaları gibi?”

Gözlerim büyüdü. Bunca zamandır beklediğim ipucu bu olabilir miydi? “Ines bence sen bir dahisin.”

Ash Birleşik Krallık atlasını kaptı, hepimiz etrafına üşüştük.

Birkaç saniye içinde Ash parmağını bir yere koydu. “Buldum. Kış Sokağı.”

Aarya şehrin öbür ucunda bir noktayı işaret ederek, “Bir de Kış Caddesi,” dedi.

Bir an hiçbirimiz konuşmadık.

Ash ve ben aynı anda, “*Hükümdara ihanetten sokaklara döküleceğiz,*” dedik.

Aarya sıritarak, “Tamam o zaman,” dedi. “Kış Sokağı, 20 numara.”

“Ya da İlk Kış Sokağı,” dedim. “Tekerlemedeki *ilk Ölüm Mevsimi* kısmını düşünürsek yani. Mesela İlk Kış Sokağı, numara 20 olabilir.”

Aarya bana öyle bir baktı ki sanırım saygı duydu. “Evet, evet olabilir.”

“Peki ya son dize?” diye sordum.

Aarya lafa karışmadan Ash, “Bana sorarsan,” dedi. “Başka biri notu bulacak olursa, tehdit gibi görünmesi için yazılmış bir dize. Aslında çok zekice bir şifre.”

“Adres,” diye tekrarlayıp ayağa kalktım, anlamak için sabırsızlanıyordum. Layla’ya söylemem gerekiyordu.

Aarya çoktan kalkmış botlarındaki ve kemerindeki silahları kontrol ediyordu. “Babanı bulmak için çok az vaktimiz olduğunun farkındayım ama Kayıkçı’nın bilip bilmediğinden emin olmadığımız bir adrese önden kolaçan etmeden gitmenin korkunç bir fikir olacağını söylemeden edemeyeceğim.”

Ash, Aarya’nın cümlesini tekrarladı. “Tehlikeden uzak durmak istiyorsan, Aarya, evden çıkmamalıydın.”

Paltomla eldivenlerimi alıp Ash’inkileri de ona doğru attım. Bir dakika içinde dışarı çıkmıştık.

Ash Londra sokaklarında arabayla ilerlerken ben de yanında oturmuş parmağımı dizime vuruyor, babamı bulmaya ve bu adresin bir başka ipucu mekânı olmamasına dair umutlarımı sessizce tekrar ediyordum. Tam şu an Kayıkçı’yı alt etmeye çalışıyorduk ve yolun sonunun babama çıkacağından emin bile olamıyordum. Önümüzdeki on yıl boyunca tek bir ipucu bile görmek istemiyordum.

Ash bana bakıyor, düzenli olarak yüz ifademi inceliyordu. “Bilmemiz gereken bir şey var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Pek sayılmaz. Sadece... Babamın mesajı... O mesaj...” Ash’e baktım. “O bir tekerleme. Babam tekerleme söylemez,” diye önceki itirazımı tekrar ettim.

Aarya arka koltuktan, “Yapıyor belli ki,” dedi.

Ash Aarya’yı duymazdan gelip, “Mesaj değiştirildi mi diyorsun? Ondan gelmediğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Onun el yazısıydı,” dedim. “Ayrıca bize bıraktığı diğer ipuçlarıyla aynı örüntüyü takip ediyordu. Sadece birdenbire, *on yedi yıl* boyunca küçük bir kasabada Teşkilat’tan uzak

bir şekilde beni büyüttükten, benimle Teşkilat mensuplarının yapmayacağı şekilde konuştuktan ve bana Teşkilat mensubu olmayanların erdemlerini öğrettikten sonra aniden yüz seksen derece ters döndü."

Aarya, "Baban sana hayatın boyunca yalan söylememiş miydi?" diye sorunca Ash dikiz aynasından ters ters baktı.

"Söyledi," dedim. "Hoşuma gitmese de, bunu kabullenmeye çalışıyorum. Ama beni Logan'a ve o Aslan balosuna göndermesi başka bir şey. Beni neden bile bile tehlikeye atsın... Ne için, beni sınamak için mi? Tüm kalbimle bunu yapmayacağına inanıyorum ama elimizde Aslan balosuna değil de evimin yakınındaki ağacın içine kolayca gizleyebileceği bir adresle işte buradayız. Çocuğuna bunu hangi ebeveyn yapar?"

Ash ve Aarya aynı anda, "Benimki," deyince söylenmeyi kestim.

"Özür dilerim," dedim. "Öyle demek..."

Ash, "Dedin ve sorun değil," dedi. "Teşkilat mensubu ebeveynlerin diğerleri kadar sarılgan ya da sıcak olmadığı konusunda haklısın. Ama diğer ebeveynlerde olmayan bir sorumluluk bilinçleri vardır. Çocuklarının felaketleri önlemek, saldırıları durdurmak, savaşları engellemek için büyüdüğünü bilirler; hazır olmamız için de ne yapmaları gerekiyorsa yaparlar. Herkesin iyiliğini gözetiyorsan, her zaman kişisel ödünler verirsin. Teşkilat mensupları mükemmel değildir."

Aarya, "Kendi adına konuş," dedi.

Başımla onayladım çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. Ash söylediklerinde son derece haklıydı ve duygusallığı bir kenara bırakınca bu mantık gayet uygundu. Ama ben duygusallığın bir kenara bırakıldığı bir yerden bakamıyor, bakmak da istemiyordum. Babamı istiyordum... Her zamanki babamı, beni çok seven, beni korumak için her şeyi riske atabilecek babamı.

Ash yavaşlayınca Kış Sokağı tabelasını gördüm. Akşam için temizlik yapılan bir restoranın ve tentesinde 6 numara yazan

kapalı bir çikolata dükkânının önünden geçtik. Ash arabayı park ettiğı gibi dışarı fırladım.

Cumbalı, beyaz süslemeli, kapısında bronz renkli 1 numara yazan apartmana doğru çabucak yürüdüm. Birkaç saniye sonra da Ash, Aarya ve Ines yanıma geldi. Üzerine konuşmadık, öylece kapıya gittik, Ash anahtarmış gibi maymuncuğunu çıkardı. Yoldan geçenler görmesin diye yanında dikilip ona siper oldum ve birkaç saniye sonra içeri girdik.

Kapının yakınında posta kutuları, cilalı ahşap tırabzanları olan bir kat merdivenle, giriş sade ama temizdi. Acele etmeden merdivene doğru ilerlerken buraya ait olmadığımızı belli edecek herhangi bir şey yapmamaya çalıştık. Daire numaralarının 2 ile başladığı yere kadar hiç durmadan iki kat merdiven çıktık.

Üç kapı ötemizde yirmi numaralı daire vardı, o kısa mesafe azaldıkça kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Ciğerlerime umut oldu bir nefes doldurup elimi kaldırdım ve kapıyı aldım. Dört saniye geçti. Tekrar aldım. Hâlâ cevap yoktu.

Lütfen babam burada olsun. Lütfen.

Ash'e baktım, maymuncuğunu çıkarıp anahtar deliğine soktu. Duymaya alışkın olduğumuz o klik sesi gelince kapıyı hafifçe araladı. Açıklıktan içeri göz attı ama sandığım gibi iyice incelemek yerine kapıyı ardına kadar açtı.

Bir an için babamı gördüğünden böyle yaptığına kendimi inandırmaya çalıştım ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Odaya baktığım an paniğe kapıldım. Oturma odası talan edilmişti; mobilyalar ters çevrilmişti, yerlerde cam kırıkları ve kan vardı.

Koşarak içeri girdim. "Baba!" Bağurdım ama cevap gelmedi.

Hemen yanımda Ash bıçağını çekmiş Ines tüftüğünü sıkı sıkı tutmuştu. Ama ben şu an silahları düşünemiyordum. Düşünebildiğim tek bir şey vardı, o da yerde birinin kanının olmasıydı ve o biri babamı olmasın diye dua ediyordum.

Koşarak yatak odasına gittim. Yatağın ayakucuna katlanıp

konmuş bir yatak örtüsü vardı ve babamın –benimkiyle aynı– ekosele spor çantası gardırobun yanında yerde duruyordu. İçim acıdı. “Hayır,” diyerek odadan çıktım.

Ash koluma dokundu. “November...”

Ama elinden sıyrıldım. Bu dehşeti savmaya çalışarak, “Hayır... Bu... Hayır,” dedim.

Oturma odasına doğru yürürken Ash yolumu kesti.

“Neden böyle... Çekil, Ash,” dedim.

Sesinde emir tınısıyla, “Beni dinlemen lazım,” dedi. “Burada her ne olduysa kısa süre önce olmuş.”

Ona baktım, söylediklerini anlamaya çalıştım ama tek düşünebildiğim şey oturma odasına saçılan kandı.

Ash, “Yani burada harcanacak çok vaktimiz olmayabilir,” diye devam etti sözlerine, yüzünde Teşkilat mensubu olmayanlarınki gibi yumuşak ve rahatlatıcı değil sert ve ciddi bir ifade vardı. “Aslanlar burayı temizlemek için geri gelecek ve babanın eşyalarını inceleyecektir. Daireyi aramak için tek şansımız bu ve yardımına ihtiyacımız var. Eğer baban sana bir şey bıraktıysa, bunu sadece sen anlayabilirsin.”

Ash bunu söyler söylemez duygusal bulutlar biraz dağıldı.

Gergin bir sesle, “Haklısın,” dedim. “Anlıyorum.”

Ash beni iyice süzdükten sonra yolumdan çekilince oturma odasına geri döndük.

Ines yere eğilmiş ahşap üzerindeki kanı inceliyordu. “Tüm bunlar olalı bir saatten fazla zaman geçmemiş,” dedi. “Kan hâlâ taze.”

Aarya odada dolaşp devrilmiş mobilyaların hepsini incelerken, “Jag’ın o konuşmayı neden yaptığı anlaşıldı,” dedi. “Muhtemelen konuştuğu sırada Kayıkçı çoktan yola çıkmıştı.” Bir yandan öbür yana dönüp havada kendi elini keser gibi yaptı, sanki kavgayı canlandırıyordu. “Gerçi bence Kayıkçı yalnız değilmiş. Hasara ve kanın damladığı yerlere bakılırsa bu kavgaya

üç veya dört kişi karışmış.”

Ines başıyla onayladı.

Yere yığılmamaya çabalayarak oturma odasında dolaştım, kişisel olabilecek herhangi bir şey ya da bulmam için babamın bıraktığı bir şey görebilmek için etrafı süzdüm. Odada bir orta sehpa, şöminenin önünde üzerine fume rengi bir battaniye atılmış bir kanep, ters dönmüş iki sandalye, pencerenin yanında kırık bir masa ve içindeki kitaplar yerlere saçılmış bir kitaplık vardı. Sorun şu ki bu odadaki tüm eşyalar sıradandı, bana Pembroke'u hatırlatan ya da hiçbir anlamda özel gelebilecek bir şey yoktu.

Aarya ve Ines planlı bir şekilde daireyi inceledi, kitapların sayfalarını karıştırıp mutfak çekmecelerinde gizli bir bölme var mı diye kontrol etti. Ash pencerenin önünde dikilip perdelerin ardından sokağı gözetledi. Sanırım Aslan suikastçılarından biri geliyor mu diye gözlüyordu.

Birkaç dakika sonra, “Bir şey var mı?” diye sordu.

Aarya, “Koskaca bir hiç,” dedi, başımla onayladım.

Benim evimdeyken Ash'in hiçbir şey bulamayacağına emin olduğum o günü hatırlayıp, “Ben yatak odasını kontrol edeceğim,” diyerek oraya yöneldim. Ines peşimden gelince şaşırdım.

“Nasıl yardım edebilirim?” dedi.

“Yatak örtüsü,” dedim. “Benim evimdekinde, dikişlerden birinin içinde not vardı.”

Hemen işe koyuldu. Babamın spor çantasını yerden aldım. *Ekoseli battaniye, ekoseli çanta, bariz bir benzerlik gibi geldi. Üstelik ikimizin çantasının aynı desende olduğunu benden başka kimse bilemezdi.*

Parmaklarımı spor çantanın dışında gezdirdim, olası şişkinlikleri bulmak için dikişleri, kumaşı yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Çantayı açtım, içinde babamın naneli tıraş losyonunun belli belirsiz kokusu dışında bir şey yoktu. Dudaklarımı

sıkıp başımı iki yana salladım, odaklanmaya çalıştım. O an gördüm, iç cepte babamın en sevdiği, kurt başı şeklinde sapı olan çakısı duruyordu.

Çıkarıp açtım ama bıçaktan başka bir şey yoktu. İçim sızladı... Ya bana mesaj bırakacak vakti olmadıysa? Aslanlar bulmasın diye geride bırakmaya kıyamayıp çakıyı botuma soktum, gardıroba yöneldim. Kapakları açınca içinde sade siyah ve gri giysiler olduğunu gördüm, tam bir Teşkilat mensubunun gardırobuydu. Gömlekleri, pantolonları karıştırdım, olmaması gereken bir yerde duran bir şey var mı diye cepleri ve paçaları yokladım.

Son pantolonu kenara çektim, en arkadaki askıda babamın gri yün atkısı asılıydı, daha doğrusu babamın gri yün atkılarının iki tane asılıydı. Kaşlarımı çattım. Çocukluğum boyunca bu atkıyı kullanmıştı ve şimdi özel bir şey bile olmadığını görüyordum, aynısından iki tane vardı. İlkinin kumaşına dokundum, parmaklarımı sürttüm. En ucunda bir yer saçaklanmıştı. Hemen aklıma annemle oynadığımız oyun geldi, birbirine çok benzer görünen iki nesneyi ayırt etme oyunu.

Yüzüme bakan Ines, "November?" dedi.

"Sanırım..." Birden sesim çatladı. "Bu annemin." Atkıyı askıdan aldım, göğsüme bastırdım. "Neden öyle olduğunu bilmiyorum ama..." Parmaklarım etikete ve kumaşın içindeki küçük şişkinliğe değince durdum.

Etiketi koparınca içinde küçük bir parça kâğıt buldum, elbette babamın el yazısıydı.

"Buldum!" dedim, Ines gülümsedi.

Hemen battaniyeyi geldiğimizde olduğu gibi katladı. Annemin atkısını boynuma dolayıp notu cebime attım. Gardırobun kapaklarını, çantanın da fermuarını kapatıp bulduğum yere geri koydum. Birkaç saniye içinde hepimiz kapıdan çıkmış yıldızların altında arabaya doğru yürüyorduk.

Layla'ya mesaj yazmak için elimi cebime attım.

Ben: *Babamı yakalamışlar. Notunu buldum.*

Arabaya atladık, Ash kaldırım kenarından uzaklaştı.

Aarya arka koltuktan, "Pekâlâ, oku bakalım şu notu," dedi.

Küçük kâğıt parçasını cebimden çıkarıp açtım. El yazısının özenli olduğu diğer notların aksine bu aceleyle yazılmış gibi görünüyordu. Babam bunu yazarken tehlikede olduğunu biliyor muydu?

Yüksek sesle okudum:

Uzun boylu bar fedaisi aynı zamanda Aslan malikânesinin güvenlik görevlisi. Gece 2'de mesaisi bitince doğruca oraya gidiyor. Seni seviyorum, benim güzel kızım.

Son cümleye bakakaldım. Mesajın önemli kısmının bu cümle olmadığını bilmeme rağmen tekrar tekrar okuyup yükselmeye çalışan duygu dalgasını bastırdım.

Aarya ıslık çaldı. "Bunu kutlamalı mıyız yoksa hayatımda duyduğum en kötü şey mi, bilemiyorum."

"Aslan malikânesi," dedim. "Orası Jag'ın evi, değil mi?"

Ash kırmızı ışıktaki durunca, "Evet," dedi. "Ama bir Hanedan malikânesi için sadece ev demek yeterli olmaz. Lider ailenin yanı sıra birkaç Hanedan mensubu, muhafızlar ve çalışanlar da orada yaşar. Malikâneler toplantı odaları, büyük bir salon ve bir zindanı olan büyük binalardır."

Kalbim hızlandı. Zindan mı? "Peki, Kayıkçı'nın babamı Aslan malikânesine götürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordum.

Aarya, "Hiç şüphe yok," dedi. "Ama bir Hanedan malikânesine gizlice sızamazsın. Büyük bir ekiple içeri sızmak için haftalarca plan yapmanız gerekebilir ve o kadar süre bile tam olarak yetmeyebilir."

Başımınla onayladım. "Benimle gelmenizi sizden..."

Ines, "Ben geliyorum," deyince şaşkınlıkla dönüp baktım.

“Saat 00:30. Şimdi yola çıksak o fedaiyi tam vaktin yakalayabiliriz.”

Aarya dehşetle, Ines'e aklını kaybetmiş gibi bakarak, “Bu gece mi gitmek istiyorsun?” dedi. “Bunu etraflıca düşünmek için bize bir gün bile bırakmıyor musun? Gidip Jag'a teslim olalım bari.”

Ines, “İstediyini yap,” dedi. “Ama lütfen bizim dikkatimizi dağıtma. Her dakikamız kıymetli.”

Aarya'nın ağzı açık kaldı ama Ines zerre etkilenmemiş gibiydi.

“Nerede bu bar?” diye sordum.

Ash, “The London Market,” dedi, sesindeki gerginlikten, bunun iyi bir şey olmadığını anladım.

“Yani Londra'nın merkezinde mi?” dedim.

Ash, “Altında,” dedi.

Dik dik baktım. “Neyin altında?”

Ash, “Londra'nın merkezinin altında,” deyince Aarya'nın neden itiraz ettiğini anladım. “Yer altındaki bir labirentin tam ortasında bulunan bir Teşkilat pazarıdır.”

Midem buruldu. “Yani o pazardaki herkes Teşkilatlı mı?” dedim. “Üstelik burası Londra olduğundan o Teşkilatlıların çok büyük bir çoğunluğu Aslan mı?”

Aarya, “Sonunda anladı,” dedi, durumdan hoşnut olmadığı çok belliydi.

Ash bu kadarını söylemesi her şeyi açıklıyormuş gibi, “Barın adı Aslan Yuvası,” dedi. Gaza bastı. “Daha fazla silaha ihtiyacımız olacak.”

Hemen Layla'ya mesaj attım.

Yirmi Üç

Ash, Aarya, Ines ve ben Aarya'nın dairesinde dolanıp silahları topluyor, çabucak erişebileceklerimizi belirliyorduk. Babamın çakısıyla annemin atkısını korumak için spor çantama koyup en sevdiğim bot hançerim yerinde mi diye üç kez kontrol ettim.

Tuvalete girip telefonumu çıkardım.

Layla: *Yer altına indiğinde şebeke çekmeyecek. Ben kendi yolumdan aşağı ineceğim, sen fedaiyi bulunca peşinizden geleceğim.*

Ben: *Ash onu ve Aarya'yı tanıyacaklarını düşünüyor. O yüzden Ines'le ben fedainin peşinden giderken onlar mekânın yakınında bir köşede bekleyecek. Umarım bunun ne demek olduğunu biliyordursundur ve yanlışlıkla karşılaşmazsınız.*

Layla: *Anlaşıldı.*

Sifonu çekip tuvaletten dışarı süzüldüm, oturma odasındaki arkadaşlarımın yanına gittim.

Ash orta sehpanın başında dikilmiş çuval bezinden küçük keselerin ağzını bağlıyordu. Hepimize birer tane verdi. "Hepsinde onar tane dart oku var, *Meleklerin Rüyası*'na batırıldı," dedi.

Aarya çantasından keten beze sarılı bir şey çıkardı. "Al," dedi, bezi açıp bana ahşap bir tüftüf verdi. "Ash kendisinin fazladan tüftüfünü sana verdi, biliyorum ama bu daha iyidir."

Tüftüfö alıp paltomun cebine koydum. "Teşekkür ederim, Aarya," dedim ama Ash bu hareketten hiç de memnun olmamış gibi baktı.

Aarya, "Bir de..." dedi. "Şu Şimşek Zehri..."

Ash kaşlarını kaldırdı, sanki böyle bir şey geleceğini biliyordu.

"O dart oklarının ikisinin de November'da olması gerçekten iyi bir fikir mi?" Aarya gözlerini üzerime dikti. "Ya seni alt ederse? Çok mantıksız."

Ash tartışmaya hazırlanır gibi, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Sen o oklardan birinin *sende* olması gerektiğini düşünüyorsun."

Aarya yalandan bir masumiyetle, "Bende değil," dedi. "Ayrıca sende de değil çünkü eğer November yakalanırsa muhtemelen sen de onun peşinden gidip hayatını kurtarmak için mantıksız şeyler yapacaksın. Ben sadece her fırsatı değerlendirme-miz gerektiğini düşünüyorum, şimşek zehrine batırılmış sadece iki okumuz olduğundan birini Ines'e verelim diyorum."

Ash ona kuşkuyla baktı.

O bir şey diyemeden, "Aslında bence haklı," dedim. Ash'in Aarya'ya güvenmediğini biliyordum ama Ines başkaydı. "İki oku da aynı yerde tutmak çok riskli. Acil durum planımız olmalı." Küçük cam şişelerden birini paltomun cebinden çıkarıp Ines'e verdim.

Aarya, "Harika," dedi ama Ash'in yüz ifadesinden onaylamadığı çok belliydi.

Paltomu giyerken, "Pazaryeriyle ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

Ash eldivenlerini giyerken, "Kapüşonunu çıkarma, kendinden emin bir şekilde karşıya bak yeter. Teşkilatlılar zayıflığın kokusunu alır," dedi. "İyi haber şu ki pazaryerinde hiç kimse

özellikle dikkat çekmeye çalışmaz, pek çoğu işlerini halleder veya ikmal yapar ve çevredekilerin çok dikkatli olmasından hoşlanmaz.”

Böylece konuşma bitti ve kapıya yöneldik. Her adımda düşüncelerim babamın iyi olduğuna dair umutlarla ve iyi olmadığına dair korkularla doluyordu. *Sık dışını baba, geliyoruz.*

Ash ve Aarya şık bir İtalyan restoranıyla renkli vitrinleri olan bir kitapçı dükkânı arasındaki dar, Arnavut kaldırımli sokakta önden yürüyordu. Ana caddedeki ışıklar parlak olsa da ilerledikçe girdiğimiz sokak karanlıklaşmaya başladı.

Ben: *Pazaryerine varmak üzereyim.*

Ara sokağın sonuna doğru Aarya eski ahşap bir kapının önünde durup ceketinden maymuncuk çıkardı. Hafif bir klik sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı. Hepimiz sessizce içeri süzüldük. Ash dar sokağı çabucak kolaçan edip kapıyı ardımızdan kapadı.

Bir an zifiri karanlıkta kaldık. Sonra bir kibrit çakıldı ve Aarya'nın yüzünü sahne ışığı gibi aydınlattı. Alevi duvara yaklaştı-
rınca iki gaz lambası görüldü, fitili yakmak için lambalardan birini aldı.

Birden ortam aydınlandı, kutular ve ürünlerle dolu kitaplıkları görünce bir kitapçı dükkânının deposunda olduğumu-
zu anladım. Aarya bizi en arkadaki duvara götürdü, koyu renk lambrili duvarda aplikler olduğunu gördüm.

Aarya küçük bir metal süsü apliğin kenarına bastırınca duvar kaplamaları ikiye ayrıldı, ardında bir kapı görüldü. Gizli geçitler, gizli barlar, kütüphanedeki kitapların içinde şifreli mesajlar, Gotik özel mülkler –çocukken gardırobundan başka bir

dünyaya geçebileceğine dair tüm şüphelerinin gerçeğe dönüştüğünü fark etmek gibiydi.

Aarya panelleri ardına kadar açtı, Ash içeri doğru ilerleyip bana elini uzattı. Parmaklarımı onunkilere kenetleyip taş bir merdivenden onunla birlikte inmeye başladım. Basamaklar eğri büğrü bir şekilde aşınmıştı, Akademi'deki merdiveni anımsatıyordu. Başımızın üstünde taştan kemerler vardı ve bir-iki adımdan ötesini göremiyordum. Hava sıcaklığı bana bir mağarayı hatırlattı, babam hep mevsim ne olursa olsun içerisinin elli derece civarında olduğunu iddia ederdi.

Ash'le merdivenin bitiminde durduk, Aarya'nın elindeki gaz lambası dümdüz uzanan taştan bir geçiti aydınlattı. Bir sağa bir sola baktım ama iki tarafı birbirinden ayıracak bariz bir fark yok gibiydi.

Ash kulağıma eğilip, "Labirent," diye fısıldayınca yutkundum.

Aarya'nın peşinden geçitte ilerleyip bir kapıdan geniş dikdörtgen biçimli taştan bir odaya girerken etrafımı dikkatle süzdüm. Bir açıklama bekleyerek Ash'e baktım.

Ash fısıldayarak, "Ortaçağda ev olarak kullanılan bir yer," diyerek işaret etti. "Duvardaki şömineden anlaşılıyor."

Gözlerim büyüdü. "İnsanlar yeraltında mı yaşamış?" dedim ve üşümemiş olmama rağmen tüylerim diken diken oldu.

Ash başını iki yana salladı. "Burası hep yer altında değildi. Aslında buraya gelirken kullandığımız geçit eskiden bir sokaktı. Burası da zemin kattaki bir evdi. Bu şehir zamanla yavaş yavaş değişti ve bazı sokakları düzlemeye çalışırken binaların bir kısmı, pazaryerleri ve evlerin üzerine kaldırım döşendi. Şehrin bazı bölümleri yeraltında kaldı."

Tüm bunların tuhaflığıyla ürperdim. Karanlığın korkunç düşünceleri çağırmasıyla, hemen gözümde salgına yakalanan birinin yanına gelen o korkunç gagalı maskelerden takmış bir

doktor canlandı.

Odanın diğer ucundan çıkınca kendimizi bir başka yeraltı sokağında bulduk. Sonra yaklaşık on beş dakika kadar zikzak çizerek ilerledik. Karanlıktan korkmasam da canavar mı acaba diye kuytu köşeleri ve gölgeleri kuşkuyla inceledim. Gaz lambasının ışığından başka bir şey olmadan burada tek başına yol almanın ne büyük bir cesaret gerektireceğini hayal bile edemedim.

Sonra birden taş bir kapıya vardık ve Ines kapıyı sırtıyla iterek açtı. Peşinden içeri girdik, Ash de kapıyı arkamızdan kapadı. Daha sessiz adımlar atmaya başladılar, ben de onlara uydum. Buraya kadar geçtiğimiz küçük evler, sokaklar ve dükkânların aksine, şimdi yüksek kubbeli tavanları ve taş kolonlarıyla sanki sonsuza dek uzanan bir yerdeydik.

Ash kulağıma eğildi. "Eski bir kilisenin yeraltı mezarlığı."

Taş işçiliği ne kadar güzel olsa da insanların mezarları üstünde yürüdüğümüzü düşünmek beni korkutuyordu.

Şimdiye dek görüntüye aldanmamam gerektiğini bilsem de sağlam görünen bir duvarın önünde duran Aarya kaşlarını çatarak bana baktı. "Toparla kendini November. Pazaryerinin çıkışına varmak üzereyiz ve yemin ederim mumyanın biri seni kovalamış gibi görünüyorsun."

Birkaç saniyeliğine gözlerimi yumup vücudumdaki tüm gergin noktalara odaklandım. Gözlerimi açtığımda Ash başıyla onayladı.

Ines her birimize şans dilercesine baktı. "*In omnia paratus*," dedi, bu sanırım *her şeye hazır* gibi bir şey demekti, ardından duvarda, omzunun hizasındaki bir taşa kuvvetle bastırdı. Elbette bir başka gizli kapı açıldı, bu seferkinin kenarları taşların şeklinden ortaya çıkan çentiklerle çevriliydi.

Aarya gaz lambasını söndürüp hepimizi neredeyse zifiri karanlığa gömdükten sonra lambayı mezarlıkta bıraktı. Ines'le

birlikte kapıdan ilk geçen o oldu, Ash'le ben de hemen arkalarından gittik. Ash çabucak kapıyı kapadı.

Aarya ve Ines hızlı yürümüyordu ama yavaş da değildi. Daha bilinçli hareketler ve dikkatli bakışlar uğruna Londra'nın üstündeki o rahat tavırlarını bir kenara bırakmışlardı. Hemen yanımdaki Ash, onu ilk gördüğüm günkü haline bürünmüştü—meydan okuyan, delici bakışlar. Sırtımı dikleştirip normal bir yüz ifadesi takındım, loş meşale ışığında yüzümü gölgede bırakacak şekilde kapüşonumu başıma geçirdim.

İlk köşeden döndük, sokaklar tuhaf bir şekilde ıssızdı. Ama ilerledikçe hararetli konuşmaları ve kalabalığın yankılarını daha da çok duymaya başladım. Bir köşeyi daha döndüğümüz sırada Ash uzanıp parmaklarımı kavradı. Bir an gözlerime bakıp başıyla cesaretlendirici bir onay işareti yaptı, ardından Aarya'yla birlikte yanımdan ayrıldılar. O uzaklaştıkça midem daha da burulmaya başladı.

Arkadaşlarımızı geride bırakıp taştan bir avluya açılan geçitte Ines'le yan yana yürüdük. Başımızın epey yukarısında bir dizi kubbeli kemerle uzanan tavanıyla bu taş avlu dünyanın her yerinden tedarikçiler ve müşterilerle doluydu. Ahşap tezgâhlar da nadir bulunan hançerlerden ölümcül zehirlere kadar pek çok şey sergileniyordu. Dükkân vitrinleri de gaz lambaları ve şamdanlarla aydınlatılmıştı. Burası, kasabamdaki meydanın ortaçağ suikastçısı uyarlaması gibiydi.

Yüzümden hiçbir şey anlaşılmaması için ifadesiz kalmaya odaklandım ama baktığım her yerde muhtemel bir tehdit vardı. Ash'in söylediği gibi bir amacım varmışçasına ilerlemeye başladım ama o zaman bile yanından geçtiğimiz her Teşkilat mensubunun buraya ait olmadığını bildiğinden korktum.

Kalabalık meydan boyunca ilerleyip daha önce girdiklerimizden nazaran daha geniş, Arnavut kaldırımlı bir ara sokağa ulaşana dek hızımızı hiç kesmedik. Meşaleler ve gaz lambalarıyla iyice aydınlatılmış sokak, yukarıdaki canlı Londra sokaklarının Eski

Dünya emsali gibiydi. Pek çok restoranın ve bir antika kılıç tüccarının önünden geçip en sonunda bir barın önünde durduk.

Ines kapıyı açtı, ben de çabucak içeriyi kolaçan ettim. Tam da kafamda canlanan taverna gibiydi –birkaç ahşap masa ve canlı bir bar bölümüyle rahat ve gürültülü. Barın sadece birkaç yeri meşalelerle aydınlatılmıştı, bu yüzden oluşan gölgeler lehimizeydi. Hemen diğer müşterilere görünmeyeceğimiz, pencerenin yakınındaki küçük bir masaya doğru yürüdüm, yürürken kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ettim.

Sokağın karşısında bizimkinden daha büyük ve lüks görünen barı görebileceğim bir sandalyeye oturdum. Barın giriş kapısının üstündeki büyük ahşap tabelada altın rengi harflerle ASLAN YUVASI yazıyordu. Kapının önünde de ciddi görünümlü iki adam dikiliyordu, birinin boyu neredeyse iki metreydi. Yutkundum. Babam adamı uzun boylu diye tarif ederken haklıydı.

Şebeke kaybolmadan önce Layla'dan gelen mesaj var mı diye cebimdeki telefona göz ucuyla baktım.

Layla: Dikkatli ol. Aslan malikânesinde görüşürüz.

Ben Layla'nın mesajlarını silerken Ines karşıma oturdu. Ne o tek kelime etti ne de ben, sadece başımızı eğip hayatımız ona bağılmış gibi gizlice bar fedaisini gözledik.

Saniyeler dakikalara dönüşürken öylesine terliyordum ki biri yüzümü görse hasta sanabilirdi. Lütfen git. Bir an önce git artık. Uzun boylu bar fedaisine vardiyasını bırakıp Aslan malikânesine gitmesi için sessiz çılgınlık atarak içimden yalvardım ama hiçbir işe yaramadı. Barın önünde kollarını kavuşturup öylece dikilmeyi sürdürdü. Ben de içimden saymaya başladım, sakın kalmak için aklıma gelen tek şey buydu.

Tam 138'e gelmiştim ki hemen arkamızdaki sandalyelerin çekilirken yere sürttüğünü duydum. Çıkan sestten beş-altı kişinin oturduğu anlaşılıyordu. İçimden 140 dediğimde arkamda

tanıdık bir ses gürledi. Saymayı bıraktım.

Şahin. Balodan sonra gidebileceği onca yer içinden bu barı mı seçmişti?

“Tuttuğum gibi fırlattım, hiç şansı yoktu.” Böbürleniyordu, ekibine yaptığı el kol hareketleri gözümde canlandı. “Mary ve Jenny başından itibaren planı yapanlar arasındaydı. Üstelik bu Kayıkçı’yla ilk işbirliğimiz de değildi.”

Tanımadığım bir ses, “Öyle mi?” dedi. “Demek ki Altın Buzacı’ya⁷ boyun eğdiniz. Biz o kadar ödeme yapamayabiliriz.”

Şahin, “O halde biz de size uygun bir ekip olmayabiliriz,” derken pazarlık etmeyi sevdiği sesinden belli oluyordu.

Oturduğum yerde ok gibi doğruldum, Ines masanın altında bacağımı tekmeledi. *Kayıkçı mı? Mary ve Jenny mi? Tuttuğum gibi fırlattım mı?* İçimde hortum gibi dönmeye başlayan öfkemle yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Çok zor oldu ama soluğumu verirken gerginliğimi de atıp aklımın bir köşesine Şahin’den alacağım intikamı yazdım. Sonra birden dileğim tersine döndü, artık o bar fedaisi yerinden kıpırdamasın ki Şahin’in yanından geçmek zorunda kalmayayım diye düşünüyordum.

Sanki evren bana komplo kurmuş gibi bar fedaisine göz attığım an vardiyayı devralacak iki adamın geldiğini gördüm. Kaslarım gerildi, dışarı çıkmaya hazırlanıyorduk. Hayır, hayır, hayır. Oturduğum yerde yaşanacak kadar uzun gibi gelen bir süredir vardiya değiştirmelerini bekliyordum ama beklediğim şey tam da Şahin arkamdaki masaya oturup babamın yakalanmasında parmağı olduğunu anlatırken mi gerçekleşmişti? Buna inanamıyordum.

Ines sandalyesini masadan uzaklaştırdı. İstemeye istemeye kalktım, arkamı dönerken başımı kaldırmamaya dikkat ettim. Ne yazık ki masada Şahin’in tüm ekibi ve daha önce hiç gör-

⁷(Golden Calf) Eski Ahit’e göre, Musa Sina Dağı’na çıktığında İsrailoğullarını memnun etmek için Harun tarafından yapılmış bir puttur. Paraya tapmayı temsil eder.

mediğim orta yaşlı kel bir adam vardı. Neyse ki Şahin sohbete tamamen dalmış, daha önce Ash'le bana yağ çektiği gibi kel adama da yağ çekiyordu. Ama dört kişilik bir masanın etrafına altı kişi toplanınca resmen bizi kenara sıkıştırmışlardı. Benden daha zayıf ve mükemmel zariflikteki Ines bile aralarından ve pencerenin kenarından geçerken zorlandı.

Sonra olan oldu: Şahin kahkaha atarak arkasına yaslanınca sandalyesi iki arka ayak üzerinde eğilip yanından geçen Ines'e çarptı. Ines hafifçe sendeledi ama alan dar olduğundan ve ilerlemeye çalıştığından kel adamın bardağına eli çarpınca bütün içki adamın kucağına döküldü. Tam o an Şahin ve ekibi hep birlikte dönüp Ines'le bana baktı. *Olamaz!*

Kel adam homurdanarak Ines'i bileğinden yakaladı. Diğer eli hemen paltosunun altındaki kemere gitti, bir sürü bıçağı olduğunu biliyordum.

Kel adam Ines'e insanların ondan çekinmesine alışkınmış gibi bir tavırla, "Umarım cüzdanını arıyorsundur tatlım, yoksa çok pişman olacaksın," dedi.

Ines'in gözlerinden şimşek gibi bir öfke geçti, şartlar böyle olmasa bu adamla dövüşebileceğini sezdim. Ama ona yardım etmenin bir yolunu bulamadım çünkü Şahin'le dik dik birbirimize bakıyorduk. Bakar bakmaz da beni tanıdığı belliydi. Bakışlarım Ash'le bu ekibi tutmaya çalıştığımızda bizi öfkeyle reddeden Mary'ye kaydı ve kadının yüzünde hiç olmadığı kadar ciddi bir ifade belirdi.

Ines dişlerini sıkıp, "Sana başka içki ısmarlayacağım," dedi, bileğini sertçe çekerek kel adamın pençesinden kurtardı. Bir an, kibarlık yapmaya çabalayışına inanamadım. Şahin'in ne yapacağını görmek için mi bekliyordu yoksa serbest Teşkilatlılar hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Kel adam, "Cık, cık, cık," deyince Aarya'nın Teşkilat mensuplarının zayıflığın kokusunu aldığına dair sözlerini hatırladım. "Tavrını beğendiğimi söyleyemem. Pek de... Hmmm...

Af diler bir tavır değil.”

Kılıç şeklinde uzun bir küpesi olan deri ceketli silah uzmanı Jenny dişlerini sıktı. Ama masadaki başka kimse kaşını bile çatmadı. Zaman neredeyse duracak gibi oldu, herkes kesin bir karara varmasa da yapacağı hamleyi hesaplıyordu.

Kel adam sandalyesini biraz daha itip tamamen önüme geçerek Ines'e, “Git getir hemen,” dedi. “Sen dönene kadar arkadaşın bizimle kalacak.”

Kel adama ters ters baktım. Olası kaçış rotalarım berbatı –ya masanın üzerine zıplayıp Şahin'in ekibinden biri beni ikiye bölmeden öbür tarafa geçmeyi ümit edecek ya da bu pisliği zorlayıp ilerlemeye çalışacaktım ama muhtemelen ikisinin de sonu aynı yere çıkacaktı.

Kel adam elinin tersiyle ağzını silip bana baktı; tüm parmaklarına yüzük takmıştı ve içlerinden biri büyük gümüş bir baykuş figürüydü. Aklıma hemen Nyx geldi: *Baykuş Hanedanı*. O an zaman tekrar hızla akmaya başladı.

Ben köşeye sıkıştırılmış olmama tepki veremedim Ines dibinde çok az içki kalmış bira bardağıyla kel adamın kafasına vurdu. Aman Tanrım. Kahretsin. Mahvolduk. Böyle hesapsız bir hareketi Aarya'dan beklerdim ama bin yıl düşünsem Ines'in soğukkanlılığını yitireceği aklıma gelmezdi.

Ben hançerime uzanınca hemen yanıımızdaki masada oturan dört adam dövüşmeye hazır bir halde ayağa kalktı. Kel adama, Ines'e ve bana baktılar, o an arkadaşları ya da fedaileri olduğunu fark ettim. Ines'le beraber Şahin'in beş kişilik ekibine karşı koyma şansımız olsa bile on kişiyle dövüşmemiz mümkün değildi.

Mary de ayağa kalkınca çok şaşırdım. Ama o bize doğru dönmedi, diğer dört adamın önüne dikildi. “O güzel suratlarınız güzel kalsın istiyorsanız...” dedi. “*Yerinize otursanız iyi edersiniz.*”

Ağzım açık, bakakaldım. Ya en başında kel adamdan hoş-

lanmamıştı ya da ne kadar genç olduğumuzu fark etmişti ama sebep ne olursa olsun, sonuç bizim yararımızaydı.

Mary'ye destek olmak üzere Şahin'in ekibinin geri kalanı da ayağa kalktı. Mary yumruklarını kütürdetti. Dört adam geri çekilmeyince en yakınındakinin böğrüne bir tekme savurdu, adam kaburgalarına isabet eden tekmeyle arkasındaki masanın üzerine yıkılıverdi. Şahin'in ekibiyle kel adamın ekibi arasında kovboy filmlerinden bir sahneymiş gibi bir bar kavgası patlak verdi.

Bardaki herkes kavgayı izlemek için bizden tarafa dönünce Ines'le benim üzerimdeki ilgi yok oldu.

Şahin başıyla kel adamı işaret ederek, "Bize çıkardığın bu masrafın borcunu ödeyeceksin," diye gürleyince serbest Teşkilat mensuplarının ismiyle müsemma olduğunu anladım –serbesttiler. Ash ve benimle çalışmayı kabul etmemişlerdi, bu çok riskliydi, kaldı ki balo esnasında bizi yüzüstü de bırakabilirlerdi çünkü onların işi buydu.

Ben bir şey diyemeden Şahin kel adamın arkadaşlarından birini Eddie'nin sırtından alıp yüzüne bir yumruk indirdi. Ines elini uzattı, tutup baygın yatan kel adamın üstünden atladım. Bara bir kalabalık yaklaşıırken biz kapıdan süzülüp sokağa çıktık. Tam rahat bir nefes aldım derken Aslan Yuvası'na şöyle bir bakınca daha büyük bir sorunumuz olduğunu fark ettim –uzun boylu fedai çoktan gitmişti.

Yirmi Dört

Ines'le ikimiz saniyenin onda biri kadar kısa bir süre durup Aslan Yuvası'nın önündeki sokağı kolaçan ettik, sonra Ines hedefe kilitlenmiş bir ok gibi pazaryerinin merkezine doğru yürümeye başladı. Ama ben hâlâ fedaiyi göremiyordum, buradaki herkesten en az on beş santim daha uzun olduğu düşünülürse kesinlikle bir şeyleri gözden kaçıırıyordum.

Alçak sesle, "Bu taraftan mı gitti?" diye sordum.

"Hayır," dedi ama bana bakmadı.

"Öyle varsayıyorsun yani?"

"Öyle varsayıyorum," dedi ve içime bir panik yayıldı.

Kubbeli pazaryerine çıktığımız zaman kalabalığı süzdüm. Ama fedai hiçbir yerde yoktu. Ines'e şöyle bir baktım, yüzünden bir şey okunmasa da vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Onu kaybedersek bu iş biterdi. Mağlup olduk demektir. Ne Aslan malikânesini ne de babamı tam zamanında bulabilirdik.

Kalabalığı bakışlarımla taramaya devam ettim, başımı kaldırdığım her saniyenin yakalanma riskimi artırdığının farkındaydım. Vücudumdaki her bir kas gerilmişti, kuvvetle soluk alıp duruşumu gevşetmeye çabaladım.

Uzun boylu fedai meydanın karşı tarafındaki bir dükkândan çıktı. Öyle bir rahatladım ki gözlerim yaşardı. Ines'in de onu

gördüğünü biliyordum, adımlarını hızlandırdı.

Fedai kemerli bir geçide sapıp pazaryerinden çıktı ama direkt peşine düşmek yerine Ines bizi sol taraftaki bir başka geçiye soktu. Pazaryerinden çıktığımız an gürültü de ışık da azaldı. Bir-iki meşalenin aydınlattığı sokakta kocaman gölgeler uzanıyordu. Bizden yaklaşık otuz metre ilerideki fedai sola döndü, biz de sessizce yürümeye başladık. Sonra ne olduğunu bile anlayamadığım bir anda bir şey kolumu sıyırıp geçti.

Hışımla arkamı dönüp hançerime uzanmıştım ki birkaç adım arkamızdan gelen Ash'le Aarya'yı gördüm. Aralarında bir gerginlik olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Yaklaştıklarını duymamıştım ve ne taraftan geldiklerine dair en ufak bir fikrim yoktu, bunu düşününce huzursuzlandım. Hepimiz diğerini gizlice takip etmek konusunda o kadar iyiydik ki insan asla peşinde kimin olduğunu çözemiyordu.

Fedainin dönüp gözden kaybolduğu köşeye yaklaştığımız sırada yavaşladık. Ines geçit girişinden öteyi gözetlerken Ash ise arkamızda bıraktığımız sokağı kolaçan ediyordu. Birbirlerine başarıyla onay verdiler ve terk edilmiş bir daireye girdik, kırık bir masa ve birkaç sandalyenin etrafından dolaştık. Ines ilerideki kapının aralığından dışarıyı gözetledi, her iki yöne de baktıktan sonra sağı işaret etti. İşte böyle meşaleyle aydınlatılmış olanlardan kapkaranlık olanlara geçerek fedaiyi takip ettik, karanlık sokaklardan birine bir gaz lambası saklamış olmalı ki birdenbire önümüzde cılız bir ışık belirdi. Ash hemen elimi bulup tuttu, bu hareket yüreğime su serpti.

Ines yetişemedi, fedai bir başka kemerli geçitten geçerek döndü, ışık gözden kaybolunca zifiri karanlığa gömüldük. Ash beni durdurdu, hepimiz birkaç korkunç saniye boyunca nefes bile almadan olduğumuz yerde kaldık.

Ash bir yere ayrılmayın dercesine, "Peşinden gideceğim," dedi. Elimi bıraktı.

Konuşmaya cesaret edemedim ama vücut ısısı solup gidince

kaygılanmaya başladım. Uzanıp Aarya'nın paltosunun kolunu tuttum, denize atılmış çapa gibi tutundum. Ama o hiç de istekli değildi. Elimi tutup beni ileri doğru hızla çekerek, "Buna tutun," dercesine avcumu duvara dayadı ve benden uzaklaştı. Ash'e ne bulduğunu sormak istiyordum ama ben cesaretimi toplayamadan geçitte yeniden bir ışık göründü.

Ines büyük bir dikkatle kırıştan öreyi gözetlemek için eğilirken Aarya bıçağını çekti. Ama Ines her ne gördüyse, tehdit olarak görülecek bir şey değildi ki kendinden emin adımlarla geçitten ilerledi. Aarya'yla peşinden gidince terk edilmiş bir ayakkabı atölyesi gibi görünen bir yere vardık. Ayakkabıları şekillendirmek için kullanılan kalıplarla dolu çalışma tezgâhları ve yüzlerce yıl öncesine ait bot modellerinin sergilendiği raflar vardı. Ash unutulmuş atölyenin ortasında elinde bir mumla dikiliyor, her şeyi dikkatle inceliyordu; sebabini hemen anladık çünkü az önce girdiğimiz kapıdan başka bir çıkış yoktu. Yani fedai buhar olup uçmadıysa, gizli bir kapıdan geçmiş olmalıydı.

Ines paltosunun cebinden bir mum çıkarıp yaktı. Yanıma mum almak hiç aklıma gelmemişti ama hata ettiğim apaçık ortadaydı; gerçek bir alevin ışığı el fenerinin ışığından üstündü ve insanın en kritik anda piller biter mi diye endişelenmesine gerek kalmıyordu.

İki mumun aydınlığında odanın köşelerini iyice gözden geçirip kapıya dair bir işaret aradım. Aarya uzaktaki duvarda demir kancalara asılı duran aletleri incelerken Ines şömineye doğru gitti, Ash diz çöküp parmaklarını zeminde gezdirdi.

"Burada hiçbir iz yok," diye fısıldadı. "Ne yerde bir ayak izi var ne de çalışma tezgâhlarında toz tabakası." Başta fark etmemiştim ama Ash söyledikten sonra burası gözüme anormal göründü. Burada diğer dükkânlarda ve apartmanlarda görülen kirin zerresi bile yoktu. Bunun bilinçli bir şey olduğunu, kardaki ayak izleri gibi diğer Teşkilat mensuplarının da gizli kapıya ulaşmak için takip ettiği bir ipucu olduğunu düşündüm.

Aarya, "Umarım içinden Aslanın biri fırlamadan o kapıyı buluruz," dedi, aklımın ucundan bile geçmemişti ama artık tehlikeyi iliklerimde hissediyordum.

Ash onun yüzüne bile bakmadan, "Kapının yerini bilmeme-
ne şaşırdım," dedi.

Aralarında bir tartışma yaşandığından artık emindim. İncelemek için ayakkabı raflarının bir ucuna gittim, diğer ucuna da Ash geldi.

Aarya dönüp gözlerini kocaman açarak, "*Excusez-moi*"⁸ İkinize yardım edeceğim diye onlarca kez canımı tehlikeye attım ama böyle mi teşekkür ediyorsunuz?" diye yanıt verdi, bir yanımda onu haklı buluyordu. Onca zamandır olanlara rağmen Ash onunla niçin tam bu an tartışıyordu ki?

Ama Ash yumuşamadı. "Yalan söyleyeceksen, Aarya, hiç değilse orijinal bir yalan bul. O ezbere laflarından çok daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

Loş ışıktaki yüzünün öfkeyle kızardığını görebiliyordum, eminim ki öfkelenmesinin bir sebebi de orijinal olmamakla suçlanmaktı.

Aarya, "Çok uzak olmayan bir geçmişte November'ı öldürmek için Dr. Conner'la işbirliği yapan biri için inanılmaz bir suçlama," dedi, Ash'in yüzündeki gerilmeye bakılırsa damarına basılmıştı.

Raflara sırtını dönüp Aarya'ya baktı. "Nereye gittin, Aarya? November ve Ines pazaryerindeyken *sen* neredeydin?"

"Tam olarak gideceğimi söylediğim yerdeydim," dedi, sadece sesi biraz da olsa canlılığını yitirmişti.

Ash, "Hayır, adım gibi eminim ki değildin," diye çıkıştı. "Başka yalan bul, Aarya. Pazaryerinin doğusunu kontrol ettim, orada değildin."

⁸Fr. Pardon.

Ne kadar duymazdan gelmeye çalışsam da başaramadım. Ines'e şöyle bir bakınca yüzünde aynı endişeyi gördüm.

Aarya dudaklarını yaladı, kavgaya hazırlanıyordu. "Hep neler olup bittiğini bildiğini, insanları tahlil etmekte çok iyi olduğunu sanıyorsun. Madem yalanlarımı anlama konusunda bu kadar uzmansın, söyle bakalım sen iki yıldır orada olmana rağmen neden November Akademi'ye gelişinin ikinci haftasında beni senden daha iyi anladı?"

"Siz ikiniz tam şu an kavga mı edeceksiniz gerçekten?" diye sordum, sözlerimin arasından kaygılarımı filizleniyordu. Birlik olmamız gereken en önemli an buydu.

Ash gayet keskin bir tonla, "Evet," dedi. "Herhangi birimizin şimdiye dek yaptığı en tehlikeli şeyi yapmak üzereyiz ve Aslan malikânesine Aarya'yla birlikte gitmenin tuzağa düşmek anlamına gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Aarya'nın gözlerinden şimşek gibi bir öfke geçti, bu defa saklamaya bile tenezzül etmedi. Ines de bunu görmüş olmalıydı çünkü Aarya ağzını açıp hepimizin bildiği o sert sözlerini savurmadan araya girdi.

Emredercesine, "Yeter," dedi. "Buna vakit harcayamayacağımız kesin." İkisi de cevap vermek için ağzını açtı ama Ines sözlerini kesti. "İkinizin de kendini ne denli haklı gördüğü umurumda bile değil. Şu an umurumda olan tek bir şey var o da Jag'a bir kurşun bile sıkamadan bu labirente ölmemek." İkisine de ters ters baktı. "Aarya, Ash'in seni sorgulamaya gayet hakkı var çünkü bazen şüpheli tavırlar sergilediğini sen de bizim kadar iyi biliyorsun. Tavırlarını açıklamak zorundasın demiyorum ama hiç değilse yangına körükle gitmeyebilirsin."

Aarya da ben de hayretle Ines'e baktık.

Ines, "Sana gelince, Ash," diye devam etti sözlerine. "Madem Aarya'nın hiçbir zaman oyunu kuralına göre oynamadığını biliyorsun, neden şimdi kurallara uymasını bekliyorsun? Sırf

Layla gibi net değil diye onun kişiliğine saldıramazsın.” Duraksayınca kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi. “Şimdi devam et Ash, gerçekten ne bilmek istiyorsan sor, sonra ikiniz de kendinizi toparlayıp aklınızı işinize verin.”

Ortama buz gibi bir sessizlik çöktü.

Telifini birkaç dakika tarttıktan sonra Ash, “Siz ikiniz neden buradasınız *gerçekten?*” dedi.

Ines bunu duyacağını biliyormuş gibi iç geçirdi. “Ben sadece kendi adıma yanıt verebilirim...”

Aarya, “Ines, cevap vermek zorunda değilsin...” diye söze başladı, onun yüzünden Ines’in kişisel bir konuyu açık etmesinden pişmanlık duyduğu belliydi.

Ines Ash’le ikimize dönmeden önce Aarya’ya, “Zorundayım,” dedi. “Annemle babam Tilki Hanedanı’nın itibarlı üyelerindendir, lider Hanedana önemli tavsiyelerde bulunup yönetime yardım ettiler. Jag’dan nefret ettiler, yönetimi tekelleştirip Teşkilat onurunu ayaklar altına aldığına ve yüzyıllar boyuncailmekilmek ördüğümüz iyiliği lekelediğine inandılar. Yıllarca onun aleyhine konuştular, Tilkilerin de Ayılar gibi ayaklanmasını sağlamaya çalıştılar.” Başıyla beni işaret etti. “Ama uyarılarına kimse kulak asmadı. Sonra Aslanlar diğer Hanedanların becerikli üyelerini tehdit etmeye başladı, ailem daha güçlü karşı koydu. Olacakları sezdiler, Aslanların yaptıklarının eninde sonunda çocuklara kadar ulaşacağını, *Akademi*’ye sızacağını savundular.” Nefes aldı. “Ama hepinizin bildiği gibi Jag aleyhine konuşanlardan öcünü alır, ailem de itibarlarına rağmen bundan kurtulamadı.”

Bu çok tanıdık öyküyü duyunca kalbim sıkıştı.

Ines, “O zaman yedi yaşındaydım,” dedi. “Beni *Meleklerin Rüyası*’yla bayılttılar.” Kısa bir an bana baktı. “Sabah uyandığımda annem, babam ve ablamı yataklarında katledilmiş halde buldum. Aslanlar Jag’ın aleyhine konuşurlarsa ne yaşayacakla-

rını görmeleri için Hanedanıma ibret olsun diye beni öldürmedi.”

Meleklerin Rüyası... Görür görmez neden tepki verdiği anlaşıyordu. Onun için çok üzüldüm. Ailenden birini Aslanların öldürmesinin nasıl bir acı olduğunu ne yazık ki çok iyi biliyordum ama o sabah yaşadığı dehşeti hayal bile edemezdim.

“Hanedanım beni üyelikten men etmedi ama etseler daha iyiydi,” dedi. “Karşılık vermek zorunda kalmasınlar diye uzaklaşmamı istediler, saldırıyı Aslanların yaptığına dair bir kanıt olmadığını öne sürdüler. Uzaklaşmayı ben de istedim; ne yüzlerini ne de korkakça kaçışlarını görmeye tahammülüm vardı. Ama planladıkları gibi ikinci kuşak kuzenlerimle sahil kasabasında yaşamak yerine İspanya’yı terk ettim. Bir yıl sonra da bana daha uygun bir aile bulacak kadar şansım yaver gitti. O zamandan beri dönmedim.”

Aarya, “Başka bir aileden kastı *benim* ailem,” dedi. “Ines korkunç kardeşlerim ve donuk ebeveynlerimle yaşamak üzere yanımıza yerleşti.”

Ash’in gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

Aarya dik dik ona baktı. “Şimdi tatmin oldun mu, Ashai? Yoksa bir anlaşmaya kanımızla imza atmamızı falan ister misin?”

Birdenbire taşlar yerine oturdu: Aarya ve Ines’in yakınlığı, Ines çok daha iyi bir dövüşçü olsa da Aarya’nın her zaman onu korumaya çalışması...

Ash Ines’e baktı. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi.

Aarya’nın böyle bir sebepten, Ines’e yapılan bir yanlışlığı düzeltmek için burada olabileceği aklıma bile gelmezdi ama o andan itibaren ona başka bir gözle bakmaya başladım.

Ash, “Senden şüphelendiğim için özür dilerim Aarya,” dedi, sözleri gayet içtendi.

Aarya Ash'in bu kabullenişine şaşırılmış, hatta herkese karşı takındığı duygusuz tavır kadar duygusuz olmadığını anladığımız için biraz utanmış görünüyordu. "Şey... Tamam. Güzel. Yani, dilemelisin zaten. Hadi şu kapıyı aramaya devam edelim."

Aradık. Ash'le ikimiz tekrar rafların iki ucuna gittik. Sonraki on beş dakika boyunca duvarın her bir santimini inceledik –iki kez. Rafların üst kısmına bakmak için oturaklı merdiveni bile kullandım ama hiçbir şey, şüpheli bir çatlak ya da sıvada arkası boş gibi ses çıkaran tek bir yer bile bulamadım.

"Hiçbir şey yok," dedim.

Aarya, "Bu tarafta da bir şey yok," diye yanıt verdi, Ines de aynısını söyleyip şömineden uzaklaştı.

"Baktığımız yerleri değiştirelim," diye önerdim. "Belki başka bir gözle bakmak yardımcı olur."

Aarya, "Ben orada bir şey bulamadıysam sen de bulamazsın," dedi, Ash'le Ines bunu yüksek sesle söylemese de aynı şeyi düşündükleri çok belliydi.

Çıkmaza girmenin öfkesiyle, "O halde önerin nedir, Aarya?" dedim.

Kaşlarını çatıp, "O fedai lanet olası bir büyücü," dedi.

Burayı şimdiye denk gördüğüm diğer dükkânlardan ve evlerden ayıran ufak tefek şeyleri inceleyerek küçük bir daire çizecek şekilde döndüm. Sonra birdenbire bir şeyi gözden kaçırdığımızı fark ettim.

"Baksanıza," dedim. "Burası hiç tozlu değil, değil mi?"

Ash araştırmayı bırakıp durdu. "Öyle."

Odada dolaşp tam ortada duran başta manasız sandığım şeyleri inceleyerek, "Buranın hiç tozlu olmaması, Aslanların burayı değiştirdiğini gösterir." Dolayısıyla başka neleri değiştirmiş olabilirler diye düşünmeye başladım. "Mesela bu mobilya hep burada mıydı yoksa Aslanlar mı buraya koydu?"

Ash, "Tartışılır," dedi. "Labirentte ara sıra mobilyalı dükânlar veya evler görülür ama bu Aslanların özellikle bu mekâna bir şeyler ekmediği anlamına gelmez tabii."

"Kesinlikle, yani aslında ipucu verebilecek eski püskü bir şeyi gözden kaçırmış olabiliriz," dedim, hep birlikte mekânı tekrar incelemeye koyulduk.

Çalışma tezgâhından başlayıp ayakkabı kalıplarını inceledim ama ben fazla ilerleyemeden Ash yeniden konuşmaya başladı. Sesinde heyecan dolu bir dalgalanmayla, "Oturaklı merdiven," deyince hepimiz araştırmayı bırakıp ona döndük. Alıp kenara koydu. "Altındaki zeminin nasıl çizildiğini görüyor musunuz?"

Hepimiz aynı anda yere bakınca hemen hatamızı anladık.

Ash, "Araştırırken gözden kaçırdığımız bir şey yok..." dedi.

"... Sadece yanlış yerlere bakıyorduk," diye cümlesini tamamladım.

Ash oturaklı merdiveni tekrar yerine koyup üstüne çıktı, elini yukarı uzattı. "Duvarda gizli kapıyı bulmak zordur, özellikle de o kapı aslında tavandaysa." Ellerini ahşap tavanda boydan boya gezdirdi, sonra birden bir girişin ucunda durdu. Aşağı bakıp gülümsedi. "Buldum."

Yirmi Beş

Ash tavandaki kirişin alt köşesine parmaklarını bastırıp bir kapağı yavaşça açtı. Yarısını indirmişti ki halattan bir merdiven aşağı sarktı. Hepimiz birbirimize baktık, her şeyin birden ortaya çıktığı o anlardan biri yaşandı: Tek bir yanlış hareket ölmek demektir.

Aarya fısıldayarak, "Herkes bıçaklarını ve dart oklarını çabucak kontrol etsin. Telefonlarınızı da bırakın," dedi ve hepimiz dediğini yaptık. "Hata yapmak da işi berbat etmek de yok."

Ash ve Aarya SIM kartlarımızı paramparça edip telefonlarımızı ortadan ikiye kırdı, sonra da eski botların içine doldurdu. Dördümüz de her şeyin yolunda olduğunu söyleyen gözlerle birbirimize baktık. Ash yanan mumunu dişlerinin arasına sıkıştırıp yukarı tırmandı, Ines kendi mumunu üfleyip söndürdükten sonra paltosunun cebine koydu.

Ash'in peşinden halat merdivene tırmanmaya başladım, Aarya'yla Ines hemen arkamdaydı. Tavana ulaştığım gibi kendimi içinde taş bir merdivenden başka hiçbir şey olmayan tek kapaklı bir gömme dolap kadar küçük, yuvarlak bir odada buldum. Aarya'yla Ines odaya tırmanırken Ash elinde mumla bekledi, kapağı kapadıktan sonra dördümüz dik merdiveni çıkmaya başladık.

Yıpranmış taş basamaklardan Aslan malikânesinin eski bir bina olduğu anlaşılıyordu, muhtemelen ortaçağdan kalma bir

şato ya da köşktü. Parmaklarımı eğri büğrü taş duvar boyunca ilerletirken Layla'nın verdiği saç tutamı şans getirsin diye sessizce dua ettim.

Ash kemerli bir kapının önünde durdu. *Meleklerin Rüyası*'na batırılmış bir dart okunu tüftüfe yerleştirdi, biz de aynını yaptık. Hepimiz tam anlamıyla hazır olunca, kapının sürgüsünü kavrayıp mumunu üfledi. İki saniyeliğine zifiri karanlıkta kaldık; bir saat önce yüreğimi ağzıma getiren bu karanlık şimdi kapının diğer yanında her ne varsa, ona karşı kendimi bin kat daha güvende hissetmemi sağlıyordu.

Ash kapıyı yavaşça açınca incecik bir ışık demeti göründü. Hiç tereddüt etmeden tüftüf aralığa sıkıştırıp üfledi. Kapıyı ardına kadar açıp tek bir kusursuz hamlede sendeleyeni muhafıza koşup yere düşmeden hemen önce adamı yakaladı. Üçümüz merdivenden içeri süzüldük, muhafızı sessizce yere yatırmasına yardım ettim.

Çok büyük bir şarap mahzenine benzeyen yeri elimizde tüftüflerle kolaçan ettik. Görünürde başka muhafız yoktu ki bu bana tuhaf geldi. Neden tek muhafız vardı? Aslanlar kimsenin gizlice içeri sızmaya cesaret edemeyeceğinden çok mu emindi, yoksa giriş kapısı öyle ustalıkla gizlenmişti ki kimse bulamıyor muydu? Ash'le göz göze gelince aynı şeyden şüphelendiğini anladım.

Temkinli ve planlı adımlarla arada bir durup kulak kabartarak sıra sıra şarap fıçılarının arasından ilerledik ama mahzen korkutucu derecede sessizdi. İçimde hep bizi bodrum katın başka bir bölümüne veya direkt zindana götürecek bir patika bulma umudu vardı ama hiç şansı yoktu. Burada sadece taş duvarlar, şarap ve bir kat merdiven vardı. Ines en önde, zarafetle süzülerek basamakları çıkıyordu.

Merdivenin başındaki kapının önünde durdu, altından bakmak için çömeldi. Dört saniye sonra tekrar ayağa kalktı, iki parmağını havaya kaldırdı, sanırım iki muhafız var demek is-

tiyordu. Tüftüfüne hafifçe vurup sağ tarafını işaret etti, sonra Aarya'ya dokunup solunu göstererek planı nasıl uygulayacağımızı anlattı.

Metali gıcırdatmamaya dikkat ederek sürgüyü yavaşça kaldırdı. Sürgü açıldığı gibi kapıyı ardına kadar açtı. Ines'le Aarya ileri doğru ok gibi atıldı, yarım saniye sonra iki okun vızıltısını duydum. Ash'le ikimiz hemen arkalarındaydık, birimiz bir muhafıza birimiz diğerine koştuk. Benimkini zar zor yakaladım, ağırlığı altında sendeledim ama sessizce yere yatırdım. Nabzım şakaklarımda güm güm atıyordu.

Çevreye göz atmak için bir kez daha durduk. Sanırım vestiyer gibi bir yerin daha eski bir uyarlamasına varmıştık. Duvar-da kapüşonlu harmaniler asılmış demir kancalar, eldivenler ve şapkalarla dolu ahşap raflar ve duvar kenarına dizilmiş çeşitli boylarda kışlık çizmeler vardı. Her şey Teşkilat zevkine uygun ve siyahtı. Yutkundum. Bu odadaki eşyaların çokluğu kalabalık bir ev halkına işaret ediyordu, buradaki tek girişin ya da tek vestiyerin bu olmadığına bahse girebilirdim.

Aarya çabucak malikâneye giden kemerli geçide ulaştı. Taş kırıştan gizlice ileriye gözetledi, bir an sonra peşime takılın dercesine elini salladı. Baygın muhafızları son kez kontrol ettim, sonra Aarya'yı takip ettik. Burada bu kadar harmani varken, neden bu kadar az muhafızla karşılaşmıştık? Bu iş gerçek olmayacak kadar kolay ilerliyordu.

Arkadaşlarımla peşi sıra, meşalelerle aydınlanan, duvarlara aslanlarla poz vermiş asık suratlı erkeklerin ve kadınların portreleri asılmış geniş bir koridora girdim. Tavan öyle yüksekti ki portreler üstümüze üstümüze geliyor, bakmaya çalışırsak boynumuz inciniyordu. Ama belki de amaçları buydu –ihtişam ve gözdağı vermek.

Yüksek kemerli bir geçide yaklaştığımız sırada Aarya yavaşladı. Sağduyulu bir hareketle etrafı kolaçan etti, bir an bekledi, sonra ilerlememizi işaret etti. Kemerli geçitten, şöminesi ve

büyük yazı masasıyla boş bir çalışma odası gibi görünen yere baktım. Sonra bir oturma odasından, iki koridordan, bir müzik odasından ve üç kapalı kapının önünden geçerek ilerlemeye devam ettik. Gece yarısı olduğunun farkındaydım ama bu boşluk ruhaf geliyordu, yavaş yavaş umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Aarya kapısı açık bir kemere yaklaşıırken tekrar durdu, bu seferki diğerlerinden daha büyüktü. Gizlice içeriyi gözledi, bir kez daha ilerlememizi işaret etti. Geçerken açık kapıdan içeri bakınca kalbim duracak gibi oldu; süslü duvar halıları ve taş duvarlardaki portrelerle Akademi'deki yemek salonundan aşağı kalır yanı olmayan kocaman bir odaydı. İnsanın kolunda yürüdüğünü fark etmediği bir örümcek gibi yavaş yavaş anladım. *O rüya! Burası bana rüyamdaki o cesetlerle dolu odayı hatırlattı – ölmüş arkadaşlarımdan cesetlerini.* Birden tüm vücudumu ter bastı. Onlara seslenmek, geri dönmemiz gerektiğini söylemek istedim ama orada öylece durup sözcükleri dilimden dökemedim. Ash elimi tutup ilerlemem için çekti. Onu uyarmak için ağzımı açtım ama koridorun sonundaki Aarya'nın önünde dikildiği kapıya yürürken başını iki yana salladı.

Şimdiye dek gördüğümüz kapıların aksine bu kapıda, üstüne kütük konacak türden geniş demir köşebentler vardı. Bir de anahtar deliği. Bu fazladan güvenlik önlemleri göğsümdeki umut ateşini harladı. Güvenlik önlemi gerektiren çok az yer vardı ve onlardan biri kesinlikle zindandı. Yüz ifadesine bakılırsa Ash de zindanı bulmuş olabileceğimizi düşünüyordu.

İlerlememize rağmen rüyamda gördüğüm odanın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. "Kâbusum, Ash, gördüm..." diye fısıldadım ama Aarya bana öldürecek gibi baktı.

"Tek kelime daha edersen seni zehirli okla gebertirim," diye fısıldayıp tek gözünü anahtar deliğine dayadı.

Söylediğini yapacağından emindim. Çenemi kapatıp daha büyük bir tehlikenin karanlıkta gizlendiğinden emin bir halde

şöyle bir arkama baktım. Aarya kalkıp her birimizin gözünün içine baktı, sanki hazır olduğumuzdan emin olmak istiyordu. Ash tamam dercesine başını sallayınca tekrar kapıya döndü. Sürgüyü her seferinde sadece bir milim kadar oynatarak inanılmaz bir yavaşlıkla kaldırdı, odaklanmaya çalışırken yüzünü buruşturmuştu.

Sürgü açıldı. Aarya Ash'in yaptığı gibi kapıyı hafifçe aralamadı, ardına kadar açtı. İçerideki muhafız hızla bize doğru döndü. Boynuna bir ok fırlattım, Aarya da gömleğinden tuttu. Ama iriydi, dizlerinin bağı çözülünce Aarya muhafızın ağırlığı altında sendeledi. Öne doğru atılıp muhafızın kolunu yakaladım, birlikte duvara dayadık.

Aarya bana göz kırptı. Böyle bir durumda göz kırpacak rahatlığı nereden bulduğunu anlayamadım. Yan yana, elimizde tüftüflerle daha fazla muhafızı haklamaya hazır bir halde merdivenden süzüldük.

Merdivenin bitiminde dar bir geçit vardı, geçidin sonunda bir başka kapı, üzerinde de pencere denebilecek metal bir ızgara vardı –kapı kulpu yoktu. İyice eğilip elimizden geldiğince hızla kapıya doğru ilerledik.

Ash temkinli bir şekilde metal ızgaradan içeri bakıp tekrar eğildi. Aarya'yla el kol hareketleri yapıp işaretlemeye başladılar. Birkaç saniye sonra işaret dilinde konuştuklarını anladım –ya da görünüşe bakılırsa kavga ediyorlardı. İşaret ettikleri yere bakılırsa eminim ki kapının kulpsuz olması ve ne halt edip de kapıyı açmayı başaracağımızla ilgili bir tartışmaydı. Anlaşmadıkları şey her neyse, çabucak çözüldü ve Ash çabucak bir parça siyah kablonun ucuna bağlanmış metal bir kanca çıkardı.

Ash parmaklarıyla geri saydı: Üç, iki, bir. Aarya hemen ayağa kalktı. Tüftüğünü ızgaradan içeri soktu, okun o tanıdık vızıltısı duyuldu. İki saniye sonra boğuk bir küt sesi geldi. Tam o an Ash ayağa kalktı, ucu kancalı kabloyu metal ızgaradan içeri uzattı. Bir an sallayıp sonra çekti. Metal çit etti ve sürgü açıldı.

Ash kapıyı tamamen açtı, dikkatle içeri girdik. Kirli taş zemine adımımızı atar atmaz az kalsın kokudan bayılıyordum – nem, çürük, sidik ve saman. Sessizce öğürdüm, iki yanımdaki hücreleri kontrol ettim. Yanından geçtiğimiz üç hücrenin ikisi boştu, birinin köşesine yığılmış bir iskelet vardı. Giysilerinden kemikler fırlamış, prangalar bileklerinin etrafında bollaşmıştı. Keşke hiç görmeseydim diye düşünerek başımı çevirdim. *Baba, neredesin?*

Koridorun sonuna varınca birini seçmemiz gereken iki kemerli geçit gördük. Ash ve Aarya bir kez daha işaret dilinde tartıştıktan sonra Ash'le ikimizin sağdan Aarya ve Ines'in soldan gideceği anlaşıldı.

Ash'le ikimiz kirli taşların üzerinde süründük, yine daha fazla muhafızla karşılaşmamamız içimi ürpertti. Babam, Jag için büyük bir ödül olacaktı ama bu zindan resmen boştu. Jag burayı hücre hapsi için kullanmıyor muydu?

Sağ tarafta büyük bir hücreye yaklaştık, nefesim kesildi. En dipte, elleri ve ayakları prangalı, başı yere eğik duran adam, babamdı. Hücrenin kapısına koştum, demir parmaklıkları kavrayıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Babamın yüzünde, giysilerinde yol yol kan vardı.

Ash maymuncuğunu kilide soktu, belli belirsiz bir klik sesi duyuldu, babam birden başını kaldırdı. Beni gördüğü an geldiğime inanamıyormuş gibi gözleri büyüdü. O notu bana kendisi bırakmıştı... Gelmeyeceğimi mi sanıyordu? Ama çok şaşırdığı ve korktuğu belliydi.

Başını iki yana salladı. Hiç ses çıkarmadan dudaklarını oynatıp, "Kaç..." dedi.

Ash maymuncuğu cebine atıp yavaşça hücrenin kapısını açtı –su damlası gibi yavaş davransa da metal gıcırdadı.

Sonra bir ses duyduk –bir kız çığlığı.

Ash sessiz olmayı bir kenara bırakıp hücrenin kapısını ardı-

na kadar açtı.

Babam bu defa yüksek sesle, "Kaç!" dedi, o başka bir şey söyleyemeden, Ash'le ikimiz hüccresine giremeden geçitten on muhafız hücum edip etrafımızı sardı.

Ash'le tüftüflerimizi kaldırdık, ben kemerimden şimşek zehrini çıkardım.

"Yerinde olsam bir kez daha düşünürdüm," diyen bir erkek sesi duyuldu.

Önümüzdeki muhafızlar iki yana çekilip gümüş rengi saçları omuzlarına dökülen yaşlı adama yol verdi. *Jag*. Çenesi ve burnu ıpki babamınki gibiydi. Siyah giysileri gibi tavırları da ölçülü ve keskindi, hiç acelesi yok gibiydi.

Jag'ın arkasında yedi muhafız daha vardı, içlerinden biri de baygın Ines'i omzuna atmış uzun boylu bar fedaisiydi. O sırada kısa boylu, tıknaz bir muhafız Aarya'nın boğazına bıçak dayamıştı.

Jag, "Nasıl olur bilemiyorum ama şaşırmış gibisin sevgili torunum," dedi ve *torunum* kelimesi mideme yumruk gibi indi. Balodaki taşkın tavrı yerini daha ölçülü, neredeyse uzman bir havaya bırakmıştı. Ama karizması daimdi, bağırmadan sadece bakışıyla bile insana emir verebilecek, doğuştan bir liderdi. "Seni beklemeyeceğimi mi sandın?"

Birden bütün taşlar yerine oturdu –girişteki muhafız sayısı, zindana ulaşan yolda hiçbir sorun yaşanmaması. Geçidi kolağan ettim. Sayıca o kadar üstünlerdi ki dövüşmek gibi bir seçeneğimiz yoktu; Ash'le ben kendimizi korusak bile bir şey yapmamıza fırsat kalmadan Aarya'yla Ines'i öldürürlerdi.

Aarya, "Öldür onu November," diye tısladı, öfkesi Jag'ın o rahat özgüveniyle nasıl da zıttı. Bunu yapmaya çalışırken Ines'le onun ölümüne sebep olmaktan çekinmesem de hiçbir yol temiz değildi. Hançerimi fırlatamazdım. Daha elimdeyken muhafızlar beni ikiye bölerdi.

Jag hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatarak Aarya'ya baktı. "Oysa son birkaç gündür çok iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Taş zeminde belli belirsiz bir ayak sesi duyduğum sırada bir Jag'a bir Aarya'ya bakıyor, sözlerinin anlamını çözmeye çalışıyordum. Köşeden Logan göründü, dağınık kirli sarı saçları yüzüne dökülmüştü, yanağındaki yanık izi iyileşmeye başlamıştı ve dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Gözlerim büyüdü.

Aarya, "Seni hain..." diye köpürdü ama Jag lafını kesti.

Sesini yükseltmeden, "Yeter, Aarya," dedi. "Dostlarına kolayca ihanet eden birinin ihanete uğraması son derece mantıklıdır." Basit bir cümleydi, abartısız, gereksiz açıklamalardan uzaktı —sanki sadece havadan sudan bahsediyordu ama hepimizi dev bir dalga gibi vurdu.

Aara'nın ağzı açık kaldı, hepimiz ona baktık. Aarya Jag'a mı söylüyordu? Tüm bunları başından beri Logan'la birlikte mi planlamıştı? Ash onun hakkında başından beri haklı mıydı? Tüm bunların farkına varınca beynimden vurulmuşa döndüm.

Aarya zar zor, "Bu ne lanet cüret," dedi, boğazına dayanmış bıçağa rağmen Jag'la dövüşecek gibiydi.

Logan, debelenişini izledi.

Aarya'nın yüzü kıpkırmızı oldu, botuyla onu esir eden muhafızın bacağına vurdu. Jag parmağını şaklatınca muhafız başına öyle sert vurdu ki Aarya kollarında bayıldı. Ash'e baktım, en büyük korkuları bir bir gerçek oluyormuş gibi görünüyordu.

Jag gözlerini yeniden üzerime dikti, bir elimde şimşek zehrinin şişesi, diğerinde tüftüfle taş gibi duruşumu inceledi. Sanki kahvaltılık masasına sapanını getirmiş bir çocukmuşum gibi, "Bence şunları bırakmanın vakti geldi, değil mi?" dedi. "Yoksa burada böyle ölene dek dövüşecek misin?"

Arkama dönüp her sözü duyup her hareketi görse de hiç

karışmayan bahama baktım. Bakışları öfke doluydu, bir bakıma onu anlıyordum. Jag babamın endişelerini canımı yakma fırsatı olarak kullanabilirdi.

Jag, "O sana yardım edemez, November," dedi.

Tekrar Jag'a döndüm, yüzündeki sakin ifade hiç bozulmamıştı ve gözlerine baktığım an olduğum yerde küçülüyordum gibi hissettim.

Göz temasımı korumaya çabalayarak, "Hepsini serbest bıraksan silahlarımı indiririm," dedim.

Jag iç çekti. "Uzlaşmak aslında kaybetmektir. Ben takasa girmem," deyip duraksadı. "Söyle bakalım, o minik şişedeki, beni tehdit etmeye çalıştığın şey nedir?"

Onu Jag'a vermekten korkarak zehre baktım.

"Görünüşe göre çok basit bir istekte bulundum ama sen bunu yerine getiremiyorsun. Belki de devam etmene yardımcı olması için o şişedekini şu küçük olana vermeliyiz?" Ines'i işaret edince yüreğim ağzıma geldi.

"*Meleklerin Rüyası*," diyerek yalan söyledim.

Jag başını yana eğip beni inceledi, ikisinin de yalan söylediğini bildiği, Logan'ın pis pis sırtımasından belliydi.

Şişeyle tüftüf yere attım, ne yazık ki şişe kırılmadı. Ash de tüftüfyle bıçağını yere attı. Son bir direnişle cam şişenin üstüne basıp nemli zeminde paramparça ettim.

Jag gözlerimin içine baktı, yüzündeki o sakin ifade bir anlığına tehdide dönüştü. Sonra fikrini değiştirmiş gibi iç çekti. "Disiplinsiz bir zekânın yalnızca çile getireceğini babanın sana öğretmemesine şaşırdım doğrusu."

Logan, "Umarım seni diri diri yakar," diye mırıldandı, belli ki demirci dükkânında çıkardığım yangının öfkesi hâlâ içindeydi.

Ben cevap vermek için ağzımı bile açamadan şakaklarımda keskin bir acı duydum ve dünya karardı.

Yirmi Altı

Gözlerimi kırptırdım, nerede olduğumu net bir şekilde göremeden zindanın yavaş yavaş ciğerime dolan kokusuyla öksürük krizine girdim. Elimi ağzıma götürmeye çalışınca kolum soğuk metalin direnciyle gerildi. Başımı kaldırıp yukarı doğru bakınca iki kolumun da geniş bir V şeklinde açılıp duvara zincirlendiğini gördüm. Prangalar, zindan... Babam. Son yirmi dört saatte olan biten her şeyi hatırlayınca elektrik çarpmış gibi gözlerim açıldı. Solumda zincire vurulmuş iki kişi Ines ve Aarya'ydı. Ines hâlâ baygındı ama Aarya kendindeydi. Sağımda Ash bir şeye odaklanmış halde kaşlarını çatmıştı. Ama babam ortalarda görünmüyordu.

"Ash," dedim, sesim çatladı. "Nerede? Babam nerede?"

Ash başını iki yana salladı, ama o bir şey diyemeden Aarya konuşmaya başladı.

"Sessiz ol," diye terslendi, düşmanca tavrını takındığını anladım. "Ash'le ben ne yapıyorsak onu yap, öfkende sessizce boğul."

Ash çıkıştı. "Bir zindanın duvarına zincirlenmiş haldeyiz, Aarya. Sessizce sürünmek manasız."

"Eminim bunun için de beni suçluyorsundur," derken sesindeki iğneleyici ton gittikçe artıyordu.

Ash hemen cevap vermedi, sinirlendiğinden mi yoksa odaklanmaya çalıştığından mı bilemedim. Aarya ters ters baktı.

Ash nihayet, "Hayır, gerçekten seni suçlamıyorum," diye cevap verdi, ikimiz de şaşkınlıkla ona baktık. Ash Aarya'nın bize ihanet ettiğini düşünmüyordu; bu nasıl olabilirdi?

"Davranışlarını ne kadar şüpheli bulsam da, Logan'la anlaşma yapmak ne kadar ahmakça olsa da..." dedi. "Jag'ın yalan söylediği gerçeğini göz ardı edemem. Normalde verilen sinyalleri vermiyordu, aslında normal sinyallerin tam aksi işaretler veriyordu. Ne zaman yalan söylese keyif saçıyor. Ama yalan yalandır."

Aarya kızgın bir biçimde, "Logan'la takasım ona hakkını verip başımdan savmak ve Aslanlara gitmesini engellemek içindi, gitsin diye değildi," dedi.

Ash, "O da gözümünden kaçmadı," dedi. "Logan'ın seni alt etmekten ne büyük zevk aldığı çok belliydi."

Aarya, "Sosyopat," diye homurdandı ama kızgınlığı biraz hafıflemişti. Ne kadar saklamaya çalışsa da Aslan Hanedanı'nın zindanında duvara zincirlenmiş halde olduğumuz şu an bile, onun hakkındaki fikirlerimizi, Ash'in fikirlerini bile gerçekten önemsiyordu.

Ash, "Bizi birbirimize düşürmesi, bizi çıkarlarına göre kullanmanın ve yönetmenin sadece bir başka yolu," dedi. "Üstelik Jag kesinlikle manipölatörlerin şahı."

Tekrar, "Babam..." dedim, bu defa Aarya yanıt verdi.

"Tam karşıdaki geçitteyiz," deyince kalbim sızladı. "Ines'le pusuya düşürüldüğümüz geçit."

Başımı kaldırıp prangalarımın baktım, soğuk metali çekiştirdim ama bileklerime öyle sıkı bağlanmıştı ki neredeyse kıvılda tamıyordum. Tekrar çektim, göğsümde büyük bir öfke kabardı—ortaçağdaki suçlular gibi duvara zincirlenmemize, onu bulduğum an babamdan koparılmama, teyzemin ve ondan önce de annemin katledilmesine duyduğum öfke. Safi öfke. Daha güçlü çektim, metal tenimi sıyırdı, öfkeyle homurdandım.

Aarya, "Yine de yakalanmadan önce üç muhafızı alt etmeyi başardık. Size düşen muhafızların birini bile saf dışı bırakmadığınızı fark ettim," dedi. Başkası olsa dövüş becerilerine dair böyle önemsiz hesaplar tutmazdı, özellikle de Logan meselesini mahvettiği düşünülürse. Ama sonuçta Aarya herkesten farklıydı.

Ash ters ters bakarak Aarya'ya, "Başkalarının konuşmasını istemeyen birine göre kesinlikle fazla konuşuyorsun," dedi.

"Pekâlâ, belki merak ediyorsundur, senden hâlâ hoşlanmıyorum Ashai," dedi ama sesiyle sözleri birbirini tutmuyordu.

Burnumdan soluyarak, "Jag bunu nasıl bildi?" dedim ve ikisi de bana baktı.

Aarya, "Jag neyi nasıl bildi?" dedi.

"Ash'in sana güvenmediğini?" diye sordum. "Jag'ın bizi manipüle ettiği konusunda Ash haklıysa, bunun işe yarayabileceğini, Logan'la bir olup senin bizi sattığına inanabileceğimizi nasıl bildi?"

Aarya, sanki her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi, "Ben Çakalım," dedi. "Teşkilatlıların geri kalanı, oyunu onların kurallarıyla oynamadığımız gerçeğinden pek hoşlanmaz. Yapmadığımız her tür şeyle de suçlanırsınız. Mesela, Birinci Dünya Savaşı'nı ateşlemek."

Kaşlarımı çattım. Layla'nın Akademi'de bundan bahsettiğini net bir şekilde hatırlıyordum.

Ash, "Hanedanının her zaman bir şeyler peşinde olması işimize yaramıyor," dedi.

Aarya sanki iyi bir şeymiş gibi, "Bir de bu var," diye itiraf etti. "Logan gibi sıçan suratlı, sadakatsiz hergeleler de işimize yaramıyor."

Logan'ın bizi diri diri yakmakla ilgili söylediklerini hatırlayınca kaşlarımı çattım. Onun bizi takip etmesinin Aarya'nın suçu olduğunu bilsem de, aynı zamanda ben de suçluydum

çünkü o yangını çıkararak onu kıskırtmıştım. "Sence Jag'a Logan söylemiş olabilir mi?" diye sorduğumda Ash ve Aarya bana baktı. "Ash, Logan becerikli bir iz sürücü demiştin, değil mi? Ya bizi pazaryeri boyunca takip ettiyse? O dükkânın dışında bekleyip kolaylıkla bizi dinleyebilirdi. Sonuçta ikiniz güvenle ilgili bir tartışma yaşadınız." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir endişe dalgasına kapıldım. Layla'nın bizi takip etmesi gerekiyordu. Ya Logan onu bulduysa? Bizi engelleyen demirlere baktım. Hâlâ burada, bir duvara zincirlenmiş haldeydik, Layla da ortalarda yoktu. Ya ona zarar verdiyse? Ya onu öldürdüyse? Ash onun burada olduğunu bile bilmiyordu; herhangi bir sorun olduğundan haberi bile yoktu.

Ash, "Mümkün," diyerek onayladı. "Aslında, muhtemel. Logan tam da bu bilgiyi sızdıracak türden biri. Ama Jag'ın bunu kullanma sebebi beni endişelendiriyor."

Ash onaylayınca ben daha da endişelendim.

Aarya, "Jag'ın biri öldürüp kazanmak istemesinin altında bir sebep olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Ash, "Öyle düşünüyorum," dedi. "Bence Jag sandığımızdan daha karmaşık bir oyun oynuyor ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Aarya, "Ah, sana iyi şanslar, herhalde ölmeden öğrenirsin," dedi ama ikimizin de onun o korkunç mizah duygusuna tahammülü yoktu. Ben doğru düzgün dinlemiyordum bile, Layla ve babam için duyduğum korku diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

Ash'e baktım, ona Layla'dan bahsetmekle bahsetmemek arasında kalmıştım; onu korkutursam dikkatini dağıtabilir, ne kadar ufak olsa da onu buradan sağ çıkarma şansını yitirebilirdim. Ama bu sır gerçekten kendime saklamam gereken bir sır mıydı?

"Ash?" diye söze girdim ama bana bakınca fikrimi değiştirdim. Bunun yerine, "Bu kilitleri açmak için neye ihtiyacımız var?" dedim.

Başını iki yana salladı. “Onu çözme fırsatım olmadı. İşimize yarayabilecek her şeyimizi aldılar.”

Botumun fermuarlarına ve metal süslerine baktım ama hiçbir işe yaramazdı. Ortak hücreyi gözden geçirdim, ilk kez dikkatle bakıyordum. Yerler pislik içindeydi. Samanlardan yapılmış birkaç derme çatma yatak ve bir sürü can sıkıcı zincir vardı. Bir de köşede yer yarılrsa da kullanmak zorunda kalmasam dediğim bir kova. Ama kilitleri açmak için metale benzer bir şey bile yoktu, olsa da uzanamazdık.

Bir kez daha kot pantolonuma ve kapüşonlu üstüme bakıp kaşlarımı çattım. Paltom gibi silahlarım da yoktu, botuma sıkıştırdıklarım bile gitmişti.

Ines çatallanmış sesiyle, “Ne zamandır baygınım ben?” diye sorup gözlerini kırptırarak bize baktı.

Aarya, “Tam olarak bilemiyoruz,” dedi. “Aklıma gelen en olası seçenek bizi kendi oklarımızla bayıltıp birkaç saat baygın bırakmış olmaları.”

Ash, “Katılıyorum,” dedi. “Yani sabah erken saatlerde yapmış olmalılar ama burada pencere olmadığından emin olmak mümkün değil.”

Ines başının iki yanına doğru gerdirilmiş kollarına baktı. “Hmmm, bir sorunumuz var.”

Aarya, “Öyle mi dersin?” dedi.

Ines, “Saçımda tel toka var,” dediği an hepimiz ona baktık. “Blackwood’un o kilitli maskeyle neredeyse seni boğduğu o günden beri yanımda bir tane bulunduruyorum Aarya.”

İçinde bulunduğumuz durumla ve karakteriyle hiç ilgisi olmayan bir şefkatle Aarya’nın bakışları yumuşadı.

Ines, “Bir de şimşek zehrine bulanmış ok,” deyince içim öyle bir rahatlardı ki ağlayabilirdim.

Aarya bak gördün mü dercesine çalım satarak Ash’e doğru eğildi.

Ines, "Ama kollarım böyle gerilmişken," diye devam etti sözlerine. "İkisine de ulaşmam mümkün değil." Ines önce Aarya'ya, sonra bana baktı. "Yani ikisini de alabilmemizin tek yolu ikinizin işbirliği yapması."

Bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Ama bulunduğumuz yerlere bakınca kavradım – saçındaki tel tokayı çekip çıkarmamızın tek bir yolu vardı. "Ayaklarımızla mı?"

Aarya botunun sol tekini savurarak çıkarıp, "Ayak parmağı demek daha doğru olur," dedi. "Tel toka nerede Ines?"

Ines, "Sağ örgümde," dedi. "Şakağımın birkaç santim ötesinde."

"Sanırım nereyi kastettiğini anladım," dedim.

Aarya başıyla onayladı. "Örgüyü yakalayıp sabit tutabilirsen Ember, ben bu taraftan tel tokayı ittirip çıkarabilirim." Botunun sağ tekiyle çorabının üstüne basıp ayağını çekiştirerek çorabını çıkardı, ayak parmaklarını kımıldattı.

Bağcıkları sımsıkı bağlanmış kolayca çıkmayacak botlarıma baktım. Ellerim böyle iki yana gerdirilmişken botlarıma erişmek neredeyse imkânsızdı.

Ash, "Ayağını benimkinin yanına koyarsan bağcıklarını çözmek için..." diye lafa karıştı ama sözünü kestim.

"İki kat düğüm var," dedim.

Ash, başka şartlar altında olsak bunu öğrenince keyfi yerine gelecekmiş gibi bir tonla, "Ayakkabı bağcıklarını iki kat mı düğümlüyorsun?" diye sordu.

Aarya, "On yaşından büyük kimsenin böyle bir şey yaptığını duymamıştım," dedi.

"Bağcıklarının çözülmesini istemeyen insanlar yapar," diye cevap verip kaşlarını çatarak ayaklarıma baktım.

Aarya, "Çok belli," dedi.

Ash, "Botunu elinin hizasına kaldırabilir misin?" diye sordu.

Kuşkuyla, “İnan bedenimi o kadar bükebilir miyim bilmiyorum,” dedim. “Ama deneyeceğim.”

Sırtımı duvara yapıştırıp güç almak için kollarımı sıktım. Sonra dümdüz uzattığım sağ bacağımı yana doğru kaldırdım. Ne yazık ki o kadar esnek değildim, botumu parmaklarıma değdirmekte güçlük çekiyordum. Var gücümle uzanıp yavaş yavaş ittirdim. Parmaklarımin ucuyla bağcıklarımin ilmeklerinden birini tutmayı başardım. Ne var ki elim kaydı ve bacağım pat diye yere vurdu.

Öfkeli bir nefes çekip tekrar denedim. Bu defa Ines bacağımı uzatıp benimkinin altına koyarak destek çıktı. Böylece işe yaradı. Ama ben ilmekleri çekemedem Jag biri bar fedaisi, dört muhafızla demir parmaklıkların ardında belirdi.

Bacağımı yere indirdim ama artık çok geçti. Jag çoktan benim duruşumu ve Aaya'nın çıplak ayağını fark etmişti.

Fedai hücrenin kapısını açarken Jag, “Ah hayır, ben geldim diye durmayın,” dedi.

Sesini duyunca içim ürperdi.

Sanki esir değil de misafirmişiz gibi, “Sizi şenliklerden haberdar etmek için buraya kadar geldim,” dedi. “Ama görüyorum ki siz kendi oyununuzu oynamaya başlamışsınız bile.”

Kimse kımıldamaya ya da konuşmaya çalışmadı.

Jag hücreye girdi. Gri saçları özenle taranmıştı, simsiyah giysileri kusursuzdu —omuzlarından dökülen harmanisinin biyeleleri kan kırmızısı renkte kadife kumaştandı.

Jag Ines'in önüne dikildi. “Bakalım burada ne varmış...” Aaya'nın çıplak ayağına ve benim kısmen çözülmüş bağcıklarına baktı. “Çıplak ayağına bakılırsa Ines'te erişemediği bir şey, kullanışlı bir şey, belki de... Kilit açabileceği bir şey var?” Sanki hepimizi çok iyi tanıyormuş gibi ismimizle hitap etmesi sinir bozucuydu. Bir nefeslik ara verdi. “Evet, eminim ki durum tam olarak böyle. Asıl soru şu, bu gizemli şey nerede ve onu nasıl

bulabiliriz?”

Kimse yanıt vermeyince Ines'e odaklandı. “Sanıyorum ki botlarında değil, yoksa onları hemen çıkarırdın. Hem muhafızım üstünü aradı.”

Aarya onu öldürmek ister gibi bakıyordu.

Jag, “Hayır,” dedi. “Bence, her ne saklıyorsan, sakladığın yer... Saçın olmalı.” Uzman bir taktikçi gibi varsayımlarda bulunuyor, buna uygun bir tonla konuşuyordu ama kelimeleri insanı bıçak gibi kesiyordu. “Bence kontrol etsek iyi olur, ne dersin?”

Muhafızlarından ikisi Ines'e yaklaştı, onlar yaklaştığı an Aarya ona yakın olanın dizine tekme attı. Muhafız homurdandı, Aarya bir kez daha vurmak için bacağına geri çekemeden muhafız elinin tersiyle öyle bir tokat attı ki Aarya'nın dudağı patladı.

Aarya ağzındaki kanı yere tükürdü, buradaki pisliğin olası sebebini tasdik etmiş oldu. “Aslan muhafızları zincire vurulmuş bir esirin tekme atmasına izin verdi,” dedi. “Cık cık cık.”

Korkudan bembeyaz oldum. *Lanet olsun, Aarya onları neden gaza getiriyorsun?* Aklımdan bu soru geçtiği an cevabını buluverdim: Dikkatlerini Ines'ten uzaklaştırmak için. Ne kadar riskli ve tahrik edici olsa da bunun için ona saygı duydum. Arkadaşını korkusuzca savunuyordu, yani kız kardeşini. Ne yaptığını ya da Aarya'nın tepki görmekten hoşlandığını Jag da fark etmiş olmalı ki ona cevap vermeye tenezzül etmedi, yüzüne bile bakmadı.

Bunun yerine tüm dikkatini Ines'e verdi. Muhafızlar zincirlerini çıkarıp Jag'ın önüne attıkları Ines'e diz çöktürdüler. Örgülerini çözdükleri zaman şimşek zehri yere düştü.

Jag şişeyi yerden alıp merakla elinde çevirdi. “Bak sen,” dedi, belli ki memnun olmuştu. “Dün gece yere atıp kırdığın şişeye çok benziyor bu, November. Bazı şeylerin sonuçları çok ilginç değil mi?”

Gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi değişmese de saçlarımı-

zı da aradıklarına dair şüphemden kurtulamadım –muhafızlar saçlarımızı aradıktan sonra orada ne olduğunu bilmelerine rağmen bizi korkutmak için şişeyi olduğu yerde bırakmış olabilirlerdi. Nasihati kulaklarımda çınladı: *Disiplinsiz bir zekâ yalnızca çile getirir.*

Bıçağını çekip Ines'in çenesini bıçakla ittirerek, "Böylesi kıymetli bir ürünü bana vermek yerine imha etmeyi tercih etmen ilgimi çekse de, bu zehir mevcut durumda sana yardımcı olamaz," dedi.

Tüm vücudum gerildi, Aarya'ya kaçamak bir bakış attım.

Jag kararlı ve sakin bir sesle Ines'e, "Seni hatırlıyorum," dedi. "Sen yaşamasına izin verdiğim o küçük Tilki kızsın, değil mi?"

Ines'in yüzü ifadesizdi ama gözlerinde nefret ateşleri yanıyordu. Bunu Jag'ın da gördüğünü biliyordum çünkü Ines'e bakarak başını salladı.

Ines onu hayal kırıklığına uğratmış gibi, "Ne yazık..." dedi. "Ailenin kolayca ortadan kaldırıldığına dair bir rapor okuduğumu hatırlıyorum. Öldürülmeleri zor olur sanıyordum." İçime alev gibi bir öfke düştü. Kibar bir tonla konuşuyor, hiç çabalamadan zalimlik ediyordu.

Bileklerim zonklamaya başlayınca zincirlerimi çekiştirdiğimi fark ettim, kuvvetle çekersem belki duvardan koparabilirdim. Birden Aarya'nın haklı olduğunu fark ettim: Jag ne gerekiyorsa yaparak her türlü güçten mahrum bırakılması gereken bir canavardı.

Jag, "Ama bu kadar hatırlamak yeter," dedi. "Biraz da sorun çözelim." Birdenbire Ines'in bir tutam saçını kavrayıp saç derisine yakın bir yerden kesiverdi.

Çılgınlar gibi, Ines'e zarar vermesini engellemenin bir yolunu bulmaya çalışırken ağzımdan hafif bir şaşkınlık çılgılığı kaçırıldı. "Bu kadar fakir olmak zor olmalı... İnsanlık bakımından," dedim.

Aarya kıkırdadı.

“Yani, sırf bize güçlü olduğunu göstermek için çok çabaladın,” diye devam ettim sözlerime. “Belki bir dahaki sefere iki muhafızın zapt ettiği bir kıza kuaförlük yapmaktan başka bir şey denemelisin.”

Jag dik dik yüzüme baktı. “Duygularının yüzünden okunduğunun farkındasın değil mi? Bu yaptığının seni çok endişelendirdiğini, seni çok endişelendirdiğimi bildiğimin farkındasın,” deyip Ines’in saçından bir tutam daha kesti. “Aslında, hayal kırıklığı bu. Buraya gizlice girebilecek kadar zeki bir torunum varsa hilekârlıkta da beceriklidir sanmıştım. Ama yine de sahip olamayacağın oyuncaklara bağlanmamak daha iyidir.” Ines’in saçından bir tutam daha kesti, bu defa saç derisini sıyırmış olacak ki şakağından bir damla kan süzüldü. Kalan son tutam saç da keserken, “Ah, tatlım... Baksana dikkatimi dağıtmışsın, nereyi kestiğime bakmamışım...” dedi.

Kızıl saç tutamlarını Ines’in ayaklarının dibine attı. Tekrar zincire vurulması için muhafızlara başıyla işaret etti ama bu defa Aarya tekme savurmadi. Hiçbirimiz sesimizi dahi çıkarmadık.

Bıyıklı muhafıza, “Saçları al,” diye emretti. “Ne saklıyorlarsa, bul.”

Adam Ines’in saçlarını yerden toplayıp hücreden çıktı. Midedem buruldu. Bu benim hatam mıydı? O cam şişeyi parçalama saydım Jag bunu yapar mıydı?

Jag bıçağının ucunu ritmik bir şekilde avcuna vurarak önümüzde volta atmaya başladı. “Görüyorsun ya November, niyetim sana basit bir soru sormaktı. Ama burada arkadaşlarının acısına nasıl derinden ortak olduğunu görünce cevap vermen için seni biraz motive etmenin iyi olacağını düşündüm.”

Korku göğüs kafesimi ele geçirdi, kalbim küt küt atıyordu. Duygularımı nasıl bu kadar kolayca dışarı vurabilmişim? Sessiz kalmalıydım. Suçluluk duygusu, üstüme atılmış bir kement gibi beni sıktı.

Jag, "Artık yapılması gereken tek seçim, hangi arkadaşının en kuvvetli etkiyi sağlayacağını belirlemek," deyip Aarya'nın önünde durdu. "Çakal mı? Tilki mi?" Bıçağını onlara doğrultup tepkimi ölçmek için biraz bekledi. "Yoksa Kurt mu?" Ash'i işaret ettiği an, yumuşak karnımı bulduğunu anlayan Jag'ın gözleri parladı, kendime lanet ettim, duygularım yüzümden belli oluyordu.

Jag keyifle, "Kurt demek ki," dedi, sanki manavdan kavun seçiyordu.

Ines'in zincirlerini çözen iki muhafız bu defa Ash'inkileri çözdü. Onu ayağa kaldırıp kollarını iki yandan tuttular, o sırada uzun boylu fedai yumruklarını kütürdeterek bekliyordu. Ash sorun yok dercesine bana baktı ama ona inanmıyordum, inanılmaz bir paniğe kapılmışımdı.

Jag Ash'i inceleyerek, "Bakalım burada ne varmış," dedi.

Kendimi tuttum, soracağı soruyu bekliyordum. Jag henüz soru bile sormadan Ash'i işaret etti, uzun boylu fedai Ash'in yüzüne bir yumruk indirince dudağı patladı, çenesinden aşağı bir damla kan süzüldü. Çığlık atmak istesem de her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Jag boğazını temizledi. "Artık bana nasıl cevap vereceğine dair dikkatlice düşünmeni istiyorum sevgili torunum çünkü yanlış cevap olumsuz sonuçlar doğurabilir."

Bana torunum demesi midemi bulandırıyor. Tam da bu yüzden söylemeye devam ettiğinden emindim.

Jag anladığımı görünce başıyla onayladı. "Pekâlâ... İçeri girerken beş muhafızı öldürdüğünü biliyorum ama ana salondaki iki muhafızı öldüren kimdi, bilmiyorum."

Bir an büyük bir şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. "Sen neden söz ediyorsun?"

Jag, "Birinci ıskâ", deyip gülümsedi. "Beyzbol korkunç bir

¹Beyzbolda üç kez faul yapan kişi oyun dışı kalır.

spordur ama bu Amerikalı söylemi hep sevmişimdir.” Tekrar işaret verdi, fedai bu defa Ash'in karnına diziyle burdu. Ash acıyla homurdandı, hırıltılı bir soluk aldı.

Kafamdaki çarklar hızla dönmeye başladı. Biz o muhafızlara zarar vermemiş, onları sadece bayıltmıştık. O an aklım başıma geldi... Layla. Muhafızları öldüren Layla olabilir miydi? Bu düşüncenin üstüne düşmedim ama yine de şu an için en iyi seçeneğim kafası karışmış ve sinirden deliye dönmüş görünmektir, aslında bu mükemmeldi çünkü gerçekten o haldeydim. Nihayet duygularım köstek değil destek oluyordu.

Zararsızım dercesine avuçlarımı açıp çabucak, “Tamam, tamam, dur,” dedim. “Benim de senin kadar kafam karışık.”

Jag kaşını kaldırdı.

Kelimelerimi dikkatle seçerek, “O muhafızları *Meleklerin Rüyası*’yla bayılttık,” dedim. “Sonra da doğruca zindana geldik. Onları öldürmedik.”

Ben devam edemeden Jag fedaiye baktı, Ash'in yüzüne öyle bir yumruk indirdi ki başı arkaya savruldu. Ash'in acı çektiğini görünce gözlerim doldu.

Jag “İkinci ıska,” dedi. “Muhafızları *sen* mi öldürdün demedim, ana salondaki muhafızları *kim* öldürdü dedim. Dikkatli ol. Üç kez ıskalarsan oyun dışı kalırsın.”

Fedai bıçağını kınından çıkardı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Üstüne basa basa, “İnsanlardan yardım istedik elbette,” dedim, yalnızca inanılır olmakla kalmayıp aynı zamanda gerçek de olan bir cevabı çabucak uyduruverdim. “*Ama kimse yardım edemezdi.* Yani muhafızlarını öldüren biri varsa, bizimle hiç alakası yok.”

Jag dik dik yüzüme baktı, tavırlarımı tahlil ettiğinin, cevabımda bir gedik, Ash'in boğazını kesmesine yarayacak bir baha ne aradığının gayet farkındaydım. Herhangi bir hareketim her şeyi berbat eder korkusuyla gözümü bile kırpamadım.

Tam o an arkamızdaki metal kapının menteşeleri gıcırda-
dı. Nefesimi bıraktım, Jag arkasına döndü. Orta yaşlı bir ka-
dın hücreye girdi. Jag'ınkine benzer giysiler içindeydi, saçları
kızıl-sarı, gözleri Brendan'ın gözleri gibi maviydi. *Rose*.

"Bir kez daha..." *Rose* duraksadı. "Olay yaşandı, bu defa
kapı kontrol kulesinde."

Jag ser verip sır vermeyen bir ifadeyle dinledi.

Rose, "Sanırım ertelemeliyiz," diye devam etti sözlerine.

Jag sadece, "Ertelemeyeceğiz," dedi, tepki göstermiyor ama
tartışmaya da mahal vermiyordu. "Herkes bu sabah burada
olun dedim ve olacaklar."

Herkesten kastının dün gece balodaki misafirleri olduğunu
düşündüm.

Rose kaşlarını çatı. "Onca insan gelirse, risk..."

Jag, "Söylediklerini tekrar ederek fikrimi değiştirebileceği-
ni sanmıyorum," deyip onu sakince başından savınca, *Rose*'un
yüzü ifadesizleşti, dün gece hücrede babamın da böyle görün-
düğünü anımsadım.

Jag muhafızlara, "Onları yarım saat içinde yukarı getirin,"
deyip ellerini kirletmişiz gibi silkeledi, geldiği gibi kendinden
emin adımlarla hücreyi terk etti.

Ağzı kan içindeki *Ash*'e baktım ama o bana değil *Rose*'a
bakıyordu. Yüzünde şimdiye dek gördüğüm en garip ifade be-
lirmişti, sanki sessiz bir soru sorar gibi bakıyordu. Muhafızlar
Ash'i tekrar zincire vurdu.

Rose gözlerimin içine bakınca donup kaldım. Zarif, peri gibi
hatlarına rağmen hiç de şefkatli değildi. Muhafızlar ve fedailer
gibi o da babasının peşinden hücreyi terk etti.

Ayak sesleri tamamen kesilene, yeniden yalnız kaldığımız-
dan emin olana kadar sessizliğimizi koruduk. Başımı kanlar
içindeki *Ash*'ten, saçları biçimsizce kırpılsa da boynunu hiç eğ-
meden gururlu bir ifadeyle bakan *Ines*'e çevirdim.

“Gerçekten çok üz...” diyerek söze girdim.

Ines, “Ben değilim,” dedi. “Sadece kararlıyım.”

“Ama dün gece,” dedim. “O cam şişeyi parçalamasaydım...”
Durdum, boğazımdaki düğüm giderek büyüyordu.

Ines bana baktı, yüzündeki gururlu ifade hiç değişmiyordu. “November, sakın,” dedi, hiç de ona göre olmayan o emredici ses tonunu duyunca şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. “Benimki sadece saç. Ash’in de dudağı iyileşir. Jag’ın bel kemiği, suçuna alet olan Teşkilat mensuplarıdır. *Her daim muhalif kal*. Hep, her zaman.”

Sözleri cesaretimi körükledi. “Mezarının üstünde dans et,” dedim.

Ash de, “Mezarının üstünde dans et,” diye tekrar ettikten sonra hepimiz sessizliğe gömüldük, Jag’ın yukarı çıkarılmamıza dair emri zihnimizde dönmeye başladı.

Saniyeler akıp bizi Jag’ın planlarına yaklaştırırken rüyamı tekrar tekrar hatırladım... Tüm arkadaşlarım yerde cansız yatıyor, bense onları öldüren zehri elimde tutuyordum. “Arkadaşlar, size bir şey söylemem lazım, muhtemelen daha önce söylemeliydim,” dedim ve hepsi bana döndü. “Akademi’den ayrılmadan hemen önce bir rüya gördüm, sanırım ölümümüzü önceden haber veren bir rüyaydı...”

Aarya, “Şanslısın ki sadece bir rüyaymış ve sen de kahrolası bir falcı değilsin,” diye yanıt verdi.

“Gerçek gibi geldi, çok gerçekti,” dedim. “Üst kattaki o büyük odada...”

Aarya biraz hayret ederek, “Ömrümüzün son anlarını senin rüyayı analiz ederek mi geçireceğiz gerçekten?” dedi. Bir kez daha düşündükten sonra omuz silkti. “Sanırım daha korkunç konular var. Devam et, Ember, o tuhaf zihninle bizi büyüle.”

“Ben ciddiylim,” dedim, onlara bir özürden daha fazlasını borçlu olduğumu aklımdan atamıyordum. “Üst kattaki büyük

odayı rüyamda görmüştüm, hepiniz yerde çırpınıyor, zehirle boğuluyordunuz –benim elimde tuttuğum zehirle. Üstelik... Ben bunun benim suçum olduğunu biliyordum. Buraya benim yüzümden geldiğinizi ve şimdi de benim yüzümden Jag'ın sizi öldüreceğini..."

Aarya başını kaldırdı. "Büyük oda' derken ana salonu mu kastediyorsun? Akademi'deki yemek salonuna çok benzediği için bilinçaltının bunları birleştirdiği o yer yani? 'Zehir' derken de sadece birkaç gün önce seni mahvetmek için Dr. Conner'ın Ash'e verdiği zehirden bahsediyorsun değil mi?"

Ash, Aarya'nın bıraktığı yerden sözü alıp, "Sen kimseyi bir yere getirmedin, ne Birleşik Krallık'a ne de bu malikâneye," dedi. "Hepimiz Akademi'den ayrılırken ne yaptığımızın gayet farkındaydık. Eğer hepimiz Jag'la savaşırken ölüp gideceksek de bırak ölelim. Senin hiçbir suçun yok, ayrıca olanların ürkütücü bir rüyayla da hiç alakası yok."

Ash'le Aarya'nın sözleri balyoz etkisi yarattı. Bir zindanda zincire vurulmuş halde bile beni suçlamıyorlardı. Pembroke'taki o bilindik arkadaşlarım gibi değildiler ama sonuna kadar güvenilir ve destekleyiciydiler.

Aarya, "Eğlencemi bozma," dedi. "Tehlikeye maruz kalacağımızı söyleyen çok kesin bir rüya gördü diye psişikmiş gibi davranıp kendini hor görmesini izlemek hoşuma gidiyor."

Ines güldü, bir an ona bakakaldım. Sonra Aarya da güldü.

Aarya, "Devam et, Ember. Jag bizi küp küp doğramadan ya da timsahlara yem etmeden önce güzelce eğlenmek hepimizin hakkı," dedi. "Başka ne saçmalıklar saçacaksın üstümüze?"

"Ben..." Onlara teker teker baktım, hayatımın en umutsuz anını yaşıyor olsam da ben de gülümsüyordum. "Teşekkürler, Aarya. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Sen iyi bir arkadaşsın."

Aarya söylediğimi duymazdan geldi ama hafifçe irkilmesinden bu kabulün onun için önemli olduğunu anladım.

Ines hatıraların etkisiyle gülümseyerek, “Onunla yaşamaya başladığım ilk zamanlarda kâbuslarımı atlatmama yardım ededi,” dedi. “Ne kadar kötü olsalar da beni güldürmenin bir yolunu her zaman bulurdu.”

Aarya giderek sinirleniyordu. “Ines, bu özel...”

Ash, “Vay, Aarya bu kadar büyük bir kalbin olduğuna inanalım mı?” derken gülümsüyordu.

Aarya'nın ağzı açık kaldı. “Bende öyle bir şey yok. Sözünü bile etmeye kalkma.”

Ines, “Saklamanın anlamı yok,” dedi. “Bize açılıp gerçeği kabullensen iyi olur.”

Aarya'nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Jag'ın hepimizi öldürmesi için sabırsızlanıyorum. O zaman bu saçmalıkları bir saniye daha dinlemek zorunda kalmayacağım.”

Korkunç bir şaka olmasına rağmen hepimiz saçmalığına güldük. Çok kısa bir an için dördümüz de bir zindanda ölümü bekleyen Teşkilat mensupları değil, hayatı paylaşan dört arkadaş olduk. Hepsine tek tek baktığım sırada Teşkilat mensubu olmak için ne çok şeyden feragat ettiklerini, bir battaniye serip yıldızların altına uzanarak şakalaşırken abur cubur yenen o yaz gecelerini hiçbir zaman yaşayamadıklarını, yatılı misafirlikte Doğruluk mu Cesaret mi oynarken hiç sessiz olun diye uyarılmadıklarını ve okul balosunda biriyle dans ederken o muhteşem tuhaflığı hiç hissetmediklerini fark ettim. Hep odaklı, hep taktikçi, hep tetikteydiler. Onlarla daha çok vakit geçirebilme umuduna hevesle sarılıp iç çektim.

Yirmi Yedi

Fedai hücremizin kapısını açıp peşinde sekiz muhafızla içeri girince tüm umutlarım söndü. Şimdi olmaz. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Sonra kafama dank etti: Layla burada değildi. Bizi zindandan kurtarmaya gelmedi, bunu deneyeceğine dair bir işaret bile vermedi. Yutkundum, yüzüm bembeyaz oldu. *Ya o muhafızları öldüren Layla değilse, ya onu da esir aldılarsa?*

Her birimize ikişer muhafız yaklaştı, zincirlerimi çözüp kollarımı indirdiklerinde yukarıda tutmaktan ne kadar çok canımın yandığını fark ettim. Tüm o çırpınışlarım bileklerimde birkaç sızılı kırmızı şerit bırakmıştı. Ama iyice inceleyecek vakrim olmadı çünkü muhafızlar kollarımı zorla sırtıma çevirtip bileklerimi halatla bağladı.

En önde Ash, arkasında Ines ve Aarya, en arkada ben, sıra halinde hücreden çıkartıldık. İki kolumu da mengene gibi sıkkan birer muhafız vardı, eminim kollarım moraracaktı.

Önümde yürüyen Aarya arsızca, "Dört tane Akademili çocuğu sekiz Aslan muhafızıyla bir dev ancak zapt edebiliyor herhalde," deyince onun yanındaki muhafız gerildi. Cevap gelmeyince Aarya, "Ayrıca şu an beni bir yere fırlatasın var sanırım?" diye devam etti sözlerine. "Yap hadi. Bekliyorum."

Gerildim, onu yanından geçtiğimiz hücrelerin demir parmaklıklarına vurmalarını bekledim. Ama muhafızlar karşılık vermedi.

Aarya, "Ah, anladım," diye devam etti. "Jag kendi başınıza düşünmenize izin vermiyor. Gerçi bu muhtemelen iyi bir şey. Hele şu koca oğlan yok mu, aman aman," derken kafilenin en önündeki fedai duysun diye yüksek sesle konuşuyordu. "Kaba kuvvetin para etmesi büyük şans."

Aarya'yı bir bakıma anlayabiliyordum, sözlü bile olsa vura-bildiği her fırsatta yumruğunu savuruyordu. Muhafızlar bizi zindandan çıkarıp dün gece gizlice indiğimiz merdivenden yukarı çıkarmaya başladı. İnsanın üstüne üstüne gelen portrelerle dolu geniş koridor rahatsız edici bakışlarını üstümüze dikmiş bir sürü Teşkilat mensubuyla doluydu. Jag Akademili çocuklara zindanında eziyet etmeye gönüllü olsa da diğer Teşkilatlıların bundan hoşlanmaması umudumu yeşertti.

Muhafızlar bizi ana salona doğru götürdü. Tonoğlu tavanıyla, dikdörtgen şeklinde devasa bir mekândı. Bir ucunda da yükseltilmiş bir platform vardı, kırmızı kadife kumaşı ve altın rengi ahşap kenarlarıyla taht benzeri sandalyede Jag oturuyordu. Hemen yanında zalim bir ifadeyle Rose dikiliyor, onun yanında da sandığım gibi muzaffer bir ifade yerine ruh gibi bembeyaz ve endişeli görünen Brendan duruyordu.

Büyük bir kalabalık toplanmış alçak sesle konuşuyor, beklenti dolu bir uğultu insanların arasında dolaşıyordu. Büyük ahşap kapılar ardımızdan kapandı, fedai ilerlerken kalabalık ikiye ayrılıp Jag'a götürüldüğümüz yolu açtı.

İşte o zaman onu gördüm. Babamı. Elleri ve kolları halatla bağlanmış halde Jag'ın önünde dizlerinin üzerinde duruyor, çevresinde dört muhafız dikiliyordu. Yüzü kan içindeydi, kollarında kesikler vardı. Gözlerime baktı, hırpalanmış haline rağmen gözlerinde o her zamanki sağlam ifade vardı. Gözyaşlarım gözlerime hücum etti.

Muhafızlar düzgün bir sıra halinde bizi önüne dizerken Jag özgüven saçarak tahtında arkasına yaslandı. Soğukkanlılığın timsaliydi, o sakin karakterinden sıyrılıp herkesin içinde takın-

dığı o gösterişçi tavrına bürünmüştü. Salona şöyle bir baktım, Layla'nın güvende olduğuna dair bir iz aradım ama bulamadım. Yanımızda on iki muhafız dikiliyordu, fedaiyi de sayarsak on üç ediyordu. Ayrıca iki tanesi Jag'ın yanında, ikisi de az önce girdiğimiz kapının iki yanında duruyordu –bu salonun tek girişi ve tek çıkışı o kapıydı. Burada saklanılabilecek hiçbir yer yoktu, Layla hiçbir yerde olamazdı.

Jag boğazını temizledi, tüm salon ürkütücü bir sessizliğe büründü. "Hoş geldiniz Hanedanım ve dostlarım," dedi, ses tonu çabası ve her zamanki karizmasıyla yüklüydü.

Kalabalığı süzdüm, kaç farklı Hanedanın mensubu burada diye merak ettim ama sadece dış görünüşten bunu anlamak imkânsızdı.

"Bugün olağanüstü koşullar altında bir araya gelmiş buluyoruz." Jag hiç acele etmeden tahtından kalktı, bizimle kalabalığın arasında durdu. "Dün gece hepinize söylediğim gibi, yalnızca bir önceki Naip'imizi öldürmekle kalmayıp Hanedanımızla alay eden adamı, Kayıkçı yakaladı. Kıymetli bir başarıydı, Hanedanımızın gücüne ve egemenliğine yaraşır, yüz yıllar boyu hatırlanacak bir başarı. Tüm bunların müsebbibi işte *bu* adam." Babamı işaret etti. "Failin kurnaz, her fırsatı değerlendiren biri olacağını biliyordum ama bilmediğim, tahmin edemediğim şey onun aynı zamanda bir zamanlar kendimden bile iyi tanıdığım biri olmasıydı. Bu adam, zalim bir soğukkanlılıkla, ağza alınmayacak ihanetler eden bu adam... Oğlum, Christopher." Duraksadı, söylediklerinin sindirilmesini bekledi.

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi, insanlar şüpheyle birbirlerine baktılar. Babamın adı fısıltıyla dilden dile dolaştı.

Jag, "Ben de sizin gibi Christopher'ın genç yaşta öldürüldüğüne inandırıldım," dedi. "Ben de sizin gibi oğluma güvendim, ne olursa olsun Hanedanına sadık olacağına inandım."

Babama baktım ama o gözlerini dikmiş sadece kalabalığa bakıyor, hiç korkmuyordu. Jag'ın bunca insanı neden davet et-

tiği o an anlaşıldı: Bu teşhirin amacı hem Hanedanına hem de diğer Teşkilatlılara ona karşı gelenlerin başına neler geleceğini göstermekti. Niyeti adalet adı altında korku salmaktı.

Jag, “Kayda değer derecede farklı şartlar altında bu keyifli bir etkinlik olabilirdi,” diye devam edip tüm bu sorgulama onu çok yıpratmış gibi bir an başını eğdi. “Ama ne yazık ki bugün o gün değil. Yıllar sonra kapıma gelen, bu Hanedanın başına geçecek zeki, yetenekli oğlan değil de hain bir adam oldu.” Yüzünde hüznün vardı. “Beni öldürmeye çalışırken yakalanmakla kalmayıp sapkın yöntemlerini diğer Teşkilatlıları bana karşı ayaklandırdığını kabul ederken yüzü bile kızarmayan kızına da aşılarmış. Bu kız, öz evladımız Harry’yi öldürdü.” Kalabalıktan huzursuz fısıltılar yükseldi, insanlar beni görebilmek için birbirinin üstüne abandılar.

Jag sanki çok zor bir karar vermiş gibi, “Ne yazık ki oğlum ve onun kızı için hiç umut kalmadı,” dedi. “Her anlamda yollarından saptırılmışlar...” Herkesin onu dinlediğinden emin olmak için duraksadı. “...Ayı Hanedanı tarafından.”

Gözlerim büyüdü, buna tek şaşırın ben değildim. Salonda gergin bir uğultu dalgalandı.

Jag kalabalığa göz gezdirdi. “Kaynaklarımıza göre bu ikisi yıllardır Hanedanımızı yok etmek için Ayı Hanedanı’yla işbirliği yaptı. Biz Teşkilatlıların savunduğu her şeye karşı çıktılar, değerlerimizin içini boşaltıp kurallarımızı küstahça ihmal ederek canımıza kastettiler.”

Endişeyle kalabalığa baktım. Ash Teşkilattan ayrılmanın yasak olduğunu, cezasının ölüm olacağını söylemişti. Seyircilerin başını sallayışından tüm bunlardan ve çok, çok daha fazlasından sorumlu olduğumuzu düşündükleri belliydi.

Jag ellerini arkasında kavuşturdu. “Bir baba öz oğluna ve torununa hüküm giydirmek zorundaysa o gün kara gündür. Bunu yapmayacak kadar ihmalkâr olabileceğime siz de katılıyorsunuz, görebiliyorum. Fakat bugün omuzlarıma var gücüyle

bastıran bu yük, sadece bu hain Hanedan üyelerine özgü değil. Ayı Hanedanı'nın da bu suçta payı var; konuştuğumuz şu anda Londra'da saklanan lider aile ve bu hainlere beni öldürmek üzere zehir veren eczacı da kuralları çiğneyenler arasında sayılabilir." Jag çok kısa bir an için art niyetli bakışlarını üstüme dikti, gözlerinde galibiyet kıvılcımları vardı —o an içim parçalanıyormuş gibi midem buruldu. "Korkarım ki bu yanlışlığı düzeltmemin vakti geldi. Ayılar bugüne dek başına buyruk yaşadı, Hanedanlar Konseyi onların ayıplarını düzeltmek için harekete geçmezse bizzat müdahale etmekten başka çarem kalmayacak."

Belli etmeden Ash'e baktım, yüzü endişeyle gölgelenmiş, Jag'ı izliyordu. Birden tüm bu gösteri anlam kazandı. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yoktu, hiç olmamıştı, babamla beni zindanında öldürebilirdi, kim olsa aynı şeyi yapardı. Jag bizi *Ayılara savaş açmak* için kullanıyordu. Başarılı olursa hiçbir düşmanı kalmayacak, elindeki gücü istediği gibi suistimal edip geri kalan tüm Teşkilatlılara hükmedecekti. Jag'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum derken Ash tam olarak bundan, Jag'ın daha büyük bir hamle yapmak üzere olduğundan bahsediyordu.

Ansızın babamın güldüğünü duydum, öyle şaşırdım ki irkil-dim. Babam salonu inleyen bir sesle Jag'a, "Bravo," dedi. "Muhteşem bir performans. Selam vermelisin."

Jag babamın sesini duyunca kaşlarını çattı, dikkatini tekrar kalabalığa vermeden önce tehditkâr bir bakış fırlattı. "Oğlumu ve torunumu kayırmayacağım. Teşkilat'ı terk eden, gizliliğimizden taviz veren ve kendi Hanedanına saldıran her haine verdiğim cezayı onlara da vereceğim: İdam."

Jag parmaklarını şıklatınca muhafızlardan biri kapıyı açtı, baştan ayağa siyahlar giymiş, elinde çift taraflı bir balta taşıyan bir adam salona girdi. Dizlerine kadar uzanan gömleğinin yüzünü tamamen gölgede bırakan geniş bir kapüşonu vardı. Şakaklarımdan ter damlamaya başladı, babamın dikkatini çekmeye çalıştım.

Ama babam bana değil, hâlâ Jag'a bakıyordu. Net bir sesle, "Herhangi birinin sırf *benim* yüzümden Ayılara savaş açtığına inanacağını mı sanıyorsun gerçekten?" dedi. "Mümkün değil. Yıllardır o bozuk düzenine boyun eğsinler diye Ayılara saldırmak için bir sebep arayıp duruyorsun... Ben sadece bir bahaneyim."

İnsanlar huzursuzca kımıldandı, herkes bir Jag'a bir babama sonra yeniden Jag'a baktı.

Jag hiç istifini bozmamıştı ama babamın sözlerine ne tepki verileceğini ölçer gibi kalabalığa bakıyordu. "Gerçekleri inkâr etmek neredeyse imkânsız," diye cevap verip gömleğini düzeltti –rahat, relâşsız bir hareketti.

Babam, "Gerçekleri olduğu gibi aktarmış olsaydın, böyle gizli bir idam töreni hazırlamazdın. Dikkat et," dedi. "Yoksa insanlar bunu kişisel sebeplerden yaptığını düşünebilir."

Şartlar başka türlü olsaydı Jag'ı sinirlendirmeyi başardığı için babamı alkışlardım ama ortamda bir cellat varken bu mümkün değildi.

O an gördüm: Jag'ın gözü seğirdi. "Ömrünün son anlarını daha verimli kullanman akıllıca olabilir, mesela veda edebilirsin. Ama ziyanı yok, nasıl olsa seni susturmak çok kolay. Muhafızlar," deyip görünmeyen bir tehdidi bulmak ister gibi bir kez daha salona göz gezdirdi.

Yanındaki muhafızlardan biri daha cevap veremeden babamın ağzına bir bez parçası tıktırdı.

Muhteşem derecede kontrollü bir ses tonuyla, "Onu buraya getirin," dedi.

Fedai önümüze kocaman ahşap bir kütük koydu. Kan olduğunu tahmin ettiğim kapkara lekelerle kaplıydı. Ruh gibi bembeyaz olduğumu, nabzımın şakaklarımda çılgın gibi attığını hissettim. Muhafızlar babamı kütüğe doğru getirirken çırpındım.

Zaman kazanmak için elimde kalan son kozumla, belki Layla bir yerlerden çıkagelir ya da bir şey olur diye, "Hiçbiriniz bir şey yapmayacak mısınız?" diyerek kalabalığa doğru öfkeyle bağırdım. "Öz oğluyla torununu sorgusuz sualsiz öldürmesine gerçekten izin mi vereceksiniz? Belki vereceksiniz, belki orada öylece dikilip artık tarihe karışmış bir kuralı ihlal etmekten idam edilişimizi haklı bulacaksınız. Belki Aslan Hanedanı'nın ilk çocuğunun neden henüz ergenlik dönemindeyken birdenbire ortadan kaybolduğuna dair kuşkularınızı ve öz babası onun başına ödül koyduğu için kaçtığı gerçeğini göz ardı edeceksiniz. Akla yatkın olmayan her şeyi sindirseniz bile arkadaşlarımdan durumunu nasıl açıklayabilirsiniz? Jag'ın Hanedanları yanında olmayan bir avuç Akademi öğrencisini Hanedanlar Konseyi'nin onayını almadan idam etmesi doğru mu? Bir Çakal, bir Tilki ve bir de *lider Kurt ailesinin oğlundan* bahsediyoruz."

Alçak sesli konuşmalar ve endişeli bakışlar halinde tezahür eden bir şaşkınlıkla kalabalık bir kez daha dalgalandı.

Jag, "Yeter!" dedi ama bunu dün gece Aarya'yı susturduğu zamanki sesiyle söylememiştii, tamamen şiddetli bir tepkiydi ve soğukkanlılığına ufacık da olsa gölge düşürmüştü.

Ama ben susmadım, Ines'in muhalefet olmaya dair sözleri zihnimde yankılanıyordu. "Kendinize şunu sorun: Tüm Teşkilatlıların yönetim kademesine gelmek üzere yetiştirilen çocukların öldürülmesine gönül rahatlığıyla müsaade edebilecek misiniz? Teşkilatlıların kuralları vardır –bizim bir düzenimiz var. Jag bu kuralların hepsini ihlal ediyor ama yine de bu Hanedanın lideri olmayı sürdürebiliyor. Bu nasıl olabilir? Nasıl olur da her Hanedanın çocuğunun eşit olduğu, nesillerdir saygı duyulan bir kurumda, *Akademi'de okuyan* en yetenekli öğrencileri katletmesine göz yumulur?" Konuşmamı bitirdiğimde babam gururla beni izliyordu.

Kalabalıktan birkaç hayret çığlığı yükseldi. Jag'ın benim ağzıma da bez parçası tıkamak istediği belliydi ama durumu kontrol edebilmek için tek çaresinin herkesin ağzını tıkamak

gibi görünmesine razı olamayacak kadar kibirliydi.

Jag sanki bu kadar çaresiz kalmama üzölmüş gibi, "Suçlu bir çocuğun ipe sapa gelmez sözleri," dedi ama bakışları öfkeliydi.

Sözlerimin insanlara dokunduğunu umarak elimden geldiğince hızlı konuşup, "Bana inanmıyorsanız, onlara sorun," dedim, arkadaşlarımı işaret ettim. "*Brendan*'a sorun. Bunları saklayamayacak kadar kötü bir yalancıdır. Sonra da kendinize sorun: Ya sırf Jag'ın fikrine katılmıyorlar diye sırada sizin çocuklarınız, kuzenleriniz, kardeşleriniz varsa? Çünkü buradaki sorun Aslanlar değil. Aslanları sorun olarak kabul etmiyorum. Babam bir Aslan. Ben bir Aslanım. Kendi kurallarını kötüye kullanan, hiç sebep yokken diğer Teşkilatlıları öldüren kişi *Jag*."

Jag'ın yüzü gerildi ama bana yanıt vermek yerine kütüğö işaret edip herkesin dikkatini babama ve cellada çekti.

Yanındaki muhafızlar babamın başını zorla kan lekeleriyle kaplı kütüğe koydurdu.

"Hayır!" diye çığlık attım, kalbimden kopup boğazımı parçalayarak çıkan bir feryattı bu. Çılgın gibi çırpınarak beni tutan muhafızlarla cebelleştım ama ne kadar kıvransam da ellerinden kurtulamadım.

Tahtına geri dönerken üzerime yüröyen Jag'ın gözleri parlıyordu. Eğilip sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu. "En son sen öleceksın, babanın ve her bir arkadaşının senden önce can verişini izleyeceksın."

İnsanın kalbini durduran o saniyede Ash'in bana söylemek istemediğı şıfreli mesajı hatırladım: *Harry öldü, öcü alınacak*. Jag'ın zindanında bize kurduğı tuzak... Arkadaşlarıma zarar verışı...

Yüzümdeki dehşetin tadını çıkardıktan sonra Jag yine aynı özgüvenle, sakince tahtına yürüdü.

Ümitsizlik içinde muhafızların elinden kurtulmak için var gücümle kıvrandım. "Baba!" Cellat yerini alırken çığlık çığlığa

bağırdım.

Omuzlarımı geriye atıp bacaklarımı parende atıyormuş gibi havaya savurdum. Muhafızlar beni taşımayı başardı ama öylesine arkaya eğildim ki resmen baş aşağı döndüm, bu da sağımdaki muhafızın yüzüne tekme atacak hızı kazanmama yetti. Katır kutur bir ses duyuldu, burnundan kanlar fışkırmaya başladı. Sağdaki muhafız beni bırakınca diğeri dengesini kaybetti, hızla yere düştüm. Ben yerden kalkamadan sendeleyen muhafız beni tekrar yakalayıp saçlarımdan çekerek diz çöktürdü.

“Baltanı kaldır!” Cellada emir verirken Jag'ın sesinde zafer tınları çınlıyordu.

Cellat iki eliyle tuttuğu baltayı havaya kaldırdı, keskin kısmı bir an başının üzerinde süzüldü ve tüm salon onunla birlikte durmuş gibi oldu. Sonra kollarını indirdi, bıçak öyle bir hızla ve kuvvetle havayı yarı ki kimse yönünü değiştiren baltaya tepki verecek vakit bile bulamadı –fedainin kafasını gövdesinden ayırdı.

Tam çığlık atacakken öyle bir donakaldım ki neredeyse boğuluyordum. Etrafa kanlar saçılırken kalabalık geri çekildi. Salon o kadar sessizdi ki fedainin kafasıyla gövdesi yere vurduğunda çıkan gürültü... Sanki ses kuvvetli bir hoparlörden geliyordu.

Gözümü kırpmadan babama bakıyordum.

Sonra her şey bir anda olup bitiverdi. Muhafızlar destek kuvvet çağırmak için kapıyı ardına kadar açınca salonun yarısı korkmaktan ziyade bu dövüşe gönüllü değilmiş gibi çıkışa baktı. Cellat hiç vakit kaybetmedi. Baltasını bir kez daha savurup babamı tutan muhafızlardan birini öldürdü.

“Öldürün onları!” Jag arkamdan emretti, her zamanki sakinliği yerini öfkeye bırakmıştı. Aklıma gelen tek şey diğer Hanedan üyelerini idamı izlemeye çağırmakla hata ettiğini fark ettiğiydi; siyasi açıdan ona ihtiyaç duyabilecek insanlar bile

onunkini kurtarmak için kendi canlarını tehlikeye atmazdı.

Burnunu kırdığım muhafız bıçağını kınından çıkardı, o sırada diğeri başımı geriye çekip boğazımı açıkta bıraktı.

Babam, "Nova!" diye haykırdı ama cellatla ikisi dört muhafıza karşı koymaya çalışıyordu.

Ash de adımı haykırdı ama elleri hâlâ bağlıydı. Başını yana savurup sağındaki muhafızın yüzüne vurdu.

Bıçağını var gücüyle sıkan muhafız üstüme yürüdü. Geri çekilmeye çalıştım ama saçımdan çeken diğeri muhafız hareket etmeme imkân vermiyordu. Gözlerimi kırpmadan bana doğru gelen katilime baktım.

"Sence bunu hatırlayacak mısın?" diye sordum. "On yedi yaşında masum bir genç kızı öldürdüğün günü? Yoksa Jag için çalıştığın diğeri günler gibi bir gün mü olacak?"

Çok kısa bir an için tereddüt etti. Ama yumuşamak yerine öfkesi alevlendi, daha da yaklaştı. Bıçağını bana doğru savurduğu an bir vızıltı duyuldu, muhafız canına okunmuş gibi homurdandı. Sonra gözleri büyüdü, sersemce yana doğru bir adım atıp bıçağını düşürdü. Tahta bir ok sapı sırtından çıkmıştı. *Ok mu?*

Etrafıma bakındım, daha okçunun yerini tespit edemeden bir başka vızıltı duyulunca istemsizce eğildim. Saçımı çeken muhafız sendeledi, beni daha fazla tutamayıp yere düştü. Bakışlarımı ondan kalabalığa çevirince, orada elinde okuyla Layla'yı gördüm, Ash'i tutan muhafızı vurmak için bir ok daha atmaya hazırlanıyordu. Matteo'yu aradım ama Layla'nın yanında değildi, aslında buna hiç de şaşırmamıştım. En başından Londra'ya gelmiş olmasına çok şaşırmıştım. Aslan malikânesine gelmek gibi bir risk alacağını hiç sanmıyordum.

"Layla?" Ash gözlerine inanamıyordu. Ama Layla kılıftan bir ok daha alamadan Jag'ın adamlarından biri üstüne çullanıp bir tekmede yayını ikiye böldü. Ash diğeri muhafızın boğazına

dirseğiyle vurunca adam boğulacak gibi oldu, bağlarından kur-tulan Ash kardeşine doğru koşmaya başladı.

Çabucak eğilip ölü muhafızın belinden bir bıçak aldım, bileklerime bağlanmış ipi kestim. Cellatla beraber iki muhafızla dövüşen babama doğru döndüm. Ama ben ona erişmeden başka bir Aslan muhafızı bana omuz atınca bir adım geriledim. Gözüme baktığı an, ben dengemi sağlayamadan çeneme bir yumruk indirdi. Ağzım kanla doldu.

Dengemi sağlayınca ileri atılıp gövdesini yarmaya çalıştım. Çabucak geri çekilince bıçağım havayı yarıdı. Kemerinin iki yanındaki kınlarından iki bıçak çekti. Duruşumu tekrar ayarlayıp ellerine ve gözlerine bakarken bıçak kullanmakta korktuğum kadar iyi olmaması için dua ettim. Bıçaklarını kaldırmaya başladı, fırlatmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Onun yerine gözleri fal taşı gibi açıldı, sırtı tuhaf bir şekilde büküldü. Siyah gömleğinin önünde ıslak bir leke oluşurken kafam karışmış bir halde yüzüne bakıyordum. *Kan.*

Muhafız dizlerinin üstüne düştü, bıçakları elinden kaydı, arkasında Ash dikiliyordu.

Ash içi rahatlamış bir halde, "November," dedi, hemen yaranmış mıyım diye kontrol etti.

Sonra yanına Layla geldi, tıpatıp benzeyen yüz ifadeleriyle, ikiz oldukları su götürmez bir gerçektir.

Salona büyük bir kargaşa hâkimdi. Nereye baksam insanlar ölümüne dövüşüyordu. Ines muhafızın birini boynuna indirdiği bir tekmeye yere serdi, diğerine de bir yumruk indirdi. Zarafet ve özgüvenle dövüşüyordu, ufacık bir Ninja gibiydi. Kırpılmış saçları zarafetine gölge düşürememişti, hatta eskisinden de belalı görünüyordu. Aarya da boş durmuyordu. İki bıçak kapmış inanılmaz bir hızla havada savuruyordu.

Jag da yüzünü buruşturmuş halde onları izliyordu. Kemerinden bir bıçak çekip kolunu gererek Aarya'yı nişan aldı. Ben

ıglık atarken Ash nereye baktığını gördü. "Aarya!"

Jag elini uzatmış, bıçak çoktan havayı yarararak ilerliyordu. Ama Ines de onu görmüştü, arkadaşının önüne atladı.

Neler olduğunu fark edince Aarya dehşete kapıldı. "Hayır!" diye haykırdı. Ama çok geçti. Jag'ın bıçağı Ines'in göğsüne saplanmıştı –isabetli, ölümcül bir vuruştu.

Ines kucağına düşünce Aarya onu kollarıyla sardı, birlikte yere yığıldılar. Ines'in yüzü dehşetle ve acıyla buruşmuştu.

Aarya gömleğinin kolunu yırtıp kumaşı bıçak yarasının etrafına bastırdı. Ama o kadar çok kan akıyordu ki saniyeler içinde kumaş sırlıslıklam oldu. Aarya kana bulanmış parmaklarına baktı, yaraya bastırmaya devam etti.

Ines'in boynunun altına kolunu koyan Aarya, "Seni buradan çıkaracağım," dedi.

Ines kendinden emin bir sesle, "Hayır, Aarya," dedi.

Aarya onu kuvvetle sarıp hafifçe kaldırdı.

Ines emredercesine, "Bırak," dedi, çok zorlandığı sesinden belliydi, Aarya durdu.

Bir an sadece birbirlerine baktılar. Aarya ağlamamak için dudaklarını ısırđı, Ines arkadaşına endişelenme dercesine titreyen eliyle Aarya'nın parmaklarını sıktı.

Ines, "Ben... Teşekkür ederim," dedi ama sesi boğulur gibi çıkıyor, bakışları kayıp gidiyordu.

Aarya inatla, "Sakın bana teşekkür edeyim deme Ines. lmeyeceksin," dedi.

Ama Ines nefes almakta gittikçe daha çok güçlük çekiyordu. "Teşekkürler... Kız kardeşim olduğun için."

Aarya cevap vermek için ağzını açtı ama Ines gözlerini birkaç kez kırpıştırıp amamak üzere kapadı, bedeni Aarya'nın kollarına yığıldı.

Aarya Ines'in yüzüne dokundu. Güçlkle, "Ines?" dedi. Ama Ines artık yaşamıyordu, yüzündeki acıya bakılırsa Aarya da bunun farkındaydı. Arkadaşının üzerine kapanıp Ines'e sarıldı, öyle saf bir acıydı ki göğsüm sıkıştı.

Nefessiz kalmış gibi gömleğimi çekiştirdim, sanki biri salondaki tüm havayı alıp gidivermişti, zar zor, kesik kesik soluk alıyordum. Ama ta derinlerde, sönmek üzere olan bir ateşten kalan küçük, sert, sıcak bir kor gibi öfkem büyüyordu. Bıçağımı sımsıkı kavradım, arkadaşımın öcünü almaya hazır, bir daha kimseyi incitmeyeceğini garantileme isteğiyle neredeyse içgüdüsel bir dürtüyle gözlerim Jag'ı aradı. Ama tahtına baktığımda çoktan gittiğini gördüm –üstelik sadece o değil Rose ve Brendan da gitmişti. Onu bulamamaktan ve bulduğumda yapacaklarımı yapamamaktan korkarak salona çabucak göz gezdirdim.

Layla, "Orada," diyerek işaret etti. Jag çoktan salonun yarısını kat etmiş, kapıya doğru gidiyordu.

Babam hızlı bir tekmeye dövuştüğü muhafızı yere serip hemen bana döndü. Nereye baktığımı gördüğü an Jag büyük salonda dışarı süzülüverdi.

Babam, "Nova..." diyerek söze başladı ama tekrar Jag'a baktı. "Burada kal. Dikkatli ol." Sert bir ifadeyle beni ardında bırakıp babasının peşine düştü. Onun peşinden gitmek zorunda olduğunu, Jag'ın öylece kaçmasına izin veremeyeceğini biliyordum ama bunu *ben de* yapamazdım.

Jag'ın peşinden gitmek ya da Layla ve Aarya'yla kalıp dövüşmek ikilemi gözlerinden okunan Ash, "Seninle geliyorum," dedi.

"Hayır, sadece ben gidiyorum," dedim. "Aarya'yı yalnız bırakamayız."

Layla, "Git, November. Gitmezsen izlerini kaybedeceksin," deyince yola koyuldum.

Yirmi Sekiz

Dövüşen Teşkilatlılarla cesetler arasında zar zor ilerleyerek Jag'la babamın peşinden gittim. Büyük kapının tek kanadı açılmış, önünde duran muhafızlar ya kaçmış ya da ölmüştü. Büyük salondan koşarak çıkıp süslü duvar örtüleri dışında neredeyse çıplak bir fuayeye vardım. Neyse ki seçim yapmamı gerektirecek bir başka koridor yoktu. Tam koşarak koridoru aşacağım sırada doğruca üzerime gelen ayak sesleri işittim. Koridorun sonundaki gölgelerden baştan ayağa siyahlara bürünmüş bir adam çıkıverdi. Gözlerini gözlerime dikince tanıdım –dün gece zindanda Aarya'nın boğazına bıçağını dayayan muhafızdı. Kılıcını çekti.

Bıçağımı kaldırıp bana doğru koştuğu sırada pozisyonumu aldım, silahımın onunkiyile boy ölçüşemeyeceğinin farkındaydım. Yaklaştıkça daha temkinli hareket etmeye, daha odaklı bakmaya başladı. Kılıcını öyle bir kuvvetle savurdu ki rüzgârı havayı dalgalandırdı. Zar zor kenara çekildim, kılıcın keskin darbesinden kıl payı kurtuldum.

Kolunu tekrar kaldırdığında hemen arkasından arbaletin o kendine has vınlaması duyuldu. Arkasına dönmeye fırsat bulamamıştı ki metalin eti delip geçerken çıkardığı boğuk sesi duydum. Gözleri yuvalarından fırladı, sendeledi, yüzükoyun yere yığıldı, sırtına saplanmış okun sapı yukarı uzanıyordu.

Koridorun ucuna doğru baktım, gölgelerin içinden ciddi bir yüz ifadesiyle uzun boylu, geniş omuzlu bir erkek belirdi.

Gözlerime inanamayarak, “Matteo?” dedim. Bir omzunda yarısı dolu bir ok kılıfı asılıydı, elinde de büyük bir yay vardı.

“November,” dedi, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeyererek tuhaf bir şekilde birbirimizi başımızla selamladık, söyleyecek bir şeyimiz olsa bile buna ayırabilecek vaktimiz yoktu. Çok kısa bir an bakışarak anlaştık, sonra ikimiz de işe koyulduk –o büyük salona gitti, ben de babamla Jag’ın peşine düştüm.

Normalde yapacağım gibi çevremi kolaçan etmeyi bırakıp hızlandım. Koridor boyunca var gücümle koşup bitimindeki kapıdan geçerek boş bir ziyafet salonuna girdim. Salonda sadece Layla’yla Matteo’nun ok kılıfındaki oklardan biri sırtından çıkmış halde yerde yatan ölü bir muhafız vardı.

Narin porselenlerle donatılmış masaların arasından bacaklarımın kuvveti yettiğince hızla geçip odanın diğer ucundaki bir kapıdan devasa bir mutfığa dalıverdim. Çalışanlar yerinden zıplamadılar ama havada, burada bir şeyler yaşandığını belli eden bir gerginlik vardı. Üstelik beni görünce sanki az önce biri oradan çıkmış gibi hemen yandaki kapıya bakıp benden de aynısını yapmamı beklediler.

Mutfağın öbür ucuna uçarak gidip kapıdan geçtim, botlarım çimenlere değip soğuk hava terli tenimi ısırınca durdum. Açık iç avlunun ortasında Teşkilat mensuplarından küçük bir kalabalık vardı, hepsi de gözünü Jag’la babama dikmişti.

Yan kapının birkaç adım ilerisinde iki ölü muhafız yerde yatıyordu. Jag’ın onlara hayal kırıklığıyla bakışından onların burada olacaklarını düşünerek bu tarafa yöneldiği anlaşılıyordu. İkisi de okla vurulmuştu. *Teşekkürler Layla ve Matteo.*

Babam elinde bir bıçakla babasının önünde, sırtı bana dönük halde dikiliyordu. Jag kendi bıçağını kaldırdı. Babama burada olduğumu belli etmek istedim ama dikkatini dağıtmaktan korktuğum için adını söylemeye cüret edemedim.

Babam Jag’a, “Muhafızların öldü,” dedi. “Katliamını yap-

cak kimse kalmadı.”

Jag ustaca bir hamleyle bıçağını savurup, “Öyle mi dersin?” dedi. “Buradaki herkesin seni paramparça etmesi tek bir basit emrime bakar.”

Babam Jag’ın bıçağını kendi bıçağıyla savuşturunca ikisinin de çok becerikli olduğu hemen anlaşıldı. İzleyenlere endişeyle göz gezdirirken Jag’ın sözlerinin üzerlerinde nasıl bir etkisi olduğunu anlamaya çalıştım. Birkaçının yüzünü ana salonda görmüştüm ama hangi Hanedana mensup olduklarını bilmeme imkân yoktu.

Jag başını kaldırdı, kibirli bir duruştu. “Kim oğlumu öldürürse mutlak sadakatime ve yüklü bir miktar paraya vakıf olacak. Kendisi ve Hanedanı tüm anlaşmalarda ve alışverişlerde ayrıcalıklı bir konum elde edecek. Bu kişi Aslanların her türlü desteğini arkasına alacak, tüm diğer Teşkilat mensuplarınca kısıkanılacak.”

Jag babama bir tekme savurdu, babam kenara sıçradı.

Nabzım hızlandı, kaslarım dövüşmeye hazırlanırken gerildiği gibi gerildi. Böyle bir teklifi, Jag’ın muhtemel nüfuzu ve parası da düşünülürse reddetmenin pek kolay olmayacağına emindim. Bıçağımı kaldırıp babama biraz daha yaklaştım. Göz ucuyla beni fark edince elini kaldırdı, dur demek istiyordu. Durdum, kaçınılmaz saldırıya direnmek için toparlandım.

Babam bıçağını Jag’a doğru savurdu, ama o eğilerek kurtuldu. Ne var ki Jag hızlıydı, doğrulurken babamın tam kaburgalarına bir tekme indirdi, babam sendeleyerek birkaç adım geriledi. Endişeyle bir adım daha yaklaştım, babam bir kez daha olduğun yerde kal dercesine bir işaret yaptı.

Sessiz çılgılığını duymuş gibi Ash, Layla, Matteo ve Aarya mutfak kapısından uçarcasına çıkıp yardıma geldi. Sanırım ana salondaki mücadele bitmiş ve galip gelmiştik ama bu dövüşü Jag kazanırsa hiçbirinin bir önemi kalmazdı. Arkadaşlarım bir

bana, bir babama, bir de Jag'a bakıp durumu anlayınca ellerinde silahlarla biraz daha yaklaştı. Sayıca artmış olmamıza rağmen eğer bu kalabalık saldıracak olursa her birimize dövülecek en az on kişi düşecekti.

Jag babama saldırdı, bıçağını babamın gömleğini yırtacak kadar yakına savurmuştu. Babam kendini toparlayamadan Jag tekrar atıldı, bu defa babamın omzunu kesti, kolundan aşağı kan akmaya başladı. Babam Jag'ın çenesine bir yumruk indirerek karşılık verdi, dudağını patlatmıştı.

Jag ağzına dolan kanı çimenlere tükürdü. Kalabalığa şöyle bir bakıp emredici bir sesle, "Duydunuz mu beni?" dedi. "Öldürün onu dedim!"

Üç saniye geçti, izleyenler sanki ilk hamleyi başkasından bekler gibi birbirlerine baktılar. Ama kimse silahını çekmedi, kimse yardımına koşmadı. Babam bir yumruk savurarak öne atılınca Jag savuşturdu ama babam bıçağıyla Jag'ın yanağını kesti, sadece bir sıyrıktı ama kanatmaya yetti. Jag inanamıyormuş gibi elini yüzüne götürdü.

Jag homurdanarak kılıcını iki hızlı hareketle havada savurdu ama bunlar diğerleri gibi hesaplı hamleler değil, öfkeli ve kontrolsüz hareketlerdi. Babam kenara çekildi, tıpkı çocukken duygularıma yenik düştüğüm zamanlarda olduğu gibi en doğru anı bekleyip mükemmel bir vuruş yaptı. Jag'ın kılıcını havada vurdu, elinden fırlayıp çimenlere düştü.

Bir an için kimse nefes bile almadı. Jag silahına baktı ama geri alamayacağı kadar uzağa fırlamıştı.

Babam kendinden emin bir sesle, "Saltanatın sona erdi," dedi. Jag'a doğru bir adım attı. Babam, "Bunun ne anlama geldiğini harf harfine açıklamak istiyorum: Sadece liderliğin değil," diye konuşmasını sürdürürken sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. "Teşkilat mensupluğun da sona erdi."

Jag geri adım atmadan, "Sana asla itaat etmeyecekler," dedi.

“Sen zayıfsın.”

Babam, “Katılmıyorum,” deyince bir an için yanlış duyduğumu sandım. *Liderlik mi? Aslan Hanedanı’nı yönetmek anlamındaki liderlik mi? Ama o... Böyle bir şey... Olabilir mi?*

Jag küçümseyen bir tonla, “Sen bu Hanedanın yüz karası-sın,” dedi. “Teşkilatı reddettin, vazifelerini yok saydın, bu Hanedanda yerin yok.”

“Ben Teşkilat’ı hiçbir zaman reddetmedim. Ben *seni* reddet-tim. Teşkilat nezdinde senin oğlun olarak ünlenmediğim konu-sunda haklı olsan da örgütten uzaklaşmadım. Teşkilat mensup-ları beni farklı bir isimle tanıyor.” Duraksadı. “Kayıkçı.”

Kalabalıktan hayret çığlıkları yükseldi, Jag’ın kendinden emin tavrı, Aslanların Kayıkçı’yı... Kendini yakalaması için ki-raladığını ulu orta ilan ettiğinin farkına varınca balon gibi sö-nü-verdi. Öyle şaşırmıştım ki az kalsın bıçağım elimden düşüy-or-du. Birden tüm taşlar yerine oturdu. Şahin, Mary ve Jenny’nin babamı yakalamak için Kayıkçı’ya yardım ettiğini söylemişti. Yani dairedeki kan gerçek olsa da o sahne önceden ayarlanmıştı. Şahin de balodaydı. Bir B planı olmadan babamın beni o kadar tehlikeli bir yere niçin gönderdiğini anlayamamıştım ama aslın-da B planı Şahin’di... Şahin beni kovalamıyor, bana göz kulak oluyordu. Hayranlıkla karışık bir şaşkınlıkla babama baktım.

Jag’ın yüzü karardı. “Rose...” diye söze başladı ama babam lafını yarıda kesti.

Babam, “Rose benimle birlikte yönetimde yer alacak,” de-yince duyduklarıma inanamadım. Babam, *Brendan’ın annesiyle* mi başa geçecekti?

Jag bir şey söyleyecekmiş gibi bir elini kalbine koyunca di-ğer eli yanına düştü. Ama bu düşüşte doğal olmayan bir acele vardı. Bir an bileği belli belirsiz seğirdi mi yoksa ben mi öyle sandım diye düşündüm. Sonra gördüm: Avcunda ufak bir cam şişe vardı. Şimşek zehri! Babamın durduğu yerden bunu göre-

meyeceğinin farkındaydım.

Bir kez daha rüyam zihnimde canlandı –büyük salon cesetlerle dolu, Jag elinde zehir tutuyor. Aarya ve Ash bunun yalnızca bir rüya olduğu konusunda haklı olsa da beni korkutan şeyin ölüm değil Jag'ı durdurmak için yapmam gerekenleri yapamama endişesi olduğunu fark ettim.

Babamı uyaracak vaktim yoktu, ben de bıçağımı hazırlayıp ikisini de etkileyeceğinden emin olduğum tek sözcüğü haykırdım.

“Hamilton!”

Tam düşündüğüm gibi Jag'ın bakışları bir an bana kaydı, babam ne kastettiğini anlamıştı –Jag çarpık işler peşindeydi. Jag bir tüftüf ağızına götürürken hiç vakit kaybetmedim. Bıçağımı çekip fırlattım.

Hedefimi tutturdum, bıçak Jag'ın göğsüne saplandı. Aynı anda düzinelerce bıçak ve ok da vücuduna saplanınca çok şaşırdım. Tam zamanında tepki veren yalnızca babamla ben değildik, arkadaşlarım ve kalabalıktan birkaç kişi de aynısını yapmıştı.

Jag dizlerinin üstüne düştü, son bir nefes için çabaladı ve yere yığıldı. Bir an hepimiz donup kaldık, herkes olanları sindirmeye gelecek tepkiye hazırlıklı olmaya çalıştı. Ama kimse Jag'ı savunmadı. Kimse ölümüne üzülmüş gibi bile görünmüyordu. Kargaşanın sona erdiği anlaşılınca arkadaşlarım silahlarını indirdi, herkes konuşmaya başladı, şaşkınlık dolu sesler iç avluyu doldurdu.

Babam bana döndü ama ben kımıldamadım. Sanki olduğum yere saplanmış dehşetle rahatlama arasında sıkışıp kalmıştım.

Aarya, “Umarım vasiyetinde iğne yastığı olmak istediğini yazmıştır çünkü öyleyse, dileği yerine geldi,” dedi. Yas tutarken bile Aarya olmayı bırakmıyordu.

Ama ben arkadaşlarıma bakmıyor, var gücümle babama doğru koşuyordum.

Sesim çatallanarak, "Baba?" diyebildim.

Kollarını açıp bana sıkıca sarıldı. Her şeyden çok sevdiğim babam, işte buradaydı... Avrupa'nın bir yerinde ortadan kaybolmamış ya da bir zindanda zincire vurulmamış, bana sarılıyordu. Sarılıp yüzümü göğsüne gömdüm. O tanıdık kokusunu duyunca gözlerim doldu, yanağını başıma yasladı.

Şefkatle, "Kızım," dedi, o güven veren sesini güneşte ısınır gibi içime çektim.

Uzun birkaç dakika boyunca sadece babama sarıldım, söylenecek hiçbir şey yoktu, yapılacak hiçbir şey yoktu.

Ama huzurlu anlarım uzun sürmedi. Geri çekilip yüzüne baktım. "Beni terk ettin," dedim, sesimde hem kırgınlık hem itham vardı. "Bana senin peşinde Birleşik Krallık'ın dört bir yanını dolaştırdın! Hem, hem Logan ve o balo. *Nasıl yapabildin?*" Geçtiğimiz ay boyunca bastırdığım tüm duygular su yüzüne çıkıyordu.

Babam yüzümü inceleyip kızgınlığımı fark etti. "Sana bir açıklama borçluyum, Nova. Bana kızmakta çok haklısın. Uzun uzadıya konuşacağız, tüm sorularını yanıtlayacağım. Sadece, şimdi yeri değil," diyerek avluya bakındı. "Siz çocuklar içeri girin bakalım."

Upuzun bir koridor boyunca babamın peşinden yürüdük, sonra babam oldukça rahat görünen bir oturma odasının kapısını açtı. Çok geniş, şarap rengi bir kanepa, iki koltuk, bir orta sehpa, birkaç kitaplık, birkaç eski sandık ve yanan bir şömine vardı. Babam kapıyı tuttu, Matteo ve Layla'nın peşinden Ash'le

ikimiz içeri girdik. En son Aarya geldi, içeri girmeden önce babam ona alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Aarya," dedi, sesinde hüznün vardı. "Ne kadar üzgünüm bilemezsin."

Aarya bir an için şaşırdı, sanki yetişkinlerin onun için endişelenmesine hiç alışkın değildi. Ama yüzündeki acıyı görünce babama duyduğum öfkenin bile lüks olduğunu, sadece hayatta olduğu için ona kızabildiğimi, yaptıklarından hoşlanmasam da minnettar olmam gerektiğini fark ettim.

Aarya üzüntüsünü azımsarcasına başını salladı. "İnes bugün burada savaşmaktan gurur duyuyordu. Aynı şey bin kez olsa bininde de aynı seçimi yapardı."

Babam düşünceli gözlerle Aarya'yı izledi, yüz ifadesini, tepkilerini tahlil ediyordu. "Nasıl devam etmeyi planlıyorsun bilmiyorum, ama Akademi'ye dönmeye niyetliysen ancak biraz daha zamana ihtiyacın varsa burada bizimle kalabilirsin."

Bir an için Aarya bu teklife çok şaşırdı, babamın diğer Teşkilatlı ebeveynlere benzemediğini, Pembrook'ta yaşamamanın onu değiştirdiğini o zaman hatırladım. Ya da onu Jag büyüttüğü için başka bir yöne, şefkatli ve sevgi dolu bir ebeveyn olma yönüne gitmeyi seçmişti. Sebep ne olursa olsun, Aarya'nın ne tepki vereceğini bilmediği apaçık ortadaydı.

"Ben... Şey... Ben gerçekten..." diye geveleyince onu ilk kez ne diyeceğini bilemez halde gördüm. İç çekti. "Teşekkürler. Belki kalırım."

Aarya içeri girince babam kapıyı kapatıp oturmamızı işaret etti.

"Layla ve Ashai," dedi. "Zareen'in çocukları. Bir zamanlar, Akademi'de öğrenciyken annenizle çok iyi arkadaştık."

Söylediklerini anlamlandırmaya çalışarak bir babama bir de Ash'le Layla'ya baktım. Anneleri babamla aynı dönemde Akademi'de öğrenci miydi? Bu yüzden mi Layla'yla oda arkadaşı

olmuştuk? Tam o an babamın en sevdiği çakısının sapında bir kurt başı olduğunu hatırladım —en yakın arkadaşının gençken verdiğini söylemişti.

Layla, “O da sizinle geçirdiği günlerden özlemle bahseder, efendim,” dedi ama Ash benim kadar şaşkındı. Az kalsın bağıracaktım. Ne olursa olsun Layla hep hepimizden daha çok şey biliyordu.

Babam, “Matteo,” dedi, sesini minnet bürüdü. “Bugün Layla yla ikiniz inanılmaz yardımcı oldunuz. Taktiklerin ve becerilerin yaşından çok ileride.”

Matteo, babamın gururlu bakışları altında neredeyse utanmış gibiydi. Kibar hatta biraz çekingen bir resmiyetle, “Bir parçası olmaktan onur duydum,” dedi.

Babam, “Hiç bu kadar büyük riskler alan ya da sizin kadar çok şey başaran başka Akademi öğrencisi olmamıştı,” dedi, samimi övgüleri yanaklarımın kızarmasına yol açtı. “Bugün burada yaptıklarınız sayesinde yalnızca Teşkilatlılar arasındaki güçler dengelenmekle kalmayıp genel anlamda dünya daha güvenli bir yer olacak. Elbette bu dengelenme durumu zaman alacak ve çaba gerektirecek, Hanedanlar Konseyi’nin ve hepinizin şahsi Hanedanlarının da çabalaması gerekecek.” Duraksadı. “Pekâlâ, eminim hepinizin soruları vardır,” diye devam etti sözlerine. “Cevaplayabileceğim türden sorularsa, cevaplayacağım.”

Layla hiç duraksamadan, “Jag’ın Ayılara savaş açmaya niyetlendiğini biliyor muydunuz?” diye sorunca bir ona bir babama baktım.

“Biliyordum,” dedi. “Ama November’in teyzesi ve ben neler olup bittiğini anlayana kadar Naip ve Jag saldırılarını planlamıştı. Hemen harekete geçmeseydik diğer Hanedanlar taraf seçmek zorunda kalacak, bildiğimiz Teşkilat düzeni sonsuza dek değişecekti.”

İstemsizce Ash’e baktım, göz göze gelince konuşmadan an-

laştık. Ash'in öğrenmeye çalıştığı sebep buydu. Tüm yaşananların sebebi buydu.

Babam zaten şüphelendiğim şeyi doğrulayarak, "November'ın teyzesi Naip'in icabına baktı," dedi. "November'ı güvende kalması ve Conner'ın Matteo'yu öldürmesini önlemesi için Akademi'ye gönderdik, ben de Jag'ı durdurmak için buraya geldim."

Hepsi bana baktı ama Matteo meselesinde ben de onlar kadar şaşkındım.

Aarya kıkırdadı. "Tanrım, bahse girerim onu yumrukladığın için kendini hergele gibi hissediyorsundur Matteo."

Matteo kaşlarını çattı, ona yanıt vermek ister gibiydi ama kendini tutup çenesini kapadı. Belki yasta olduğu için ona yumuşak davranıyor belki de sadece ondan daha olgun olduğu için susuyordu. Ama sebep ne olursa olsun, ben Aarya'nın iğnileyici sözlerine değil Matteo'ya odaklanmıştım.

"O yumruk..." dedim ama devamını getiremedim. "Blackwood'du değil mi? Bana yumruk atmanı Blackwood söyledi." Notları birleştirirken kafamdaki çarklar hızla dönüyordu. "Böylece herkes bizim düşman olduğumuza inanacak, bu da orada olma sebebimi tamamen gizleyecekti." Profesör Hisakawa bize en etkili zehirlerin psikolojik ve duygusal olanlar olduğunu öğretmişti. "Conner da tüm dikkatini bana verdi." Babama baktım. "İnanamıyorum. Conner'ın Matteo'dan çok beni öldürmek isteyeceğini biliyordun."

Sormadığım soru ise Conner'ın başaramayacağını babamın nereden bildiği.

"Doğrusunu istersen, Aslanların Matteo'ya saldırmasından daha fazla önlememiz gereken şey vardı," dedi. "Conner'ın yaptıkları ortaya çıkmasaydı, Aslanlar sistemli bir şekilde Akademi'deki başkaldıran Hanedanlardan gelen en becerikli öğrencileri öldürmeye devam edecek, hayatta kalan genç Teşkilatlılar

sonsuz dek Aslanlara tabi olacaktı. İster korktukları için ister sadık oldukları için olsun, geri kalan Teşkilatlılar Jag'ın rehinelere olarak yetişecekti. Gençleri değiştiren dünyayı değiştirir. Babam bunu biliyordu, bu yüzden Akademi'ye saldırmaya başladı. O okulda yaptığınız her şey, dışarıda başardıklarınız kadar önemli."

Hepimiz bir an sessizliğe gömüldük.

Babam, "Rose babasının Akademi'de neler planladığını fark eder etmez, hepimiz harekete geçme vaktinin geldiğine kanaat getirdik," diye devam ederken sözünü kestim.

"Rose mu? Rose'la mı haberleşiyordun?" dedim. Ines Naip'i öldürebilmek için Aslan Hanedanı'nın içinden bir köstebeğe ihtiyaç duyacağını tahmin etmişti ama onun Rose olacağı o zaman aklıma bile gelmemişti.

Babam başıyla onayladı. "Birkaç yıldır iletişim halindeyiz."

Ash, "Peki Angus?" diyerek aniden konuyu değiştirdi. "November'a Kayıkçı'dan söz etmişti. Sen olduğunu biliyor muydu?"

Babam evet dercesine başını salladı. "Angus eski bir dostumdur," dedi. "Gençlik yıllarımdan beri beni tanır. Şahin'in ekibinin zarar gördüğüne dair ipucu da, doğru olmasına rağmen onun tezgâhladığı bir şeydi."

Ash tek kaşını kaldırdı, belli ki babamdan etkilenmişti.

Babam, "Ama Logan başka bir hikâye," dedi. "Ondan kaçış yoktu ama onu kontrol de edemedik."

Aarya, "Ben demedim mi!" diye heyecanla atılıp Ash'e göz süzdü.

Ash, "Ya Şahin'in ekibi?" dedi. "Başından beri senin için mi çalışıyordu?"

Babam, "Öyle," dedi. "Benim için hepinizi takip ettiler ve bir sorun çıkacak olursa müdahale etmek üzere baloya geldiler.

Dikkat etseydiniz cellat maskesinin altında Eddie olduğunu görecektiniz.”

Babama bakakaldım, yaptıklarının kapsamına ve tüm bunları yapmak için sarf ettiği çabaya hayret etmiştim.

“Peki ya o not,” dedim. “Daireye bıraktığın, zindana gelmemizi söyleyen notun? Bizi gördüğüne şaşırmış gibiydin. Ama geleceğimizi başından beri biliyordun değil mi?”

Babam derin bir nefes aldı, omuzlarına bir yük binmiş gibi oldu. “Zindana hep birlikte gelmenizi hiç istemedim. Hiç böyle bir niyetim yoktu. Ama Jag balodan çok kısa bir süre önce sizin Londra’da olduğunuzu öğrenip törenle idam etmeyi planladığı Nova hariç herkesi öldürmeleri için suikastçılara emirler yağdırıyordu.”

Aarya’nın yüzü bembeyaz oldu.

“Daha iyi bir seçeneğim olmadığından, Logan’a bilgi sızdırdım, daha fazla para kazanmasına Jag’ın gözüne girmesine ve sizi alt etmesine fırsat vermiş oldum. Sonra Rose hep birlikte zindana sızmanıza izin vermesi gerektiği çünkü gücünün ne denli engin olduğunu tüm Teşkilat dünyasına göstermesi için çok etkili bir yöntem olacağı konusunda Jag’ı ikna etti.”

Hepimiz bir süre sessiz kaldık, Ash ve Aarya’ya baktım. Jag’ın suikastçıları peşimize düşseydi, şu an burada olabilirler miydi? İstemsizce titredim.

Çoğunlukla sessiz kalan Matteo boğazını temizleyip kapıya doğru baktı. “Affedersiniz, bölmek istemezdim ama ben kalamayacağım. Hanedanım beni bekliyor.”

Babam anlayışla başını salladı. “Maura’ya kısa süre içinde iletişime geçeceğimi söyle,” deyip başka bir açıklama yapmadı.

Matteo, “Söylerim,” deyip ayağa kalktı ama çıkmadan önce bana baktı. “Ayrıca... Haberin olsun November, annem birkaç gün daha buralarda olacak.” Duraksadı. “Şey, onunla görüşmek istersen eminim çok hoşuna gidecektir.” Her zaman aramızda

dolaşan o gergin hava dağılmıştı.

Gözlerim büyüdü, annemle Jo Teyzemin kız kardeşinin beni görmek istediğini düşünmek kalbimi ısıttı. “Çok isterim,” dedim, mutluluğum sözcüklerimden damlıyordu. Başıyla dostça bir selam verip arkasını döndü. Ardından, “Baksana, Matteo,” diye seslendim. “Geçen gün suratına yumruk attığım için özür dilerim.”

Omuz silkti. “Galiba bizim olayımız da bu.”

Birbirimize gülümsedik, dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Tekrar babama döndüğümde beni izlediğini gördüm, son görüşmemizin ardından ikimizin de ne kadar değiştiğinin farkına vardım. Fakat düşüncelere dalıp gitmem kısa sürdü çünkü birden farkına vardım ki Matteo gitmiş olsa da biz hâlâ buradaydık.

“Neden gitmiyoruz,” diye sordum. “Yani, neden hâlâ burada, Aslan malikânesindeyiz?”

Hepsi önce bana, sonra babama baktı.

Babamın ifadesi Akademi’ye gideceğimi söylediği günküyle aynıydı –güven veren, anlayışlı, zor bir haber vereceğini bilen birinin ifadesi. “Biz burada kalacağız.”

İnanamayarak, “Burada mı kalacağız?” dedim. “Yani önümüzdeki birkaç saat daha mı?”

“Öngörülebilir bir geleceğe dek,” deyince gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yutkundum. “Ciddi olamazsın. Burada, *Aslan malikânesinde Brendan*’la birlikte yaşamamı mı istiyorsun?”

Aarya kıkırdadı. “Düşünsene, en azından onu öldürmen gerekirse nerede bulacağını bilirsin.” Aarya’nın iyimserliği bile çarpıktı.

“Baba?”

Babam düşünceli görünüyordu. “Geçiş döneminde burada kalmamız gerekiyor,” dedi. “Jag’ın ölümünden kaynaklanan bazı uyuşmazlıklar olacaktır, en kısa zamanda Aslanların birliğini ve dirliğini sağlamak zorundayız.” Duraksadı. “Ama tüm ilişkilerimiz rayına oturduktan sonra malikâneyi başka bir yere taşıyabiliriz.”

Dudaklarımı sıktım. Koskoca bir malikâne halkının sırf ben binadan hoşlanmadım diye taşınmasını istemekle bencillik ettiğimi fark ettim. Kendime karşı dürüst olursam beğenmediğim şey malikâne değildi –malikâne sadece süslü bir köşktü– direndiğim şey malikânede yaşama fikriydi. Ama babamın yanıtı işi kolaylaştırdı –buraya tıkilip kalmadığımı, babamın beni dinlediğini ve hislerime özen gösterdiğini düşünmek içimi rahatlattı.

Ayrıca Teşkilat mensuplarının hep yaptığı gibi yüz ifadelerini gizlemeye alışkın arkadaşlarımı hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Sanki çözemedikleri bir bulmacaymışız gibi bir babama bir bana bakıp duruyorlardı.

Aarya bayılacak gibiydi. “Annemle babam beni bu kadar sevseydi evden asla ayrılmazdım,” dedi. “Ne Akademi’ye gitmek için ne de başka bir sebepten ötürü.”

Aarya’ya baktım. Bana söylediği en savunmasız şey buydu – ne şakaydı ne iğneleme, sadece hayranlık duyuyordu. Şu an zor bir durumun içinde olmama rağmen babamın beni gerçekten sevdiğini fark edip tüm sinirimden vazgeçerek her şeyi olurluna bırakmaya karar verdim. O an tüm öfkem yok olup gitti.

Yirmi Dokuz

Babam sayvanlı karyolamın ayakucuna oturdu. Pastel tonlarda mavi ve beyaz renklerde dekore edilmiş odada büyük bir şömine ve bir dinlenme koltuğu vardı. Burada meydana gelen o korkunç olayları ele alırsak, bu neşeli dekor insana uygunsuz geliyordu ama şu an bundan çok memnundum. Bu oda soluk renkli, soğuk bir yer olsaydı kendimi olduğumdan daha yabancı hissedebilirdim. Herkesin yatağına çekildiği vakitte olduğumuzdan, birinin gizli bir kapıdan çıkıp beni parçalara bölmekten korktuğumdan bahsetmiyorum bile.

Babam tereddüdümün gayet farkında bir ifadeyle, “Bu yeni dünyaya ayak uydurmamız biraz zaman alacak,” dedi. “Zor olacak elbette. Ama ben attığın her adımda yanında olacağım.”

“Ben uyurken Brendan’ın hançeriyle bana saldırmayacağından emin misin peki?” dedim.

Babam gülümsedi. “Rose onu birkaç günlüğüne buradan uzaklaştırdı. Onun için zor bir süreç olacak –aslında hepimiz için öyle– ama buna değer.”

Ağzımdan alaylı bir homurtu çıktı. Akademi’de Brendan’ı kıskırttığımı, kuzen olduğumuza göre benim de taht üzerinde hak iddia edebileceğimi söyleyişimi hatırladım. Ama bunları söylediğim sırada, ne onunla birlikte yaşamak zorunda kalacağım ne de onunla bir Hanedana liderlik edeceğim aklımın ucundan geçiyordu. Ben zaten hiç Hanedan lideri olmak iste-

memiştim.

Babam aklımı okumuş gibi, “Teşkilat’la tanışman hiç kolay olmadı, biliyorum, Brendan da bunu haddinden fazla zorla, tırdı, bunun da farkındayım,” dedi. “Ama seni temin ederim ki ilk bakışta görünmese de içinde bulunduğun durumun pek çok faydası var. Jag’ın yokluğu yeterince sindirilip gerekli alan tanındığında, Brendan da kendi seçimlerini yapma şansını elde edecek. O adam tarafından yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu maalesef çok iyi biliyorum.”

Bu sözlerin olası gerçekliği sinirimi bozdu, kaşlarımı çattım. “Tamam,” dedim.

Babam, “Tamam mı?” diye tekrarladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Beyaz yorganın ucuyla oynadım. “Bunu kabul etmekten hiç hoşlanmasam da Conner’in Ash gibi iyi insanlara ne kötülükler ettiğini gördüm. Brendan’ın Jag’la neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.”

Babam geniş bir biçimde gülümsedi. “Ne kadar muhteşem bir insana dönüştüğünü annenin görmesini çok isterdim.” Sesini şefkat bürüdü.

“Baba...” diye söze başladıysam da ne söylemek istediğimden emin olamadım.

Yüzüme bakarak konuşmamı bekledi, yüzünde beni soru sormaya teşvik eden sakin ve yalın bir ifade vardı.

Endişelerimi şimdilik bir kenara bırakıp iç çektim. Bir güne sığabilecek tüm kargaşaları yaşamış ve çok yorulmuştuk. “Bana annemi anlat.”

Yıllardır ondan bahsettiği her seferinde takındığı o dalgın ifade yüzüne yerleşti. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi. Hepsini,” dedim.

Güldü. “Bu biraz uzun sürebilir. En baştan başlayıp sonraki

birkaç yılı anlatsam, sonra da ne kadar mükemmel bir kadın olduğundan bahsederek bitirsem olur mu?”

Gülümsedim. “Anlaştık.”

İç çekip kaçamak bir bakış attı. “Annen Akademi’nin gelmiş geçmiş en muhteşem taktikçisiydi –benim için de öyleydi. İlk kez konuştuğumuzda, henüz bir haftadır Akademi’deydik ve yemek salonunda doğruca yanıma gelip, ‘Hanedanları yüzünden insanlardan nefret etmem. Kendi Hanedanımda bile keşke olmasalar dediğim birkaç kişi var. Onlardan sadece karakterleri yüzünden nefret ederim. Umarım senin karakterin berbat değildir,’ demişti. Ondan hoşlanmadığıma, benim için bir anlam ifade etmediğine kendimi ikna etmek için ne kadar uğraştıysam da başaramadım. Herkes onun düşüncelerini önemsiyordu –en sert suikastçıları bir gülüşüyle pelteye çevirebilen o çekici insanlardan biriydi. Yani ben de elbette onu etkilemeye çalıştım.” Göz kırptı.

Bu mutlu anıdan pay çıkarmaya çalışarak, “İşe yaradı mı?” diye sorarken buldum kendimi.

“Zerre yaramadı,” dedi. “Bana gülümsemesi iki yılımı, odasından gizlice çıkıp benimle vakit geçirmeye ikna olması altı ayımı aldı.” O zamanları hatırlarken şömineye dalıp gitti. “İnsanlar bizi hep nihayetinde birbirine âşık olmuş iki düşman sanırdı. Ama aslında ilk gördüğüm an ona vurulmuştum.”

“Baba, neden bana bunların hiçbirini anlatmadın? Neden benden sakladın?”

Babam bu soruyu duymayı bekliyormuş gibi başını salladı. “Bugüne dek yaptığım en zor şeydi: Teşkilat’a dair tek bir şey söylemeden, her şeyin eninde sonunda yoluna gireceğini söylemeden seni Akademi’ye göndermek. Ama sana o zaman söyleseydim, anlattıklarım kafanı karıştırıp kalbini kırabilirdi, seni tehlikeye atıp görevini tamamlama ihtimalini riske atabilirdi.”

Haksız sayılmazdı ama bu durumu hâlâ hoşuma gitmiyordu.

“Tamam, belki de yola çıkmadan önce anlatmak kargaşaya sebep olabilirdi ama ondan önce neden söylemedin? *On yedi yıl* vaktin vardı.”

Derin bir nefes aldı. “Sana anlatıp anlatmamak konusunda annen, Jo Teyzen ve ben zaman zaman tartışırdık. Seni eğitmemiz lazımdı, eninde sonunda Teşkilat ortamına ayak uydurmak için ihtiyaç duyacağın becerileri kazandırmamız gerekiyordu. Ama diğer yandan Pembroke’da büyümek gibi eşsiz bir fırsatın, seni çok daha iyi bir insan ve merhametli bir Teşkilat mesubuna dönüştürecek bir fırsatın olduğunu gördük. Aslanlar ya da Ayılar’dan habersiz, çocukluğunu yaşayan bir çocuk olman lazımdı. Emily’yle çok iyi arkadaş olman ve Teşkilatlı çocukların haddinden fazla şey bildikleri ve çok büyük bir sorumluluğu yüklendikleri için yapamadığı bir sürü şey yapman gerekiyordu. Söylesene, başa sarabilecek olsan, o zamanlardan vazgeçer miydin?”

Yanağımın içini ısırđım, hem gerçeği hem de Pembroke’taki hayatımı aynı anda kapsayabilecek bir cevap bulmaya çalışıyordum. Ama haklıydı. Her şeyi bilseydim asla normal bir çocuk olamazdım.

Omuzlarım hafifçe düştü. “Hayır, vazgeçmek canımı çok yakar, dünyalara değışmezdim.”

Babam rahatlamış görünüyordu, sanki o da öyle tahmin etmiş ama benim ağzımdan duyduğuna sevinmişti.

Anlayamadığım bazı noktaları aydınlatmaya çalışarak, “Sizin asıl kimliklerinizi öğrendikten sonra annemle Jo Teyzemin saklandığını, senin de Teşkilat’tan tamamen ayrıldığını düşünmüştüm. Ama öyle bir şey yok, değil mi?” diye sordum.

“Biz hiçbir zaman Teşkilat’tan ayrılmak istemedik. Sadece kötü bir durumda yapılabilecek en iyi şeyi yaptık.” Duraksadı. “Görüyorsun, annenle ben gençken Teşkilat’ı iyiliğin güç merkezine dönüştürebileceğimize, içinde taşıdığı potansiyeli açığa çıkarabileceğimize inanmıştık. Ama bunu yapmanın Ha-

nedanlarımızı birleştirmekle mümkün olmayacağını, başka bir yöntem bulmamız gerektiğini çok kısa sürede anladık.” Uzun uzun yüzüme baktı.

“Kayıkçı olmak mı yani?” dedim, bu fikire hâlâ bir parça yabancıydım.

“O da işin bir parçasıydı,” dedi. “Annen, Jo Teyzen ve ben işimizi yarım bırakmak istemedik ama bu işi kendi isimlerimizle yürütmek de istemiyorduk. İşin aslı, bu sahte isimleri bulmak gibi bir niyetimiz olmadı hiç –yavaş yavaş ortaya çıktılar ve zaman içinde ne kadar faydalı olabileceğini gördük.”

O an Hisakawa'nın son zehir dersinde öğrettikleri aklıma geldi: Hâlihazırda çevrenizde bulunan şeylerden faydalanın. *Karıştırın.*

“Yani ben doğduğumdan beri Aslanları alt etmeyi mi planlıyordunuz?” derken biraz irkilmişim.

“Tam olarak öyle değil,” dedi. “Ama Jag yaşlandıkça zalimleşti, elindeki gücün ondan alınması gerektiği ortaya çıktı.”

“Peki ya Jo Teyzem?” diye sordum.

Bir an yüzünde hüznün dalgalandı. “Bir fırsat yakalamıştık, kaçıramayacağımız bir fırsattı...”

“Naip'i öldürmek için mi?” diye sordum.

Babam sol avcundaki nasırı sıvazlarken, “Öyle,” dedi. Yüzüne ciddi ifade yerleşmişti, bir an duraksadı, bir şey düşündü. “Jo ölmeden kısa süre önce beni aramıştı,” dedi, kalbim duracak gibi oldu. “Ne olursa olsun, yaptığından pişmanlık duymadığını, anneni öldüren alçak herifi cehenneme gönderdiğini ve bunun yeterli olduğunu söylemişti.”

Gözlerim büyüdü. Yani annemi Naip öldürmüştü.

Babam, “Sonra bana eğer ona bir şey olursa, sana seni sevdiğini söylememi istedi,” dediği sırada bakışlarımı birden buz kesen parmaklarıma indirdim. “Seni sevdiğini ve bu kapkaran-

lık dünyada onun parlak yıldızı olduğunu söylememi istedi. Seninle öbür tarafta görüşeceğini söyledi. Kırmızı elbisesi ve muhteşem saçlarıyla seni bekleyeceğini." Gülümsedi, cesur teyzemin anısına hüznle gülümsedi.

Bastırdığım keder, Akademi'deyken başa çıkamayacağım kadar ağır gelen o ıstırap yeniden üzerine çullandı. Göğsümde başlayan ince sızı boğazımda düğümlendi, burnumun dişi sızlamaya başladı ve babama baktığım an kendimi daha fazla tutamadım. Çenem titredi, gözlerim doldu. Bana doğru uzanınca kollarına gömülüp usul usul omzunda ağladım. Jo Teyzem, annem ve Ines için, babamı kaybetmekten korktuğum için ve son birkaç haftada yitirilen sayısız yaşam için gözyaşı döktüm. Her şey bir anda, tüm ağırlığıyla göz pınarlarımdan babamın gömleğine aktı. Saçlarımı, sırtımı okşayarak annemi çok sevdiğini, çok üzgün olduğunu söyledi.

Küçük bir kızken yaptığım gibi kucağına kıvrılmış şehir surları gibi beni çevreleyen kollarının arasında kendimi güvende hissederek uzunca bir süre öyle kaldık. Bana zaman tanıdı. Nefesim düzene girip göğsümün sarsılışları son bulana kadar bekledi. Yüzümü sildim, birden yorgun düşmüştüm ama bir yandan içimde Akademi'ye gittiğim o günden beri hissetmediğim bir rahatlık vardı.

Derin bir nefes alıp doğruldum. Annemin yüzüğünü parmağımda döndürürken, "Bu yolda ben de yürümek istiyorum, gerçekten istiyorum, özellikle de annem, Jo Teyzem ve sen bunun için bu kadar savaştığınız. Ama ben... Sadece biraz vakit alacak," diye itiraf ettim.

"Gayet haklı bir sebep," dedi, ses tonu çabalarımı gördüğünü belli ediyordu. "Kim olmak istediğine karar vermek için bol bol vaktin var. Hiçbir zaman lider olmayı istemediğine karar versen bile, sorun değil. Şimdiki halinle, seninle gurur duyuyorum zaten."

Sözlerini içime çektim. Çünkü şu an, Teşkilat'ı kurtarıp As-

lanları düzene sokmak gibi büyük planları anlayabilecek durumda değildim. Tekrar bir arada olmamız, benimle gurur duyması yeterliydi.

Gülümsedim, tüm kalbimle gülümsüyordum.

O da bana gülümsedi. "Aralığın yirmisini kaçırdığımızın farkındayım," dedi. "Bu yüzden, telafi etmek isterim. Birlikte eğlence dolu bir kış günü geçirmeye ne dersin?"

Tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı, bir süredir böyle hissetmediğim farkına varmamıştım ama şimdi bu sıcaklık olmadan yaşayamam gibi geliyordu. "Harika olurdu ama..." Duraksadım. "Arkadaşlarım da gelebilir mi? Bugün seni onlarla görünce, küçük bir baba terapisine benden daha çok ihtiyaçları olduğunu fark ettim, özellikle de Aarya'nın."

"Doğru söylüyorsun," deyince birden beş yaşımdan beri ilk kez *arkadaşlarım* derken Emily'yi kast etmediğimi fark ettim.

"Baba, bir şey daha," dedim. "Emily'yi görmek istiyorum."

Bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. "Bir yolunu buluruz. Söz veriyorum."

Kapı çalındı, Ash içeri girmeden bana seslendi.

"Gel," dedim, babam bana hınzır bir bakış attı.

Ash içeri girerken, "Siz gençler yalnız konuşun," dedi.

Babam geçtiğimiz on yedi yıl boyunca her gece uyumadan önce yaptığı gibi beni alnımdan öpüp odadan çıkarken iyi geceler dercesine gülümsedi.

Ash yatakta yanıma oturdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır," dedim, hissettiğim karmaşık duyguları kelimelerle aktarabileceğimden pek emin değildim. "Tüm hayatım yüz seksen derece değişti. Alışmam biraz zaman alacak. Ama uğraşıyorum."

Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı, o an farkına vardım, her şey bitmişti. Kaçışlar, saklanmalar, yedi gün yirmi dört saati Ash'le geçirmeler de son bulmuştu. Hiç olmadığı kadar kendimle çatışarak ona baktım, bir yanımda hayatımın bu bölümünü atlatmaktan çok memnunken diğer yanımda ondan vazgeçmekten deli gibi korkuyordum.

Yüz ifademi inceleyip, "Durma," dedi. "Sor."

Kelimeler boğazımda düğümlendi, bir araya getiremedim. "Gidiyorsun, değil mi?"

Net bir şekilde, "Hayır," dedi.

Midemde umut kelekleri uçtu ama emin olmadan heyecanlanmaktan da korkuyordum. "Yarın mı gitmiyorsun yoksa bir süreliğine mi gitmiyorsun?"

"Sen beni kapının önüne koyana kadar gitmiyorum."

"Ailen ne olacak peki?" diye sordum.

Memnuniyet dolu bir gülümsemeyle, "Layla eve gidip onlara her şeyi açıklayacak," dedi.

"Kızmayacaklar mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Layla epey ikna edicidir. Bunu siyasi bir nimet, Hanedanımızın Aslanlarla ilişkisini onaracak bir fırsat diye pazarlayacak sanırım."

Çok zekice derdim ama Layla'nın her yaptığı zekiceydi. "Peki, Akademi ne olacak?"

Başını iki yana salladı.

Uzun bir süre Ash'e baktım. Ona çok şey borçluydum. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim, Ash, her şey için teşekkür ederim, her şey için... Benim için ne kadar önemli olduğunu sana nasıl anlatabilirim bilemiyorum." Sustum çünkü asıl söylemek istediğim bu değildi.

Ama ben devam edemedim Ash, "Bana güvendiğin için te-

şekkür ederim,” diye yanıt verdi.

“Hayır. Hayır,” diyerek onu susturdum ki hislerimi ifade edecek sözcükleri bulabileyim. En son aramızda böyle bir konuşma geçtiğinde, dilim tutulmuş hiçbir şey söyleyememiştim. Aynı şeyin bir kez daha olmasına izin veremezdim.

Ash çok eğleniyor gibiydi. “Hayır mı? Teşekkürümü kabul etmiyor musun?”

Ona elimi sallayarak, “Bana teşekkür etmemelisin,” dedim. “Teşekkür edecek olan benim.”

Mutluluğu gözlerini parlattı. “Teşekkür falan yok. Anladım. Öpünce geçmeyen kabahatler listesine bunu da ekleyeceğim.”

Ona ters ters baktım, teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

Derin bir nefes alıp öfkemin dürüstlüğüme engel olmaması için uğraştım. Yavaşça dikkatimi toplayarak, “Bir keresinde bana gerçekten değer verdiğini söylemiştin,” dedim. “Çoğu insan bunu söylerken duygularını kasteder, midesinde kelekler uçuşturan duygularını yani. Ama sen bana gösterdin, sadece emsalsiz riskler alarak değil bana güven verip en umutsuz anlarımda bile beni güldürerek. Sana söylemek istediğim şey şu ki ben de sana *gerçekten* değer veriyorum.”

“Bu iyi bir şey November çünkü ben sana âşık olduğumdan çok eminim,” dedi. “Senin bunu umursamadığını şu an öğrensem çok kötü olabilirdi.”

Güldüm, yanaklarımı ateş basmıştı. Sırıtarak ve içten içe tekrar söylemesini umarak, “Şimdiye dek bir erkeğe söylediğim en romantik şeyi söyledim ama sen bir yolunu bulup yine beni alt ettin,” dedim.

Hınzır bir bakış attı. “O zaman sen izin verdiğin sürece seni hep senden daha fazla sevmek için var gücümle çabalayacağım. Bir insanın bir insanı benim seni sevdiğimden daha çok sevebileceğini hiç sanmıyorum. O yüzden lütfen bir dene. Ama yenilgiye hazırlıklı ol.”

Tekrar güldüm. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

Yaklaşp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. O an, yarının ne getireceğini hiç bilmesem de, babamın güvende olduğundan ve Ash'in beni sevdiğinden, böylece her şeyin yoluna gireceğinden emindim.

Teşekkür

Teşekkür yazılarım genelde uzun oluyor çünkü kitaplarıma hayat veren devasa bir yaratıcı zihin kumpanyasına sahibim. Şu cümleye bakar mısınız? Eminim birinin bunu yine düzeltmesi gerekecek. Bundan sonraki tüm cümleleri de. Ama bu defa sadece sizin (sizden kastım Olağanüstü Patronum Ajan Ro, Dahi Editörüm Mel, Random House'un Rüya Ekibi, Sevgi Seli Annem, Fedakâr Kocam, Akıl Almaz Derecede Her Şeyim Bebeğim, Canım Ailem ve İkinci Ailem Arkadaşlarım, Muhteşem Dostlarım ve Yazar Kankalarım, FAMB Çiçeklerim ve Okurlarım) yardımlarınız olmasa resmen mahvolurdum diyeceğim.

Hayatıma, beni kıkır kıkır güldüren bir neşe katıyorsunuz. Keyfimi yerine getiriyor, moralimi yükseltiyor, eserlerimi ve dünyamı aydınlatıyorsunuz. Her sabah uyanıp sevdiğim insanlarla sevdiğim bir şey yapmam gerektiğini fark ettiğimde hissettiğim minneti ifade edebileceğim yeterli kelime veya ünlem yok. O yüzden lütfen bu laflarımı hepinizin yanımda olduğunuzu bilmekten ileri gelen devasa, tarifi mümkün olmayan hislerimin minicik bir nişanesi olarak kabul edin. Teşekkür ederim. TEŞEKKÜR EDERİM.

November'i Öldürmek

"Burası yalnızca korkunç kuralları olan tuhaf bir okul değildi.
Buradaki herkes gerçekten kötü niyetliydi,
adaleti ve düzeni sağlamakla yükümlü olanlar bile."

November'i
Öldürmek

ADRIANA MATHER

EPİTEMA